

Jak může člověk získat věčný život?

Kompilace biblických textů a prorockých spisů

bez dalšího doprovodného komentáře

sestavila

Margaret Davis

Česká verze

Obsah

PŘEDMLUVA A POUŽITÉ ZKRATKY.....	5
Část 1 Zjistí, co máš dělat	8
001 – Co mám učinit, abych obdržel věčný život?	9
002 – Zachovávej přikázání	11
003 – Miluj jako On miluje nás	13
004 – Miluj Boha a svého bližního	15
005 – Znovuzrození	17
006 – Prozkoumej své nitro – Jsi znovuzrozen? 1. část.....	19
007 – Prozkoumej své nitro – Jsi znovuzrozen? 2. část.....	21
008 – O mnoho převyšuj spravedlnost farizejů.....	23
009 – Zákonictví nebude stačit.....	25
010 – Tělesná mysl se musí stát duchovní	27
011 – Prozkoumej své nitro – Jsi ještě tělesný? 1. část.....	29
012 – Prozkoumej své nitro – Jsi ještě tělesný? 2. část.....	31
013 – Prozkoumej své nitro – Jsi obrácený? 1. část	33
014 – Prozkoumej své nitro – Jsi obrácený? 2. část	35
015 – Prozkoumej své nitro – Jsi synem Božím?	37
016 – Nenech se oklamat	39
017 – Co mám dělat	41
018 – Poznej Boha	43
019 – Prozkoumej své nitro – Znáš Boha?.....	45
020 – Věř v Božího Syna	47
021 – Pozvi Ježíše domů	49
022 – Prozkoumej své nitro – Máš v sobě Krista?.....	51
023 – Stojí u tvých dveří a tluče	53
024 – Pustil jsi Ho dovnitř?	55
025 – Prozkoumej své nitro – Jsi Laodicejským?	57
026 – Jsi vlažný?	59
027 – Kup od Něj zlato.....	61
028 – Kup bílé šaty	63
029 – Kup mast na oči	65
030 – Měj olej v nádobě	67
031 – Staň se novým měchem.....	69
032 – Obleč si svatební roucho	71
033 – Nezáplatuj starý šat	73

034 – Odlož starou a oblékni novou přirozenost	75
035 – Změň svou vůni.....	77
036 – Vyber si dobrý díl.....	79
037 – Hladověj a žízni po spravedlnosti	81
038 – Jez Jeho tělo a pij Jeho krev.....	83
039 – Žij Jeho slovem	85
040 – Hledej poklad.....	87
041 – Kup poklad	89
042 – Shromažďuj si poklady v nebi	91
Část 2 Ježíš přišel, aby člověka vykoupil.....	93
043 – Bůh učinil člověka ke svému obrazu.....	94
044 – Člověk Boha neposlechl.....	96
045 – Bůh vytvořil únikovou cestu 1. část.....	98
046 – Bůh vytvořil únikovou cestu 2. část.....	100
047 – Bůh vyslal svého syna	102
048 – Přišel jako děťátko	104
049 – Stal se tělem	106
050 – On je Bůh s námi.....	108
051 – Plně pochop Boží tajemství	110
052 – On byl to Svaté dítě	112
053 – Ponížil se	114
054 – Byl učiněn v podobnosti těla hříchu	116
055 – Byl učiněn podobným svým bratřím.....	118
056 – Kdo jsou Jeho bratři.....	120
057 – Jeho bratry jsou ti, kteří jsou posvěceni 1. část.....	122
058 – Jeho bratry jsou ti, kteří jsou posvěceni 2. část.....	124
059 – Jeho bratry jsou ti, kteří jsou posvěceni 3. část.....	126
060 – Jeho bratři přijímají z Jeho plnosti.....	128
061 – Rostl v milosti	130
062 – Prospíval v moudrosti.....	132
063 – Chodil do chrámu	134
064 – Rodiče Ho ztratili	136
065 – Byl poslušný 1. část.....	138
066 – Byl poslušný 2. část.....	140
067 – Nedopustil se žádného hříchu	142
068 – Přišel naplnit zákon.....	144

069 – Dal se pokřtít	146
070 – Byl pokoušen od ďábla 1část	148
071 – Byl pokoušen od ďábla 2. část	150
072 – Byl pokoušen od ďábla 3. část	152
073 – Byl pokoušen od ďábla 4. část	154
074 – Ve všem prošel zkouškami.....	156
075 – Vytrpěl pokušení.....	158
076 – Skrze utrpení byl učiněn dokonalým	160
077 – Nedopustil se hříchu.....	162
078 – Může pomoci pokoušeným	164
079 – Přišel zjevit svého Otce.....	166
080 – Zahalil svou slávu 1. část.....	168
081 – Zahalil svou slávu 2část	170
082 – Činil vůli svého Otce	172
083 – Spoléhal se na svého Otce 1. část.....	174
084 – Spoléhal se na svého Otce 2. část.....	176
085 – Přišel sloužit 1. část	178
086 – Přišel sloužit 2. část	180
087 – Učil jako ten, kdo má moc	182
088 – Přišel vyvýšit zákon	184
089 – Káral hřích 1. část	186
090 – Káral hřích 2. část	188
091 – Očistil chrám	190
092 – Znovu očistil chrám.....	192
093 – Opovrhovali Jím a zavrhli Ho	194
094 – Nesl naše utrpení a bolesti	196
095 – Nesl naši vinu a hřích 1. část.....	198
096 – Nesl naši vinu a hřích 2. část.....	200
097 – Nesl naši vinu a hřích 3. část.....	202
098 – Zradili Jej.....	204
099 – Utlačovali a trýznili Jej 1. část.....	206
100 – Utlačovali a trýznili Jej 2. část.....	208
101 – Utlačovali a trýznili Jej 3. část.....	210
102 – Utlačovali a trýznili Jej 4. část.....	212
103 – Ukřižovali Jej 1. část.....	214
104 – Ukřižovali Jej 2. část.....	216

105 – Ukřižovali Jej 3. část.....	218
106 – Ukřižovali Jej 4. část.....	220
107 – Nevzdal se.....	222
108 – Své dílo dokončil 1. část.....	224
109 – Své dílo dokončil 2. část.....	226
110 – Zemřel a byl pohřben	228
111 – Přijal svůj život.....	230
112 – Vystoupil do nebe.....	232
113 – Vykonal smíření za hřích 1. část	234
114 – Vykonal smíření za hřích 2. část	236
115 – Vykoupil tě z prokletí.....	238
116 – Je tvým přímělníkem a prostředníkem	240
117 – Žije, aby se za tebe přimlouval 1. část.....	242
118 – Žije, aby se za tebe přimlouval 2. část.....	244
119 – Přijmi Jej jako náhradu za sebe	246
120 – Vyvyšuj Ho	248
121 – Hle, Beránek Boží.....	250
122 – Pohlédni a budeš žít.....	252
Část 3 Ježíš přišel vysvobodit z hříchu	254
123 – Sejme tvůj hřích.....	255
124 – Očistí tě.....	257
125 – Uzdraví tě.....	259
126 – Zachrání tě.....	261
127 – Odpustí hříchy	263

PŘEDMLUVA A POUŽITÉ ZKRATKY

V roce 1970 se odehrála jistá nepříjemná událost, která mne přivedla k poznání, že s člověkem, který nezná Ježíše, se vlastně nemám o co podělit, že mé chápání křesťanství je velmi povrchní a že moje spása, kterou jsem považovala takřka za samozřejmost, není ani zdaleka tak jistá. V důsledku této zkušenosti jsem se rozhodla vypátrat, co je to „nauka o spasení“. Toto předsevzetí mě nasměrovalo k systematickému patnáctiletému zkoumání Bible a spisů Ducha proroctví. Když jsem svá zjištění čas od času sdílela s druhými, mnozí na mě naléhali, abych tyto materiály publikovala. Výsledkem mého pátrání a oněch naléhání je příručka, kterou právě držíte v rukou.

RH – časopis Review and Herald, 23. října 1894 Vzácné drahokamy Kristovy spravedlnosti a pravdy nebeského původu je třeba pečlivě vyhledávat a zasazovat do správného rámce, ... Nechtě jsou zářivé klenoty pravdy, které Bůh dal člověku k ozdobě a vyvýšení Božího jména, pečlivě chráněny před nánosem bludů. ... Nechtě jsou drahokamy nebeského světla znovu zasazeny do rámce evangelia.

Shromáždila jsem zde materiál o stovkách oblastí týkajících se praktických, prožívaných oblastí křesťanského života. Mým cílem bylo na pouhých dvou stranách bez dalšího komentáře shromáždit ty nejvýstižnější a nejjednoznačnější biblické texty a výroky Ducha proroctví, které jsem k dané problematice dokázala vyhledat. Mnohdy to bylo nesmírně obtížné, protože k řadě témat se vztahuje velké množství dalších výroků. V takových případech jsem danou oblast rozdělila na několik částí, nicméně vždy jsem usilovala o to, aby každá dvojstrana byla maximálně vyčerpávající.

Margaret Davis

Pro www.tajemstvibible.cz zpracoval tým překladatelů pod vedením Ladislava Hodače.

Poznámka překladatelů: V této příručce je u samostatných biblických textů používán Český studijní překlad Bible s poznámkami uvedenými v hranatých závorkách. Při užití jiného překladu Bible je tato skutečnost uvedena v závorce za biblickým textem.

V pasážích z prorockých spisů je použit vlastní překlad z anglického originálu za pomoci překladáče Deepl. Pokud byly na portále egwwritings.org k dispozici oficiální překlady do českého jazyka (které při biblické citaci zpravidla využívají Českého ekumenického překladu Bible), uvedli jsme tuto skutečnost v závorce za textem, spolu se znakem pro snadné vyhledání (např: „srv. TV 101.1“).

Anglické zkratky

- 1...9BC – SDA Bible Commentary (Biblický komentář CASD, svazky 1-9)
- 1...3SM – Selected Messages (Vybraná svědectví/poselství, svazky 1-3)
- 1...9T – Testimonies to the Church (Svědectví pro církev, svazky 1-9)
- AA – Act of the Apostles (Skutky apoštolů; PNL – Poslové naděje a lásky)
- AH – The Adventist Home (Adventní domov)
- CG – Child Guidance (Vedení dětí)
- CH – Counsels on Health (Rady o zdraví)
- COL – Christ's Object Lessons (PM – Perly moudrosti)
- Con – Confrontation (Střet)
- CT – Counsels to Parents, Teachers, And Students (Rady rodičům, učitelům a studentům)
- DA – Desire of Ages (TV – Touha věků)
- Ed – Education (Vy – Výchova)
- Ev – Evangelism (Evangelizace)
- EW – Early Writings (Ranné spisy)
- FE – Fundamentals of Christian Education (Základy křesťanské výchovy)
- FLB – The Faith I Live By (Víra, kterou žiji; jitřenka)
- FW – Faith and Works (Víra a skutky)
- GC – The Great Controversy (VDV – Velké drama věků; Velký spor věků)
- GW – Gospel Workers (Pracovníci evangelia)
- HP – In Heavenly Places (V nebesích; jitřenka)
- ChS – Christian Service (Křesťanská služba)
- MB – Thoughts From the Mount of Blessing (Myšlenky z Hory blahoslavenství; MON – Myšlenky o naději)
- MH – Ministry of Healing (ZNP – Život naplněný pokojem)
- ML – My Life Today (Můj život dnes; jitřenka)
- MYP – Messages to Young People (Poselství pro mladé)
- OHC – Our High Calling (Naše nejvyšší povolání; jitřenka)
- PK – Prophets and Kings (PK – Proroci a Králové, Od slávy k úpadku)
- PP – Patriarchs and Prophets (PP – Patriarchové a proroci; NÚD – Na úsvitu dějin)
- RH – The Review and Herald (časopis)

SC – Steps to Christ (CK – Cesta ke Kristu)

SD – Sons and Daughters of God (Synové a dcery Boží)

SL – The Sanctified Life (Posvěcený život)

SpTB01...19 – Special Testimonies Series „B“ (Zvláštní svědectví, Série „B“, Svazky 01-19)

SR – The Story of Redemption (Dějiny vykoupení)

ST – The Signs of the Times (časopis Znamení doby)

TM – Testimonies to Ministers and Gospel Workers (Svědectví pro služebníky evangelia)

TMK – That I May Know Him (Abych jej znal; jitřenka)

YI – The Youth's Instructor (časopis Instrukce pro mladé lidi)

České zkratky

CK – Cesta ke Kristu (SC – Steps to Christ)

MON – Myšlenky o naději (MB – Thoughts From the Mount of Blessing)

PM – Perly moudrosti (COL – Christ's Object Lessons)

PNL – Poslové naděje a lásky (AA – Act of the Apostles)

PP – Patriarchové a proroci (PP – Patriarch and Prophets)

PK – Proroci a králové (PK – Prophets and Kings)

TV – Touha věků (DA – Desire of Ages)

VDV – Velké drama věků (GC – The Great Controversy)

Vy – Výchova (Ed – Education)

ZNP – Život naplněný pokojem (MH – Ministry of Healing)

Část 1

Zjisti, co máš dělat

001 – Co mám učinit, abych obdržel věčný život?

Lukáš 18:18 Jeden z předních mužů se ho otázal: “Dobrý učiteli, co mám učinit, abych získal věčný život?”

Matouš 19:17-20 ¹⁷Chceš-li vstoupit do života, zachovej přikázání!“ ¹⁸Řekl mu: “Která?” Ježíš řekl: “Nezavraždíš, nezcizoložíš, neukradneš, nevydáš křivé svědectví, ¹⁹cti otce a matku, budeš milovat svého bližního jako sebe.” ²⁰Mladík mu řekl: “To všechno zachovávám [od svého mládí]. Co mi ještě schází?”

DA – Touha věků 519.2 Kristus byl mladému muži velmi nakloněn. Věděl, že ujištění: “To všechno jsem dodržoval od svého mládí,” myslí upřímně. Spasitel si však přál, aby poznal, že je třeba odevzdat Bohu srdce, a pochopil podstatu křesťanské dobroty. Toužil v něm spatřit pokorné a kající srdce uvědomující si svrchovanou lásku, jež má být věnována Bohu, a jejíž *případný* nedostatek se skryje v Kristově dokonalosti. (srv. TV 330.5)

COL – Kristova podobnost 391.4 Chápal zákon povrchně a formálně. Podle lidských měřítek si zachoval bezúhonnost. Navenek se nedopustil ničeho zlého. Domníval se, že jeho poslušnost nemá nedostatky. Přesto se v skrytu obával, že mezi ním a Bohem není všechno v pořádku. To ho přivedlo k otázce: “Co mi ještě schází?” (srv. PM 201.2)

DA – Touha věků 519.4 Kristus četl v srdci bohatého mladíka. Chyběla mu jen jedna, ale za to životně důležitá zásada. Postrádal v nitru Boží lásku. Pokud by nebyl tento nedostatek nahrazen, stal by se pro něj osudným; narušilo by to celou jeho povahu. Shovívavost s tímto nedostatkem by jen posílila jeho sobectví. Pro přijetí Boží lásky je nutné vzdát se svrchované lásky k sobě samému. (srv. TV 331.2)

Matouš 19:21 Ježíš mu řekl: “Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej svůj majetek a dej chudým, a budeš mít poklad v nebesích; pak přijď a následuj mne.”

DA – Touha věků 519.5 Kristus mladého muže zkoušel. Vyzval jej, aby se rozhodl mezi nebeským pokladem a světskou slávou. Kdyby následoval Krista, měl by nebeský poklad jistý. Jeho “já” by však muselo ustoupit a jeho vůle by se musela podříditi Kristu. Mladému muži se nabízela Boží svatost. Měl příležitost stát se Božím synem a spolu s Kristem dědicem nebeského bohatství. To by ale znamenalo vzít na sebe kříž a následovat Krista na cestě sebezapírání. (srv. TV 331.3)

DA – Touha věků 520.1 Kristova slova byla skutečnou výzvou: “Vyvolte si dnes, komu chcete sloužit.” **Jozue 24,15.** Rozhodnout se měl mladík sám. Ježíš si přál, aby se obrátil. Ukázal mu slabou stránku jeho povahy a s velkým zájmem sledoval jeho vnitřní boj. Pokud se rozhodne následovat Krista, bude jej muset ve všem poslouchat. Bude se muset vzdát svých ctižádostivých plánů. Spasitel hleděl na mladíka s upřímnou touhou i úzkostí a z celé své duše doufal, že pozvání Božího Ducha přijme. (srv. TV 331.4)

DA – Touha věků 520.2 Kristus mu ukázal jediný způsob, jakým je možno získat křesťanskou povahu. Jeho slova se sice zdála být tvrdá a přísná, ale byla moudrá. Jedinou nadějí bohatého mladíka bylo je přijmout a řídit se jimi. Vysoké postavení a majetek měly na jeho povahu špatný vliv a postupně by zcela vytlačily Boha z jeho srdce. Kdyby byl mladík odepřel Bohu větší či menší část svého jmění, ponechal by si něco, co by podlamovalo jeho mravní sílu a schopnosti. Věci tohoto světa totiž navzdory své malichernosti a pomíjivosti dokáží člověka zcela pohltnout. (srv. TV 331.5)

Matouš 19:22 Když mladík uslyšel [toto] slovo, odešel zarmoucen, neboť měl mnoho majetku.

COL – Kristova podobnost 392.1 Miloval sebe a časný zisk, proto nežil podle zásad nebes. (srv. PM 201.4)

COL – Kristova podobenství 393.2 Mladík Pána Ježíše obdivoval, táhlo ho to ke Spasiteli, nebyl však ochoten přijmout Spasitelovu zásadu sebeobětování. Dal přednost svému bohatství před Pánem Ježíšem. Chtěl získat věčný život, nechtěl však přijmout nesobeckou lásku, která je životem. Odešel od Krista se smutkem v srdci. (srv. PM 201.7)

Příslaví 14:12 Některá cesta připadá člověku správná [přímá], avšak nakonec je cestou smrti.

SD – Synové a dcery Boží 49.3 Mnozí klamou sami sebe, neboť v jejich srdcích nepřebývá princip pravé lásky.

První list Janův 3:16-18 ¹⁶Podle toho jsme poznali lásku, že on za nás položil svou duši. I my jsme povinni položit své duše za bratry. ¹⁷Má-li však někdo dostatek v tomto světě a vidí, že jeho bratr má nouzi, a zavře před ním své srdce, jak v něm může zůstat Boží láska? ¹⁸Dítka, nemilujme slovem ani jazykem, ale v skutku a v pravdě.

RH – časopis Review and Herald, 11. září 1900, odst. 8 Podobně jako bohatý mladík, mnozí, až budou vystaveni zkoušce, odmítnou zapřít sami sebe, vzít na sebe kříž a následovat Krista. Ať už je chování člověka navenek správné nebo jeho vyznání víry v pravdu jakékoli, když na něj přijde zkouška a on odmítne poslechnout, ukazuje to, že jeho srdce není obrácené. Potřebuje přiblížit zákon svému svědomí, aby viděl ohromnou závažnost hříchu. Musí zemřít sám sobě. Dokud nebude ukřižováno jeho vlastní já, nemůže poznat, co je to duchovní svatost.

Matouš 19:23-26 (B21) ²³Tehdy Ježíš řekl svým učedníkům: „Amen, říkám vám, pro boháče je nesnadné vstoupit do nebeského království. ²⁴A říkám vám znovu: To spíše projde velbloud uchem jehly než boháč do Božího království.“ ²⁵Když to učedníci uslyšeli, byli naprosto ohromeni. „Kdo tedy může být spasen?“ ptali se. ²⁶Ježíš se na ně podíval a řekl: „U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno.“

MON – Myšlenky z Hory Blahoslavenství 54.2 Přestože je zákon svatý, nemohli Židé dosáhnout spravedlnosti tím, že se ho snažili zachovávat ve vlastní síle. Kristovi následovníci musí dosáhnout spravedlnosti jiného druhu, než měli farizeové, aby mohli vejít do nebeského království. Bůh jim nabídl ve svém Synu dokonalou spravedlnost zákona. Jestliže otevřou svá srdce dokořán, aby přijali Krista, bude v nich přebývat skutečný život Boží, láska Boží, která je změnění k jeho obrazu. Tím získají spravedlnost, kterou vyžaduje zákon, jako dar od Boha. (srv. MON 37.1)

Římanům 13:10 Láska bližnímu nepůsobí nic zlého. Naplněním Zákona je tedy láska.

Matouš 19:17 Chceš-li vstoupit do života, zachovávej přikázání!

RH – časopis Review and Herald, 28. března 1893, čl. A, odst. 10 Každému člověku, který se ptá: "Co mám učinit, abych získal věčný život?" Boží Syn odpovídá: "Chceš-li vstoupit do života, zachovávej přikázání." Ukládá nám snad Kristus dělat něco, co je pro nás nemožné učinit? - Ne, nikdy. Cesta poslušnosti je možná a vede ke stromu života. Toto je cesta, která vede do ráje. Již Adamovi byl dán Boží požadavek uposlechnout a žít. Jediná cesta k životu vede skrze poslušnost přikázání.

Kazatel 12:13 Boha se boj a jeho příkazy [přikázání, B21] zachovávej, protože toto se týká každého člověka.

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1072.8 Boží požadavek pod smlouvou milosti je stejný jako v Eden – naprostá poslušnost Jeho zákonu.... Evangelium Nového zákona není měřítko Starého zákona snižené tak, aby vyšlo vstříc hříšníkovi a zachránilo ho v jeho přestoupeních. Bůh vyžaduje od všech svých poddaných poslušnost, úplnou poslušnost všem svým přikázáním.... Kristova spravedlnost je připočtena pouze poslušným.

Římanům 2:13 Neboť u Boha nejsou spravedliví ti, kdo Zákon slyší, ale ospravedlnění budou ti, kdo jej plní.

SC – Cesta ke Kristu 62.1 Podmínka věčného života je dnes táž, jaká byla vždy – zůstala táž, jaká byla v ráji před pádem našich prvních rodičů. Je to naprostá poslušnost Božího zákona, dokonalá spravedlnost. Kdyby byl věčný život udělován za jiných podmínek, bylo by tím ohroženo blaho celého vesmíru. Otevřela by se cesta pro hřích, který by se stal se vší bídou a žalem nesmrtelným. (srv. CK 43.2)

SC – Cesta ke Kristu 62.2 Před svým pádem si mohl Adam poslušností vůči Božímu zákonu vytvořit spravedlivou povahu. V tom však zklamal a pro jeho hřích se stala padlou i naše přirozenost, takže nedokážeme být z vlastní síly spravedliví. Protože jsme hříšní a nesvatí, nemůžeme dokonale poslouchat svatý zákon. Nemáme vlastní spravedlnost, s kterou bychom mohli obstát před požadavky Božího zákona. Kristus však pro nás připravil východisko. Žil na zemi vystaven stejným zkouškám a pokušením, jimž musíme čelit my. Přesto žil bez hříchu. Zemřel pro nás a nyní nám nabízí, že vezme na sebe naše hříchy a dá nám svou spravedlnost. Odevzdáš-li se mu a přijmeš-li ho za svého Spasitele, budeš jeho zásluhou považován za spravedlivého, ať byl tvůj život sebehříšnější. Kristův charakter stojí na místě tvého charakteru a Bůh tě přijímá tak, jako bys byl nehřešil. (srv. CK 43.3)

SC – Cesta ke Kristu 62.3 A nad to, Kristus mění srdce. Vírou přebývá v tvém srdci. Vírou musíš udržet toto spojení s Kristem a denně musíš podřizovat svou vůli jeho vůli; a pokud tak budeš činit, bude Kristus působit v tobě abys chtěl i činil podle Jeho libosti. Pak smíš říci: "...a život, který zde nyní žiji, žiji ve víře Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne" Galatským 2,20. Podobně řekl Ježíš svým učedníkům: "Nejste to vy, kdo mluvíte, ale mluví ve vás Duch vašeho Otce" Matouš 10,20. Působí-li v tobě Kristus, budeš projevovat téhož ducha a konat tytéž dobré skutky – skutky spravedlnosti a poslušnosti. (srv. CK 44.1)

SC – Cesta ke Kristu 63.1 Nemáme v sobě nic, čím bychom se mohli chlubit. Nemáme důvod k sebe vyvyšování. Náš jediný důvod k naději je v Kristově spravedlnosti, která je nám přičtena a v té, kterou koná Duch svatý působící v nás a skrze nás. (srv. CK 44.2)

Ezechiel 36:26-27 ²⁶Dám vám nové srdce a nového ducha dám do vašeho nitra. Odstraním srdce kamenné z vašeho těla a dám vám srdce masité [zde je slovo „maso“ symbolem slabosti a křehkosti, tvárnosti a použitelnosti. V NS označuje „tělo“, tedy přirozenost rebelující proti Bohu. Zde Bůh říká, že změnu provede On, zatímco v 18,31 říká, že ji mají provést Izraelci. Bůh nám dává schopnost udělat to, co po nás vyžaduje]. ²⁷Svého ducha dám do vašeho nitra a způsobím, že budete žít podle mých ustanovení a má nařízení budete zachovávat a plnit.

RH – časopis Review and Herald, 3. září 1901, odst. 2 Spravedlnost bez poskvrny lze získat pouze skrze připočtenou Kristovu spravedlnost. Díky Božím opatřením učiněným pro odpuštění a obnovu hříšníků mohou lidé i v dnešní době splnit stejné požadavky, které byly uloženy Adamovi v Edenu.

MB – Myšlenky z Hory Blahoslavenství 54.2 – 55.1 Zákon je svatý. Židé nemohli dosáhnout spravedlnosti tím, že se ho snažili zachovávat ve vlastní síle. Kristovi následovníci musí dosáhnout spravedlnosti jiného druhu, než měli farizeové, aby mohli vejít do nebeského království. Bůh jim nabídl ve svém Synu dokonalou spravedlnost zákona. Jestliže otevřou svá srdce dokořán, aby přijali Krista, bude v nich přebývat skutečný Boží život, láska Boží, která je změnou k jeho obrazu. Tím získají darem od Boha spravedlnost, kterou vyžaduje zákon.... vytvářet v sobě Kristovu povahu. (srv. MON 37.1–37.2)

Římanům 8:1-4 ¹Nyní tedy není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši [a nechodí podle těla, ale podle Ducha]. ²Vždyť zákon Ducha života v Kristu Ježíši mě osvobodil od zákona hříchu a smrti. ³Neboť co bylo Zákonu nemožné, protože byl bezmocný kvůli tělu, to učinil Bůh, když poslal svého Syna v podobnosti těla hříchu a jako oběť za hřích a odsoudil hřích v těle, ⁴aby byl požadavek Zákona naplněn v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha.

PP – Patriarchové a proroci 372.2 a 373.2 Týž zákon, který byl vryt do kamenných desek, je zapsaný Duchem svatým do našich srdcí. Místo abychom stavěli na své vlastní spravedlnosti, přijímáme spravedlnost Kristovu. Jeho krev usmírňuje naše hříchy. Za nás je přijímána jeho poslušnost. Pak srdce obnovené Duchem svatým ponese „ovoce Ducha“. Milostí Kristovou budeme žít v poslušnosti Božího zákona, vepsaného do našich srdcí. S duchem Kristovým budeme kráčet, jak krácel on.... Dílo Boží je stejné ve všech dobách... stejné jsou i Boží požadavky, stejné principy Boží vlády. (srv. PP 273.4)

COL – Kristova podobenství 391.1 Boží zákon vyjadřuje Boží charakter. Chceš-li žít v souladu s Bohem, musí se zásady jeho zákona projevovat ve všech tvých činech. (srv. PM 200.5)

Jan 13:34-35 ³⁴Dávám vám nové přikázání, abyste se navzájem milovali; jako já miluji vás, abyste se i vy navzájem milovali. ³⁵Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1141.2 Právě posvěcení sjednocuje věřící s Kristem a mezi sebou navzájem ve svazku něžného soucítění. Tato jednotu způsobuje, že do srdce neustále proudí bohaté proudy Kristovy lásky, které se následně projevují ve vzájemné lásce.

COL – Kristova podobenství 158.3 Můžeme být činní, mnoho pracovat, ale bez lásky, jakou měl v srdci Kristus, nemůžeme být nikdy považováni za členy nebeské rodiny. (srv. PM 79.2)

1. Korintským 13:4-7 ⁴Láska je trpělivá [pomalá k hněvu], dobrotivá [laskavá], láska nezávidí [nesoupeří/nežárlí], [láska] se nevychloubá a není domýšlivá. ⁵Nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nerozčiluje se [nenechá se vyprovokovat k hněvu], nepočítá zlo. ⁶Neraduje se z nepravosti, ale raduje se spolu s pravdou. ⁷Všechno snáší [přikrývá], všemu věří, ve vše doufá, všechno vydrží.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 169.2 Láska nejenže snáší chyby druhých, ale radostně se podvoluje jakémukoli strádání nebo nepohodlí, které tato shovívavost vyžaduje.

SD – Synové a dcery Boží 290.2 V duši, která vzhlíží k Ježíši, nemůže existovat prudkost, hrubost ve slovech či jednání, zlá řeč, náruživá slova.

2. Korintským 5:14a *Neboť Kristova láska nás spojuje...*

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 335.1 Křesťan musí disponovat posvěcenou něhou a láskou, v níž není netrpělivost ani podrážděnost; hrubé a drsné způsoby musí být zjemněny Kristovou milostí.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 168.4, 169.1 Srdce, v němž vládne láska, se nenaplní vášní ani pomstou, ani křivdami, což by pýcha a sebeláska nesnesly. Láska nepodezírá a vždy si motivy a činy druhých vykládá co nejpríznivějším způsobem. Láska nikdy zbytečně neobnažuje chyby druhých. Neposlouchá dychtivě nepříznivé zprávy, ale spíše usiluje o připomenutí některých dobrých vlastností pomlouvaného.... Ten, jehož srdce je prodchnuto láskou, je naplněn zármutkem nad chybami a slabostmi druhých.

1. Janův 4:7-8 ⁷Milování, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, se z Boha narodil a Boha zná. ⁸Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska.

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 223.2 Ať máme sebevíc dobrých vlastností, ať se domníváme, že jsme jakkoli ctihodní a ušlechtilí, není-li duše pokřtěna nebeskou milostí lásky k Bohu a jeden k druhému, chybí nám pravá dobrotivost a nejsme způsobilí pro nebesa, která jsou plná lásky a jednoty.

1. Korintským 13:1-3 ¹Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, a lásku bych neměl, jsem jako dunící kov nebo zvučící činel. ²A kdybych měl proroctví a znal všechna tajemství a měl všechno poznání a kdybych měl veškerou víru, takže bych přemísťoval hory, ale lásku bych neměl, nic nejsem. ³A kdybych dal pro nasycení chudých všechn svůj majetek a kdybych vydal své tělo k spálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 168.2 Bez ohledu na výši svého profesního postavení, ten, jehož srdce není prosyceno láskou k Bohu a ke svým bližním, není Kristovým učedníkem... Ve své horlivosti by mohl zemřít i mučednickou smrtí, ale pokud by mu chybělo zlato lásky, Bůh by ho považoval za oklamaneho nadšence nebo ctižádostivého pokrytce.

DA – Touha věků 505.1 Projev chování k našim bratřím totiž vypovídá o tom, jaký je náš postoj vůči Bohu. Boží láska v srdci je jediným zdrojem lásky k bližnímu. (srv. TV 321.1)

1. Janův 4:19 *My milujeme, neboť on první miloval nás.*

SC – Cesta ke Kristu 59.3 Láska pochází od Boha. Neposvěcené srdce ji nemůže zrodit nebo vyprodukovat. Lze ji nalézt jen v srdci, kde vládne Ježíš. **1. Janův 4,19** *“My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás”*. V srdci obnoveném božskou milostí je láska hnací silou jednání. Mění povahu, ovládá pohnutky, řídí touhy, překonává nepřátelství a zušlechťuje city. (srv. CK 41.5)

1. Janův 4:12 *Jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle [je dokonalá].*

AH – Adventní domov 99.4 Božská láska vyzařující z Krista nikdy neodstraňuje lidskou lásku, ale naopak ji do sebe začleňuje. Lidská láska je díky ní tříbena a očišťována, povznášena a zušlechťována. Lidská láska nikdy nemůže přinést své vzácné plody, dokud není spojena s božskou přirozeností a vycvičena v růstu směrem k nebi.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 605.1 Pokud nebudeme denně pečovat o vzácnou rostlinu lásky, hrozí nám, že se staneme úzkoprsými, nesympatickými, fanatickými a kritickými, a přestože jsme tak souladu s Bohem velmi vzdáleni, budeme se považovat za spravedlivé.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1141.8 Učedníci se měli milovat navzájem, jako je miloval Kristus. To bylo charakteristickým znakem, že v nich je zformován Kristus, ta naděje slávy.

1. Janův 3:14-15 ¹⁴*My víme, že jsme přešli ze smrti do života, neboť milujeme bratry; kdo nemiluje [bratra], zůstává ve smrti.* ¹⁵*Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah; a víte, že žádný vrah nemá věčný život, který by v něm zůstal.*

OHC – Naše nejvyšší poslání 235.4 Dokud je v nitru pěstována nenávist, není v nás ani špetka Boží lásky.

1. Janův 4:20-21 ²⁰*Řekne-li někdo: "Miluji Boha," a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Vždyť kdo nemiluje svého bratra, kterého viděl, nemůže milovat Boha, kterého neviděl.* ²¹*A toto přikázání máme od něho, aby ten, kdo miluje Boha, miloval také svého bratra.*

Koloským 3:12-14 ¹²*Oblečte se tedy jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, v slitovný soucit, dobrotu, pokoru, vlídnost [mírnost] a trpělivost.* ¹³*Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpusťte i vy.* ¹⁴*A nad to všechno mějte lásku, která je poutem dokonalosti.*

1. Janův 4:16b *Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh v něm.*

Juda 21a *Uchovávejte se v Boží lásce, ...*

Lukáš 10:25-28 ²⁵A hle, jeden zákoník povstal a zkoušel ho: “Učitelí, co mám učinit, abych získal věčný život?” ²⁶On mu řekl: “Co je napsáno v Zákoně? Jak to tam čteš?” ²⁷On odpověděl: “Budeš milovat Pána, svého Boha, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí, a svého bližního jako sebe samého.” ²⁸Řekl mu: “Správně jsi odpověděl. To čiň a budeš živ.”

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 218.1 Boží zákon nám ukládá milovat nadevše Boha; a bližního jako sebe sama. Bez praktikování této lásky je i to největší vyznání víry pouhým pokrytectvím.

DA – Touha věků 608.2 Zákoník se přiblížil Božímu království, protože pochopil, že Bůh má raději spravedlivé skutky než zápalné či jiné oběti. Potřeboval ještě rozpoznat Kristovu božskou povahu a vírou v něho přijmout sílu skutky spravedlnosti konat.... Zákon člověka upozorňuje na jeho povinnosti a ukazuje mu jeho vinu. Člověk musí u Krista hledat odpuštění a sílu k tomu, aby dělal, co zákon ukládá. (srv. TV 387.1)

AA – Skutky apoštolů 551.2 Svrchovaná láska k Bohu a vzájemná nesobecká láska člověka k člověku je nejlepším darem, který nám nebeský Otec může dát. Tato láska není jen chvilkovým vzplanutím, ale božskou zásadou, trvalou mocí. Neposvěcené srdce člověka ji nedokáže vytvořit ani projevit. Lze ji nalézt pouze v srdci, kde vládne Ježíš. **1. Janův 4,19** “My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás.”. V životě proměněném Boží milostí je láska hlavní pohnutkou veškerého jednání. Přetváří charakter, řídí podněty, ovládá vášně a zušlechťuje city. Taková láska hýčkaná v nitru člověka je příjemnou chutí života a má zušlechťující vliv na všechny kolem. (srv. PNL 317.5)

1. Janův 4:21 A toto přikázání máme od něho, aby ten, kdo miluje Boha, miloval také svého bratra.

COL – Kristova podobenství 384.2 Základem zbožnosti je láska. Nikdo nemá čistou lásku k Bohu, i když ji vyznává sebe-vřeleji, pokud nemá nesobeckou lásku ke svému bližnímu. Tento postoj si však nikdy nemůžeme osvojit tím, že se budeme druhé snažit milovat. Potřebujeme mít Kristovu lásku v srdci. Když se rozplyne naše já v Kristu, vytryskne láska samovolně. Plnosti křesťanské povahy je dosaženo až ve chvíli, kdy z našeho nitra neustále vychází puzeň pomáhat druhým a být jim požehnáním. (srv. PM 197.3)

COL – Kristova podobenství 384.3 Není možné, aby srdce, ve kterém přebývá Kristus, postrádalo lásku. Pokud milujeme Boha, protože On první miloval nás, budeme milovat všechny, za které Kristus zemřel.... Sloužit potřebným a trpícím pro nás bude stejně tak přirozené a samozřejmé, jako to bylo pro Krista. (srv. PM 197.4)

1. Janův 3:16-18 ¹⁶Podle toho jsme poznali lásku, že on za nás položil svou duši. I my jsme povinni položit své duše za bratry. ¹⁷Má-li však někdo dostatek v tomto světě a vidí, že jeho bratr má nouzi, a zavře před ním své srdce, jak v něm může zůstat Boží láska? ¹⁸Dítka, nemilujme slovem ani jazykem, ale v skutku a v pravdě.

Lukáš 10:29 On se však chtěl ospravedlnit, a řekl Ježíšovi: “A kdo je můj bližní?”

MH – Život naplněný pokojem 162.2 Bude-li v nás přebývat Kristus, budeme projevovat jeho nesobeckou lásku ke všem, s nimiž přicházíme do styku. (srv. ZNP 78.5)

COL – Kristova podobenství 352.4 Láska prokazující laskavost jen některým lidem není láskou, ale sobectvím. Žádným způsobem to neslouží ku prospěchu lidí ani k Boží slávě. (srv. PM 179.3)

Jakub 2:8-12 ⁸Jestliže v skutku plníte královský zákon podle Písma: "Budeš milovat svého bližního jako sebe samého", dobře činíte. ⁹Jestliže však někomu straníte, dopouštíte se hříchu a Zákon vás usvědčuje jako přestupníky. ¹⁰Kdo by totiž zachoval celý Zákon, ale v jedné věci klopýtl, stal by se vinným ve všech. ¹¹Vždyť ten, kdo řekl: "Nezcižolžíš," řekl také: "Nezavraždíš." Jestliže tedy necižolžíš, ale vraždíš, stal ses přestupníkem Zákona. ¹²Tak mluvte a tak jednejte jako ti, kteří mají být souzeni podle zákona svobody.

Filipským 2:3-4 ³nic nedělejte ze soupeření [sobectví] ani z ješitnosti [prázdné chvály], nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe. ⁴Nevěnujte pozornost každý jen vlastním zájmům [potřebám], nýbrž každý i zájmům [potřebám] těch druhých.

Galatským 5:13-26 ¹³Byli jste přece povoláni do svobody, bratři. Jen aby se vám ta svoboda nestala záminkou pro tělo. Vy však skrze lásku služte jedni druhým. ¹⁴Neboť celý Zákon je naplněn v jednom slovu: "Budeš milovat svého bližního jako sebe samého." ¹⁵Jestliže se však navzájem koušete a požíráte, dávejte si pozor, abyste nebyli jeden druhým pohlceni.

¹⁶Říkám však: Duchem chodte [Žijte podle Ducha] a žádost těla nedokonáte. ¹⁷Tělo žádá proti Duchu a Duch proti tělu, neboť stojí navzájem proti sobě, abyste nečinili to, co byste chtěli. ¹⁸Jste-li vedeni Duchem, nejste pod Zákonem. ¹⁹Skutky těla jsou zřejmé, jsou to [cižoložství,] smilstvo, nečistota, bezuzdnost, ²⁰modloslužba, čarování, nepřátelství, svár, žárlivost, hněvy, soupeření [sobectví, ctižádosti], rozdělení, sekty [hereze], ²¹závisti, [vraždy,] opilství, hýření a podobné věci. To vám předpovídám, jak jsem již dříve řekl, že ti, kdo takové věci dělají, neobdrží dědičně Boží království.

²²Ovocem Ducha je však láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, ²³mírnost, sebeovládání. Proti takovým není žádný zákon. ²⁴Ti, kdo patří Kristu [Ježíši], ukřižovali tělo s jeho vášněmi a žádostmi. ²⁵Jsmen-li Duchem živi, Ducha také následujme. ²⁶Nehledejme marnou slávu, navzájem se neprovokujme a jedni druhým nezávidme.

Římanům 12:9-10 ⁹Láska ať je bez přetvářky. Ošklivte si zlo, lněte k dobrému. ¹⁰Vroucně se navzájem milujte bratrskou láskou, v prokazování úcty předcházejte jeden druhého.

Matouš 7:12 Všechno, co byste chtěli, aby lidé činili vám, čiňte i vy jim; neboť to je Zákon a Proroci.

Římanům 13:9-10 ⁹Vždyť přikázání "nebudeš cižolžit, nebudeš vraždit, nebudeš krást, nebudeš žádat," a jeli ještě nějaké jiné přikázání, jsou shrnuta v tomto slovu: "Budeš milovat svého bližního jako sebe samého." ¹⁰Láska bližnímu nepůsobí nic zlého. Naplněním Zákona je tedy láska.

RH – časopis Review and Herald 21. července 1891, odst. 13 – 1. Janův 4:12b Jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle. **1. Janův 4:16b** Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh v něm. Celý zákon se naplňuje v člověku, který nadevše miluje Boha a bližního jako sám sebe... **Jan 17:26b** aby láska, kterou jsi mne miloval, byla v nich, i já abych byl v nich. Účelem evangelia je naplnění tohoto velkého cíle.

Jan 3:1-2 ¹Mezi farizeji byl člověk jménem Nikodém, přední muž mezi Židy. ²Ten přišel k Ježíšovi v noci a řekl mu: “Rabbi, víme, že jsi přišel od Boha jako učitel, neboť nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty, není-li s ním Bůh.”

DA – Touha věků 168.4 Ježíš sklonil oči k řečníkovi, jako by mu četl v samotném nitru. Ve své nekonečné moudrosti před sebou viděl člověka, který hledá pravdu. (srv. TV 104.3)

Jan 3:3 Ježíš mu odpověděl: “Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu [shůry], nemůže spatřit Boží království.

DA – Touha věků 171.2-3 Byl přísným farizejem a pyšnil se svými dobrými skutky. Lidé si ho vážili pro štědrost a velkorysost, s jakou podporoval chrámovou službu, a on si byl jist Boží přízní. Pomyšlení na to, že by mohlo existovat tak čisté království, že by jej ve svém stávajícím stavu nemohl spatřit, jej vyděsilo.... Jako rozený Izraelec považoval svůj podíl v Božím království za naprosto samozřejmý. Necítil potřebu se nějak měnit. Spasitelova slova jej překvapila. Popudila ho především proto, že se vztahovala přímo na něj. (srv. TV 104.5-6)

Jan 3:4 Nikodém mu řekl: “Jak se může člověk narodit, když je starý? Nemůže podruhé vstoupit do lůna své matky a narodit se.”

DA – Touha věků 171.4 ... Nikodém je důkazem toho, že člověk ve své přirozenosti nepřijímá věci Božího Ducha. Duchovní věci u něho nenalézají odezvu, protože je třeba chápat je duchovně. (srv. TV 105.1)

COL – Kristova podobenství 390.1 Pravdu o Boží bezplatné milosti Židé téměř ztratili ze zřetele. Rabíni učili, že Boží přízeň si člověk musí zasloužit. Doufali, že odměnu spravedlivých získají vlastními skutky. (srv. PM 200.2)

Příslaví 14:12 Některá cesta připadá člověku správná [přímá], avšak nakonec je cestou smrti.

2. Timoteovi 3:5a Budou mít vnější formu zbožnosti, ale její moc jim bude cizí [popřeli/odmítli].

DA – Touha věků 172.1 Člověk, který se snaží dostat do nebe svými vlastními skutky, zachováváním zákona, usiluje o nemožné. Zákonictví či formální zbožnost nikoho nezachrání. Život křesťana není úpravou či vylepšením starého života, je to úplná změna přirozenosti. Člověk umírá sám sobě a hříchu a zároveň povstává k novému životu. Takovou změnu může přivodit jen mocné působení Ducha svatého. (srv. TV 105.3)

Jan 3:5-10 ⁵Ježíš odpověděl: “Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a Ducha, nemůže vstoupit do Božího království. ⁶Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je duch. ⁷Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. ⁸Vítr vane, kam chce, a slyšíš jeho zvuk, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.” ⁹Nikodém mu odpověděl: “Jak se to může stát?” ¹⁰Ježíš mu odpověděl: “Ty jsi učitel Izraele, a toto nevíš?

DA – Touha věků 189.2 Chceme-li Bohu správně sloužit, musíme se narodit z Božího Ducha. To očistí srdce a obnoví mysl. Dá nám to novou schopnost poznávat a milovat Boha. Dá nám to ochotnou poslušnost vůči všem Jeho požadavkům. To je skutečné uctívání. (srv. TV 115.4)

DA – Touha věků 174.1 Pro zaslepenost Izraele vůči dílu duchovního znovuzrození neexistovala žádná omluva. Izajáš pod vlivem Ducha svatého napsal: **Izajáš 64,5** “Jako nečistí jsme byli všichni, všechna naše spravedlnost jako poskvrněný šat.” David se modlil: **Žalm 51,12** “Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov

v mém nitru pevného ducha.” Prostřednictvím Ezechiela Bůh zaslíbil: **Ezechiel 36,26.27** “A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními.” (srv. TV 106.6)

DA – Touha věků 174.2-3 Nikodém tyto výroky znal, ale četl je se zastřenou myslí. Teprve nyní začínal chápat jejich význam. Viděl, že ani to nejpřísnější zachovávání zákona ve vnějších projevech nemůže člověku zajistit vstup do nebeského království. Z lidského pohledu žil spravedlivě a počestně, v přítomnosti Krista však cítil, že nemá čisté srdce a jeho život není ani zdaleka svatý. Kristus Nikodéma přitahoval. Když mu objasnil znovuzrození, Nikodém zatoužil tuto změnu prožít sám na sobě. Jak by toho ale mohl dosáhnout? Ježíš mu na nevyslovenou otázku odpověděl: **Jan 3,14.15** “Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný.” (srv. TV 107.1-2)

DA – Touha věků 175.2-4 Lidské nitro není osvětleno skrze spory a diskuse. Musíme se dívat a žít. Nikodém přijal Ježíšovo poučení a vzal si je k srdci. Začal zkoumat Písmo jiným způsobem — ne proto, aby o něm mohl učeně hovořit, ale proto, aby získal život pro své nitro. Jak se podřídil vedení Ducha svatého, začal vidět nebeské království. (srv. TV 107.5)

I dnes jsou tisíce lidí, kteří se potřebují poučit z příkladu vyvýšeného hada stejně jako Nikodém. Doufají, že zachováváním Božího zákona si získají Boží přízeň. Když jsou vyzváni, aby hleděli na Ježíše a věřili, že je zachraňuje výhradně skrze svou milost, volají: “Jak se to může stát?” (srv. TV 107.6)

Stejně jako Nikodém musíme být ochotni vstoupit do života stejným způsobem jako ti největší z hříšníků. Kromě Krista totiž “není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni” **Skutky 4,12**. (srv. TV 107.7)

DA – Touha věků 176.1 V rozhovoru s Nikodémem Ježíš odhalil plán spasení i své poslání ve světě. Nikdy jindy už tak podrobně, krok za krokem, nevysvětlil to, co se musí stát se srdcem všech, kteří zdědí nebeské království. (srv. TV 108.2)

DA – Touha věků 175.5 “Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti,” tak byl vyvýšen Syn člověka a každý, kdo byl podveden a uštknut hadem, na něho může hledět a žít. **Jan 1,29** “Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.” Světlo zářící z kříže zjevuje Boží lásku. Ta nás přitahuje k Bohu. Pokud se jí nevzpíráme, dovede nás ke kříži a my s lítostí v srdci vyznáme hříchy, které ukřižovaly našeho Spasitele. Boží Duch pak skrze víru probudí v našem nitru nový život. (srv. TV 108.1)

Jan 3:7 *Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu.*

MYP – Poselství pro mladé 71.2 Mnozí z těch, kteří k druhým promlouvají o potřebě nového srdce, sami nevědí, co tato slova znamenají. Obzvláště mladí lidé při použití výrazu „nové srdce“ tápou. Nevědí, co to znamená. Hledají nějakou zvláštní změnu týkající se pocitů. Tu nazývají obrácením. O tento omyl klopýtly tisíce lidí, když nerozuměli výrazu „musíte se narodit znovu“.

MYP – Poselství pro mladé 71.3 Ne pocity, ale změna života – Satan vede lidi k přesvědčení, že když zažili pocity vzrušení, jsou obrácení. Jejich životní prožitek se však nemění. Jejich jednání je stejné jako dříve. Jejich životy nenesou žádné dobré ovoce. Často a dlouho se modlí a neustále se odvolávají na pocity, které měli v té či oné chvíli. Nežijí však novým životem. Jsou oklamáni. Jejich zkušenost nejde hlouběji než k pocitům. Stavějí na písku, a když se objeví nepříznivý vítr, jejich dům je smeten.

MYP – Poselství pro mladé 71.4 Mnoho lidí tápe v temnotě a hledá pocity, o kterých jiní vyprávějí, že je zažili. Přehlíží skutečnost, že na svém spasení musí každý věřící v Krista pracovat s bázní a chvěním. Usvědčený hříšník má před sebou konkrétní činnost. Musí se obrátit a projevit pravou víru.

MYP – Poselství pro mladé 72.1 Když Ježíš mluví o novém srdci, znamená to mysl, život, celou bytost. Proměnou srdce se rozumí odpoutání náklonnosti od světa a její upnutí na Krista. Mít nové srdce znamená získat novou mysl, nový smysl, nové cíle, nové pohnutky. Jaké je znamení nového srdce? Změna života. Denně, každou hodinu je třeba umírat sobectví a pýše.

GC – Velký spor věků 468.1 Při znovuzrození je srdce uvedeno do souladu s Bohem, protože je uvedeno do souladu s jeho zákonem. Když se v hříšníku odehrála tato pronikavá změna, přešel ze smrti do života, z hříchu do svatosti, z neposlušnosti a vzpoury k poslušnosti a věrnosti. Starý život odcizení od Boha skončil, začal nový život usmíření, víry a lásky. Tehdy dle **Římanům 8,4** „*spravedlivý požadavek Zákona*“ bude „*naplněn v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha*“. A ve svém srdci člověk vyzná: **Žalm 119,97** „*Jak jsem si zamiloval tvůj zákon! Celý den o něm rozjímám.*“ (srv. VDV 306.3)

ISM – Vybraná poselství, 1. svazek 336.1 Když se člověk obrátí k Bohu, získá nový morální vkus, novou hnací sílu a zamiluje si věci, které miluje Bůh.

COL – Kristova podobenství 97.3 Opravdová poslušnost je vnějším projevem vnitřních zásad. (srv. PM 46.3)

Římanům 6:17-18 ¹⁷*Díky Bohu, že jste sice byli otroky hříchu, ale stali jste se ze srdce poslušnými vzoru učení, jemuž jste byli svěření.* ¹⁸*Byli jste osvobozeni od hříchu a stali jste se otroky spravedlnosti.*

2. Korintským 5:17 *Proto je-li kdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pominuly, hle, je tu [všechno] nové.*

SC – Cesta ke Kristu 57.2 Pokud bylo srdce obnoveno Božím Duchem, podá o tom svědectví sám život. Nemůžeme učinit nic, abychom změnili svá srdce nebo abychom byli v souladu s Bohem, nesmíme se spoléhat sami na sebe nebo na své dobré skutky; náš život ukáže, zda v nás přebývá Boží milost. Změna se projeví v povaze, ve zvycích, v jednání. Ukáže se jasný, nápadný rozdíl mezi tím, jaké byly dříve, a jaké jsou nyní. Povaha se neprojevuje příležitostnými dobrými skutky nebo občasnými prohřešky, nýbrž kam směřuje návyk projevovat se svými slovy a činy. (srv. CK 40.2)

SC – Cesta ke Kristu 58.1 Je pravda, že může nastat vnější náprava jednání bez obrozující moci Kristovy. Touha po získání vlivu a úcty druhých může vést ke spořádanému životu. Sebeúcta nás může vést k

tomu, že se vyhýbáme zdání zla. I sobecké srdce může konat velkorysé skutky. Podle čeho pak máme poznat, na čí straně jsme? (srv. CK 40.3)

SC – Cesta ke Kristu 58.2 Komu patří naše srdce? Kým se zabývají naše myšlenky? O kom rádi mluvíme? Komu patří naše nejvřelejší city a naše nejlepší síly? Jsme-li Kristovi, upínají se naše myšlenky k Němu a na Něj. Všechno, co máme a co jsme, je zasvěceno jemu. Toužíme nést Jeho obraz, projevovat Jeho ducha, konat jeho vůli a ve všem jej potěšovat. (srv. CK 41.1)

SC – Cesta ke Kristu 58.3 Ti, kdo se stanou novými stvořeními v Kristu Ježíši, přinesou ovoce Ducha, což je podle **Galatským 5,22-23** „lásky, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost, sebeovládání“. Přestanou se chovat podle dřívějších žádostivostí. Vírou v Božího Syna budou kráčet ve šlépějích Kristových, odrážet jeho povahu a budou čistí, jako je čistý on. (srv. CK 41.2)

7T – Svědectví pro církev, 7. svazek 67.2 Život opravdového křesťana zjevuje Spasitele, který v něm přebývá. Ježíšův následovník je podobný Kristu duchem i povahou. Stejně jako Kristus je mírný a pokorný. Jeho víra funguje skrze lásku a očišťuje duši. Celý jeho život je svědectvím o moci Kristovy milosti.

2. Korintským 5:14a *Neboť Kristova láska nás váže [spojuje]...*

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 160.1 Došlo u vás k této velké změně? Nenechte se oklamat. Nikdy bych nevyslovila Kristovo jméno, aniž bych mu dala celé své srdce, svou úplnou náklonnost. Měli bychom cítit hlubokou vděčnost, že Ježíš tuto obět přijme. On žádá úplně vše. Když nás přivede k tomu, abychom se podřídili jeho nárokům a vzdali se úplně všeho, tehdy, jediné tehdy nás obejmě svou náručí milosrdenství. Co však dáváme, když odevzdáváme vše? Hříchem znečištěné nitro, které Ježíš pročistí svým milosrdenstvím a které zachrání před smrtí svou nepřekonatelnou láskou. A přece jsem viděla, že některým připadá těžké vzdát se všeho. Stydím se, že se o tom mluvím, stydím se, že to píšu.

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 160.2 Mluvíte o sebezapření? Čeho se Kristus pro nás vzdal? Když vám přijde těžko přijatelné, že Kristus žádá všechno, utíkejte na Golgotu a tam nad takovou myšlenkou zaplakejte. Hle, ruce a nohy našeho Vykupitele rozervané surovými hřeby, aby mohly být naše hříchy omyty jeho vlastní krví!

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 160.3 Ti, kdo vnímají podmanivou Boží lásku, se neptají, jak málo mají dát, aby získali nebeskou odměnu; nežádají nejnížší možnou úroveň, ale usilují o naprostý [dokonalý] soulad s vůlí svého Vykupitele.

Jan 3:5-6 ⁵Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a Ducha, nemůže vstoupit do Božího království. ⁶Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je duch.“

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 227.2 Boží Duch musí vykonat svoje dílo v srdci. Všichni, kteří nezakusili jeho obnovující moc, jsou plevy mezi pšenicí.

2SM – Vybraná poselství, 2. svazek 117.1 Velkým tématem, které jako břemeno tíží každého člověka by mělo být: Je mé srdce obnoveno? Je mé nitro proměněno? Jsou mé hříchy odpuštěny skrze víru v Krista? Jsem znovuzrozen?

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1075.7 Znovuzrození je v tomto čase tolik vzácnou zkušeností. Proto je v církvích tolik zmatků. Je mnoho, tak mnoho lidí, kteří si přisvojují Kristovo jméno, a přitom nejsou posvěceni a svatí. Jsou sice pokřtěni, ale přitom zaživa pohřbeni. Nezemřeli vlastnímu já, a proto nepovstali k novému životu v Kristu (Manuscript 148, 1897).

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 16.4 Skutečné obrácení je radikální změna. Směřování mysli a sklony srdce by se měly zásadně proměnit a život by se měl stát novým v Kristu.

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 178.1 Máte-li v srdci hořkou závist a svár, neoslavujte a nelžete proti pravdě. Tato moudrost nesestupuje shůry, ale je pozemská, smyslná, ďábelská. Neboť kde je závist a svár, tam je zmatek a každý zlý skutek. Avšak moudrost, která je shůry, je nejprve čistá, pak pokojná, laskavá a snadno uchopitelná, plná milosrdenství a dobrého ovoce, bez předpojatosti a bez pokrytectví. A ovoce spravedlnosti je zaseto v klidu těch, kdo působí pokoj.

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 178.2 Zde je uvedeno ovoce, které je jasným důkazem změny člověka, který předtím plný elánu kráčet životem – změny tak výrazné, že ji symbolizuje sama smrt. Od živého, čínorodého života ke smrti! Jak pozoruhodný obraz! Nikdo v tomto nemusí být oklamán. Pokud jste tuto proměnu neprožili, nemějte klidu. Hledejte Pána celým svým srdcem. Učiňte z toho nejdůležitější záležitost svého života.

Jan 3:7-10 ⁷Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. ⁸Vítr vane, kam chce, a slyšíš jeho zvuk, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“ ⁹Nikodém mu odpověděl: „Jak se to může stát?“ ¹⁰Ježíš mu odpověděl: „Ty jsi učitel Izraele, a toto nevíš?“

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 227.3 Duch Kristův se zjeví ve všech, kdo se narodili z Boha. Mezi těmi, které ovládá jeho Duch, nemohou vznikat spory a hádky.

Římanům 6:2-4,6-7 ²...Jak bychom my, kteří jsme hříchu zemřeli, v něm ještě mohli žít? ³Což nevíte, že my všichni, kteří jsme byli pokřtěni v Krista Ježíše, jsme byli pokřtěni v jeho smrt? ⁴Skrze křest jsme byli spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom i my, tak jako byl Kristus skrze slávu Otce vzkříšen z mrtvých, vstoupili na cestu nového života... ⁶A víme, že náš starý člověk byl spolu s ním ukřižován, aby tělo hříchu bylo zbaveno sil a my už hříchu neotročili. ⁷Vždyť ten, kdo zemřel, je zproštěn [ospravedlněn od] hříchu.

COL – Kristova podobenství 312.3 Toto je projev skutečného obrácení. Žádné vyznání nám není nic platné, pokud se Kristus neprojevuje v našich skutcích spravedlnosti. (srv. PM 160.2)

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 504.2 Samotné vyznání křesťanské víry není k ničemu. Jména jsou sice zaznamenána v pozemských církevních knihách, ale ne v knize života.

RH – časopis Review and Herald, 29. března 1906, odst. 4 Lidé se mohou obracet od jedné nauky k druhé, a přesto nemusí vědět nic o významu slov: „Také vám dám nové srdce.“ Pouhé přijetí nových

teorií nedává člověku nový život, i když třeba vstoupil do církve, která je založena na pravdivém základu. Spojení s církví nenahrazuje obrácení. Mít jméno zapsané v církevním registru nemá nejmenší hodnotu, pokud nedojde ke skutečné proměně srdce.

RH – časopis Review and Herald, 29. března 1906, odst. 5 Tato otázka je závažná a je třeba se jí plně zabývat a uvědomit si její význam. Lidé mohou být členy církve. Mohou pracovat v duchovní oblasti, ... a přesto zůstat neobrácení. Jsou lidé, kteří o náboženských záležitostech píšou. Ačkoliv rádi obhajují křesťanství, mohou být přesto neobrácení. Někdo může kázat příjemná, zábavná kázání, ale co se týče opravdové životní zkušenosti, může být od Krista velmi vzdálen.

GC – Velký spor věků 468.2 Naděje ve spásu je přijímána bez radikální proměny srdce nebo nápravy života. Rozmáhá se tudíž povrchní obrácení a k církvi se připojují zástupy těch, kteří nikdy nebyli spojeni s Kristem. (srv. VDV 306.4)

ST – časopis Znamení doby, 1. února 1883, odst. 16 Přijímání členů, u kterých nedošlo k obnově srdce a nápravě života, je pro církev zdrojem slabosti. Tato skutečnost je často přehlížena. Někteří duchovní či sbory si tak touží zajistit nárůst počtu členů, že nepřinášejí věrné svědectví o nekřesťanských zvycích a praktikách. Příjemci pravdy nejsou vedeni k tomu, že ačkoli se nazývají křesťany, ve svém počínání nemohou být bez obav světskými lidmi. Až dosud byli satanovými poddanými, od této chvíle mají být poddanými Kristovými. O změně vůdců musí vypovídat jejich život. Veřejné mínění upřednostňuje formální vyznání křesťanství. K tomu, aby člověk na sebe navlékl formu zbožnosti a nechal se zapsat do církevních listin, je zapotřebí jen málo sebezapření nebo sebeobětování. Proto mnozí vstupují do církve, aniž by se nejprve spojili s Kristem. V tomto ohledu satan vítězí. Takto obrácení křesťané jsou jeho nejschopnějšími spolupracovníky. Slouží jako návnada pro ostatní lidi. Jsou falešným světlem, které vábí nepozorné do záhuby. Nadarmo se lidé snaží lidem ze světa učinit cestu křesťana širokou a příjemnou. Bůh nerovnou a úzkou cestu neuhlazuje ani nerozšiřuje. Chceme-li vstoupit do života, je třeba kráčet stejnou cestou, jakou krácel Ježíš a jeho učedníci – cestou pokory, sebezapření a sebeobětování.

Marek 8:34b *Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne.*

Matouš 5:20 Neboť vám pravím: Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho převyšovat spravedlnost učitelů Zákona a farizejů, do království Nebes určitě nevstoupíte.

SC – Cesta ke Kristu 44.2 Jsou lidé, kteří tvrdí, že slouží Bohu. Chtějí poslouchat jeho zákon, vytvářet si správný charakter a zajistit si spasení, avšak spoléhají jen na svou vlastní sílu. Na jejich srdce nepůsobí vědomí Kristovy lásky, pouze se snaží plnit povinnosti křesťanského života, jako něco, co od nich vyžaduje Bůh, aby získali nebe. Takové náboženství je bezcenné. (srv. CK 32.2)

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 54.1 Židé tvrdili, že slouží Bohu, ve skutečnosti však sloužili jen sobě. Jejich spravedlnost byla plodem úsilí zachovávat zákon podle vlastních názorů a pro vlastní sobecký prospěch. Nemohla být proto lepší než oni sami. Ve snaze o dosažení svatosti se pokoušeli vytvářet čisté z nečistého. Boží zákon je svatý a dokonalý jako Bůh sám. Ukazuje lidem Boží spravedlnost. Člověk nemůže ve své vlastní síle tento zákon zachovávat, protože lidská povaha je zkažená, narušená a vůbec se nepodobá povaze Boží. Projevy sobeckého srdce jsou **Izajáš 64,5** “nečisté” a “všechny naše spravedlnosti jsou jako poskvrněné roucho.” (srv. MON 36.5)

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 46.3 Izrael však nepochopil duchovní podstatu zákona. Jeho domnělá poslušnost byla příliš často spíše pouhým zachováním forem a obřadů než podřízením srdce svrchované moci lásky. (srv. MON 32.6)

2. Timoteovi 3:5 Budou mít vnější formu zbožnosti, ale její moc jim bude cizí [odmítli/popřeli ji].

DA – Touha věků 173.6 Horlivě se snažili udržet zdání svatosti, čistotu srdce však zanedbávali.... Nutně potřebovali změnu, o které Ježíš mluvil s Nikodémem, totiž mravní znovuzrození, očištění od hříchu, obnovu poznání a svatosti. (srv. TV 106.5)

Jan 3:5 Nenarodí-li se kdo z vody a Ducha, nemůže vstoupit do Božího království.

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 54.2-55.1 Přestože je zákon svatý, nemohli Židé dosáhnout spravedlnosti tím, že se ho snažili zachovávat ve vlastní síle. Pokud chtějí Kristovi následovníci vejít do nebeského království, musí dosáhnout spravedlnosti jiného druhu, než jakou měli farizeové. Bůh jim nabídl ve svém Synu dokonalou spravedlnost zákona. Jestliže otevřou svá srdce dokořán, aby přijali Krista, bude v nich přebývat skutečný Boží život, Boží láska, která je proměnění k Jeho vlastní podobnosti. Tím získají jako Boží bezplatný dar spravedlnost, kterou vyžaduje zákon.... To znamená vytvářet v sobě Kristovu povahu. (srv. MON 37.1-2)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 211.1 Zákon vyžaduje, aby samo nitro bylo čisté a mysl svatá, aby myšlenky a pocity byly v souladu s měřítkem lásky a spravedlnosti.

3T – Svědectví pro církev, 3. svazek 528.3 Kristova spravedlnost se skládá ze správného jednání a dobrých skutků z čistých, nesobeckých pohnutek. Vnější spravedlnost, pokud postrádá vnitřní krásu, je k ničemu.

Římanům 9:27-28;30-32 ²⁷...“Kdyby bylo synů Izraele jako písku v moři, jen ostatek bude zachráněn, ²⁸neboť úplně a rychle vykoná Pán své slovo na zemi.” ³⁰Co tedy řekneme? To, že pohané, kteří neusilovali o spravedlnost, dosáhli spravedlnosti, a to spravedlnosti, která je z víry; ³¹Izrael však, ačkoli usiloval o zákon spravedlnosti, k cíli Zákona nedospěl. ³²Proč? Protože nevycházel z víry, nýbrž jakoby ze skutků [Zákona].

Římanům 10:1-3 ¹Bratři, touhou mého srdce a prosbou k Bohu za ně [je], aby byli zachráněni. ²Neboť jim vydávám svědectví, že mají horlivost pro Boha, ale ne podle pravého poznání. ³Protože neznají Boží spravedlnost, a místo toho usilují postavit svou vlastní [spravedlnost], nepodřídili se spravedlnosti Boží.

DA – Touha věků 35.2 Základem každého pohanického náboženství je víra, že se člověk může zachránit svými vlastními skutky. Toto přesvědčení se přičiněním satana vkradlo i do židovského náboženství. Vždy, když se lidé začnou řídit touto zásadou, ztrácejí veškeré zábrany proti hříchu. (srv. TV 23.1)

DA – Touha věků 189.2 Chceme-li Bohu správně sloužit, musíme se narodit z Božího Ducha. Tím dojde k očištění srdce a obnově mysli a obdržíme tak novou schopnost poznávat a milovat Boha. Díky tomu budeme ochotně poslušní všem jeho požadavkům. To je pravá bohoslužba. (srv. TV 115.4)

Efezským 2:8-10 ⁸Neboť jste zachráněni milostí skrze víru; a ta záchrana není z vás -- je to Boží dar; ⁹není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil. ¹⁰Vždyť jsme jeho dílo, stvořeni v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich žili.

COL – Kristova podobenství 97.3 Opravdová poslušnost je vnějším projevem vnitřních zásad. Vyvěrá z lásky ke spravedlnosti, z lásky k Božímu zákonu. Podstatou veškeré spravedlnosti je oddanost našemu Vykupiteli. Vede nás ke správnému jednání – protože je to tak správně, a protože je to Bohu milé. (srv. PM 46.3)

Římanům 11:5-6 ⁵Tak i v nynějším čase zůstal ostatek lidu podle vyvolení z milosti. ⁶Jestliže však z milosti, pak již ne ze skutků, jinak by milost již nebyla milostí.

Římanům 1:16-17 ¹⁶Nestydím se za evangelium, neboť je to Boží moc k záchraně pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale i pro Řeka. ¹⁷V něm se zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře, jak je napsáno: "Spravedlivý z víry bude živ."

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 619.1 Na nutnost praktického náboženství je třeba naléhat u všech, kdo přijímají teorii o pravdě.... Všichni musí sami pro sebe získat živou zkušenost; Kristus musí být zakotven v jejich srdci a jeho Duch musí ovládat jejich pocity, jinak jejich vyznání víry nemá žádnou hodnotu a jejich stav se stane ještě horším, než kdyby o pravdě nikdy neslyšeli.

DA – Touha věků 172.1 Ten, kdo zastává pouze formální náboženství či určitou formu zbožnosti, není v bezpečí. (srv. TV 105.3)

Filipským 3:4-6 ⁴...Zdáli se někomu jinému, že může spoléhat na sebe, já tím víc: ⁵obřezán osmého dne, z rodu izraelského, z kmene Benjamínova, Hebrej z Hebrejů, jdeli o Zákon -- farizeus, ⁶jdeli o horlivost -- pronásledovatel církve, jdeli o spravedlnost, která je v Zákoně, byl jsem bez úhony.

SC – Cesta ke Kristu 29.3 Co se týče konání vnějších skutků, apoštol Pavel v listu **Filipským 3:6** píše, že je “bez úhony”, “jdeli o spravedlnost, která je v Zákoně”. Když však rozpoznal duchovní povahu zákona, viděl, že je hříšník. Posuzováno literou zákona, jak se jím lidé řídí v životě, se hříchů nedopouštěl; když však pohlédl na hloubku svatých přikázání a viděl se tak, jak ho vidí Bůh, sklonil se v pokoře a vyznal svou vinu slovy: **Římanům 7,9.10** “Já jsem kdysi žil bez Zákona; když však přišlo přikázání, hřích ožil, a já jsem zemřel”. Když viděl duchovní podstatu zákona, objevil se hřích ve své skutečné ohavnosti a apoštolovo sebevědomí se vytratilo. (srv. CK 22.1)

Skutky 9:9 Po tři dny neviděl, nejedl ani nepil.

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1058.2 Jeho probuzené svědomí jej nyní těžce obviňovalo. Jeho pracovní zápal, jeho upřímný odpor proti světlu, které na něj zářilo skrze Boží posly, teď vnesl do jeho nitra odsouzení. Byl naplněn hořkými výčitkami svědomí. Už se nepovažoval za spravedlivého, ale za odsouzeného Zákonem v myšlení, v duchu i v činech. Viděl, že je hříšník, který je bez pronásledovaného Spasitele zcela ztracený. Ve dnech a nocích své slepoty měl čas na přemýšlení a zcela bezmocný a zoufalý se odevzdal Kristu, který mu jako jediný mohl odpustit a obléknout ho ve spravedlnost (Manuscript 23, 1899).

AA – Skutky apoštolů 119.2 Saul kdysi býval pyšným farizejem přesvědčeným o tom, že jej ospravedlňují jeho dobré skutky. Nyní se v dětské pokoře a prostotě skláněl před Bohem, vyznával svou vlastní nehodnost a dovolával se zásluh ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele. (srv. PNL 68.2)

AA – Skutky apoštolů 120.1 Modlitby zkroušeného farizeje nebyly zbytečné. Boží milost přetvořila jeho nejniternější myšlenky a city jeho srdce, takže všechny jeho schopnosti byly uvedeny do souladu s věčnými Božími záměry. Saul si začal Krista a jeho spravedlnosti cenit více než čehokoli jiného na celém světě. (srv. PNL 68.3)

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1057.9 Ještě dlouho po svém obrácení o sobě mluvil jako o největším z hříšníků. V **1. Korintským 15:9** řekl „**Neboť já jsem nejmenší z apoštolů; nejsem hoden být nazýván apoštolem, protože jsem pronásledoval Boží církev.**“ Ani jedinou výmluvou neospravedlňoval své kruté jednání, kterým věrně následoval vnuknutí chybného úsudku (Manuscript 9, 1898).

1. Timoteus 1:12-16 ¹²Děkuji tomu, který mne posilnil, Kristu Ježíši, našemu Pánu, že mě uznal za spolehlivého a ustanovil ke službě, ¹³ačkoli jsem byl předtím rouhač, pronásledovatel a násilník. Došel jsem však milosrdenství, protože jsem to činil z nevědomosti v nevěře. ¹⁴A tím hojněji se projevila milost našeho Pána s vírou a láskou, která je v Kristu Ježíši. ¹⁵Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného přijetí: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Z nich jsem já první, ¹⁶avšak proto jsem došel milosrdenství, aby Kristus Ježíš na mně prvním ukázal veškerou svou trpělivost jako příklad pro ty, kdo v něho budou věřit k životu věčnému.

AA – Skutky apoštolů 512.2 Pavel nese svědectví, že má v očích svého Spasitele velkou hodnotu, protože byl vykoupěn Kristovou obětí, očištěn od svého hříchu jeho krví a oblečen do jeho spravedlnosti. Jeho život je spolu s Kristem skryt v Bohu. Je přesvědčen, že Pán, který zvítězil nad smrtí, je schopen uchovat to, co mu je s důvěrou svěřeno. (srv. PNL 296.1)

3T – Svědectví pro církev, 3. svazek 475.1 Jak moc si mnozí lichotí, že jsou dobří a spravedliví, zatímco pravé Boží světlo odhaluje, že celý život žili jen pro své vlastní uspokojení! Celé jejich chování se Bohu protiví. Kolik jich je živých bez zákona! Ve své hluboké temnotě se na sebe dívají se zalíbením; ale ať se jejich svědomí zjeví Boží zákon, jako se zjevil Pavlovi, a uvidí svou zaprodanost hříchu a nutnost zemřít své tělesné mysli. Je třeba zahubit své já.

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1076.7 Apoštol Pavel při líčení své zkušenosti uvádí důležitou pravdu o práci, jakou je nutné vykonat při obrácení. V listu **Římanům 7:9** říká: „**Já jsem kdysi žil bez Zákona**“ - necítil žádné odsouzení; „**když však přišlo přikázání**“, když na jeho svědomí naléhal Boží zákon, „**hřích ožil, a já jsem zemřel**“. Tehdy se viděl jako hříšník, odsouzený Božím zákonem. Všimněte si, že to byl Pavel, kdo zemřel, a nikoli zákon (Duch proroctví 4:297).

Galatským 2:19-20 ¹⁹Vždyť já jsem skrze Zákon umřel Zákonu, abych žil Bohu. S Kristem jsem ukřižován: ²⁰Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 903.2 Od té doby byl pro něj Kristus vším a ve všem. V listu **Filipským 1:21** prohlásil: „**Vždyť žít pro mne znamená Kristus**“. To je nejvýstižnější výklad toho, co to znamená být křesťanem, v několika slovech v celém Písmu. To je celá pravda evangelia. Pavel pochopil to, co mnozí patrně nejsou schopni pochopit. Jak nesmírně vážně to myslel! Jeho slova ukazují, že jeho mysl byla soustředěna v Kristu, že celý jeho život byl spjat s jeho Pánem. Kristus byl původcem, oporou a zdrojem jeho života (The Review and Herald, 19. října 1897).

Filipským 3:7-10 ⁷Cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista uznal za ztrátu. ⁸A opravdu také pokládám všechno za ztrátu pro nesmírnou vzácnost poznání Krista Ježíše, svého Pána. Pro něho jsem se všeho zřekl a pokládám to za odpad, abych získal Krista ⁹a byl nalezen v něm, nemaje svou spravedlnost, která je ze Zákona, ale tu, která je z víry v Krista [z víry Kristovy], tu spravedlnost, která je z Boha na základě víry, ¹⁰a abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpeních.

Efezským 3:7 ...evangelium, jehož služebníkem jsem se stal podle daru Boží milosti, která mi byla dána v souladu s působením jeho moci.

Římanům 1:16-17 ¹⁶Nestydím se za evangelium, neboť je to Boží moc k záchraně pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale i pro Řeka. ¹⁷V něm se zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře, jak je napsáno: "Spravedlivý z víry bude živ."

Římanům 7:14-20 ¹⁴Neboť víme, že Zákon je duchovní, já však jsem tělesný, prodaný do otroctví hříchu. ¹⁵Nerozumím tomu, co dělám; vždyť nedělám to, co chci, nýbrž činím to, co nenávídím. ¹⁶Činím-li však to, co nechci, souhlasím se Zákonem, že je dobrý. ¹⁷Ale pak již to nekonám já sám, nýbrž hřích, který ve mně přebývá. ¹⁸Vím totiž, že ve mně, to jest v mém těle, nepřebývá dobré; neboť chtít dobro dokážu, ale konat už ne. ¹⁹Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci. ²⁰Jestliže však činím to, co nechci, nedělám to již já, ale hřích, který ve mně přebývá.

8T – Svědectví pro církev, 8. svazek 291.4 Lidská vůle bez zásahu shůry nemá opravdovou sílu vzdorovat zlu a přemoci jej. Duševní obranyschopnost je narušena. Člověk nemá žádnou zábranu proti hříchu.

HP – V nebesích 146.4 V důsledku Adamovy neposlušnosti je každá lidská bytost přestupníkem zákona a je zaprodána hříchu. Pokud nečiní pokání a neobráti se, zůstává v područí zákona, slouží Satanu, podléhá klamům nepříteli a přináší svědectví proti Hospodinovým přikázáním.

MB – Myšlenky z Hory Blahoslavenství 54.1 Člověk nemůže ve své vlastní síle tento zákon zachovávat, protože lidská povaha je zkažená, narušená a vůbec se nepodobá povaze Boží. Projevy sobeckého srdce jsou Izajáš 64,5 „nečisté“ a „všechny naše spravedlnosti jsou jako poskvrněné roucho.“ (srv. MON 36.5)

RH – časopis Review and Herald, 11. dubna 1893, odst. 6 Není v lidských silách líbit se Bohu nezávisle na Kristu. Můžeme si dávat předsevzetí a slibovat, ale tělesné srdce přemáhá všechny naše dobré úmysly. Můžeme ovládat svůj vnější projev, ale srdce změnit nedokážeme.

Jeremiáš 13:23 Cožpak může Kúšijec [Etiopan] změnit svou kůži, anebo leopard svoje skvrny? Pak také vy dokážete konat dobro, když jste si zvykli páchat zlo.

MH – Život naplněný pokojem 451.2 Skrze hřích je celý lidský organismus narušen, mysl je zvrácená a představitivost zkažená. Hřích oslabil duševní schopnosti. Vnější pokušení nacházejí v srdci odezvu a lidské kroky se nepozorovaně obrací ke zlu. (srv. ZNP 242.2)

Římanům 7:21-23 ²¹Nalézám tedy tento zákon: Když chci činit dobro, je při mně [nabízí se mi] zlo. ²²Podle vnitřního člověka radostně souhlasím se zákonem Božím. ²³Vidím však jiný zákon ve svých údech, který bojuje proti zákonu mé mysli a činí mě zajatcem zákona hříchu, jenž je v mých údech.

Ed – Výchova 29.1 Všichni lidé tak na vlastní kůži zakoušejí důsledky toho, že naši prarodiče jedli ze stromu poznání dobra a zla. Člověk má ve své přirozenosti sklony ke zlu. Je to síla, které se nemůže bez vnější pomoci ubránit. Pokud jí má odolat a dosáhnout ideálu, který v hloubi duše přijal za svou největší hodnotu, může najít pomoc jen v jediné síle. Tou silou je Kristus. Spolupráce s ním je největší potřebou člověka. (srv. Vy 18.7)

SC – Cesta ke Kristu 19.1 Nestačí chápat moudrost a spravedlnost Božího zákona, nestačí poznat, že je založen na věčné zásadě lásky. Apoštol Pavel to všechno poznal a napsal o tom: **Římanům 7,16** „Souhlasím se Zákonem, že je dobrý.“ V úzkosti duše a v zoufalství však dodává: **Římanům 7,14** „já však jsem tělesný, prodaný do otroctví hříchu“. Toužil po čistotě, spravedlnosti, které vlastními silami nemohl dosáhnout, a proto volal: **Římanům 7,24** „Já nešťastný člověk! Kdo mne vysvobodí z těla této smrti?“. Takové volání vychází ze zklamaných srdcí ve všech zemích a ve všech dobách. Pro všechny je jen jediná odpověď: **Jan 1,29** „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa“. (srv. CK 14.3-15.1)

Římanům 7:25 Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Tak tedy tentýž já svou mysl sloužím jako otrok zákonu Božímu, ale svým tělem zákonu hříchu.

DA – Touha věků 98.3 Sami od sebe nejsme schopni udělat nic dobrého. Všechno v nás však může vykonat Boží moc, pokud se jí podřídíme a budeme věřit. Zaslíbené dítě bylo dáno skrze víru. Z víry se rodí i duchovní život a schopnost konat skutky spravedlnosti. (srv. TV 57.1)

Římanům 8:3-8 ³Neboť co bylo Zákonu nemožné, protože byl bezmocný kvůli tělu, to učinil Bůh, když poslal svého Syna v podobnosti těla hříchu a jako oběť za hřích a odsoudil hřích v těle, ⁴aby byl požadavek Zákona naplněn v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha. ⁵Ti, kdo jsou živi podle těla, mají na mysli věci těla; ale ti, kdo jsou živi podle Ducha, myslí na věci Ducha. ⁶Myšlení těla znamená smrt, myšlení Ducha život a pokoj. ⁷Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže. ⁸Ti, kteří jsou v těle, se Bohu líbit nemohou.

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 341.1 Padlý člověk je Satanovým právoplatným zajatcem. Kristovým posláním bylo vyprostit člověka z moci jeho velkého protivníka. Člověk má přirozený sklon řídit se satanovými podněty a nemůže úspěšně vzdorovat tak strašlivému nepříteli, nepřebývá-li v něm Kristus, ten mocný Vítěz, který řídí jeho touhy a dává mu sílu. Jen sám Bůh může omezit Satanovu moc.

Římanům 8:10-11 ¹⁰Jeli však Kristus ve vás, je sice tělo mrtvé kvůli hříchu, ale duch je živý kvůli spravedlnosti. ¹¹Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, pak ten, který vzkřísil [Ježíše] Krista z mrtvých, oživí i vaše smrtelná těla skrze svého Ducha, který ve vás přebývá.

Římanům 8:1-2 ¹Nyní tedy není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši [a nechodí podle těla, ale podle Ducha]. ²Vždyť zákon Ducha života v Kristu Ježíši mě osvobodil od zákona hříchu a smrti.

ST – časopis Znamení doby, 24. listopadu 1887, odst. 3-4 Prvním krokem v životě křesťana je lítost nad tím, že jsme selhali v dodržování Božího zákona, přičemž víra v našeho Pána Ježíše Krista si nárokuje zásluhy jeho krve za odpuštění minulých hříchů a činí nás účastníky božské přirozenosti. Tělesné srdce, které se podle **Římanům 7:8** „nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže“, se stává duchovním a spolu s Kristem volá: **Žalm 40:9 (B21)** „Mou radostí je konat vůli tvou“.... Mnozí říkají, že věří v Krista; ale je tomu skutečně tak? Mají duchovní mysl, mysl Kristovu, která nachází zalíbení v Božím zákonu?

Římanům 6:17-18 ¹⁷Díky Bohu, že jste sice byli otroky hříchu, ale stali jste se ze srdce poslušnými vzoru učení, jemuž jste byli svěřeni. ¹⁸Byli jste osvobozeni od hříchu a stali jste se otroky spravedlnosti.

1. Korintským 3:1-3 ¹A já, bratři, jsem k vám nemohl mluvit jako k duchovním, ale jako k tělesným, jako k nedospělým v Kristu. ²Dal jsem vám pít mléko, pokrm jsem vám nedal, neboť ten jste ještě nemohli snést. Ale ani teď ještě nemůžete, ³neboť jste stále ještě tělesní. Vždyť pokud je mezi vámi žárlivost, svár [a rozdělení], zdali nejste tělesní a nežijete jen po lidsku [nechodíte podle člověka]?

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 241.1 Pavel píše svým Korintským bratřím: **1. Korintským 3:3** „Jste stále ještě tělesní. Vždyť pokud je mezi vámi žárlivost, svár a rozdělení, zdali nejste tělesní a nechodíte podle člověka?“ Je nemožné, aby mysl rozptýlená závistí a svárem pochopila hluboké duchovní pravdy Božího slova. **1. Korintským 2:14** „Tělesný člověk však nepřijímá věci Božího Ducha, vždyť jsou pro něj bláznovstvím: nemůže je ani poznat, protože mají být posuzovány duchovně“.

AA – Skutky apoštolů 298.1-299.1 Působil mezi nimi rok a půl, připomínal jim, že ukřižovaný a vzkříšený Spasitel je jediným prostředkem ke spáse, a vyzýval je, aby se s důvěrou spoléhali na proměňující moc jeho milosti Naléhavě je žádal, aby se cele odevzdali Bohu. Věděl totiž, že pokud se člověk odmítne cele podřídit Bohu, potom hřích neopouští. Chutě a touhy stále usilují o nadvládu a různá pokušení působí ve svědomí zmatek. Odevzdání se musí být úplné. Každý slabý, pochybující a zápasící člověk, který se plně odevzdá Bohu, vstoupí do bezprostředního spojení se silami, které mu umožní vítězit. (srv. PNL 172.1-3)

SD – Synové a dcery Boží 105.5 Svěřte celého svého člověka, celou svou existenci, nitro, tělo i ducha do rukou Pána a rozhodněte se být Jeho milujícím, posvěceným prostředkem, který se řídí Jeho vůlí, je ovládán Jeho myslí a naplněn Jeho Duchem... tehdy uvidíte nebeské záležitosti zřetelně.

Jakub 3:14-16 ¹⁴Máte-li však v srdci hořkou závist a soupeření, nechlubte se a nelžete proti pravdě. ¹⁵To není moudrost sestupující shůry, ale pozemská, duševní, démonská. ¹⁶Vždyť kde je závist a soupeření, tam je zmatek a kdejaká špatná věc.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 227.2-3 Je nutné, aby Duch Boží působil na srdce. Každý, kdo nezakusil jeho obnovující moc, je plevou mezi pšenicí. Mezi těmi, kdo jsou ovládáni Jeho Duchem, nemohou vznikat spory a sváry.

Ev – Evangelizace 369-370.1 Jak Pavel napravoval chyby – Rozepře v rámci společenství věřících nejsou podle Božího řádu. Vychází z projevu vlastností přirozeného srdce. Na všechny přinášející nepořádek a nejednotu se vztahují Pavlova slova: **1. Korintským 3:1-2** „A já, bratři, jsem k vám nemohl mluvit jako k duchovním, ale jako k tělesným, jako k nedospělým v Kristu. Dal jsem vám pít mléko, pokrm jsem vám nedal, neboť ten jste ještě nemohli snést. Ale ani teď ještě nemůžete.“ Pavel se zde obrátil na ty, jejichž pokrok nebyl úměrný jejich výsadám a možnostem. Měli být schopni unést naslouchání přímému Božímu slovu, ale byli ve stejné situaci jako učedníci, když jim Kristus řekl: **Jan 16:12** „Ještě vám mám mnoho co říci, ale nemůžete to nyní snést.“ Měli být daleko pokročilejší v duchovním poznání, měli být schopni chápat a praktikovat vyšší pravdy Slova, ale nebyli posvěceni. Zapomněli, že musí být očištěni od svých dědičných a vypěstovaných sklonů ke zlému a že nemohou pěstovat tělesné vlastnosti. Pro apoštola nebylo možné kárat špatné jednání, aniž by se někteří lidé tvrdící, že věří pravdě, nepohoršili. Těm nemohlo inspirované svědectví nijak prospět, neboť ztratili schopnost duchovního rozlišování. Závist, zlé domněnky a obviňování zavíraly dveře působení Ducha svatého. Pavel by se rád věnoval vyšším a náročnějším pravdám, pravdám, které byly bohatou potravou, ale jeho poučení by se bezprostředně střetlo s jejich sklony k žárlivosti a nebylo by přijato. O božských tajemstvích zbožnosti umožňující uchopit pravdy nezbytné pro tehdejší dobu nemohl mluvit. Apoštol

musel zvolit taková ponaučení, která se podobně jako mléko dala přijímat, aniž by podráždila trávicí orgány. Pravdy nejhlubšího významu nemohly být vysloveny.

1. Korintským 2:14 Duševní člověk však nepřijímá věci Ducha [Božího], neboť jsou mu bláznovstvím a nemůže je poznat, protože mají být posuzovány duchovně.

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 144.1 Je nezbytné důkladně zkoumat vlastní nitro ve světle Božího slova; každý ať se sám sebe zeptá: „Stavím na pevném základu, nebo mám zkažené srdce? Jsem obnoven v Kristu, nebo jsem v srdci stále tělesný, s novým rouchem navlečeným zvnějšku?“. Předstupte před soudní tribunál a v Božím světle prozkoumejte, zda nepěstujete nějaký skrytý hřích, zda nemáte nějakou modlu, kterou jste dosud neobětovali.

1. Korintským 15:34 Vystřízlivějte, jak se sluší, a nehřešte. Vždyť někteří z vás nemají ani ponětí o Bohu. Říkám to k vašemu zahanbení.

1. Korintským 6:9-10 ⁹Což nevíte, že nespravedliví nedostanou do dědictví Boží království? Nemylte se! Ani smilníci ani modláři, cizoložníci, rozkošníci ani lidé praktikující homosexualitu, ¹⁰zloději ani chamtivci, opilci, utrhači ani lupiči nebudou dědici Božího království.

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 162.4-163.3 Každá skutečně obrácená duše nese nezaměnitelné známky podřízení tělesné mysli. Mluvím na rovinu. Nemyslím si, že to opravdového křesťana odradí; a nechci, aby někdo z vás vstoupil do doby soužení bez dobře upevněné naděje ve Spasitele. Odhodlejte se zjistit, co je na vašem případě nejzávažnější Jednejte se svým vlastním nitrem pravdivě. Pamatujte, že Ježíš představí svému Otci církev bez jediné poskvrny, vrásky nebo čehokoli podobného. Podle čeho poznáte, že jste přijati Bohem? Na modlitbách studujte Jeho slovo. Neodkládejte je kvůli žádné jiné knize. Tato kniha usvědčuje z hříchu. Srozumitelně zjevuje cestu ke spasení. Ukazuje zářivou a slavnou odměnu. Učí, že jediné skrze Ježíšovu bezmeznou milost je možné očekávat spasení. Nezanedbávejte modlitbu vskrytu, neboť ta je podstatou každého náboženství. Upřímnou a vroucí modlitbou prostě o čistotu svého nitra. Prostě za ně stejně vroucně a horlivě, jako byste prosili za svůj pozemský život, kdyby byl v sázce. Setrvejte před tváří Boží, dokud se ve vás nezrodí nevýslovná touha po spáse a dokud nezáskáte láskyplné ujištění o odpuštění hříchu.

Římanům 8:6-9 ⁶Myšlení těla znamená smrt, myšlení Ducha život a pokoj. ⁷Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže. ⁸Ti, kteří jsou v těle, se Bohu líbit nemohou. ⁹Vy však nejste v těle, ale v Duchu, pokud ve vás vskutku Duch Boží přebývá. Jestliže však někdo nemá Kristova ducha, ten není jeho.

EW – Rané spisy 273.2 Velké množství lidí hlásících se ke křesťanství Boha ve skutečnosti nezná. Jejich přirozené lidské srdce neprošlo proměnou a tělesná mysl zůstává v nepřátelství s Bohem. Přestože si přisvojili jiné jméno, jsou věrnými služebníky satana.

OHC – Naše nejvyšší povolání 336.4 Mnozí si uvědomují svůj velký nedostatek, čtou, modlí se a odhodlávají se, přesto nedělají žádné pokroky. Vypadá to, jako by v odolávání pokušení byli bezmocní. Příčinou je, že nejdou dostatečně do hloubky. Nehledají důkladné obrácení svého nitra, aby z něj vyvěrající proudy byly čisté a aby jejich vystupování svědčilo o tom, že v nich vládne Kristus. Všechny charakterové vady mají svůj původ v srdci. Pýcha, marnivost, zloba a chamtivost vycházejí z tělesného srdce neobnoveného Kristovou milostí.

Marek 7:21-23 ²¹Neboť zevnitř ze srdce lidí vycházejí zlé myšlenky, smilstva, krádeže, vraždy, ²²cizoložství, hrabivost, špatnosti, lest, bezuzdnost, závist, urážky, pýcha, pošetilost. ²³Všechny tyto špatnosti vycházejí zevnitř a znečišťují člověka.

RH – časopis Review and Herald, 5. června 1894, odst. 9 Povrchní křesťané nejsou požehnáním pro sebe ani pro druhé, i když se postí a pokrývají se pytlovinou a popelem. Staré návyky se vracejí; vznětlivost, podezřívavost, žárlivost, odsuzování druhých – to vše svědčí o tom, že nejsou pod kontrolou Kristovy milosti.... Jejich zažitá návyky je ovládají; a když se jim nedaří prokazovat Kristovo počínání, obviňují z toho lidi, s nimiž jsou ve styku, nebo situaci a okolnosti, ve kterých se nacházejí. Místo aby zkoumali sami sebe a zjistili, v čem spočívá jejich rozpor, naříkají nad sebou a domnívají se, že jejich potíže jsou důsledkem špatného jednání druhých. Dokud se drží tohoto postoje, nemohou vidět své chyby, litovat napáchaného zla a vyznat se ze svého špatného jednání.... Do srdce nepřijali Boží milost, která by je oživila a obnovila.

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 178.1 Vaše činy svědčí o tom, že jste Kristu cizí. Cožpak studánka vydává na stejném místě vodu sladkou i hořkou? Může fíkovník, bratři moji, plodit olivy? Nebo vinná réva fíky? Stejně tak ani žádná studánka nemůže vydávat zároveň slanou i sladkou vodu. Kdo je mezi vámi moudrý a obdařený poznáním, ten ať na dobrém rozhovoru prokáže své dílo plné pokorné moudrosti. **Jakub 3:14-16** ¹⁴Máteli však v srdci hořkou závist a soupeření, nechlubte se a nelžete proti pravdě. ¹⁵To není moudrost sestupující shůry, ale pozemská, duševní, démonská. ¹⁶Vždyť kde je závist a soupeření, tam je zmatek a kdejaká špatná věc.

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 90.2 Vírou jste se nechopili nápravy nedostatků, které se projeví ve vaší povaze. Neponížili jste před Bohem svého pyšného ducha. Postavili jste se na odpor Božímu Duchu zjevenému skrze napomenutí. Vaše tělesné, nepoddajné srdce není zvladatelné. Nejste ukázněni. Stále znovu nad vámi získává úplnou nadvládu váš nezvladatelný temperament, váš duch nepoddajnosti. Jak může takový impulzivní, nezkontrolovatelný člověk žít mezi čistými anděly? Jak jistě sami víte, takovou bytost nelze do nebe přijmout. Začněte s nápravou zlého ve vaší povaze co nejdříve, protože zítra již může být pozdě. Obraťte se a buďte jako malé děti.

SC – Cesta ke Kristu 18.1 Je pro nás nemožné, abychom se vlastními silami vyprostili z propasti hříchu, v níž jsme ponořeni. Naše srdce jsou zkažená a my je nemůžeme změnit. **Jób 14,4** „Kdo učiní z nečistého

čisté? Nikdo.“ **Římanům 8,7** „Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.“ Výchova, kultura, ve které člověk žije, rozhodování a lidské úsilí působí ve své oblasti vlivu. Zde jsou však neúčinné a bezmocné. Mohou způsobit zlepšení v chování, nemohou však změnit srdce, nemohou očistit prameny života. Musí existovat síla činná zevnitř, musí přijít nový život shůry, než mohou být lidé proměněni od hříchu k svatosti. Touto silou je Kristus. Jen jeho milost může oživit umrtvené duševní schopnosti a přivést je k Bohu, k svatosti. (srv. CK 14.1)

SC – Cesta ke Kristu 18.2 Spasitel řekl: **Jan 3,3** „Nenarodili se kdo znovu shůry“, což znamená: dokud nepřijme nové srdce, nové touhy, nová předsevzetí a nové pohnutky, jež vedou k novému životu, „nemůže spatřit Boží království“. Myslet si, že je třeba rozvíjet dobro, jež je v člověku od narození, je fatálním klamem. **1. Korintským 2,14** „Tělesný člověk však nepřijímá věci Ducha [Božího], neboť jsou mu bláznovstvím a nemůže je poznat, protože mají být posuzovány duchovně.“ **Jan 3,7** „Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu shůry.“ (srv. CK 14.2)

GC – Velký spor věků 468.1 Při znovuzrození je srdce člověka uvedeno do souladu s Bohem, neboť je uvedeno do souladu s Božím zákonem. Když se v hříšníkovi odehrála tato pronikavá změna, přešel ze smrti do života, z hříchu do svatosti, z neposlušnosti a vzpoury k poslušnosti a věrnosti. Starý život odcizení od Boha skončil, začal nový život usmíření, víry a lásky. Tehdy bude podle **Římanům 8,4** „požadavek Zákona naplněn v nás, kteří nežijeme podle těla, ale podle Ducha.“ A ve svém srdci člověk vyzná: **Žalm 119,97** „Jak jsem si zamiloval tvůj zákon! Celý den o něm rozjímám.“ (srv. VDV 306.3)

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 267.2 Máme získat velká vítězství a jestliže jich nedosáhneme, ztratíme nebe. Tělesné srdce musí být ukřižováno, protože má sklon k mravní zkaženosti, jejímž koncem je smrt. Jen životodárné vlivy evangelia mohou člověku pomoci. Modlete se, aby mocný výboj Ducha svatého s veškerou jeho oživující, ozdravující a proměňující silou zasáhl ochrnuté nitro jako elektrický proud a přiměl každý nerv rozechvět se novým životem, aby celý člověk povstal z mrtvého, pozemského, smyslného stavu a stal se duchovně zdravým. Tak se stanete účastníky božské přirozenosti, když uniknete zkaženosti, která je ve světě skrze žádostivost, a ve vašich duších se bude odrážet obraz Toho, jehož ranami jste uzdraveni.

2. Korintským 13:5 (B21) Sami sebe prověřujte, přesvědčujte se, zda jste sami ve víře. Nepoznáváte sami na sobě, že je ve vás Ježíš Kristus? Pokud ne, pak jste ovšem selhali.

2SM – Vybraná poselství, 2. svazek 382.1 Je dobré si s vážností a úzkostí v srdci položit otázku: "Pěstuji si závist, je žárlivosti dovoleno nalézt si místo v mém srdci?" Pokud ano, pak tam Kristus není. "Miluji Boží zákon, je v mém srdci Ježíšova láska?" Jestliže se navzájem milujeme tak, jako Kristus miloval nás, pak se připravujeme na požehnané nebe plné pokoje a odpočinku. Tam není žádného boje o první místo, o nadřazenost; všichni budou milovat svého bližního jako sebe sama. Ach, kéž by nám Bůh dal schopnost porozumět a kéž by promluvil k srdcím našich sborů tím, že by probudil jednotlivé členy.

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 534.4 Řada lidí hlásících se k víře neví, co to je skutečné obrácení. Nemají zkušenost se společenstvím s Otcem skrze Ježíše Krista a nikdy nepocítili moc Boží milosti, která posvěcuje srdce. Modlí se a hřeší, hřeší a modlí se, jejich život je plný zloby, klamu, závesti, žárlivosti a sebelásky. Modlitby této skupiny lidí jsou pro Boha ohavností. Pravá modlitba zapojuje veškerou vnitřní sílu v člověku a má vliv na život.

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 162.2 Mladí lidé jsou často vybízeni k plnění povinností, aby při shromáždění mluvili nebo se modlili; jsou nabádáni, aby zemřeli pýše. Ke každému kroku jsou nuceni. Takové náboženství nemá žádnou cenu. Dovolte tělesnému srdci, aby bylo proměněno a sloužit Bohu ... nebude taková dřina.

COL – Kristova podobnost 97.3 Radost z poslušnosti nikdy neprožije ten, kdo se pokouší zachovávat Boží přikázání proto, že to pokládá za svou povinnost, nebo že se to od něj vyžaduje. To není skutečná poslušnost. Jestliže někdo považuje Boží požadavky za překážky, které brání jeho lidským sklonům, pak si můžeme být jisti, že nežije křesťanským životem. Opravdová poslušnost je vnějším projevem vnitřních zásad. (srv. PM 46.3)

DA – Touha věků 668.3 Veškerá skutečná poslušnost vychází ze srdce. Kristu šlo o srdce člověka. Pokud mu dovolíme, aby vstoupil do našeho myšlení a našich záměrů, potom naše srdce i mysl natolik splynou s jeho vůlí, že poslušnost pro nás bude naprostou samozřejmostí. Naše očištěná a posvěcená mysl ve službě Kristu nalezne nejvyšší možné potěšení. Pokud využijeme přednosti, kterou máme, a poznáme Boha tak, jak se nám dává poznat, bude náš život životem neustálé poslušnosti. Skrze poznání Kristovy povahy, skrze společenství s Bohem se pro nás hřích stane nenávidění hodným. (srv. TV 427.3)

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 160.4 Mladí přátelé, mnozí z vás jsou žel oklamáni. Spokojili jste se s něčím, co má daleko k čistému a neposkvrněnému náboženství. Chci vás probudit. Boží andělé se vás snaží probudit.... Vaše srdce jsou stále ještě tělesná. Nejsou podřízena Božímu zákonu a ani být nemohou. Tělesná srdce musí být proměněna. Potom uvidíte ve svatosti takovou krásu, že po ní budete dychtit, jako dychtí jelen po vodních tocích. Jedině tak budete milovat Boha a milovat jeho zákon. Jedině tak bude Kristovo jeho snadné a Jeho břemeno lehké. Pokud ke zkouškám, které vás čekají, zaujmete správný postoj, budou pro vaši životní cestu obohacím. Nesmrtelné dědictví je určeno pro křesťana, který zapírá sám sebe.

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 158.1 Viděla jsem, že pokud u mladých lidí nedojde k naprosté změně, k důkladnému obrácení, nezískají nebe. Z toho, co mi bylo ukázáno, vyplývá, že mezi mladými lidmi, kteří se hlásí k víře a k pravdě, není ani polovina skutečně obrácených. Pokud by byli obrácení, přinášeli by ovoce k Boží slávě. Mnozí se opírají o domnělou naději bez pravého základu. Pramen není očištěn, proto ani proudy z něj vycházející nejsou čisté. Vyčistěte pramen, a proudy budou čisté. Je-li

srdce v pořádku, budou v pořádku i vaše slova, váš oděv a skutky. Chybí pravá zbožnost. Nechci svého Mistra zneuctít natolik, abych připustila, že nedbalý, lehkovážný, nemodlící se člověk je křesťanem. Ne; křesťan nad svými neduhy a vášněmi vítězí. Pro duši sužovanou hříchem existuje lék. Ten lék je v Ježíši. Drahocenný Spasitel! Jeho milost stačí pro nejslabší; a ti nejsilnější musí mít také Jeho milost, jinak zahynou.

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 158.2 Viděla jsem, jak lze tuto milost získat. Jdi do své komůrky a tam o samotě pros Boha: **Žalm 51:12 Stvoř mi čisté srdce, ó Bože! Obnov v mém nitru pevného ducha!** Buďte opravdoví, upřímní. Vroucí modlitba mnoho zmůže. Jako Jákob zápáte na modlitbě. Zápáte jako o život. Ježíš v zahradě potil veliké kapky krve, i ty musíš vyvinout úsilí. Neopouštěj svou komůrku, dokud neucítíš sílu v Bohu. Poté bdi. Jen dokud bdíš a modlíš se, můžeš tyto zlé nástrahy udržet pod kontrolou a Boží milost se v tobě může projevit a také se projeví.

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 158.3 Hleďte Pána celým svým srdcem.... Proste Boha, aby ve vás provedl důkladnou reformu, aby ve vás přebývalo ovoce jeho Ducha a abyste ve světě zářili jasným světlem.... Říká vám Nepřítel, že se nemůžete těšit ze spasení, které je úplné a zdarma? Nevěřte mu.

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 159.1 Viděla jsem, že výsadou každého křesťana je těšit se z hlubokého působení Božího Ducha. Mysl prostoupí sladký, nebeský pokoj a vy budete rádi rozjímat o Bohu a nebi. Budete hodovat na slavných zaslíbeních Jeho slova. Nejprve však poznejte, zda jste započali křesťanskou cestu. Prozkoumejte, zda jste na cestě k věčnému životu učinili první kroky. Nenechte se oklamat. Obávám se, ba dokonce vím, že mnozí z vás nevědí, co to vlastně náboženství je. Pocítili jste určité nadšení, nějaké pocitové vzrušení, ale nikdy jste neviděli hřích v jeho nesmírné šíři. Nikdy jste nepocítili svůj nedobrý stav a neodvrátili se od svých špatných cest s hořkým zármutkem. Nikdy jste nezemřeli světu. Stále milujete jeho požitky, rádi se pouštíte do rozhovorů o světských záležitostech. Ale když je vám předložena Boží pravda, nemáte co říct.... Boží pravda ve vás nepřebývá.

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 159.2 Viděla jsem, že mnozí jsou ve svém vyznání poctiví, i když uvnitř vládne zkaženost. Neklamte sami sebe, falešní vyznavači. Bůh se dívá na srdce. **Matouš 12:34b (parafráze)** „Vždyť ústa mluví, čím srdce přetéká.“ Jestliže vyznavači křesťanství milují Ježíše více než svět, budou o Něm rádi mluvit, o svém nejlepším Příteli, ve kterém se soustřeďují ty nejhlubší projevy náklonnosti.

2. Korintským 13:5 (B21) Sami sebe prověřujte, přesvědčujte se, zda jste sami ve víře. Nepoznáváte sami na sobě, že je ve vás Ježíš Kristus? Pokud ne, pak jste ovšem selhali.

HP – V nebesích 20.3 Obrácení je změna srdce, odvrácení se od nepravosti směrem ke spravedlnosti. Když se litující hříšník odvolá na Kristovy zásluhy a projeví skutečnou víru v Něj, získá odpuštění hříchů. Jakmile přestane konat zlo a učí se činit dobro, roste v milosti a v poznání Boha. Vnímá, že aby mohl následovat Ježíše, musí se oddělit od světa, a poté, co si spočítá náklady, pohlíží na vše jako na ztrátu, jen aby mohl získat Krista. Vstoupí do jeho armády a statečně a radostně se zapojí do válečného tažení, bojuje proti přirozeným sklonům a sobeckým touhám a podřizuje svou vlastní vůli té Kristově. Denně hledá u Pána milost a dostává se mu posílení a pomoci. Kdysi v jeho srdci vládlo vlastní já a světské radosti byly jeho potěšením. Nyní je však vlastní já svrženo z trůnu a nejvyšším vládcem se stal Bůh. Jeho život zjevuje ovoce spravedlnosti. Hříchy, které kdysi miloval, nyní nenávidí. Pevně a odhodlaně kráčí po cestě svatosti. To je skutečné obrácení....

COL – Kristova podobenství 101.3 Srdce člověka, který přijímá Boží milost, přetéká láskou k Bohu a k lidem, za které Kristus zemřel. Takovému člověku nejde o lidské uznání.... Jestliže někdo nechápe nebo zkresluje jeho pohnutky, slova a činy, neuráží se, ale udržuje směr své cesty. Je laskavý a ohleduplný, je skromného mínění o sobě samém, ale přitom je naplněný nadějí, vždy důvěřuje Boží milosti a lásce. (srv. PM 48.1)

COL – Kristova podobenství 99.1 Často vyvstává otázka: Proč u takového množství lidí, kteří vyznávají víru v Boží slovo, není patrná změna v řeči, pohnutkách a povaze? Proč nesnášejí, když se někdo postaví proti jejich plánům a zájmům, proč mají neposvěcenou povahu, proč používají hrubá, panovačná a prudká slova? V jejich životě můžeme sledovat stejnou sebelásku, sobecké uspokojování, stejně náladová a neuvážená slova, jaká se projevují v životě nevěřících. Vykazují stejnou samolibou pýchu, podléhají stejným tělesným sklonům a mají stejně zvrácené povahové rysy, jako kdyby pravdu vůbec nikdy nepoznali. Nejsou obrácení, a to je příčina všech nedostatků. Jejich srdce nezasáhl kvas pravdy. Nikdy mu nedali příležitost vykonat svou činnost. Jejich zděděné a vypěstované sklony ke zlému se nepodřídily jeho přetvářející moci. V jejich životě nevidíme přítomnost Kristovy milosti a víru v jeho moc proměnit povahu člověka. (srv. PM 47.1)

COL – Kristova podobenství 48.1 Celá řada lidí prohlašuje, že slouží Bohu, neznají Ho však z osobní zkušenosti. Chtějí sloužit Bohu po svém, nenechají se vést Duchem svatým. Jejich jednání není v souladu s Božím zákonem. Vyznávají, že přijali Krista za svého Spasitele, ale nevěří, že jim dá sílu k přemáhání jejich hříchů. Nemají osobní vztah k živému Spasiteli a v jejich povahách se projevují zděděné a vypěstované nedostatky. (srv. PM 21.3)

RH – časopis Review and Herald, 30. července 1901, čl. A, odst. 10-11 Řada lidí prohlašujících, že následuje Krista, nevyznává pravé náboženství. Ve svém životě neprojevují ovoce opravdového obrácení. Ovládají je stejné návyky, stejný duch nepřiměřené kritiky a sobectví, který je ovládal předtím, než přijali Krista. Do Božího města nemůže vstoupit nikdo, kdo nepoznal pravé obrácení. Při opravdovém obrácení se nitro rodí znovu. Chrám lidského nitra se zmocňuje nový duch. Začíná nový život. V charakteru se zjevuje Kristus.

Matouš 7:16a Po jejich ovoci je poznáte.

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 185.1 Neobrácení, neposvěcení lidé dají najevo, jakého jsou ducha. Tím, co se jim líbí a nelíbí, dají najevo, že jejich přirozené city nejsou pod kontrolou posvěcené vůle.

COL – Kristova podobenství 114.2 Zkušenostmi získané poznání Otce a Ježíše Krista, kterého Otec poslal, přetváří člověka k Božímu obrazu. Dává člověku schopnost vládnout nad sebou samým, aby každý impuls a vášně nižší přirozenosti [pozn. překl.: tedy pudů podobných těm zvířecím] byly podřízeny vyšším silám mysli [pozn. překl.: tedy rozumu, který má jen člověk]. (srv. PM 55.2)

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek, 294.2 Obrácení je činnost, kterou většina lidí nedoceňuje. Přetvořit pozemskou, hřích milující mysl a přivést ji k pochopení nevystižitelné Kristovy lásky, půvabu jeho milosti a vznešenosti Boha tak, aby nitro bylo prodchnuto božskou láskou a uchváčeno nebeskými tajemstvími, není maličkost. Když tyto věci člověk pochopí, jeho dosavadní život se mu bude zdát odpudivý a zavrženíhodný. Nenávidí hřích, a zatímco v pokoře vylévá před Bohem své srdce, do svého nitra přijímá Krista jako zdroj života a radosti. Zříká se svých dřívějších požitků. Má novou mysl, nové citění, nové zájmy, novou vůli; jeho strasti, touhy a láska jsou zcela nové. Od tělesných tužeb, žádostivosti očí a pýchy života, jimž dosud dával přednost před Kristem, se nyní odvrací a Kristus je půvabem jeho života, korunou jeho veselí. Nebe, které dříve nemělo žádný půvab, nyní vnímá v jeho bohatství a slávě a uvažuje o něm jako o svém budoucím domově, kde bude vidět, milovat a chválit Toho, který ho vykoupil svou drahocennou krví.

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek, 294.3 Dílo posvěcení, které se zdálo být únavným, je nyní jeho potěšením. Boží slovo, které pro něj dříve bylo nudným a nezajímavým, si nyní zvolil jako předmět svého studia, jako svého rádce. Je pro člověka Bohem psaným dopisem nesoucím podpis Věčného. Jeho myšlenky, slova a skutky jsou přiváděny k tomuto slovu a jsou jím prověřovány. Člověk se chvěje před v něm obsaženými příkazy a hrozbami, současně se pevně chytá zaslíbení a jejich osvojením posiluje své nitro. Nyní volí společnost těch nejzbožnějších a ve společnosti bezbožných, kterou kdysi miloval, již nenachází zalíbení. Nad jejich hříchy, jimž se kdysi smál, nyní pláče. Zřekl se sebelásky a marnivosti, žije pro Boha a je bohatý v konání dobrých skutků. To je posvěcení, které Bůh vyžaduje. Nic jiného, než toto nepřijme.

COL – Kristova podobenství 312.3 1. Janův 2:3 „Podle toho víme, že jsme jej poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání.“ To je důkaz pravého obrácení. Žádné vyznání ústy nám není nic platné, pokud se Kristus neprojevuje v našich skutcích spravedlnosti. (srv. PM 160.2)

1. Janův 3:7 (B21) Nenechte se nikým oklamat, drazí. Kdo žije spravedlivě, je spravedlivý, jako je spravedlivý on.

1. Janův 2:29 Víte, že je spravedlivý, vězte [víte také], že také každý, kdo činí spravedlnost, je z něho zrozen.

3. Janův 1:11 Milovaný, nenapodobuj zlé, ale dobré. Kdo činí dobře, je z Boha; kdo činí zle, Boha neviděl.

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1101.2-3 Čisté náboženství znamená napodobovat Krista.... Skutečné obrácení mění dědičné a vypěstované sklony ke špatnostem.

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1101.6 Být drsný, přísný, příliš sebestředný, sobecký, dbát na vlastní sobecký zájem, a přitom horlivě usilovat o to, aby ostatní jednali nesobecky, je náboženství, které je Bohu odporne. Mnozí mají právě takovou každodenní zkušenost, ale je to nesprávné představování Kristova charakteru (Dopis 31a, 1894).

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 440.2 Došlo k proměně tvé povahy? Byla temnota nahrazena světlem, láska k hříchu láskou k čistotě a svatosti? Jsi obrácený, ty, kdo se věnuješ vyučování pravdy druhých? Došlo v tobě k důkladné, radikální proměně? Je Kristus vetknut do tvého charakteru? Není nutné být v této věci na pochybách. Vzešlo a zazářilo ve tvém nitru Slunce spravedlnosti? Pokud ano, víš to; a pokud nevíš, zda jsi obrácený, neříkej z kazatelny žádnou další úvahu, dokud to nezjistíš. Jak můžeš vést druhé k prameni života, z něhož ses sám nenapil? Předstíráš, nebo jsi skutečně Boží syn? Jsi proměněn Božím Duchem, nebo jsi ještě mrtvý ve svých přestoupeních a hříších? Být Božími syny znamená víc, než o čem mnozí jen sní. Je to proto, že nejsou obrácení. Když lidé praktikují jakýkoli známý hřích, jsou zvaženi na vahách a shledáni nedostatečnými. Je výsadou každého Božího syna být skutečným křesťanem v každém okamžiku; tehdy má celá nebesa na své straně. Má Krista, který přebývá v jeho srdci skrze víru.

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 441.2 Ať nikdo v této věci neklame své vlastní nitro. Chováš-li v sobě pýchu, samolibost, lásku k nadřazenosti, ješitnost, nesvatou ctižádost, reptání, nespokojenost, hořkost, zlé řeči, lži, podvody, pomlavy, nemáš ve svém srdci Krista a z důkazů vyplývá, že máš mysl a povahu Satana, ne Ježíše Krista, který byl tichý a pokorného srdce.... Možná máš dobré úmysly, dobré pohnutky, umíš mluvit pravdu s porozuměním, ale nejsi způsobilý pro nebeské království.

DA – Touha věků 189.2 Chceme-li Bohu správně sloužit, musíme se narodit z Božího Ducha. Tím se očistí srdce a obnoví mysl, což nám dá novou schopnost poznávat a milovat Boha. Tím obdržíme ochotu poslechnout všechny Jeho požadavky. (srv. TV 115.4)

1. Janův 3:9-10 ⁹Žádný, kdo je narozen z Boha, nečiní hřích, protože v něm zůstává Boží símě; a nemůže hřešit, protože se narodil z Boha. ¹⁰Podle toho se poznají děti Boží a děti Ďáblovy: žádný, kdo nečiní spravedlnost a kdo nemiluje svého bratra, není z Boha.

ST – časopis Znamení doby, 9. března 1882, odst. 8 Pravý křesťan je živým představitelem pravdy, kterou vyznává. O těchto skutečně upřímných následovnících Ježíš prohlašuje, že se nestydí je nazývat bratry.

Římanům 8:12-17 ¹²Nuže tedy, bratři, jsme dlužníky, ale ne těla, abychom podle těla žili. ¹³Jestliže žijete podle těla, je vám souzeno zemřít; jestliže však Duchem usmrcujete činy těla, budete žít. ¹⁴Neboť všichni ti, kdo jsou vedeni Duchem Božím, jsou Boží synové. ¹⁵Nepřijali jste ducha otroctví, abyste se opět báli, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! ¹⁶Sám ten Duch svědčí spolu

s naším duchem, že jsme děti Boží. ¹⁷Jsmeli však děti, jsme i dědicové -- dědicové Boží a spoludědicové Kristovi, pokud vskutku spolu s ním trpíme, abychom spolu s ním byli také oslaveni.

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1077.8 Bůh své poslušné děti miluje. Má připravené království nikoli pro neloajální poddané, ale pro své děti, které vyzkoušel a prověřil ve světě poznamenaném a zkaženém hříchem. Jako poslušné děti máme výsadu vztahu s Bohem. "Když děti," říká, "tak dědicové" nesmrtelného dědictví.

GC – Velký spor věků 477.3 Díky Pánu Ježíši se synové Adama, kteří padli do hříchu, stávají „syny Božími“. **Židům 2,11** „*Neboť ten, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou všichni z jednoho. Z toho důvodu se nestydí nazývat je bratry.*“ Život křesťana má být životem víry, vítězství a radosti v Bohu. **1. Janův 5,4** „*Neboť vše, co se narodilo z Boha, přemáhá svět. A to je to vítězství, které přemohlo svět: naše víra.*“ (srv. VDV 312.2)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 310.2 Boží Duch proměňuje všechny, kdo jsou adoptováni do Boží rodiny. Požitkářství a svrchovaná láska k sobě samému se mění na sebezapření a svrchovanou lásku k Bohu. Žádný člověk nezdědí vrozenou svatost, ani se nemůže jakýmkoliv vymyšlenými technikami stát Bohu věrným. Kristus říká: **Jan 15:5** „*Beze mne nemůžete činit nic.*“ Lidská spravedlnost je jako „špinavé hadry“. U Boha je však možné všechno. V síle Vykupitele se slabý, bloudící člověk může stát více než vítězem nad zlem, které ho sužuje.

Marek 10:27b *U lidí je to nemožné, ale ne u Boha. Neboť u Boha je možné všechno.*

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 909.10-11 Oživí tvé svědomí, obnoví tvé srdce, posvětit tvé cítění, očistí tvé myšlenky a zapojí všechny tvé síly do služby pro Něj. Každá pohnutka a každá myšlenka bude podmaněna Ježíši Kristu. Ti, kdo jsou Božími syny, budou svým charakterem představovat Krista. Jejich skutky budou provoněny nekonečnou něhou, soucitem, láskou a čistotou Božího Syna. A čím plněji se mysl a tělo odevzdají Duchu svatému, tím větší vůně Mu naše oběť bude (časopis Review and Herald, 24. listopadu 1896).

RH – časopis Review and Herald, 1. května 1913, odst. 7 Lukáš 6:46 „*Proč mne oslovujete "Pane, Pane", a nečiníte, co říkám?*“ Nikdo si nemůže činit nárok na to, aby byl Božím dítětem, nebeským dědicem, pokud každodenní život neodpovídá Kristově vůli a skutkům. Existuje zákonická forma náboženství, kterou zastávali farizeové, ale takové náboženství nedává světu kristovský příklad; nepředstavuje Kristův charakter. Pokud v lidském srdci přebývá Kristus, pak takový člověk také bude konat Jeho skutky.

Příslaví 21:2 Člověku připadá správná každá jeho cesta, avšak srdce zkoumá Hospodin.

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 40.2 Děti lidí zachovávajících sobotu se od mládí učí držet sobotu. Některé z nich jsou velmi dobré děti, věrné povinnostem, pokud jde o světské záležitosti; necítí však hluboké usvědčení z hříchu a potřebu činit pokání. To je nebezpečný stav. Sledují chování a úsilí lidí vyznávajících křesťanství. Vidí některé, kteří o sobě mají vysoké mínění, kteří však nejsou svědomitými křesťany, a srovnávají své vlastní názory a činy s těmito klopýtajícími lidmi; a protože v jejich vlastním životě se neobjevují žádné závažné hříchy, lichotí si, že jsou na tom vlastně dobře.

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 177.2 „Přirozený křesťan!“ Tato klamná představa posloužila mnohým jako roucho vlastní spravedlnosti a přivedla k domnělé naději v Krista mnohé z těch, kteří Jej nepoznali na vlastní kůži, Jeho zkušenost, Jeho zkoušky, Jeho život plný sebezapření a sebeobětování.

FW – Víra a skutky 32.1 Povrchnímu pozorovateli se osoby, které jsou přirozeně příjemné, vzdělané a uhlazené, mohou zdát v životě dokonalé. **1. Samuelova 16:7** „Vždyť člověk se dívá na to, co má před očima, ale Hospodin se dívá na srdce.“

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 228.5 Mezi předstíranou jednotou a skutečným spojením s Kristem skrze víru je velký rozdíl. Když člověk vyznává pravdu svými ústy, tak ho to sice zařadí do církve, ale to ještě nedokazuje, že má živoucí spojení s živým Vinným kmenem.

GC – Velký spor věků 468.2 Naděje na záchranu je přijímána bez pronikavé změny srdce nebo nápravy života. Proto je tak mnoho povrchně obrácených, proto do církví přichází zástupy lidí, kteří nebyli nikdy napojeni na Krista. (srv. VDV 306.4)

COL – Kristova podobenství 315.3 Mnozí z těch, kteří si říkají křesťané, jsou pouhými lidskými moralisty.... Působení Ducha svatého je pro ně divné a cizí. (srv. PM 161.4)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 320.1 Zahalují se do své vlastní spravedlnosti a spokojí se s dosažením vlastního lidského standardu povahy; jak fatálně však selhávají, když nedosahují božského standardu.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 321.1 Můžeme se poměřovat sami podle sebe, můžeme se srovnávat mezi sebou, můžeme říkat, že si vedeme stejně dobře jako ten či onen, avšak otázka soudu vyžadující odpověď je: Splňujeme nároky vznešených nebes? Dosahujeme božského standardu? Jsou naše srdce v souladu s Bohem nebes?

2. Korintským 10:12b ... vždyť oni se měří sami sebou a přirovnávají se k sobě samým, a nechápou, oč jde.

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 163.4 Naději na věčný život nelze získat lehkým způsobem. Je to téma, které musí být vyřešeno mezi Bohem a vaším vlastním nitrem – a sice vyřešeno na věky. Domnělá naděje bez ničeho dalšího se ukáže být vaší zkázou.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 219.3 Stejně jako Nikodém si můžeme lichotit, že náš mravní charakter je v pořádku a že se nepotřebujeme před Bohem pokořit jako obyčejný hříšník. Ale musíme být ochotni vstoupit do života úplně stejně jako největší z hříšníků. Je nutné vzdát se vlastní spravedlnosti a prosit o přičtení spravedlnosti Kristovy. Musíme zcela spoléhat na Krista jako na zdroj naší síly.

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 189.2 Občas se v tobě probudily obavy, ale přesto sis nikdy neuvědomil svůj ubohý duchovní stav a absolutní nebezpečí.... Došlo u tebe k povrchní změně, ale ne k celkové proměně, která je pro přijetí Bohem nutná.

ChS – Křesťanská služba 43.3 Byl mi ukázán Boží lid, který čeká na nějakou změnu – na to, že se ho zmocní nějaká strhující moc. Budou však rozčarováni, protože se mýlí. Musejí konat; musí se sami chopit díla a upřímně volat k Bohu o pravdivé poznání sebe samých.

COL – Kristova podobenství 159.1 Žádný člověk není schopen sám o sobě poznat vlastní nedostatky. **Jeremiáš 17:9** „Srdce je lstivé nade vše, je nevléčitelné. Kdo mu porozumí?“ Opravdového sebepoznání lze dosáhnout jen jediným způsobem — a to pohledem na Krista. Lidé se tolik povznášejí ve své vlastní spravedlnosti, protože neznají Krista. Ubohost a slabost — své skutečné nedostatky — si uvědomujeme jen tehdy, když přemýšlíme o Kristově čistotě a dokonalosti. Pochopíme, že jsme ztraceni a bez naděje, oblečeni do šatu vlastní spravedlnosti jako všichni ostatní hříšníci. Uvidíme, že pokud kdy budeme spaseni, nebude to díky naší vlastní dobrotě, ale díky nekonečné Boží milosti. (srv. PM 79.3)

Titus 3:5-7 ⁵Zachránil nás ne na základě skutků, které jsme my učinili ve spravedlnosti, nýbrž podle svého milosrdenství skrze koupel znovuzrození a obnovou Ducha Svatého, ⁶kterého na nás vylil hojně skrze Ježíše Krista, našeho Zachránce, ⁷abychom se ospravedlnění jeho milostí stali dědici v naději života věčného.

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 7.1 Člověk, který se cítí být v pořádku, myslí si, že je dostatečně dobrý, a je spokojený se svým stavem, neusiluje stát se účastníkem Kristovy milosti a spravedlnosti. Pýcha nevnímá žádnou nouzi, a tak uzavírá srdce před Kristem a nesmírnými požehnáními, která přišel dát. (srv. MON 12.3)

SC – Cesta ke Kristu 65.2 Pohled na vlastní hříšnost nás směřuje ke Kristu, jenž nám může odpustit; a když k Němu člověk uvědomující si svou bezmocnost vztáhne svou ruku, Kristus mu zjeví svou sílu. Čím více nás k Němu a k Božímu slovu směřuje naše potřeba, tím vznešenější vhled na Kristovu povahu budeme mít a budeme tím plněji odrážet jeho obraz. (srv. CK 45.3)

OHC – Naše nejvyšší povolání 336.4 Mnozí si uvědomují svůj velký nedostatek, čtou, modlí se a odhodlávají se, a přesto nedosahují žádného pokroku. Zdá se, že v odolávání pokušení jsou bezmocní. Důvodem je, že nejdou dostatečně do hloubky. Neusilují o důkladné obrácení nitra, aby z něj vyvěrající prameny byly čisté a aby jejich chování svědčilo o tom, že v nich vládne Kristus. Všechny charakterové vady mají původ v srdci. Pýcha, marnivost, zlá povaha a chamtivost vycházejí z tělesného srdce neobnoveného Kristovou milostí. Je-li srdce zjemněno, obměkčeno a zušlechtěno, pak o tom budou svědčit slova i činy. Je-li lidské nitro zcela odevzdáno Bohu, bude se pevně spoléhat na jeho zaslíbení, a člověk se bude upřímně modlit a odhodlaně usilovat o kontrolu slov a činů.

Skutky 2:37 (B21) Ta slova je zasáhla do srdce. Začali se Petra a ostatních apoštolů ptát: „Co máme dělat, bratři?“

SC – Cesta ke Kristu 23.1 Jak se člověk stane spravedlivým před Bohem? Jak může být hříšník učiněn spravedlivým? Jedině Kristus nás může uvést do souladu s Bohem, se svatostí. Ale jak máme přijít ke Kristu? Mnozí kladou stejnou otázku, kterou vyslovovali lidé kdysi o letnicích, když usvědčení z hříchu volali: „Co máme dělat?“ (srv. CK 17.1)

GW – Pracovníci evangelia 158.2 Řada lidí žije co se plánu spasení týká ve značné nevědomosti; potřebují o tomto důležitém tématu poučit více než o kterémkoli jiném.

Ev – Evangelizace 152.1 Chtěla bych, abyste jasně pochopili, že zmatené názory na to, co je pravda, lidem brání, aby se pravdou řídili a dále také skutečnost, že nevědí, jak odevzdat svou vůli a mysl Ježíši. Žádají zvláštní pokyny, jak se stát křesťany.

MH – Život naplněný pokojem 143.1 Všude jsou srdce, která volají po něčem, co nemají. Touží po síle, která je vysvobodí z otroctví zla a dá jim moc vítězit nad hříchem, po síle, která jim dá zdraví, život a klid. (srv. ZNP 66.7)

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 394.1 Je mnohem více lidí toužících pochopit, jak mohou přijít ke Kristu, než si dokážeme představit. Mnozí poslouchají populární kázání a nevědí o nic lépe než předtím, jak najít Ježíše a pokoj a odpočinek, po kterém jejich nitro touží. Kazatelé zvěstující světu poslední poselství o milosrdenství by měli mít na paměti, že Kristus má být vyvýšen jako útočiště hříšníka. Mnozí služebníci se domnívají, že není nutné kázat pokání a víru srdcem podmaněným Boží láskou. Považují za samozřejmé, že jejich posluchači jsou s evangeliem dokonale obeznámeni, a pro udržení jejich pozornosti je třeba jim předkládat záležitosti jiné povahy. Pokud tím jejich posluchače zaujmou, považují to za důkaz úspěchu. Lidé jsou ohledně plánu spasení mnohem méně znalí a potřebují více instrukcí o tomto veledůležitém tématu než o kterémkoli jiném.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 15.1 Mnozí znají teorii o pravdě, ale nepoznali sílu zbožnosti. Kdyby Boží slovo přebývalo v srdci, ovládalo by celý život.

6T – Svědectví pro církev, 6. svazek 53.3 Úplně první a nejdůležitější věcí je nechat roztát a ovládnout lidské nitro tím, že představíme našeho Pána Ježíše Krista jako Spasitele, který odpouští hříchy.

6T – Svědectví pro církev, 6. svazek 11.1 Je třeba vykonat mnoho práce spočívající v předkládání spásné pravdy evangelia druhým lidem. To je Bohem určený prostředek k zastavení přílivu mravní zkaženosti. Je to Jeho prostředek k obnovení Jeho morálního obrazu v člověku.

Římanům 1:16-17 ¹⁶Nestydím se za evangelium, neboť je to Boží moc k záchraně pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale i pro Řeka. ¹⁷V něm se zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře, jak je napsáno: „Spravedlivý z víry bude živ.“

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 171.3 Nedovolte ničemu odvést pozornost od otázky: **Lukáš 10:25** „Co mám učinit, abych získal věčný život?“ Je to otázka života a smrti, kterou si musí každý z nás vyřešit pro věčnost.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 619.1 Na nutnost praktického náboženství je třeba naléhat u všech, kdo přijímají teorii o pravdě.... Všichni musí sami pro sebe získat živou zkušenost; Kristus musí být

zakotven v jejich srdci a jeho Duch musí ovládat jejich pocity, jinak jejich vyznání víry nemá žádnou hodnotu a jejich stav se stane ještě horším, než kdyby o pravdě nikdy neslyšeli.

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 395.4 Řada lidí se rozhoduje pro pravdu na základě důkazů, aniž by se obrátili. Praktické přednášky nejsou propojovány s věroukou, aby si posluchači při pohledu na krásný řetězec pravdy zamilovali jejího Autora a posvětili se poslušností. Dílo kazatele není dokončeno, dokud se mu nepodaří přesvědčit posluchače o nutnosti změny charakteru v souladu s čistými zásadami pravdy, kterou přijali.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 535.2 Měli bychom vědět, co máme dělat, abychom byli zachráněni.... Je nutné, abychom splnili podmínky stanovené v Božím slově, jinak zemřeme v našich hříších. Musíme vědět, jaké morální změny v našich povahách je nezbytné skrze Kristovu milost provést, abychom se stali způsobilými pro nebeské příbytky. V bázi před Bohem vám říkám: Jsme v nebezpečí, že budeme žít jako Židé – ochuzeni o Boží lásku a neznalí jeho moci, zatímco všude kolem nás září jasné světlo pravdy.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 171.1 Bůh od svých následovníků vyžaduje víc, než si mnozí uvědomují. Pokud svou naději na nebe nechceme stavět na falešných základech, přijímejme Bibli tak, jak je napsána s vírou, že Pán svá slova myslí vážně. Ke všemu, co od nás požaduje vykonat, nám dává svou milost. Pokud nedosáhneme požadavků předložených v Jeho Slově, nebudeme moci v den Páně nabídnout žádnou výmluvu.

MH – Život naplněný pokojem 180.5 Spasitel vzal na sebe slabosti lidstva a žil životem bez hříchu, aby lidé nemuseli mít obavu, že pro slabost své lidské přirozenosti nebudou moci zvítězit. Kristus přišel, aby nás učinil „účastnými božské přirozenosti“, a Jeho život je svědectvím o tom, že člověk, který je spojen s Bohem, nehřeší. (srv. ZNP 89.8)

CT – Rady rodičům, učitelům a studentům 50.1 Kristův charakter je jediným dokonalým vzorem, který máme napodobovat. Pokání a víra, odevzdání vůle a zasvěcení lidské přirozenosti Bohu jsou prostředky určené k uskutečnění tohoto díla. Získat poznání o tomto Bohem stanoveném plánu by mělo být naším prvořadým studiem; splnění jeho požadavků pak naším prvořadým úsilím.

FE – Základy křesťanské výchovy 118.1 Základním úkolem je přizpůsobit vkus, chutě, vášně, pohnutky a touhy velkému morálnímu měřítku spravedlnosti. Tato práce začíná v srdci. To musí být čisté, zcela přizpůsobené Kristově vůli, jinak se nějaká panovačná vášeň nebo nějaký zvyk či vada stanou ničivou silou. Bůh nepřijme nic méně než celé srdce.

Jan 17:3 *A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.*

COL – Kristova podobenství 354.3 Hodnota člověka se v nebi posuzuje podle schopnosti srdce poznávat Boha. Toto poznání je pramenem, z něhož vychází veškerá moc. Bůh stvořil člověka tak, aby každá jeho schopnost mohla být v souladu Boží myslí [n.: s tím, jak uvažuje On]. Bůh neustále usiluje o to přivést myšlení člověka do souladu se svým myšlením. Nabízí nám výsadu spolupráce s Kristem při zjevování Jeho milosti světu, abychom mohli získat větší poznání nebeských věcí. (Tento odstavec se v českém překladu knihy Perly moudrosti nenachází.)

COL – Kristova podobenství 355.1 Pohledem na Pána Ježíše získáváme jasnější a zřetelnější představu o Bohu: Pohledem na Pána Ježíše se měníme. Dobrota a láska k bližním se stává naším přirozeným instinktem. Rozvíjíme charakter do podoby Božího charakteru. Růstem do Jeho podoby roste také naše schopnost poznávat Boha. Stále více vstupujeme do společenství s nebesy a získáváme větší sílu přijímat bohatství poznání a věčné moudrosti. (srv. PM 180.4)

COL – Kristova podobenství 114.2 V modlitbě před ukřižováním dal Ježíš Kristus světu naučení, které by se nám mělo vrýt do mysli a do srdce. Řekl: **Jan 17,3** *“A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.”* Toto je opravdové vědění. Dává člověku sílu. Zkušenostmi získané poznání Otce a Ježíše Krista, kterého Otec poslal, přetváří člověka k Božímu obrazu. Dává člověku schopnost vládnout nad sebou samým, aby každý impuls a vášně nižší přirozenosti [pozn. překl.: tedy pudů podobných těm zvířecím] byly podřízeny vyšším silám mysli [pozn. překl.: tedy rozumu, který má jen člověk]. Činí z člověka Boží dítě a dědice nebes. Přivádí ho do společenství s myslí Nekonečného a otevírá mu bohaté poklady vesmíru. (srv. PM 55.2)

COL – Kristova podobenství 114.3 Toto je poznání, které se získává zkoumáním Bible. A tento poklad Božího slova může najít každý, kdo je ochoten pro jeho získání obětovat vše. (srv. PM 55.3)

COL – Kristova podobenství 114.4 **Příslaví 2,3-5** „³Jestliže zavoláš na porozumění a pozvedneš svůj hlas k rozumnosti, ⁴jestliže ji budeš hledat jako kdyby to byly peníze, pátrat po ní jako po skrytých pokladech, ⁵tehdy porozumíš bázni před Hospodinem a získáš poznání Boha.” (srv. PM 55.4)

DA – Touha věků 83.4 Prospělo by nám, kdybychom každý den strávili hodinu uvažováním o Kristově životě. Měli bychom si ho projít krok za krokem a představit si, čím vším musel projít. Zvláštní pozornost bychom měli věnovat posledním událostem Jeho života. Když se budeme zabývat nekonečnou obětí, kterou za nás přinesl, Jeho duch nás hlouběji prostoupí a naše důvěra a láska k Němu bude pevnější a živější. Konec konců, chceme-li získat spasení, musíme se naučit lekci pokání a ponížení u paty kříže. (srv. TV 50.5)

DA – Touha věků 83.5 Při setkávání se s ostatními lidmi můžeme být jeden druhému požehnáním. Pokud patříme Kristu, budou mu patřit i naše myšlenky. Budeme o Něm rádi mluvit. Když si budeme navzájem vyprávět o Jeho lásce, naše srdce se zjemní božským vlivem a při pohledu na krásu Jeho charakteru budeme **2. Korintským 3,18 (B21)** „*proměňováni k jeho obrazu, od slávy k slávě.*” (srv. TV 50.6)

DA – Touha věků 83.3 Mnozí lidé odcházejí z bohoslužeb potěšení a občerstvení Božím slovem. Potom ale o Něm dál nepřemýšlejí, nejsou bdělí a nemodlí se. Připravují se o požehnání, které přijali, a cítí se mnohem hůře než předtím. Mají dojem, že s nimi Bůh zachází tvrdě. Neuvědomují si, že chyba je na jejich straně. Tím, že se vzdálili od Ježíše, se připravili o světlo Jeho přítomnosti. (srv. TV 50.4)

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 375.2 Čím méně přemýšlíte o Kristu a Jeho neporovnatelné lásce a čím méně se přizpůsobujete Jeho obrazu, tím lépe si budete připadat ve svých vlastních očích a tím více sebedůvěry a sebeuspokojení budete mít. Správné poznání Krista, neustálé vzhlížení k Původci a Dokonavateli naší víry vám poskytne takový vhled na charakter skutečného křesťana, že není možné nesprávně posoudit svůj vlastní život a charakter v porovnání s životem a charakterem velkého Vzorů. Uvidíte pak svou vlastní slabost, nevědomost, lásku k pohodlí a neochotu zapřít sami sebe.

COL – Kristova podobenství 133.4 Tisíce lidí si před sebe postavilo Pána, a protože ho mají stále před očima, proměnili se do stejné podoby. Jejich nitro hoří, když vypráví o Jeho charakteru, o tom, čím pro ně Kristus je a čím jsou oni pro Krista.... Jak přemýšlí o Kristově životě a povaze Jeho poslání, osvěcuje je při každém pokusu o odhalení pravdy světlo jasnějšími paprsky. (srv. PM 67.3)

Jeremiáš 9:22-23 ²²Toto praví Hospodin: Ať se moudrý nechlubí svou moudrostí, ať se hrdina nechlubí svou zdatností, ať se bohatý nechlubí svým bohatstvím, ²³ale kdo se chlubí, ať se chlubí tím, že je rozumný a zná mě, že já, Hospodin, vykonávám na zemi milosrdenství, právo a spravedlnost, protože v těchto věcech mám zálibu, je Hospodinův výrok.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 388.1 Pohlížení na Krista vás bude proměňovat takovým způsobem, že začnete nenávidět svou dřívější pýchu, svou dřívější marnivost a sebeúctu, svou samospravedlnost a nevíru. Tyto hříchy odhodíte jako bezcenné břemeno a budete před Bohem kráčet pokorně, tiše a s důvěrou. Budete praktikovat lásku, trpělivost, mírnost, dobrotu, milosrdenství a každý další projev milosti přebývajících v Božím dítěti, a nakonec naleznete místo mezi posvěcenými a svatými.

CT – Rady rodičům, učitelům a studentům 37.1 Poznání Boha a Ježíše Krista vyjádřené charakterem je tím nejvyšším vzděláním. Je klíčem otevírajícím brány nebeského města. Božím záměrem je, aby toto poznání získali všichni, kdo se oblékli do Krista.

Koloským 1:9-12 ⁹Proto i my, od toho dne, kdy jsme to uslyšeli, nepřestáváme se za vás modlit a vyprošovat, abyste byli naplněni poznáním jeho vůle ve veškeré moudrosti a duchovním pochopení, ¹⁰abyste vedli život hodný Pána a ve všem se mu líbili, abyste nesli ovoce v každém dobrém skutku a rostli v poznání Boha ¹¹a abyste byli posilováni každou mocí podle síly jeho slávy k veškeré vytrvalosti a trpělivosti, s radostí ¹²vzdávající díky [Bohu] [a] Otci, který nás učinil způsobilými k účasti na podílu svatých ve světle.

Jan 17:3 A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.

1. Janův 2:3-6 ³A podle toho víme, že jsme jej poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. ⁴Kdo říká: "Znám ho," a jeho přikázání nezachovává, je lhář a pravda v něm není. ⁵Kdo však zachovává jeho slovo, v tom se skutečně Boží láska stala dokonalou. Podle toho poznáváme, že jsme v něm. ⁶Kdo říká, že v něm zůstává, musí sám také žít [tak], jak žil on.

COL – Kristova podobenství 391.1 Boží charakter je vyjádřen v Božím zákonu. Chceš-li žít v souladu s Bohem, musí být principy Jeho zákona zdrojem každého tvého činu. (srv. PM 200.5)

RH – časopis Review and Herald, 29. března 1892, odst. 11 Možná si řeknete, „no jo, já přikázání dodržuji.“ Skutečně? Když Saul přišel za Samuelem, a byl pokárán, prohlásil: „Přikázání Hospodina zachovávám.“ Uplatňujete zásady Božích přikázání ve svém domově, ve své rodině? Nikdy se v rodinném kruhu neprojevuje hrubost, nevládnost a nezdvořilost? Pokud doma projevujete nevládnost, tak nehleď na to, jak vysoké postavení zastáváte, porušujete Boží přikázání. Nezáleží na tom, jak moc kážete tato přikázání druhým, pokud členům vašeho rodinného kruhu neprojevujete Kristovu lásku, přestupujete Boží zákon.

SBC – Biblický komentář, 5. svazek 1085.5 Muži a ženy, děti a mládež jsou na nebeských vahách hodnoceni podle toho, jak se projevují ve svém domácím životě. Kdo je křesťanem v rodině, je křesťanem všude.

COL – Kristova podobenství 312.3 To je důkaz pravého obrácení. Žádné vyznání ústy nám není nic platné, pokud se Kristus neprojevuje v našich skutcích spravedlnosti. (srv. PM 160.2)

COL – Kristova podobenství 314.1 Pravda má být zakořeněna v lidském srdci. Musí ovládat mysl a řídit sklony. Boží zásady musí prostoupit celou povahou. Každou sebemenší zásadu Božího slova je nutné uvést do praxe a uplatňovat ji každý den. (srv. PM 160.3)

DA – Touha věků 668.3 Pokud využijeme přednosti, kterou máme, a poznáme Boha tak, jak se nám dává poznat, bude náš život životem neustálé poslušnosti. (srv. TV 427.3)

RH – časopis Review and Herald, 16. března 1886, odst. 2 Ježíš nepřišel zachránit lidi v jejich hříších, ale vysvobodit je z jejich hříchů. „Hřích je porušení Božího zákona“, a pokud zákon nedodržíme, nepřijímáme svého Spasitele. Jedinou nadějí na spasení máme skrze Krista. Pokud jeho Duch přebývá v srdci, nemůže v něm přebývat hřích.

1. Janův 3:5-10 ⁵A víte, že on se zjevil, aby odstranil [naše] hříchy, a hříchu v něm není. ⁶Žádný, kdo v něm zůstává, nehřeší. Žádný, kdo hřeší, ho neviděl ani nepoznal. ⁷Dítka, ať vás nikdo nesvádí. Kdo činí spravedlnost, je spravedlivý, tak jako on je spravedlivý. ⁸Kdo činí hřích, je z Ďábla, neboť Ďábel hřeší od počátku. Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil skutky Ďáblovy. ⁹Žádný, kdo je narozen z Boha, nečiní hřích, protože v něm zůstává Boží símě; a nemůže hřešit, protože se narodil z Boha. ¹⁰Podle toho se poznají děti Boží a děti Ďáblovy: žádný, kdo nečiní spravedlnost a kdo nemiluje svého bratra, není z Boha.

SBC – Biblický komentář, 5. svazek 1141.4-5 Největším a osudovým omylem je domnívat se, že člověk může mít víru k životu věčnému, aniž by měl Kristovu lásku ke svým bratřím. Kdo miluje Boha a bližního, je naplněn světlem a láskou. Bůh je v něm a všude kolem něj. Křesťané milují lidi kolem sebe jako vzácné duše, za které Kristus zemřel. Neexistuje nic jako křesťan bez lásky, neboť **1. Janův 4:8** „Bůh je láska“ a **1. Janův 2:3-4** „³A podle toho víme, že jsme jej poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání.

⁴Kdo říká: "Znám ho," a jeho přikázání nezachovává, je lhář a pravda v něm není." **Jan 15:12** „To je mé přikázání, abyste se navzájem milovali, jako já miluji vás.“ To je ovoce, které má být vydáváno zpět Bohu (Rukopis 133, 1899).

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 25.2 Dokud se ve svém životě nebudete řídit zásadou obětavé lásky, která je zásadou Božího charakteru, nemůžete Boha poznat. (srv. MON 22.2)

RH – časopis Review and Herald, 30. června 1910, odst. 10 Znát Boha znamená v biblickém slova smyslu být s ním zajedno srdcem i myslí...

1. Janův 4:16b Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh v něm.

1. Janův 3:14-15 ¹⁴...kdo nemiluje [bratra], zůstává ve smrti. ¹⁵Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah; a víte, že žádný vrah nemá věčný život, který by v něm zůstal.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1144.2 Bůh nepřistoupí na sebemenší kompromis s hříchem.

1. Janův 4:20-21 ²⁰Řekneli někdo: "Miluji Boha," a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Vždyť kdo nemiluje svého bratra, kterého viděl, nemůže milovat Boha, kterého neviděl. ²¹A toto přikázání máme od něho, aby ten, kdo miluje Boha, miloval také svého bratra.

3T – Svědectví pro církev, 3. svazek 396.2 Láska ke Kristu nemůže existovat bez odpovídající lásky k těm, které přišel na svět vykoupit. Láska ke Kristu musí být vládnoucím principem lidského bytí, který ovládá všechny emoce a směřuje veškerou sílu.

1. Janův 4:7-8 ⁷Milování, milujeme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, se z Boha narodil a Boha zná. ⁸Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska.

MH – Život naplněný pokojem 425.3 Poznání Boha, jak je zjeveno v Kristu, je poznání, které musí mít všichni, kdo jsou spaseni. Je to poznání, které působí změnu charakteru. Pokud je toto poznání přijato, přetvoří člověka k Božímu obrazu. Udělí celé bytosti duchovní sílu, která pochází od Boha. (srv. ZNP 225.1)

2. Petrův 1:3-4 ³Jeho božská moc nám darovala všechno, čeho je třeba k životu a zbožnosti skrze poznání toho, který nás povolal [vlastní] slávou a mocí. ⁴Tím nám byla darována vzácná a veliká zaslíbení, abyste se skrze ně stali účastníky božské přirozenosti a unikli zkáze, která je ve světě v žádostivosti.

AA – Skutky apoštolů 563.1 Jestliže zůstáváme v Kristu, je-li naše srdce naplněné Boží láskou, pak jsou naše city, myšlenky i činy v souladu s Boží vůlí. Posvěcené srdce je v souladu s přikázáními Božího zákona. (srv. PNL 324.3)

1. Janův 5:3a To je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání.

Skutky 16:30-31 ³⁰... “Pánové, co mám dělat, abych byl zachráněn?” ³¹Oni řekli: “Uvěř v Pána Ježíše, a budeš zachráněn ty i tvůj dům.”

Jan 1:12-13 ¹²Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc [oprávnění] stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. ¹³Ti se nenarodili z krve ani z vůle těla ani z vůle muže, nýbrž z Boha.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 739.2 Jan 3,16 (B21) „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl věčný život.“ Zatímco Boží zákon je zachován v platnosti a jeho spravedlnost obhájena, hříšníkově může být odpuštěno. Nejdražší dar, který mohlo udělit jen samo nebe, byl prolit, aby Bůh **Římanům 3,26 (B21)** „prokázal ... že je spravedlivý a ospravedlňuje toho, kdo věří v Ježíše.“ Tímto darem jsou lidé pozvedáni ze zkázy a potupy hříchu, aby se stali Božími dětmi. Pavel v listu **Římanům 8,15** říká: „Přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče!“

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 48.3 Nestačí jen věřit na Něho, musíte věřit v Něho. Musíte se zcela spolehnout na Jeho spásnou milost.

Efezským 2:8-10 ⁸Neboť jste zachráněni milostí skrze víru; a ta záchrana není z vás -- je to Boží dar; ⁹není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil. ¹⁰Vždyť jsme jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich žili.

SD – Synové a dcery Boží 299.7 Ježíš si zamiloval lidi a učinil vše pro to, aby se krví vykoupené nitro znovu narodilo, aby z Jeho vlastního života vzešel nový život.... **1. Janův 5:12** „Kdo má Syna, má život.“ Ti, kdo věří v Krista, odvozují svou hybnou sílu a nastavení svého charakteru od Toho, v něhož věří.

DA – Touha věků 388.1 Kristus se stal tělem jako jsme my, abychom se my mohli stát s Ním jedno v Duchu. Na základě tohoto spojení vyjdeme z hrobu, a to ne pouze jako projev Kristovy moci, ale proto, že skrze víru se Jeho život stal naším. Ti, kdo vidí Krista v Jeho pravé podobě a přijímají Ho do svého srdce, mají věčný život. Kristus v nás přebývá skrze Ducha a Boží Duch, přijímaný do srdce vírou, je počátkem věčného života. (srv. TV 244.5)

1. Janův 5:20 Víme, že Syn Boží přišel a dal nám schopnost poznávat toho pravého, a jsme v tom pravém, v jeho Synu Ježíši Kristu. On je ten pravý Bůh a věčný život.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1145.11 Spásné poznání Krista znamená být oživen duchovním poznáním, praktikovat Jeho slova. Bez toho je vše ostatní bezcenné (The Signs of the Times, 27. ledna 1898).

Jan 3:36 Kdo věří v Syna, má věčný život; kdo však Syna odmítá, nespatří život, ale zůstává na něm Boží hněv.

MH – Život naplněný pokojem 136.3 Nakolik člověk přijímá a poslouchá Boží slovo, natolik ho ovlivní svou mocí a zasáhne každý jeho čin a každý rys jeho povahy. Očistí každou myšlenku a bude řídit každou touhu. Ti, kdo uvěří Božímu slovu a plně se na ně spolehnou, opustí své lidské já a budou silní. Povznesou se nad všechny nízké a bezcenné věci do atmosféry osvobozené od nečistoty. (srv. ZNP 63.6)

1. Janův 5:4-13 ⁴Neboť vše, co se narodilo z Boha, přemáhá svět. A to je to vítězství, které přemohlo svět: naše víra. ⁵Kdo je ten, který přemáhá svět, neli ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? ⁶To je ten, který přišel skrze vodu a krev: Ježíš Kristus. Ne pouze ve vodě, ale ve vodě a v krvi. A Duch je ten, který to dosvědčuje, neboť Duch je pravda. ⁷Tři jsou, kteří vydávají svědectví [na nebi -- Otec, Slovo a Duch

Svatý -- a ti tři jsou jedno]. ⁸[A jsou tři, kteří vydávají svědectví na zemi] -- Duch, voda a krev --, a ti tři jsou zajedno. ⁹Přijímámeli svědectví lidí, oč větší je svědectví Boží. Toto je Boží svědectví, protože on sám vydal svědectví o svém Synu. ¹⁰Kdo věří v Syna Božího, má to svědectví v sobě. Kdo nevěří Bohu, učinil ho lhářem, protože neuvěřil svědectví, které Bůh vydal o svém Synu. ¹¹A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život a ten život je v jeho Synu. ¹²Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, ten život nemá. ¹³Toto jsem napsal vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život.

1. Petrův 1:8-9 ⁸Ač jste ho neviděli, milujete ho; ačkoli ho ani nyní nevidíte, věříte v něho a jásáte nevýslovnou radostí, plnou slávy, ⁹docházejíce cíle [své] víry, záchrany duší.

OHC – Naše nejvyšší povolání 154.4 Těm, kteří nevěří, se nedostává bohatého přídělu milosti, který by je učinil moudrými ke spáse, trpělivými, shovívavými, rychle vnímajícími a oceňujícími nebeské služby, rychle rozeznávajícími satanovy úklady a silnými v odporu proti hříchu.

1. Janův 3:9 Žádný, kdo je narozen z Boha, nečiní hřích, protože v něm zůstává Boží símě; a nemůže hřešit, protože se narodil z Boha.

MH – Život naplněný pokojem 180.5 Kristus přišel, aby nás učinil „účastnými božské přirozenosti“, a Jeho život je svědectvím o tom, že člověk, který je spojen s Bohem, nehřeší. (srv. ZNP 89.8)

SD – Synové a dcery Boží 297.4; 1. Janův 3:6 „Žádný, kdo v něm zůstává, nehřeší.“ Bůh má moc uchránit člověka, který je v Kristu, i když je vystaven pokušení.

1. Janův 5:18 Víme, že kdo je narozen z Boha, nehřeší; ale ten, kdo byl zplozen z Boha, střeží sebe samého a ten Zlý se ho nedotýká.

Titus 2:11-14 ¹¹Zjevila se totiž Boží milost, která přináší záchranu všem lidem ¹²a vychovává nás, abychom se odřekli bezbožnosti a světských žádostí a rozvážně, spravedlivě a zbožně žili v tomto věku, ¹³očekávající tu blahoslavenou naději, zjevení slávy velikého Boha a našeho Zachránce Ježíše Krista, ¹⁴který dal sám sebe za nás, aby nás vykoupil z veškeré nepravosti [nezákonnosti] a očistil si svůj zvláštní lid, horlivý v dobrých skutcích.

Jan 5:24 Amen, amen, pravím vám, že kdo slyší mé slovo a věří tomu, kdo mne poslal, má věčný život a nejde na soud, ale přešel ze smrti do života.

Matouš 12:43-45 ⁴³“Když pak nečistý duch vyjde od člověka, prochází bezvodými místy, hledaje odpočinutí, ale nenalézá. ⁴⁴Tehdy si říká: "Vrátím se do svého domu, odkud jsem vyšel." A když přijde, nalézá dům prázdný, zametený a vyzdobený. ⁴⁵Potom jde a vezme s sebou sedm jiných duchů, horších, než je sám; vejdou a bydlí tam. A poslední věci onoho člověka se stávají horšími než ty první...”

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1093.8-9 Vyzdobený dům představuje samospravedlivé nitro. Satan je vyhnán Kristem. Vrátil se však v naději, že znovu získá přístup. Nachází dům prázdný, zametený a vyzdobený. Přebývá v něm pouze samospravedlnost. **Matouš 12:45** „Potom jde a vezme s sebou sedm jiných duchů, horších, než je sám; vejdou a bydlí tam. A poslední věci onoho člověka se stávají horšími než ty první.“ Samospravedlnost je prokletí, lidská ozdoba, kterou satan využívá ke své slávě. Ti, kdo zdobí duši sebechválou a lichocením, připravují cestu dalším sedmi duchům, kteří jsou zkaženější než ti první. Už samotným přijetím pravdy tyto duše klamou samy sebe. Staví na základech samospravedlnosti.

RH – časopis Review and Herald, 24. ledna 1893, odst. 14 Muž v tomto podobenství odmítl konat Satanovo dílo, ale jeho problém spočíval v tom, že po zametení a vyzdobení srdce nepozval nebeské hosty. Nestačí, aby srdce bylo prázdné; musíme toto vakuum zaplnit Boží láskou. Nitro je třeba vybavit milostmi Ducha Božího. Můžeme zanechat mnoha špatných návyků, a přesto nebýt skutečně posvěceni, protože nemáme spojení s Bohem. Musíme se sjednotit s Kristem.

DA – Touha věků 324.1-2 Když se člověk odevzdá Kristu, ovládne jeho nové srdce nová moc. Dochází ke změně, kterou člověk sám o sobě nikdy nedokáže uskutečnit. Je to nadpřirozené dílo, které do lidské přirozenosti vnáší nadpřirozený prvek. Nitro podřízené Kristu se ve vzpurném světě stává Jeho pevností. Kristus chce být jeho jedinou svrchovanou autoritou. Takto nebeským působením chráněné nitro je Satanovými útoky nepřemožitelné. Pokud se však neodevzdáme pod Kristovu nadvládu, ovládne nás ten zlý. Každý z nás nevyhnutelně musí být pod nadvládou jedné nebo druhé moci, které v tomto světě bojují o svrchovanost. Pod nadvládu království temnosti se dostaneme snadno, ani nemusíme mít v úmyslu jí sloužit. Stačí, abychom zanedbávali spojení s královstvím světla. Nebudeme-li spolupracovat s nebeskými silami, zmocní se našeho srdce satan a zabydlí se v něm. Jedinou obranou proti zlu je přijmout Krista do svého srdce skrze víru v Jeho spravedlnost. Pokud nebudeme mít živé spojení s Bohem, nikdy se nemůžeme ubránit nesvatým účinkům sebelásky, nestřídmosti a pokušení hřešit. Můžeme se zbavit mnoha zlovyků, na nějakou dobu se můžeme od Satana odtrhnout, ale bez živého spojení s Bohem a bez naprostého odevzdání se Kristu v každém okamžiku [n.: okamžik za okamžikem] budeme přemoženi. Bez osobního důvěrného seznámení se se Spasitelem a bez neustálého společenství s Ním se vydáváme na milost a nemilost nepříteli a nakonec se podvolíme jeho pokynům. **Matouš 12:45** „A poslední věci onoho člověka se stávají horšími než ty první. Tak bude i s tímto zlým pokolením,“ řekl Ježíš. (srv. TV 205.2-3)

RH – časopis Review and Herald, 23. února 1892, odst. 4 Dílo posvěcení začíná v srdci a my musíme navázat s Bohem takový vztah, aby nám Ježíš mohl vtisknout svou božskou podobu. Je nutné zmařit své já [n.: vyprázdnit se; pozn. překl.: zde je EGW použit slovník **Filipským 2:7**], abychom mohli dát prostor Ježíši, ale kolik lidí má srdce naplněné svými bůžky natolik, že pro Vykupitele světa nemají místo. Svět drží lidská srdce v zajetí. Své myšlenky a sympatie soustřeďují na svůj obchod, své postavení, svou rodinu. Drží se svých názorů a způsobů a pěstují je v nitru jako bůžky; my si však nemůžeme dovolit odevzdat se službě sobě samým, držet se svých způsobů a myšlenek a vytěšňovat Boží pravdu. Musíme se zbavit svého já. To však není vše, co je zapotřebí; když se zřekneme svých bůžků, je třeba zaplnit prázdné místo. Pokud srdce zůstane opuštěné a prázdnota nebude zaplněna,

bude ve stavu toho, jehož dům byl „prázdný, zametený a vyzdobený“, ale bez hosta, který by ho obýval. Zlý duch si k sobě přibral sedm jiných duchů, kteří byli ještě zkaženější než on, vešli dovnitř a usadili se tam; a konečný stav toho člověka byl horší než ten původní.

RH – časopis Review and Herald, 23. února 1892, odst. 5 Když zbavujete srdce [n.: vyprazdňujete ... od] svého já, musíte přijmout Kristovu spravedlnost. Uchopte se jí vírou, neboť musíte mít mysl a ducha Kristova, abyste mohli konat Kristovy skutky. Otevřete-li dveře srdce, Ježíš zaplní prázdnotu darem svého Ducha, a vy potom můžete být živým kazatelem ve svém domově, ve sboru i ve světě. Můžete šířit světlo, protože na vás září jasné paprsky slunce spravedlnosti. Váš pokorný život, vaše svaté projevy a postoje, vaše poctivost a bezúhonnost řeknou všem kolem, že jste Božím dítětem, dědicem nebes, že si ze světa neděláte svůj trvalý příbytek, ale že jste zde poutníkem a cizincem, který hledá lepší zemi, ba dokonce nebeskou, a že žijete s pohledem upřeným pouze na Boží slávu.

RH – časopis Review and Herald, 1. května 1913, odst. 7 Nepěstujte si tedy ani špetku pýchy nebo sebedůležitosti, protože to vytěsňuje Ježíše ze srdce a prázdné místo zaplní vlastnosti Božího nepřítele.

DA – Touha věků 323.3 V Kristově době bylo mnoho lidí, nad kterými Satan na čas zdánlivě ztratil svoji moc. Z Boží milosti byli vysvobozeni od zlých duchů, kteří ovládali jejich nitro. Radovali se z Boží lásky, ale nezůstali v ní stejně jako ti, o kterých vypráví podobenství o zrně zasetém do kamenité půdy. Neodevzdávali a nepodřizovali se Bohu každý den, a proto v jejich srdci Kristus nemohl přebývat. Když se potom zlý duch vrátil a přivedl s sebou **Matouš 12:45** „sedm jiných duchů, horších, než je sám“, moc zla je zcela ovládla. Stejně je tomu i dnes. (srv. TV 205.1)

Matouš 12:45b (B21) ... nakonec tomu člověku bude hůře než na začátku. Tak tomu bude i s tímto zlým pokolením.

2. Korintským 13:5 Sami sebe zkoušejte, jestli ve víře, sami sebe zkoumejte [abyste se osvědčili]. Či nepoznáváte sami na sobě, že Ježíš Kristus [je] ve vás? Ledaže byste byli neosvědčení.

RH – časopis Review and Herald, 12. července 1887, odst. 9 Vy však namítnete: „Jak mám poznat, že Kristus přebývá v mém srdci?“ Když vás někdo kárá nebo opravuje ve vašem způsobu života a věci se nevyvíjejí podle vašich představ – jestliže to v takovém případě ve vás vyvolává vášně, místo abyste snášeli napomenutí a byli trpěliví a laskaví, pak ve vašem srdci Kristus nepřebývá.

RH – časopis Review and Herald, 9. dubna 1901, odst. 6 Jestli v nás přebývá Spasitel odhalujeme našimi slovy. Duch svatý nepřebývá v srdci toho, kdo je podrážděný, když druzí nesouhlasí s jeho představami a plány. Ze rtů takového člověka vycházejí jízlivé [n.: uštěpačné] poznámky, které Ducha Božího zarmucují a odhánějí a rozvíjejí vlastnosti, které jsou spíše ďábelské než božské.

DA – Touha věků 353.2 Kristovi služebníci nemají jednat podle pokynů přirozeného srdce. Potřebují být v úzkém spojení s Bohem, jinak – při provokaci – povstane jejich „já“ a vychrlí proud mnoha nevhodných slov, které nejsou jako rosa či tichý déšť svažující vadnoucí rostliny. Přesně to Satan chce, aby dělali, vždyť to jsou jeho způsoby. Drak je tím, kdo se hněvá; zlobou a obviňováním se projevuje ďáblův duch. (srv. TV 223.4)

2SM – Vybraná svědectví, 2. svazek 382.1 Je dobré si s vážností a úzkostí v srdci položit otázku: "Pěstuji si závist, je žárlivosti dovoleno nalézt si místo v mém srdci?" Pokud ano, pak tam Kristus není.

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 441.2 Ať nikdo v této věci neklame své vlastní nitro. Chováš-li v sobě pýchu, samolibost, lásku k nadřazenosti, ješitnost, nesvatou ctižádost, reptání, nespokojenost, hořkost, zlé řeči, lži, podvody, pomlavy, nemáš ve svém srdci Krista a z důkazů vyplývá, že máš mysl a povahu Satana, ne Ježíše Krista, který byl tichý a pokorného srdce.

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 16.3 Kristova mírnost projevená v rodině přinese štěstí všem jejím členům; nevyvolává hádky, neoplácí zlá slova pronesená v hněvu, nýbrž uklidňuje podráždění a šíří laskavost, kterou pociťují všichni v dosahu jejího vlivu. (srv. MON 17.4)

1. Janův 4:12-13,16b ¹²...Jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle [je dokonalá]. ¹³Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že nám dal ze svého Ducha.... ¹⁶ ... Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh v něm.

RH – časopis Review and Herald, 14. srpna 1888, odst. 6 Nemůžeme být vznětliví a netrpěliví, a přitom být křesťany, neboť vznětlivý a netrpělivý duch není Duchem Kristovým.

1. Korintským 13:4-7 ⁴Láska je trpělivá [pomalá k hněvu], dobrotivá [laskavá], láska nezávidí [nesoupeří/nežárlí], [láska] se nevychloubá a není domýšlivá. ⁵Nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nerozčiluje se [nenechá se vyprovokovat k hněvu], nepočítá zlo. ⁶Neraduje se z nepravosti, ale raduje se spolu s pravdou. ⁷Všechno snáší [přikrývá], všemu věří, ve vše doufá, všechno vydrží.

2SM – Vybraná poselství, 2. svazek 235.5 Když podléháme netrpělivosti, vyháníme tím ze srdce Božího Ducha a dáváme prostor charakteristickým rysům Božího nepřítele.

RH – časopis Review and Herald, 11. října 1892, odst. 1 Nemůžete se nechat unášet svým vlastním temperamentem, jít vlastní cestou, a přitom zůstávat Božími dětmi.

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 606.3 Člověk, který podléhá netrpělivosti, slouží ďáblu. **Římanům 6:16** „Komu se propůjčujete jako otroci k poslušnosti, koho posloucháte, toho jste otroky.“

MYP – Poselství pro mladé 114.3 Pokud se oddáváme hněvu, chlípnosti, chamtivosti, nenávisti, sobectví nebo jakémukoli jinému hříchu, stáváme se služebníky hříchu. **Matouš 6:24a (B21)** „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům.“ Sloužíme-li hříchu, nemůžeme sloužit Kristu.

Jan 8:34 Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo činí hřích, je otrokem hříchu.

2. Petrův 2:19b Vždyť čemu člověk podlehne [co člověka přemůže], tím je zotročen.

RH – časopis Review and Herald, 8. března 1892, odst. 8 Když se podřizujete pocitům svého přirozeného srdce a dovolujete tělesné přirozenosti, aby měla navrch, pak se ptám: Jakou máte jistotu [ujištění], že vás Boží moc uchovává ke spáse?

1. Janův 3:9-10 (B21) ⁹Kdo se narodil z Boha, nepáchá hřích, neboť v něm zůstává Boží símě; nemůže hřešit, protože se narodil z Boha. ¹⁰Podle toho se poznají děti Boží a děti ďábla: kdo nežije spravedlivě a nemiluje svého bratra, není z Boha.

1. Janův 3:14-15 ¹⁴...kdo nemiluje [bratra], zůstává ve smrti. ¹⁵Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah; a víte, že žádný vrah nemá věčný život, který by v něm zůstal.

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 440.2 Když lidé praktikují jakýkoli známý hřích, jsou zváženi na vahách a shledáni nedostatečnými. Je výsadou každého Božího syna být skutečným křesťanem v každém okamžiku; tehdy má celá nebesa na své straně. Má Krista, který přebývá v jeho srdci skrze víru.

1. Janův 5:18 Víme, že kdo je narozen z Boha, nehřeší; ale ten, kdo byl zplozen z Boha, střeží sebe samého a ten Zlý se ho nedotýká.

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 389.1 Jestliže jsme přijali a osvojili si Ježíšova slova poučení, je pro nás trvale přítomen a ovládá naše myšlenky, postoje a činy.

RH – časopis Review and Herald, 4. dubna 1893, odst. 7 Pokud v nitru nepřebývá Kristus, vládne a ovládá ho jiný duch; ale Kristus, drahocenný Spasitel, má být pro křesťana vším ve všem V člověku má žít Kristus. Pavel říká: **Galatským 2:20** „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.“

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 619.1 Všichni musí sami pro sebe získat živou zkušenost; Kristus musí být zakotven v jejich srdci a jeho Duch musí ovládat jejich pocity, jinak jejich vyznání víry nemá žádnou hodnotu a jejich stav se stane ještě horším, než kdyby o pravdě nikdy neslyšeli.

Zjevení 3:20 Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 325.3 Jak rád se Kristus zmocní chrámu našeho nitra, pokud mu to dovolíme! Je představen jako ten, kdo čeká a tluče na dveře srdce. Proč tedy nevstoupí? To proto, že láska k hříchu dveře srdce zavřela. Jakmile vyslovíme souhlas s tím, že se vzdáme hříchu, že uznáme svou vinu, překážka mezi nitrem a Spasitelem je odstraněna.

HP – V nebesích 27.6 Neposlouchejte hlas svůdce, který je v souladu s neposvěcenou vůlí, ale uposlechněte podnětu, který dal Bůh.... V sázce je všechno. Bude člověk spolupracovat s božským „chtít a činit“? Pokud se člověk ztotožní s Boží vůlí, pokud Boží vůli plně odevzdá své já, tak jeho nejušlechtlejší úsilí strhne překážku, kterou sám vztyčil, od dveří srdce je odklizen smetl, vzpouza blokující nitro je prolomena. Dveře srdce se otevírají a Ježíš vstupuje, aby zůstal jako vítaný host.

OHC – Naše nejvyšší povolání 55.4 Ježíš nás vyzývá, abychom přijali jeho přítomnost; máme otevřít dveře srdce a vpustit ho dovnitř. On však nebude sdílet rozpolcené srdce. Bude-li oddáno službě mamonu, zaplní-li jeho komnaty sobectví a pýcha, nebude v něm pro nebeského Hosta místo; On se u nás neusadí, dokud nebude chrám duše zcela vyklizen a očištěn. Přesto není třeba v křesťanském životě selhávat. Ježíš na nás čeká, aby pro nás vykonal velké dílo, a celé nebe má zájem na naší spáse.

DA – Touha věků 466.4 V díle vykoupení je jakýkoli nátlak vyloučen. Neuplatňuje se v něm žádná vnější síla. Člověk se pod vlivem Božího Ducha sám svobodně rozhoduje, komu chce sloužit. (srv. TV 298.5)

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 217.1 Ježíš dveře neotevívá násilím. Musíte je otevřít sami a dát Mu najevo upřímným přivítáním, že toužíte po Jeho přítomnosti.

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 143.2 Viděla jsem, že mnozí mají u dveří svého srdce nahromaděno tolik smetl, že je nemohou ani otevřít. Někteří mají mezi sebou a svými bratry těžkosti, které je třeba odstranit. Jiní mají zlou národu, sobeckou chamtivost. Než budou moci otevřít dveře, je třeba je odstranit. Jiní před dveře svého srdce nakupili celý svět, a to jim dveře blokuje. Všechno toto smetl musí být odklizen, a pak mohou dveře otevřít a přivítat ve svém nitru Spasitele.

ST – časopis Znamení doby, 3. března 1890, odst. 3 Abychom mohli Ježíše vpustit do svého srdce, musíme přestat hřešit. Jediná definice hříchu zaznamenaná v Bibli zní: hřích je přestoupení zákona. Požadavky zákona jsou dalekosáhlé a my s ním musíme uvést svá srdce do souladu.

OHC – Naše nejvyšší povolání 33.5 Pravda musí proniknout až do nejhlubších zákoutí lidského nitra a očistit vše, co se nepodobá Kristovu duchu. Prázdnota musí být vyplněna atributy charakteru Toho, který byl čistý, svatý a neposvrněný, aby všechno, co vyvěrá ze srdce, bylo jako květiny, vonící parfémem, sladkou příchutí, vůní života k životu.

RH – časopis Review and Herald, 10. září 1895, odst. 3 Pán nám dá Ducha svatého, aby očistil příbytek našeho nitra, pokud Ho o to požádáme. Neboť do každé místnosti Božího chrámu je třeba vstoupit a očistit ji. Potřebujeme porovnávat svůj život a charakter s velkým morálním měřítkem – desaterem Božích přikázání.

8T – Svědectví pro církev, 8. svazek 139.3 Ani jedno zákoutí našeho nitra se nesmí stát útočištěm pro sobectví.

RH – časopis Review and Herald, 27. února 1900, odst. 7 Pán nemůže očistit nitro, dokud není celá bytost vydána a podřízena působení Ducha svatého.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 163.2 Pokořte se před Bohem a usilujte o to vyprázdnit chrám svého nitra od všech nečistot – od závisti, žárlivosti, podezírání a obviňování. **Jakub 4:8** „[Očistěte ruce, hříšníci, a očistěte srdce, lidé dvojí mysli.](#)“

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 489.4 Ať Boží Duch jako svatý plamen sežehne všechnu nečistotu, která se nahromadila u dveří srdce, a umožní Ježíši vstoupit; pak bude Jeho láska skrze nás proudit k druhým v něžných slovech, myšlenkách a činech.

HP – V nebesích 163.5 Pokud Kristus přebývá v srdci, bude i ve všech našich myšlenkách. Naše nejhlubší myšlenky budou o NĚm, o Jeho lásce a čistotě. On zaplní všechny komnaty naší mysli.

MH – Život naplněný pokojem 93.3 V člověku, který vírou otevře dveře svého srdce Spasiteli, se odehraje úžasná proměna. (srv. ZNP 41.3)

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 160.1 Pokud pravda posvěcuje nitro, potom hřích nenávidíme a vyhýbáme se mu, protože přijímáme Krista jako vzácného hosta. Kristus však nemůže sdílet rozdělené srdce; hřích a Ježíš nikdy nejsou společníky.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 961.8 Pokud nejsou dveře srdce otevřeny Ježíši, pokud On neobývá chrám duše, pokud srdce není prodchnuto Jeho božskými vlastnostmi, budou lidské činy při vážení na nebeských vahách prohlášeny za „nedostatečné“.

TMK – Abych jej znal 165.2 Musíme se oprostit od svého já. To však není vše, co je zapotřebí, neboť když se zřekneme svých model, musí být prázdnota zaplněna....

TMK – Abych jej znal 165.3 Když vyprázdníte srdce od svého vlastního já, musíte přijmout Kristovu spravedlnost. Uchopte ji vírou.... Otevřete-li dveře srdce, Ježíš zaplní prázdnotu darem svého Ducha a vy pak můžete být živým kazatelem ve svém domově, v církvi i ve světě. Můžete šířit světlo, protože na vás září jasné paprsky Slunce spravedlnosti.

COL – Kristova podobenství 420.2 Až Kristus zjeví svou vlastní slávu, která se projeví v lidech, přiblíží se nebe k lidem natolik, že krásu zdobící chrám nitra bude možné pozorovat v každém člověku, ve kterém Spasitel přebývá. Lidé budou touto slávou Krista přebývajícího v člověku zcela uchváteni. (srv. PM 214.7)

Zjevení 3:20 Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 966.9 Každé varování, napomenutí a výzva v Božím slově nebo prostřednictvím jím povolanych poslů je klepáním na dveře lidského srdce; je to Ježíšův hlas, který žádá o vstup. S každým neuposlechnutým zaklepáním je vaše odhodlání otevřít stále slabší. Jestliže neuposlechneme Ježíšův hlas ihned, začne se v naší mysli Jeho hlas mísit s množstvím jiných hlasů, světské starosti a touha zaujmou pozornost natolik, že hlas svědomí utichne. Srdce se stává méně ovlivnitelným a upadá do nebezpečné nevědomosti co se týče krátkosti času, který zbývá, a následné velkolepé věčnosti.

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 186.1-2 Bylo mi ukázáno, že svědectví Laodicejským se vztahuje na Boží lid v současné době a že příčinou nedosažení většího úspěchu je zatvřelost jejich srdcí. Bůh však tomuto poselství poskytl čas, aby vykonalo své dílo. Srdce musí být očištěno od hříchů, které Ježíši tak dlouho brání ve vstupu. Toto obávané poselství své dílo vykoná.... Aby se Jeho lid nenechal oklamat ohledně svého vlastního stavu, poskytuje jim čas na to, ab rozrušení odeznělo, a pak je vyzkouší, zda uposlechnou rady Pravého svědka.

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 187.1 Bůh vede svůj lid kupředu, krok za krokem. Přivádí je do různých situací, které mají projevit to, co je v srdci. Někteří v jedné věci obstojí, ale v následující padnou. V každé další situaci je srdce zkoušeno a prověřováno o něco podrobněji. Pokud lidé hlásící se k Bohu zjistí, že se jejich srdce proti tomu staví, mělo by je to přimět k činnosti, kterou je třeba vynaložit, aby zvítězili, pokud nechtějí být vyvrženi z úst Páně. Anděl pravil: "Bůh bude své působení stupňovat, aby vyzkoušel a osvědčil každého ze svého lidu." Někteří jsou ochotni přijmout jednu zkoušku; když je však Bůh přivede k další, krčí se před ní a ustupují, protože zjišťují, že přímo zasahuje nějakou jejich pěstovanou modlu. Zde mají příležitost poznat, co je v jejich srdcích, co Ježíši brání ve vstupu. Cení si něčeho víc než pravdy a jejich srdce není připraveno Ježíše přijmout.

TMK – Abych jej znal 165.2 Je nutné zmařit své já [n.: vyprázdnit se; pozn. překl.: zde je EGW použit slovník **Filipským 2:7**], abychom mohli dát prostor Ježíši, ale kolik lidí má srdce zaplněné svými modlami natolik, že pro Vykupitele světa nemají místo. Svět drží lidská srdce v zajetí. Své myšlenky a sympatie soustřeďují na svůj obchod, své postavení, svou rodinu. Drží se svých názorů a způsobů a pěstují je v nitru jako modly.

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 439.1 [Bůh] Neuvolní ze svého nároku ani atom; nepřijme polovičaté uctívání, zatímco polovina srdce patří nějaké modle. Bůh vyžaduje celé srdce, celou mysl. Není dovoleno, aby se vaše mysl odklonila od Boha a soustředila se na nějaký jiný objekt.

Lukáš 14:33 (B21) Tak tedy žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 187.1 Jednotlivci jsou po určitou dobu zkoušeni a prověřováni, aby se zjistilo, zda se vzdají svých model a budou naslouchat radám Pravého svědka. Pokud se někdo nechce očistit poslušností pravdě a překonat své sobectví, pýchu a zlé touhy, mají Boží andělé pověření: "Jsou spojeni se svými modlami, nechte je na pokoji," přecházejí k další práci a tyto nepodmaněné lidi s jejich hříšnými vlastnostmi ponechávají moci zlých andělů. Ti, kteří splní každý bod, obstojí v každé zkoušce a zvítězí, ať už je cena jakákoli, dbali na radu Pravého svědka a obdrželi pozdní dešť, a budou tak uzpůsobeni k proměnění.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 107.5 Někdo by mohl říci: Proč nám toto poselství neustále zní v uších? Je to proto, že nečiníte důkladné pokání. Nežijete v Kristu a Kristus ve vás nepřebývá. Když je z duše vyhnána jedna modla, satan má připravenou jinou, aby ji nahradila. Pokud se zcela nezasvětíte Kristu a nebudete žít ve společenství s Ním, pokud Ho neučiníte svým rádcem, zjistíte, že vaše srdce, otevřené zlým úmyslům, se snadno odkloní od služby Bohu ke službě svému já.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 108.1 Někdy můžete mít touhu činit pokání. Ale pokud se rozhodným způsobem nenapравíte a s odhodláním neuvedete do praxe naučené pravdy, pokud nebudete mít aktivní, činnou víru, takovou víru, která neustále nabývá na síle, bude vaše pokání jako ranní rosa. Nitru to nepřinese žádnou trvalou úlevu. Pokání způsobené křečovitým cvičením pocitů je pokání, kterého je třeba litovat; je totiž klamné. Násilné přemáhání pocitů, které ve vás nevyvolává pokojné plody spravedlnosti, vás zanechává v horším stavu, než jste byli předtím.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 108.2 Každý den vám bude pokušitel v patách s nějakou klamnou, věrohodnou výmluvou pro sobeckou službu svému já, pro vaše sebeuspokojování, a vy se budete vracet ke svým starým praktikám a zanedbávat službu Bohu, prostřednictvím které byste získali naději, útěchu a ujištění.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 108.3 Bůh volá po ochotné službě – službě inspirované Ježíšovou láskou v srdci. Bůh se nikdy nespokojí s polovičatou, sobeckou službou. Vyžaduje celé srdce, nerozdělené sympatie a naprostou víru a důvěru v jeho moc vysvobodit z hříchu.

COL – Kristova podobenství 237.1 Pokaždé, když odmítneš naslouchat poselství milosti, utvrzuješ se v nevěře. Pokaždé, když Kristu odmítneš otevřít své srdce, stáváš se méně a méně ochotným naslouchat Jeho hlasu. Zmenšuješ tím pravděpodobnost, že zareaguješ na poslední nabídku milosti. (srv. PM 120.2)

COL – Kristova podobenství 237.2 Duch svatý využívá všechny prostředky, aby tě přiměl vejít. Kristus vyhlíží nějaké znamení, které je předzvěstí odemčení a otevření dveří tvého srdce, aby mohl vstoupit. (srv. PM 120.3)

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 143.3 Jeremiáš 3:22 „Navraťte se, odvrácení synové, vyléčím vaše odvrácení.“

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 144.1 Viděla jsem, že někteří se rádi vrátí. Jiní budou pokračovat dále, stejně jako předtím a budou vyvrženi z úst Pána. Pouze ti, kdo horlivě činí pokání, získají u Boha přízeň.

Zjevení 3:17 *Neboť říkáš: Jsem bohatý, zbohatl jsem, nic nepotřebuji. A nevíš, že jsi ubohý, politováníhodný a chudý, slepý a nahý.*

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 189.2 Viděla jsem mnoho lidí, kteří si lichotí, jak jsou dobrými křesťany. Přitom nemají ani paprsek Ježíšova světla. Nevědí, co to znamená být obnoven Boží milostí. Nemají pro sebe žádnou živou zkušenost týkající se Božích věcí.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 357.1 Jak jasně je znázorněn stav těch, kteří si myslí, že znají všechnu pravdu, kteří se pyšní svou znalostí Božího slova, zatímco jeho posvěcující moc ve svém životě nezakusili. V jejich srdcích schází vřelost Boží lásky, ale právě tato vřelost lásky činí z Božího lidu světlo světa.

3T – Svědectví pro církev, 3. svazek 252.4 Jaký větší klam může postihnout lidskou mysl než přesvědčení, že má pravdu, i když se mýlí! Poselství Pravého svědka nalézá Boží lid ve smutném, a přitom upřímném klamu. Nevědí, že jejich stav je v Božích očích žalostný. Zatímco si ti, kterých se to týká, lichotí, že jsou v povzneseném duchovním stavu, poselství Pravého svědka rozbíjí jejich jistotu překvapivým odhalením jejich skutečného stavu duchovní slepoty, chudoby a ubohosti. Svědectví, které je tak ostré a závažné, nemůže být omylem, neboť mluví Pravý Svědek a Jeho svědectví musí být pravdivé.

Zjevení 3:15-16 ¹⁵Znám tvé skutky; nejsi studený ani horký [jako léčivé prameny]. Kéž bys byl studený nebo horký! ¹⁶Takto však, že jsi vlažný, a nejsi studený ani horký, vyvrhnu tě ze svých úst.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 970.6 Velkou masu lidí považujících se za křesťany čeká v den Páně hořké zklamání. Nemají na svých čelech pečeť živého Boha. Jsou vlažní a polovičatého srdce a zneuctívají Boha mnohem víc než zapřisáhlí bezvěrci.

OHC – Naše nejvyšší povolání 349.4 Možná volají: "Chrám Páně, chrámem Páně jsme my," zatímco jejich srdce jsou naplněna nesvatým ruchem a nespravedlivým kupčením. Nádvoří chrámu lidského nitra mohou být útočištěm závisti, pýchy, vášní, zlých domněnek, hořkosti a prázdného formalismu. Kristus se s lítostí dívá na vyznavače svého jména, kteří se cítí být bohatí a rozhojnění v poznání pravdy, a přesto pravdu v životě a charakteru postrádají.

Příslaví 14:12 *Některá cesta připadá člověku správná, avšak nakonec je cestou smrti.*

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 87.1 Vyznávají lásku k pravdě, ale chybí jim křesťanský zápal a oddanost. Nemají odvahu zcela rezignovat a vystavit se riziku nevěřícího člověka, nejsou však ani ochotni zemřít sami sobě a důsledně se řídit zásadami své víry.

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 87.2 Jedinou nadějí pro Laodicejské je jasný pohled na to, jak si před Bohem stojí, jasné poznání podstaty jejich nemoci. Nejsou ani chladní, ani horcí; zaujímají neutrální pozici a zároveň si lichotí, že jim nic neschází. Pravý svědek tuto vlažnost nenávidí.... Jsou pro něj mdlé chuti.

2. Timoteus 3:5a *Budou mít vnější formu zbožnosti, ale její moc jim bude cizí [popřeli ji/odmítli].*

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 83.1 Nemůžeme patřit napůl Pánu a napůl světu. Nejsme Božím lidem, pokud jím nejsme zcela a úplně.

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 94.1 Nikdo nemůže zaujmout neutrální pozici. Žádný člověk si nemůže říci, že neslouží ani Bohu, ani nepříteli spravedlnosti. Kristus má žít ve svých následovnících.

Má působit a jednat prostřednictvím jejich schopností a možností. Jejich vůle musí být podřízena vůli Kristově; musí jednat pod vlivem jeho Ducha. Pak už ovšem nežijí oni, nýbrž žije v nich Kristus. Kdo se plně neodevzdá Bohu, je ovládán jinou mocí, poslouchá jiný hlas, jehož podněty jsou zcela jiného druhu. Polovičatou službou se člověk staví na stranu nepřítele jako úspěšný spojenec mocností temnoty. (srv. MON 56.5)

RH – časopis Review and Herald, 4. září 1883, odst. 14 Jsme buď spolupracovníci Kristovi, nebo spolupracovníci nepřítele. Buď shromažďujeme spolu s Kristem, nebo rozptylujeme. Buď jsme rozhodnými a celým srdcem oddanými křesťany, nebo křesťany vůbec nejsme. Kristus říká: **Zjevení 3:15** „Kéž bys byl studený nebo horký.“

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 963.6 Polovičatí křesťané jsou horší než bezvěrci, neboť jejich klamná slova a nezávazný postoj svádí mnohé na scestí. Bezvěrec přiznává barvu. Vlažný křesťan klame obě strany. Není ani dobrým světákem, ani dobrým křesťanem. Satan ho používá k tomu, aby vykonal dílo, které nikdo jiný vykonat nemůže (Dopis 44, 1903).

RH – časopis Review and Herald, 19. srpna 1890, odst. 11 Polovičatí křesťané zatemňují Boží slávu, špatně si vykládají zbožnost a způsobují, že si lidé vytvářejí falešné představy o tom, z čeho se skládá živoucí zbožnost. Jiní si myslí, když to mohou dělat tito falešní vyznavači, že i oni mohou být křesťany, a přitom se řídit vlastními chutěmi a zaopatřovat si tělo.... Svým duchem a vystupováním vlastně říkají: „Ježíši, ve své době jsi nechápal tak dobře jako my v naší době, že člověk může sloužit Bohu i mamonu.“

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 188.2 Pánu by bylo milejší, kdyby vlažní vyznavači křesťanství nikdy nevyslovili Jeho jméno. Jsou neustálou přítěží pro ty, kdo by chtěli být věrnými Ježíšovými následovníky. Jsou překážkou pro nevěřící a zlí andělé nad nimi jásají a kvůli jejich pokřivené životní cestě se posmívají Božím andělům. Takoví jsou prokletím pro naši záležitost doma i v zahraničí. Svými rty se přibližují k Bohu, zatímco jejich srdce je od Něj vzdáleno.

9T – Svědectví pro církev, 9. svazek 22.2; 23.3 Život vyznavačů křesťanství, kteří nežijí Kristovým životem, je zesměšněním víry. ... Ti, kdo milují Ježíše, uvedou vše ve svém životě do souladu s jeho vůlí. ... Ukazují, že existuje duchovní síla, která může mužům a ženám umožnit, aby neuhnuli ani o píd' od pravdy a spravedlnosti...

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 163.1; 163.4 Rozhodněte se poznat to nejhorší z vašeho případu.... Jednejte se svým vlastním nitrem pravdivě.... Domnělá naděje, a nic víc, se ukáže být vaší zkázou.

Zjevení 3:15-16 ¹⁵Znám tvé skutky; nejsi studený ani horký.... ¹⁶Takto však, že jsi vlažný.... vyvrhnu [dosl. vyzvracím] tě ze svých úst.

2SM – Vybraná poselství, 2. svazek 66.2 Poselství Laodicejským se vztahuje na adventisty sedmého dne, kteří měli velké světlo, ale nechodili v něm. Jsou to právě ti, kteří měli velké řeči, ale nedrželi krok se svým Vůdcem, kteří budou vyvrženi z Jeho úst, jestliže nebudou činit pokání.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 964.6 Kristus vidí to, co člověk nevidí. Vidí hříchy, které, pokud jich člověk nebude litovat, vyčerpají trpělivost Boha pomalého k hněvu. Kristus nemůže přijmout lidi, kteří jsou spokojeni s tím, že si vystačí sami. Nemůže prosit jménem lidí, kteří necítí potřebu jeho pomoci, kteří tvrdí, že všechno znají a mají (The Review and Herald, 23. července 1889).

COL – Kristova podobenství 154.4 Pýcha a nadřazenost je Bohu odporná nade vše a pro lidské nitro je nebezpečná jako nic jiného. Ze všech hříchů je nejhuře léčitelná a téměř beznadějná. (srv. PM 77.3)

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 175.3 Kdybys byl studený, byla by tu jistá naděje, že se obrátíš, ale tam, kde člověka místo Kristovy spravedlnosti obepíná samospravedlnost, je tak těžké vidět klam.... To neobrácený, bezbožný hříšník se nachází v mnohem příhodnějším stavu.

RH – časopis Review and Herald, 26. února 1901, odst. 10 Je mnoho, mnoho vyznavačů křesťanství, kteří bezstarostně čekají na příchod Pána. Nemají na sobě roucho Jeho spravedlnosti. Možná vyznávají, že jsou Božími dětmi, ale nejsou očištěni od hříchu. Jsou sobečtí a soběstační. Jejich zkušenost postrádá Krista. Nemilují Boha nadevše ani svého bližního jako sebe sama. Nemají správnou představu o tom, co svatost obnáší. Nevidí na sobě nedostatky. Jsou tak zaslepení, že nejsou schopni odhalit rafinované působení pýchy a nepravosti. Jsou oděni do hadrů samospravedlnosti a stížení duchovní slepotou. Satan mezi ně a Krista vrhl svůj stín. Nemají žádnou touhu či chuť studovat Spasitelův čistý, svatý charakter.

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 445.2 V bázni před Bohem jsem se pokusila představit Jeho lidu jejich nebezpečí a hříchy a podle svých skromných sil jsem se je snažila vyburcovat. Prohlásila jsem překvapivé věci, které by v nich, kdyby uvěřili, vyvolaly úzkost a zděšení a přiměly by je k horlivému pokání z jejich hříchů a nepravostí.

EW – Ranné spisy 270.2 Někteří toto přímé svědectví nesnesou. Povstanou proti němu, a to způsobí mezi Božím lidem tříbení.

EW – Ranné spisy 270.3 Viděla jsem, že svědectví Pravého svědka nebylo vyslyšeno ani z poloviny. Slavnostní svědectví, na němž závisí osud církve, bylo zlehčováno, ne-li zcela přehlíženo. Toto svědectví musí působit hluboké pokání. Všichni, kteří jej doopravdy přijmou, mu budou poslušni a dojdou očištění.

RH – časopis Review and Herald, 15. prosince 1904, odst. 9 Neschopnost následovat jasné světlo pravdy je obávaným nebezpečím. Poselství laodicejské církvi odhaluje náš stav jako lidu.

RH – časopis Review and Herald, 23. prosince 1890, odst. 11 Duch svatý se snaží zjevit Boží nároky, ale lidé mu věnují pozornost jen na chvíli a obražejí svou mysl k jiným věcem: Satan odchytává semínka pravdy a účinně brání milostivému vlivu Božího Ducha. Takto mnozí rmoutí Ducha svatého a nevědí, že je to naposledy.

RH – časopis Review and Herald, 23. prosince 1890, odst. 14 Je mnoho lidí, kteří se pyšní svým duchovním bohatstvím, svým poznáním pravdy a žijí v hanebném sebeklamu.

RH – časopis Review and Herald, 23. prosince 1890, odst. 17 Pravý svědek říká: **Zjevení 3:17** „*A nevíš, že jsi ubohý, politováníhodný a chudý, slepý a nahý.*“ Uvidí tito lidé někdy svůj stav zřetelně a jasně?

RH – časopis Review and Herald, 23. prosince 1890, odst. 18 Ve sborech se má podivuhodně projevit Boží moc, ale ta se nedotkne těch, kdo se před Pánem nepokořili a neotevřeli dveře srdce skrze vyznání hříchů a pokání. V projevu oné moci, která osvětluje zemi Boží slávou, uvidí jen něco, co ve své zaslepenosti považují za nebezpečné, něco, co v nich vzbudí strach, a budou se připravovat na odpor. Protože Pán nepůsobí podle jejich představ a očekávání, budou se tomuto dílu bránit. Říkají: „Proč bychom neměli poznat Ducha Božího, když jsme v díle už tolik let?“ - Protože nereagovali na varování, na prosby Božích poselství, ale vytrvale říkali: **Zjevení 3:17** „*Jsem bohatý, zbohatl jsem, nic nepotřebuji.*“

RH – časopis Review and Herald, 23. prosince 1890, odst. 22 Všichni, kdo se odváží jít svou vlastní cestou a nepřipojí se k andělům poslaným z nebe s poselstvím, aby zaplnilo celou zemi svou slávou, budou opomenuti. Dílo bude pokračovat kupředu k vítězství bez nich a oni se na jeho triumfu nebudou podílet.

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 189.2 A viděla jsem, že Pán v nebi brousí svůj meč, aby je setnul. Kéž by si každý vlažný vyznavač Božího jména uvědomil, jak čisté dílo se Bůh chystá vykonat mezi lidem, který se k Němu hlásí!

RH – časopis Review and Herald, 28. srpna 1894, odst. 3 Ještě je šance napravit jejich stav. Laodicejské poselství je plné povzbuzení, neboť odpadá církev si ještě může koupit zlato víry a lásky, může ještě získat bílé roucho Kristovy spravedlnosti, aby se nemusela ukázat hanba její nahoty. Čistota srdce, čistota pohnutek může ještě charakterizovat ty, kdo jsou polovičatí a snaží se sloužit Bohu i Mamonu. Ještě mohou vyprat svá charakterová roucha a vybělit je v krvi Beránka.

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 143.3 Jeremiáš 3:22 „*Navraťte se, odvrácení synové, vyléčím vaše odvrácení.*“

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 144.1 Viděla jsem, že někteří se rádi vrátí. Jiní nedovolí, aby na ně toto poselství laodicejské církvi zapůsobilo. Budou pokračovat dále, stejně jako předtím a budou vyvrženi z úst Pána. Pouze ti, kdo horlivě činí pokání, získají u Boha přízeň.

Zjevení 3:18 Radím ti, abys ode mne koupil zlato v ohni pročištěné, a tak zbohatl, bílé šaty, aby ses oblékl a neukázala se hanba tvé nahoty, a mast k pomazání svých očí, abys viděl.

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 88.2 Pravý Svědek nám radí, abychom si od Něho koupili zlato pročištěné v ohni, bílé roucho a mast na oči. Zlatem vyzkoušeným v ohni, které je zde doporučeno, je víra a láska. To činí srdce bohatým, neboť bylo pročišťováno, až se stalo ryzím, a čím více je zkoušeno, tím zářivější je jeho lesk. Bílé roucho je čistota charakteru, Kristova spravedlnost udělená hříšníkovi. To je skutečný oděv nebeského původu, který si lze koupit pouze od Krista za život v ochotné poslušnosti. Balzám na oči je taková moudrost a milost, která nám umožňuje rozlišovat mezi zlem a dobrem a rozpoznávat hřích v jakékoli podobě. Bůh dal své církvi oči, které si má pomazat moudrostí, aby viděla jasně. Mnozí by však oči církve raději zastřeli, kdyby mohli, protože nechtějí, aby jejich skutky vyšly na světlo, protože by byli pokáráni. Božský oční balzám vyjasní chápání.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 105.2 Ach, co jen mám říci, abych otevřela slepé oči, abych osvětila duchovní chápání! Hřích musí být ukřižován. Duch svatý musí provést úplnou mravní obnovu. Musíme obdržet Boží lásku s živou, trvalou vírou. To je to zlato pročištěné v ohni. Můžeme ho získat jediné od Krista. Každý upřímný a vroucně hledající se stane účastníkem božské přirozenosti.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 349.2 Při pohledu na Vykupitele nachází hříšník naději, jistotu a radost. Víra se láskou zmocňuje Krista. Víra se projevuje láskou a očišťuje duši.

3T – Svědectví pro církev, 3. svazek 474.3 Anděl řekl: „Nedostatek lásky a víry jsou velké hříchy, kterých se nyní Boží lid dopouští.“ Nedostatek víry vede k bezstarostnosti a k lásce k sobě a ke světu.

COL – Kristova podobenství 158.3 Zlato zkoušené v ohni je víra, která se projevuje láskou. Jedině to nás může uvést do souladu s Bohem. Můžeme být činní, mnoho pracovat, ale bez lásky, jakou měl v srdci Kristus, nemůžeme být nikdy považováni za členy nebeské rodiny. (srv. PM 79.2)

RH – časopis Review and Herald, 24. ledna 1893, odst. 5 Pravá víra se vždy projevuje láskou, která jí poskytuje hybnou sílu.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 375.2 Člověk potřebuje sílu stojící mimo něj a nad ním, aby ho obnovila do Boží podoby; ale potřeba božské pomoci neznamená, že je lidská činnost zbytečná. Ze strany člověka je nutná víra, neboť víra se projevuje láskou a očišťuje duši. Víra se opírá o Kristovy ušlechtilé vlastnosti.

SD – Synové a dcery Boží 71.2 Živá víra se projeví skutky víry.

1. Janův 3:3 A každý, kdo v něm má tuto naději, očišťuje se, tak jako on je čistý.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 965.1 Ježíš chce, abychom si od něho koupili zlato zkoušené ohněm; je to zlato víry a lásky, do něhož nejsou přimíchány žádné znečišťující látky.

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 142.3 Dbejte na rady Pravého svědka. Kupte zlato pročištěné ohněm, a tak zbohatněte, bílé roucho, abyste byli oblečeni, a oční mast, abyste viděli. Vynaložte nějaké úsilí. Tyto vzácné poklady na nás nespadnou bez vynaložení nějakého úsilí z naší strany. Máme si je koupit – **Zjevení 3:19** „*bud' horlivý a učiň pokání*“ ze svého vlažného stavu. Musíme procitnout, abychom viděli své špatnosti, pátrat po svých hříších a horlivě z nich činit pokání.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 374.1 Víra se projevuje láskou a očišťuje duši. Skrze víru Duch svatý v srdci vytváří svatost. To se však nemůže stát, pokud člověk není ochoten spolupracovat s Kristem.

Uzpůsobení pro nebe můžeme být pouze působením Ducha svatého na srdce. Jako oprávnění pro získání přístupu k Otci je třeba vlastnit Kristovu spravedlnost. Abychom mohli mít Kristovu spravedlnost, potřebujeme být denně proměňováni vlivem Ducha, abychom se stali účastníky božské přirozenosti. Je to dílo Ducha svatého, které povznáší vkus, posvěcuje srdce a zušlechťuje celého člověka.

SL – Posvěcený život 83.2 Když litujeme svých hříchů proti Bohu a hledáme odpuštění skrze Kristovy zásluhy, On do nás vloží víru, která se projevuje láskou a která očišťuje srdce.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 394.3 Těm, kdo jej prosí, Ježíš dává Ducha svatého, neboť je nutné, aby každý věřící byl vysvobozen od znečištění i od prokletí a odsouzení Zákonem.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 648.1 Kristova láska si podmaní tělesné sklony.... milostí Božího Ducha účinně očišťuje nitro. Pán chce, abychom k němu denně přicházeli se všemi svými problémy a vyznáním hříchů, a On nám může dát odpočinek tím, že ponese Jeho jho a břemeno. Jeho svatý Duch svými milostivými vlivy naplní nitro a každá myšlenka se v poslušnosti podřídí Kristu.

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 558.4 Je třeba podřídít se Boží vůli, pokořit se, otevřít srdce vzácnému vlivu Ducha Kristova. Zlato zkoušené v ohni představuje lásku a víru. Mnozí jsou téměř bez lásky. Soběstačnost jim zaslepuje oči před jejich velkou potřebou. Existuje kladná potřeba každodenního obrácení se k Bohu. Potřeba nové, hluboké a každodenní zkušenosti náboženského života.

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 36.2 Jak mi bylo ukázáno, zlato zmíněné Kristem, Pravým svědkem, které musí mít všichni, je vírou a láskou dohromady, a láska má přednost před vírou. Satan neustále pracuje na tom, aby tyto vzácné dary ze srdcí Božího lidu odstranil. Do hry o život jsou zapojeni všichni. Satan si je dobře vědom toho, že pokud se mu podaří odstranit lásku a víru a jejich místo nahradí sobectvím a nevírou, všechny zbývající vzácné vlastnosti budou brzy dovedně odstraněny jeho lstivou rukou a hra bude ztracena.

Zjevení 3:18a Radím ti, abys ode mne koupil ... bílé šaty, aby ses oblékl a neukázala se hanba tvé nahoty.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 920.3 Ježíš touží po tom, abychom usilovali o čisté a neposkvrněné nitro, o nitro obmyté a zbělené v Beránkově krvi. To je to bílé roucho Kristovy spravedlnosti, které hříšníkovi umožňuje přístup do přítomnosti nebeských andělů.

COL – Kristova podobenství 311.3 Uzpůsobit na setkání s Boží přítomností nás může pouze pokrývka, kterou nám poskytl sám Kristus. Každého, kdo činí pokání a věří, Ježíš Kristus oblékne rouchem své vlastní spravedlnosti. (srv. PM 159.6)

YI – časopis Instrukce pro mladé lidi, 18. srpna 1886, odst. 4 Jediná naděje každého člověka spočívá v Ježíši Kristu. Ten přinesl roucho své spravedlnosti, aby jej oblékl hříšníkovi, který odloží svůj špinavý šat.... Čisté a svaté šaty nejsou připraveny, aby si je někdo oblékl poté, co vešel branou do města. Všichni, kteří vejdou, budou mít na sobě roucho Kristovy spravedlnosti a na jejich čele bude vidět Boží jméno. Toto jméno je symbolem, který apoštol spatřil ve vidění, a znamená odevzdání své mysli inteligentní a oddané poslušnosti všem Božím příkázáním. Nebude tam žádné zakrývání hříchů a chyb, které by skrylo deformovanost charakteru. Žádná roucha nebudou vypraná napůl. Všechna budou čistá a neposkvrněná.

DA – Touha věků 555.6 Kristova spravedlnost není rouchem k zakrytí nevyznaného a stále pokračujícího hříchu. Je to životní princip, který přetváří charakter a ovládá jednání. Svatost je úplná odevzdanost Bohu, naprosté podřízení mysli a života zásadám ovládajícím nebesa. (srv. TV 352.2)

COL – Kristova podobenství 310.3 Církvi **Zjevení 19:8** „je dán zářivě čistý kment, aby se jím oděla“ a aby byla **Efezským 5:27** „bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného“ **Zjevení 19:8** „Tím kmentem jsou spravedlivé skutky svatých“. Je to Kristova spravedlnost, Jeho vlastní neposkvrněný charakter, který je skrze víru poskytnut všem, kdo Krista přijímají jako svého osobního Spasitele. (srv. PM 159.2)

SD – Synové a dcery Boží 368.3 S vědomím těchto povzbudivých zaslíbení bychom měli horlivě usilovat o zdokonalení charakteru, který nám umožní obstát před Božím Synem! Pouze lidé oděni rouchem Jeho spravedlnosti, budou schopni snést slávu jeho přítomnosti, až se zjeví s „mocí a velikou slávou“.

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 453.1 Bůh nepřijme nic jiného než čistotu a svatost; jediná skvrna, jediná vráska, jediná vada na charakteru je navždy připraví o nebe se vší jeho slávou a bohatstvím.

Efezským 5:25-27 ²⁵Muži, milujte své ženy, jako i Kristus miloval církev a sám sebe za ni vydal, ²⁶aby ji posvětil, když ji očistil vodní koupelí v slovu, ²⁷aby sám sobě postavil slavnou církev, která by neměla poskvrny ani vrásky ani čehokoliv takového, ale byla svatá a bezúhonná.

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 88.2 Bílé roucho je čistota charakteru, Kristova spravedlnost udělená hříšníkovi. To je skutečný oděv nebeského původu, který si lze koupit pouze od Krista za život v ochotné poslušnosti.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 965.3 Bílé roucho je Kristova spravedlnost, která má být vetkána do charakteru. Čistota srdce, čistota motivů bude charakterizovat každého, kdo pere své roucho a bělí je v Beránkově krvi (The Review and Herald, 24. července 1888).

COL – Kristova podobenství 311.4 Toto roucho, utkané na nebeském stavu, nemá ani jediné vlákno vyrobené člověkem. Kristus si ve svém lidství vytvořil dokonalý charakter. Takový charakter chce udělit

také nám, nabízí nám jej. **Izaiáš 64:5** „Všechny naše spravedlivé činy jsou jako poskvrněné roucho.“ Všechno, co my sami ze sebe můžeme dělat, je znečištěno hříchem. Ale Boží Syn **1. Janův 3:5** „se zjevil, aby odstranil [naše] hříchy, a hříchu v něm není.“ **1. Janův 3:4 (SNC)** „Hřích je porušení Božího zákona.“ Svou dokonalou poslušností umožnil každému člověku být poslušným Božích přikázání. Odevzdáme-li se Kristu, naše srdce se spojí s jeho srdcem, naše vůle splyne s Jeho vůlí, naše mysl se sjednotí s Jeho myslí a naše myšlenky se Mu podřídí, žijeme Jeho život. Toto znamená obléci si roucho Kristovy spravedlnosti.... (srv. PM 159.7)

COL – Kristova podobenství 312.2 Spravedlnost znamená činit to, co je správné. Proto budou všichni souzeni podle svých skutků. Naše povaha se projevuje tím, co děláme. Skutky ukazují, zda je víra opravdová.... (srv. PM 160.2)

COL – Kristova podobenství 312.3 **1. Janův 2:3** „Podle toho víme, že jsme jej poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání.“ To je důkaz pravého obrácení. Žádné vyznání ústy nám není nic platné, pokud se Kristus neprojevuje v našich skutcích spravedlnosti. (srv. PM 160.2)

COL – Kristova podobenství 319.1 Šat Kristovy spravedlnosti musíme obléci nyní, dokud žijeme zde na zemi. Toto je naše jediná příležitost připravit se pro domov, který Kristus nachystal všem těm, kteří zachovávají jeho přikázání. (srv. PM 163.3)

Ed – Výchova 249.2 Vedme děti a mladé lidi k tomu, aby si pro sebe zvolili ten královský oděv, který byl utkán na nebeském stavu, ten **Zjevení 19:8** „zářivě čistý kment“, který budou nosit všichni svatí. Tento oděv, Kristův vlastní neposkvrněný charakter, Bůh zdarma nabízí každému člověku. Všichni, kteří jej přijmou, jej obdrží a budou nosit ještě zde, za tohoto života. (srv. Vy 147.2-3)

Ed – Výchova 249.3-4 Naučme děti, že do nádherného roucha Kristovy povahy se oblékáme pokaždé, když svou mysl otevíráme čistým, láskyplným myšlenkám a vykonáváme laskavé a užitečné činy. Tento oděv je učiní krásnými a milými již zde na zemi a nakonec pro ně bude oprávněním pro vstup do paláce nebeského Krále. Jeho zaslíbení zní: **Zjevení 3:4** „Budou se mnou chodit v bílých šatech, protože jsou toho hodni.“ (srv. Vy 147.4)

Zjevení 19:7-8 ⁷Radujme se a jásejme a vzdávejme mu slávu, protože přišla svatba Beránkova a jeho žena se připravila; ⁸a bylo jí dáno, aby si oblékla zářivě čistý kment.“ Tím kmentem jsou spravedlivé činy svatých.

Zjevení 3:18 Radím ti, abys ode mne koupil ... mast k pomazání svých očí, abys viděl.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 965.5 Okem se rozumí citlivé vnímání, vnitřní světlo mysli. Na jeho správném pohledu na věc závisí duchovní zdraví celého nitra a celé existence. Ona "Mast k pomazání očí", tedy Boží slovo, činí při jejím použití svědomí rozumným, neboť Boží slovo usvědčuje z hříchu. Toto zmoudření je nezbytné, aby mohlo následovat uzdravení a oko se zaměřilo pouze na Boží slávu.

Matouš 6:22-23a ²²Lampou těla je oko. Jeli tvé oko čisté, celé tvé tělo bude plné světla. ²³Ale jeli tvé oko špatné, celé tvé tělo bude temné.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 965.9 Olejem k pomazání se rozumí olej Jeho milosti, který zaslepenému nitru v temnotě poskytne duchovní zrak, aby umělo rozlišovat mezi působením Božího Ducha a ducha nepřítele.

OHC – Naše nejvyšší povolání 153.4 Když se podřídíme vlivu Božího Ducha, naše svědomí se stává jemným a citlivým a hřích, který jsme dosud míjeli bez většího povšimnutí, se ukáže být nadmíru hříšným.

Efeským 1:18a (B21) Kéž [Bůh] osvíti váš vnitřní zrak [oči vašeho srdce – ČSP], abyste viděli, k jaké naději vás povolal...

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 88.2 Balzám na oči je taková moudrost a milost, která nám umožňuje rozlišovat mezi zlem a dobrem a rozpoznávat hřích v jakékoli podobě.

Žalm 119:130 Otevření [vysvětlení] tvých slov osvěcuje, dává porozumět prostoduchým.

ML – Můj život dnes 73.3 Nechtě je nebeský balzám nanesen na oči vašeho porozumění, abyste mohli rozlišovat mezi pravdou a bludem. Zkoumejte Slovo, a když narazíte na "Tak praví Pán", zaujměte stanovisko....

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 965.1 Mastí na oči je schopnost správného duchovního rozlišování, která nám tolik schází, neboť duchovní věci je třeba rozlišovat duchovně (The Review and Herald, 1. dubna 1890).

6T – Svědectví pro církev, 6. svazek 205.3 Oko mysli je třeba vzdělávat a vychovávat, jinak dítě v pohlížení na zlo nalezne zalíbení.

Žalm 119:34 Dej mi porozumět, budu střežit tvůj zákon a jej zachovávat celým srdcem.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 233.2 Balzám na oči je ono duchovní rozlišování, které vám umožní vidět satanovy nástrahy a vyhnout se jim, rozpoznat hřích a ošklivit si ho, vidět pravdu a být jí poslušen.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 216.2 Jedině člověku, vrcholnému dílu svého stvoření, dal Bůh svědomí, aby si uvědomil posvátné požadavky Božího zákona, a srdce schopné milovat Boží zákon jako svatý, spravedlivý a dobrý; a od člověka se vyžaduje pohotovost a úplná poslušnost. Bůh ho však k poslušnosti nenutí; je mu ponechána možnost svobodně morálně jednat.

HP – V nebesích 142.3 Právě náboženství je ztělesněno v Božím slově a spočívá v tom, že jsme v myšlenkách, slovech a skutcích pod vedením Svatého Boha.

2SM – Vybraná poselství, 2. svazek 60.3 Budeme-li neustále hledět na Ježíše a přijímat jeho Ducha, budeme mít jasný zrak.

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 488.1 V obnoveném srdci bude ukotvena zásada poslušnosti Boží vůle, protože se v něm nachází láska k tomu, co je spravedlivé, dobré a svaté. Nebude váhavé, nebude rozjímat nad tím, jestli do toho má chuť, jestli se mu chce či zkoumat, zda se to hodí. Nepůjde nějakým směrem jen proto, že to dělají jiní. Každý by měl žít sám za sebe. Mysl všech, kdo jsou obnoveni milostí, bude otevřeným médiem, které bude neustále přijímat světlo, milost a pravdu shůry a předávat je druhým. Jejich skutky jsou plodné. Jejich ovoce je ke svatosti a jejich koncem je věčný život.

3BC – Biblický komentář, 3. svazek 1158.1 Úplně prvním krokem na cestě životem je mít mysl upřenou na Boha, mít Jeho bázeň neustále před očima. Jediné vybočení z morální bezúhonnosti otupuje svědomí a otevírá dveře dalšímu pokušení.

3T – Svědectví pro církev, 3. svazek 373.2 Mladí lidé si neuvědomují mnohá nebezpečí, kterým jsou denně vystaveni. Nikdy nemohou všechna plně rozpoznat, ale pokud budou bdělí a budou se modlit, Bůh uchová jejich svědomí v citlivém stavu a jejich vnímání tak jasné, aby mohli rozpoznat působení nepřítelů a byli obrněni proti jeho útokům.

2BC – Biblický komentář, 2. svazek 1004.6 Je velmi závažné uvědomit si, že odstranění jediné ochrany svědomí, nesplnění jediného dobrého předsevzetí, vytvoření jediného špatného návyku může vést nejen k naší vlastní zkáze, ale i ke zkáze těch, kteří v nás vložili důvěru. Naší jedinou jistotou je jít tam, kam vedou kroky Mistra, a bezvýhradně důvěřovat v ochranu Tomu, který říká: „*Následuj mě.*“ Naší neustálou modlitbou by mělo být: **Žalm 17:5** „*Drž mé kroky na své stezce, Pane, aby mé kroky neuklouzly.*“ (The Signs of the Times, 28. července 1881).

Žalm 119:32 *Poběžím cestou tvých příkazů, neboť jsi rozšířil mé srdce.*

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 574.2 Není nutné, aby někdo podlehl satanovým pokušením, a tím pošpinil své svědomí a zarmoutil Ducha svatého. V Božím slově jsou obsažena veškerá opatření, aby se každému dostalo Boží pomoci v jeho úsilí zvítězit.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 965.6 Zřeknete-li se vlastní soběstačnosti, vzdáte-li se všech věcí, jakkoli jsou vám drahé, můžete si koupit zlato, oděv a oční mast, abyste prohlédli (The Review and Herald, 23. listopadu 1897).

RH – časopis Review and Herald, 23. listopadu 1897, odst. 8 Člověk používající oční mast může vidět sám sebe takového, jaký je. Objeví svou ubohost, pocítí své nedokonalosti, svou duchovní chudobu a potřebu uzdravení z duchovního onemocnění.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 964.3 Zaznívá poselství Laodicejským. Přijměte toto poselství ve všech jeho fázích a hlásejte ho lidem všude tam, kde Prozřetelnost otevře cestu. Ospravedlnění z víry a Kristova spravedlnost jsou témata, která je třeba představovat hynoucímu světu (Dopis 24, 1892).

Matouš 25:1-3 ¹Tehdy bude království Nebes podobné deseti pannám, které vzaly své lampy a vyšly naproti ženichovi. ²Pět z nich bylo pošetilých a pět rozumných. ³Pošetilé vzaly [své] lampy, ale nevzaly s sebou olej.

COL – Kristova podobenství 406.3 Dvě skupiny družiček představují dvě třídy lidí, kteří svými ústy vyznávají, že očekávají příchod svého Pána. Družičky jsou nazývány pannami, protože se pokládají za lidi, kteří mají čistou víru. Lampy znázorňují Boží slovo.... Olej je symbolem Ducha svatého. (srv. PM 209.2)

COL – Kristova podobenství 408.2 V podobenství vyšlo všech deset družiček vstříc ženichovi. Všechny měly lampy a nádoby na olej. (srv. PM 209.4)

COL – Kristova podobenství 405.2 Pět družiček však opomenulo naplnit své nádoby olejem. (srv. PM 208.3)

SD – Synové a dcery Boží 118.2 Všechny měli lampy, tedy vnější zdání zbožnosti, ale jen pět z nich mělo vnitřní zbožnost. Pět z nich chyběl olej milosti. Duch života v Kristu Ježíši, Duch svatý, nepřebýval v jejich srdcích. Co jim bylo platné něco předstírat, když neměli olej milosti?

COL – Kristova podobenství 408.3 Bez Božího Ducha je znalost Bible k ničemu. Teoretická znalost pravdy bez doprovodu Ducha svatého nemůže oživit lidské nitro ani posvětit jeho srdce. Člověk může znát přikázání a zaslíbení Bible, nevstřípí-li mu však pravdu do srdce Duch svatý, nedojde k proměně charakteru. (srv. PM 209.5)

COL – Kristova podobenství 408.2 Po určitou dobu mezi nimi nebyl vidět žádný rozdíl. Tak je tomu i s církví před druhým příchodem Pána Ježíše. Všichni znají Písmo, všichni slyšeli poselství o brzkém druhém příchodu Spasitele a všichni s důvěrou očekávají Kristův návrat. Avšak jak tomu bylo v podobenství, je tomu i dnes. Nastává čas čekání, víra je zkoušena a když zazní volání: **Matouš 25:6** "Hle, ženich! Vyjděte mu vstříc," mnozí nejsou připraveni. V nádobách svých lamp nemají olej. Postrádají Ducha svatého. (srv. PM 209.4)

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 233.2 Nyní je čas prosit, aby lidé nejen naslouchaly Božímu slovu, ale aby si neprodleně zajistily olej do svých nádob s lampami. Tímto olejem je Kristova spravedlnost. Představuje charakter, který je nepřenosný. Nikdo jej nemůže zajistit pro někoho jiného. Každý musí pro sebe získat charakter očištěný od každé skvrny hříchu.

RH – časopis Review and Herald, 17. září 1895, odst. 3 Není možné, aby se ti, kdo mají víru a milost, dělili o své zásoby s těmi, kdo ji nemají. Není možné, aby ti, kteří důkladně prozkoumali své srdce sdíleli užitek s těmi, kteří to učinili pouze povrchně. Podobenství má poukázat na nebezpečí plynoucí z povrchního zpytování srdce.

Příslaví 14:12 Některá cesta připadá člověku správná, avšak nakonec je cestou smrti.

2. Timoteus 3:5a Budou mít vnější formu zbožnosti, ale její moc jim bude cizí [popřeli ji/odmítli].

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 417.1 Zde se nachází ten největší klam, který působí na lidskou mysl; titi lidé věří, že mají pravdu, přestože se mýlí.... Jsou shledáni nedostatečnými ve chvíli, kdy už je navždy pozdě na to, aby se dalo něco napravit.

Matouš 7:22-23 ²²Mnozí mi v onen den řeknou: "Pane, Pane, což jsme tvým jménem neprorokovali a tvým jménem nevyháněli démony a tvým jménem neučinili mnoho mocných činů?" ²³A tehdy jim vyzná: "Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti."

COL – Kristova podobenství 411.1 Lidé, které v podobenství představují pošetilé družičky, nejsou žádní pokrytci. Váží si pravdy, brání pravdu, přitahuje je to k lidem, kteří pravdě věří. Nepodřídili se však působení Ducha svatého. Nepadli na "skálu" — Ježíše Krista, jejich stará povaha se neroztříštila. Tuto skupinu lidí představuje také podobenství o rozséváči obrazem semen zasetých na skalnatá místa. Ochotně přijímají Boží slovo, neuvádějí však jeho zásady do života. Vliv a působení Písma není setrvalé. Duch svatý působí na lidské srdce podle toho, jak moc po Něm člověk touží a nakolik Mu dává svolení utvářet v něm novou povahu. Lidé znázornění pošetilými družičkami se spokojují s povrchní změnou. Neznají Boha, nezkoumali Jeho charakter, neudržovali s Ním společenství. Proto nevědí, jak Mu důvěřovat, jak k Němu vzhlížet. Jejich služba Bohu se zvrhává na pouhou formu. **Ezechiel 33,31** "Přijdou k tobě jako sejití lidu a posadí se před tebou jako můj lid, budou poslouchat tvá slova, ale nebudou podle nich jednat. Oni totiž provozují vášnivou lásku svými ústy, jejich srdce však jde za jejich nekalým ziskem." Apoštol Pavel upozorňuje, že to bude charakteristická vlastnost většiny věřících před druhým příchodem Ježíše Krista. V **2. Timoteovi 3,1.2.5** napsal ¹"Toto však věz, že v posledních dnech nastanou těžké časy. ²Lidé budou sobečtí [milující sebe], ... milující rozkoš spíše než milující Boha. ⁵Budou mít vnější formu zbožnosti, ale její moc jim bude cizí." (srv. PM 210.1)

COL – Kristova podobenství 419.1-2 Kdyby byli všichni ochotni přijmout Ducha Božího, byli by jím všichni naplněni.... Kristus chce mít mnoho prostředníků, kteří by světu představovali Jeho charakter. Náš svět nepotřebuje nic tak naléhavě jako projevy Spasitelovy lásky skrze lidi. Celé nebe vyhlíží prostředníky, kteří by lidem zprostředkovali olej Ducha svatého, aby se pro lidská srdce stal zdrojem radosti a požehnání. (srv. PM 214.1-2)

COL – Kristova podobenství 415.5 Lidé, kteří očekávají Ženicha, mají ostatním říkat: "Hle, váš Bůh!" Poslední paprsky světla milosti, poslední poselství milosti, které má osvětit svět, jsou zjevením Božího charakteru lásky. (srv. PM 212.6)

COL – Kristova podobenství 414.2 Duch svatý vštěpuje do srdce lidí zásady Božího slova, a tím v nich rozvíjí Boží vlastnosti. Světlo Boží slávy — Jeho povaha — má vyzařovat z Jeho následovníků. Tím mají oslavovat Boha, osvěcovat cestu k domovu Ženicha, k Božímu městu, k svatební večeři Beránka. (srv. PM 211.6)

COL – Kristova podobenství 420.1 Pokud jste přijali Boží milost, světlo je ve vás. Nechte jej zářit... Nemůžete jinak než šířit světlo tam, kam dosáhne váš vliv. (srv. PM 214.6)

Izaiáš 60:1 Povstaň, rozjasni se, protože přišlo tvé světlo a vzešla nad tebou Hospodinova sláva.

COL – Kristova podobenství 420.2 Až Kristus zjeví svou vlastní slávu, která se projeví v lidech, přiblíží se nebe k lidem natolik, že krásu zdobící chrám nitra bude možné pozorovat v každém člověku, ve kterém Spasitel přebývá. Lidé budou touto slávou Krista přebývajícího v člověku zcela uchváteni. A v proudu chval a díky od mnoha takto pro Boha získaných lidí poplyne sláva zpět k velkému Dárci. (srv. PM 214.7)

Matouš 9:17 Ani se nedává mladé víno do starých měchů, jinak se ty měchy roztrhnou, víno vyteče a měchy se zničí. Mladé víno se dává do nových měchů, a obojí zůstane zachováno.

DA – Touha věků 278.4 Kožené měchy, které se používaly jako nádoby na čerstvé víno, časem seschly, popraskaly a ke svému původnímu účelu se už nedaly použít.... Kněží, zákoníci a přední muži ustrnuli v zaběhnutých kolejích tradic a obřadů. Srdce jim ztvrdla jako seschlé měchy na víno, ke kterým je Ježíš přirovnal. Byli naprosto spokojeni se zákonickým náboženstvím, a nemohli se proto stát nositeli živé nebeské pravdy. Mysleli si, že jim jejich vlastní spravedlnost úplně stačí, a nestáli o to, aby byl do jejich náboženství vnesen nový prvek. Boží dobrodiní nepřijímali jako něco nezaslouženého, co stojí mimo ně. Viděli v něm zaslouženou odměnu za své dobré skutky. Víra, která se projevuje láskou a očišťuje duši, neměla s náboženstvím farizeů, založeném na obřadech a lidských nařízeních, nic společného. Snaha spojit Ježíšovo učení s tradičním zavedeným náboženstvím by byla marná. Živá Boží pravda by stejně jako kvasící víno staré, rozpadající se měchy farizejské tradice roztrhla. (srv. TV 174.2)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 386.2 Ježíš přišel udělit lidskému nitru Ducha svatého, skrze něhož se v srdci rozlévá Boží láska. Není však možné obdařit Duchem svatým lidi, kteří jsou v zajetí svých názorů, jejichž učení je stereotypní a neměnné, kteří se řídí lidskými tradicemi a příkázáními, jako tomu bylo u Židů v Kristově době.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1086.1 Jejich postní období byla příležitostí k vnější obřadnosti. Nepokořili svá srdce před Bohem. Byli naplněni hořkostí, závistí, zlobou, svárem, sobectvím a samospravedlností. Zatímco skláněli hlavy v předstírané pokoře, byli chamtiví, plní sebeúcty a domýšlivosti. Byli despotičtí, přísní a povýšeneckého ducha.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 386.2 [Ježíš] Chce najít lidi ochotné podstoupit obnovu srdce. Přišel, aby lidem daroval nová srdce. Řekl: **Ezechiel 36:26** „Dám vám nové srdce.“ Ale tehdejší i dnešní samospravedliví lidé necítí potřebu nového srdce. Ježíš zákoníky a farizeje pomínil, protože necítili potřebu Spasitele. Byli zahleděni do forem a obřadů.

DA – Touha věků 280.1 Mnozí raději odmítají pravdu, která přichází od Otce světla, než by se vzdali některé své představy či zbožňovaného názoru. Věří sami sobě, spoléhají na vlastní moudrost a neuvědomují si svoji duchovní chudobu. (srv. TV 175.2)

DA – Touha věků 279.1 Bůh používá pro dílo evangelia ty lidi, kteří ochotně přijímají nebeské světlo, jež jim Bůh sesílá. Jejich prostřednictvím předává světu poznání pravdy. Pokud se Boží děti z Kristovy milosti stanou novými nádobami, naplní je Spasitel novým vínem. (srv. TV 174.3)

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 918.2 Jaké nádoby jsou určeny pro Mistrovu potřebu? - Prázdné nádoby. Když vyprázdníme nitro od každé nečistoty, jsme připraveni k použití (The Review and Herald, 28. února 1899).

2. Timoteus 2:21-22 ²¹Kdo by se tedy od těchto věcí očistil, bude nádobou ke cti, posvěcenou, Pánu užitečnou, připravenou ke každému dobrému skutku. ²²Utíkej před mladickými žádostmi, usiluj o spravedlnost, víru, lásku, pokoj s těmi, kdo vzývají Pána z čistého srdce.

DA – Touha věků 280.4 **Žalm 51,19** „Oběť Bohu [přijatelná] je zkroušený duch. Bože, ty nepohrdneš zkroušeným a pokořeným srdcem.“ Dříve než člověk může plně uvěřit v Ježíše Krista, musí se vzdát vlastního „já“. Teprve potom z člověka Pán může učinit nové stvoření. Nové měchy mohou být

naplněny novým vínem. Kristova láska naplňuje věřícího novým životem. V člověku, který vzhlíží k Původci a Dokonavateli naší víry, se bude odrážet Kristova povaha. (srv. TV 175.5)

HP – V nebesích 155.4 Jsme ochotni zaplatit cenu za věčný život? Jsme připraveni sednout si a spočítat si náklady, zda nám nebe stojí za takovou oběť, jako je smrt vlastnímu já? Jsme ochotni svolit k tomu, aby naše vůle byla ohýbána a formována do dokonalého souladu s Boží vůlí? Dokud se tak nestane, nezakusíme proměňující Boží milost.

HP – V nebesích 155.5 Jakmile svou vyprázdněnou přirozenost předložíme Pánu Ježíši a Jeho věci, On svým Duchem svatým zaplní prázdné místo. Pak můžeme věřit, že nám dá ze své plnosti.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 386.1 Až bude Boží lid sjednocen v jednotě Ducha, bude ze všech srdcí vypuzeno veškeré farizejství a všechna samospravedlnost, která byla hříchem židovského národa. Kristova podoba spočine na každém jednotlivém článku Jeho těla a Jeho lid bude novými nádobami, do nichž bude moci nalít Jeho nové víno. Toto nové víno nádoby nezničí. Bůh oznámí tajemství, které bylo po věky skryto. Zjeví, čím je ono **Koloským 1:27** „*bohatství slávy tohoto tajemství mezi pohany: tím tajemstvím je Kristus ve vás, naděje slávy.*“

Galatským 2:20 *Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.*

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 53.2 Ti, kteří jsou Božími spolupracovníky, jsou jen jeho nástroji a sami o sobě nevlastní žádnou milost ani svatost. Úspěšní jsou pouze ve spolupráci s nebeskou inteligencí. Jsou jen hliněnými nádobami, schránkami, do nichž Bůh vkládá poklad své pravdy.

2. Korintským 4:7 *Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby přemíra té moci byla z Boha, a ne z nás.*

Koloským 1:28-29 ²⁸*Jeho my zvěstujeme napomínající každého člověka a vyučující každého člověka ve vší moudrosti, abychom každého postavili dokonalého v Kristu.* ²⁹*Proto také usilovně pracuji a zápasím v souladu s jeho působením, které je ve mně mocné.*

Efezským 3:16-17, 19b-20 ¹⁶*aby vás podle bohatství své slávy posílil mocí skrze svého Ducha na vnitřním člověku,* ¹⁷*aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích a abyste byli zakořeněni a založeni v lásce ...* ¹⁹*...a tak byli naplněni až do vší plnosti Boží.* ²⁰*Tomu pak, kdo je mocen podle síly, kterou působí v nás, učinit daleko více nade všechno, co žádáme nebo co si můžeme pomyslet.*

Matouš 22:2, 11-14 ²“Království Nebes je podobné králi, který vystrojil svatbu svému synu.

¹¹Když král vstoupil, aby se na stolovníky podíval, spatřil tam člověka, který na sobě neměl svatební šat.

¹²I řekl mu: "Příteli, jak jsi sem vešel bez [nemaje] svatebního roucha?" A on oněměl. ¹³Tedy řekl král služebníkům: "Svažte mu nohy a ruce a vyhoďte ho do nejzazší temnoty; tam bude pláč a skřípění zubů." ¹⁴Neboť je mnoho pozvaných, ale málo vybraných [těch, kteří pozvání přijali].

COL – Kristova podobenství 307.1 Ježíšovo podobenství o svatebním šatu nám předkládá nanejvýš důležité naučení. Svatba v podobenství znázorňuje spojení lidství s Božstvím, svatební šat představuje charakter, který musí vlastnit všichni, kteří mají být považováni za hosty způsobilé pro účast na svatbě. (srv. PM 157.2)

Zjevení 19:7-8 ⁷Radujme se a jásejme a vzdávejme mu slávu, protože přišla svatba Beránkova a jeho žena se připravila; ⁸a bylo jí dáno, aby si oblékla zářivě čistý kment." Tím kmentem jsou spravedlivé činy svatých.

COL – Kristova podobenství 310.3 Svatebním šatem je v podobenství znázorněn čistý, neposkvrněný charakter, který budou vlastnit skuteční následovníci Ježíše Krista. Církvi **Zjevení 19:8** „je dán zářivě čistý kment, aby se jím oděla“ a aby byla **Efezským 5:27** „bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného“ **Zjevení 19:8** „Tím kmentem jsou spravedlivé skutky svatých“. Je to Kristova spravedlnost, Jeho vlastní nezkažený charakter, který je skrze víru poskytnut všem, kdo Krista přijímají jako svého osobního Spasitele. (srv. PM 159.2)

Efezským 5:27 ...aby sám sobě postavil slavnou církev, která by neměla poskvrny ani vrásky ani čehokoliv takového, ale byla svatá a bezúhonná.

FLB – Víra, kterou žiji 220.5 Kristovo náboženství je pevná tkanina, složená z nesčetných vláken, utkaných s citem a zručností. Tuto tkaninu lze utkat pouze díky moudrosti, kterou nám dává Bůh. Důvěřujeme-li sami sobě, vtahujeme do ní nitky sobectví a vzor se kazí.

CH – Rady o zdraví 633.1 Kristova milost musí být vetkána do všech oblastí charakteru.

3T – Svědectví pro církev, 3. svazek 528.3 Kristova spravedlnost se skládá ze správného jednání a dobrých skutků z čistých, nesobeckých pohnutek.

SD – Synové a dcery Boží 299.7 Ti, kdo věří v Krista, odvozují svou hybnou sílu a nastavení svého charakteru od Toho, v něhož věří.

COL – Kristova podobenství 311.4 Toto roucho, utkané na nebeském stavu, nemá ani jediné vlákno vyrobené člověkem. Kristus si ve svém lidství vytvořil dokonalý charakter. Takový charakter chce udělit také nám, nabízí nám jej. **Izaiáš 64:5** „Všechny naše spravedlivé činy jsou jako poskvrněné roucho.“ Všechno, co my sami ze sebe můžeme dělat, je znečištěno hříchem. Ale Boží Syn **1. Janův 3:5** „se zjevil, aby odstranil [naše] hříchy, a hříchu v něm není.“ **1. Janův 3:4 (SNC)** „Hřích je porušení Božího zákona.“ Svou dokonalou poslušností umožnil každému člověku být poslušným Božích přikázání. Odevzdáme-li se Kristu, naše srdce se spojí s jeho srdcem, naše vůle splyne s Jeho vůlí, naše mysl se sjednotí s Jeho myslí a naše myšlenky se Mu podřídí, žijeme Jeho život. Toto znamená obléci si roucho Kristovy spravedlnosti.... (srv. PM 159.7)

COL – Kristova podobenství 315.1 Pozemský život Ježíše Krista byl dokonalým představením Božího zákona. Když se ti, kteří se označují za Boží děti, stanou podobnými Kristu ve svém charakteru, budou

poslušnými Božím přikázáním. Pán je může s důvěrou začlenit do nebeské rodiny. Oděni do slavného roucha Kristovy spravedlnosti budou mít místo na Králově hostině. Mají právo připojit se k zástupu těch, které Pán Ježíš obmyl svou krví. (srv. PM 161.2)

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 220.3 Bůh se postaral o to, že díky Jeho milosti můžeme být dokonalými, bez jakéhokoli nedostatku a v očekávání příchodu našeho Pána. Jste připraveni? Máte na sobě svatební roucha? Tento šat nikdy nezakryje podvod, nečistotu, zkaženost ani pokrytectví. Boží oko je upřeno na vás. Rozpoznává myšlenky a úmysly srdce. Můžeme skrývat své hříchy před zraky lidí, ale před svým Stvořitelem neskryjeme nic.

COL – Kristova podobenství 312.1-2 Velký král nechá všechny prošetřit a přijme jen ty, kdo si oblékli roucha Kristovy spravedlnosti. Spravedlnost znamená činit to, co je správné. Proto budou všichni souzeni podle svých skutků. Naše povaha se projevuje tím, co děláme. Skutky ukazují, zda je víra opravdová.... (srv. PM 160.1-2)

COL – Kristova podobenství 319.1 Pro přípravu na věčný život člověku nebude poskytnuta žádná další zkušební doba. Šat Kristovy spravedlnosti musíme obléci nyní, dokud žijeme zde na zemi. Toto je naše jediná příležitost připravit se pro domov, který Kristus nachystal všem těm, kteří zachovávají jeho přikázání. (srv. PM 163.3)

COL – Kristova podobenství 316.4 Kdo odmítá dar Kristovy spravedlnosti, odmítá povahové vlastnosti, kterými se mají vyznačovat Boží synové a dcery. Odmítá to jediné, co jej může učinit způsobilým pro účast na svatební hostině. (srv. PM 162.2)

COL – Kristova podobenství 317.1 Dnes ještě lidé mohou omlouvat své charakterové nedostatky, v onen den však nebudou moci uvést žádnou výmluvu. (srv. PM 162.3)

COL – Kristova podobenství 315.3 Mnozí z těch, kteří si říkají křesťané, jsou pouhými lidskými moralisty. Jedině dar Kristovy spravedlnosti je může uschopnit, aby Krista představili světu, a tím ho vyvýšili. Oni však tento dar odmítají přijmout. Působení Ducha svatého je pro ně divné a cizí. Nejednají podle Božího slova. (srv. PM 161.4)

COL – Kristova podobenství 316.1 Všichni tito domnělí křesťané očekávají, že budou vykoupeni Kristovou smrtí, ale přitom odmítají žít obětavým životem jako Pán Ježíš. Zdůrazňují velikost bezplatné milosti a pokoušejí se své charakterové vady zakrýt zdánlivou spravedlností. Ale takové snahy budou v den Božího soudu marné. (srv. PM 161.5)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 366.1 ..., nikdo nemůže přikrýt své nitro rouchem Kristovy spravedlnosti, jestliže se dopouští známých hříchů nebo zanedbává povinnosti, se kterými je obeznámen.

DA – Touha věků 555.6 Kristova spravedlnost není rouchem k zakrytí nevyznaného a stále pokračujícího hříchu. Je to životní princip, který přetváří charakter a ovládá jednání. Svatost je úplná odevzdanost Bohu, naprosté podřízení mysli a života zásadám ovládajícím nebesa. (srv. TV 352.2)

Matouš 9:16 Nikdo nedává záplatu z neseprané látky na starý šat; taková výplň se totiž ze šatu vytrhne a trhlina se ještě zhorší.

COL – Kristova podobenství 97.1 Mnozí lidé se snaží opravit nebo napravit ten či onen zlozvyk. Doufají, že se tímto způsobem stanou křesťany, začínají však na špatném místě. První práce se týká srdce. (srv. PM 46.1)

Příslaví 4:23 Víc než cokoliv jiného střež své srdce, protože z něj vycházejí prameny života.

COL – Kristova podobenství 174.3 Dříve než budeme vysvobozeni ze satanovy moci zvnějšku, musíme být vysvobozeni od jeho moci zevnitř. (srv. PM 88.5)

SpTB07 – Zvláštní svědectví, série B, 7. svazek 22.1 Pokání z toho či onoho konkrétního činu nestačí. Srdce musí být očištěno. Nesprávné jednání je způsobeno neobraceným srdcem, z něhož jako z pramene vyvěrá vše nečisté.

DA – Touha věků 172.1 Srdce je od přirozenosti zlé. A **Jób 14,4** „Kdo učiní z nečistého čisté? Nikdo.“ Žádný lidský vynález nedokáže přinést lék pro hříšné nitro. **Římanům 8,7** „Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.“ **Matouš 15,19** „Neboť ze srdce vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilstva, krádeže, lživá svědectví, urážky.“ (srv. TV 105.3)

DA – Touha věků 172.1 Nejprve je třeba vyčistit pramen srdce, teprve potom se z něho proudící voda může stát čistou. Člověk, který se snaží dostat do nebe svými vlastními skutky, zachováváním zákona, usiluje o nemožné. Zákonictví či formální zbožnost nikoho nezachrání. Život křesťana není úpravou či vylepšením starého života, je to úplná změna přirozenosti. Člověk umírá sám sobě a hříchu a zároveň povstává k novému životu. Takovou změnu může přivodit jen mocné působení Ducha svatého. (srv. TV 105.3)

OHC – Naše nejvyšší povolání 342.5 Záplatování nestačí. Jedinou možností je starý oděv zahodit a pořídit si nový. Náboženství vlastního já, složené z vláken, která pod náparem pokušení blednou a povolují, je třeba odhodit a nahradit náboženstvím utkaným Tím, v jehož životě sobectví nenašlo žádné místo.

OHC – Naše nejvyšší povolání 342.5 Jedině Kristův plán je bezpečný. On prohlašuje: **Zjevení 21,5** „Hle, činím všechno nové.“ **2. Korintským 5,17** „Proto jeli kdo v Kristu, je nové stvoření.“ Spasitel nikoho nepovzbuzuje k tomu si myslet, že přijme náboženství plné záplat. Takové náboženství nemá v Jeho očích žádnou hodnotu. Zpočátku se může zdát, že je tam něco ze sebe a něco z Krista. Brzy se však ukáže, že v něm není z Krista vůbec nic. Záplat sobectví přibývá, až je jimi pokryt celý oděv....

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1101.6 Vyspravované náboženství nemá u Boha ani tu nejmenší hodnotu. Bůh vyžaduje celé srdce. Žádná jeho část nesmí být vyhrazena pro rozvoj zděděných nebo vypěstovaných sklonů ke zlu. Být drsný, přísný, příliš sebestředný, sobecký, dbát na vlastní sobecký zájem, a přitom horlivě usilovat o to, aby ostatní jednali nesobecky, je náboženství, které je Bohu odporné. Mnozí mají právě takovou každodenní zkušenost, ale je to nesprávné představování Kristova charakteru (Dopis 31a, 1894).

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1101.3 Bůh s hříchem nedělá žádný kompromis. Opravdové obrácení mění zděděné a vypěstované sklony ke zlému.

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1101.5 Kristus s lítostivou něhou pohlíží na všechny, kdo mají smíšený charakter. Lidé s takto záplatovaným charakterem mají spojení s Kristem tak křehké, že je naprosto bezcenné (Dopis 105, 1893).

SC – Cesta ke Kristu 43.2 Bohu musí být odevzdáno celé srdce, jinak v nás nemůže dojít ke změně, která nás má obnovit k jeho obrazu. Jsme ze své přirozenosti Bohu odcizeni. Duch svatý mluví o tom takto: **Efezským 2,1** „mrtví pro svá provinění a pro své hříchy.“ **Izajáš 1,5.6** „⁵...Celá hlava je nemocná a celé srdce zemdlené. ⁶Od paty k hlavě na něm není zdravého místa...“ Satan nás drží ve své léčce; byli jsme jím **2. Timoteovi 2,26** „chyceni, abychom činili jeho vůli.“ Bůh nás chce uzdravit, vysvobodit nás. Protože to však vyžaduje úplnou proměnu, obnovu celé naší přirozenosti, musíme se Mu cele odevzdat. (srv. CK 31.2)

OHC – Naše nejvyšší povolání 342.2 Náboženství, které je postaveno na vlastním já, je bezcenné, neboť Bůh nepřipouští žádný kompromis se sobectvím... OHC 342.2

OHC – Naše nejvyšší povolání 342.3 Kristovo náboženství je pevnou tkaninou, složenou z nesčetných vláken, utkaných s citem a zručností. Tuto tkaninu lze utkat pouze díky moudrosti, kterou nám dává Bůh. Důvěřujeme-li sami sobě, vtahujeme do ní nitky sobectví a vzor se kazí.

SC – Cesta ke Kristu 18.1 Je pro nás nemožné, abychom se vlastními silami vyprostili z propasti hříchu, v níž jsme ponořeni. Naše srdce jsou zkažená a my je nemůžeme změnit. **Jób 14,4** „Kdo učiní z nečistého čisté? Nikdo.“ **Římanům 8,7** „Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.“ Výchova, kultura, ve které člověk žije, rozhodování a lidské úsilí působí ve své oblasti vlivu. Zde jsou však neúčinné a bezmocné. Mohou způsobit zlepšení v chování, nemohou však změnit srdce, nemohou očistit prameny života. Musí existovat síla činná zevnitř, musí přijít nový život shůry, než mohou být lidé proměněni od hříchu k svatosti. Touto silou je Kristus. Jen jeho milost může oživit umrtvené duševní schopnosti a přivést je k Bohu, k svatosti. (srv. CK 14.1)

SC – Cesta ke Kristu 18.2 Spasitel řekl: **Jan 3,3** „Nenarodili se kdo znovu shůry“, což znamená: dokud nepřijme nové srdce, nové touhy, nová předsevzetí a nové pohnutky, jež vedou k novému životu, „nemůže spatřit Boží království“. Myslet si, že je třeba rozvíjet dobro, jež je v člověku od narození, je fatálním klamem. **1. Korintským 2,14** „Tělesný člověk však nepřijímá věci Ducha [Božího], neboť jsou mu bláznovstvím a nemůže je poznat, protože mají být posuzovány duchovně.“ **Jan 3,7** „Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu shůry.“ (srv. CK 14.2)

SC – Cesta ke Kristu 19.1 Apoštol Pavel to všechno poznal a napsal o tom: **Římanům 7,16** „Souhlasím se Zákonem, že je dobrý.“ V úzkosti duše a v zoufalství však dodává: **Římanům 7,14** „já však jsem tělesný, prodaný do otroctví hříchu“. Toužil po čistotě, spravedlnosti, které vlastními silami nemohl dosáhnout, a proto volal: **Římanům 7,24** „Já nešťastný člověk! Kdo mne vysvobodí z těla této smrti?“. Takové volání vychází ze zklamaných srdcí ve všech zemích a ve všech dobách. Pro všechny je jen jediná odpověď: **Jan 1,29** „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa“. (srv. CK 14.3-15.1)

Efezským 4:22-24 ...²²že totiž máte odložit toho starého člověka, který žije podle dřívějšího způsobu života a hyne v klamných žádostech, ²³obnovovat se duchem své mysli ²⁴a obléknout toho nového člověka, který byl stvořen podle Boha ve spravedlnosti a svatosti pravdy.

DA – Touha věků 172.1 Život křesťana není úpravou či vylepšením starého života, je to úplná změna přirozenosti. Člověk umírá sám sobě a hříchu a zároveň povstává k novému životu. Takovou změnu může přivodit jen mocné působení Ducha svatého. (srv. TV 105.3)

1. Petrův 1:3-4 ³Jeho božská moc nám darovala ... ⁴... vzácná a velická zaslíbení, abyste se skrze ně stali účastníky božské přirozenosti a unikli zkáze, která je ve světě v žádostivosti.

RH – časopis Review and Herald, 24. dubna 1900, odst. 6 Máme se učit od Krista. Musíme vědět, čím je pro ty, které vykoupil. Musíme si uvědomit, že skrze víru v Něj je naší výsadou stát se účastníky božské přirozenosti, a tak uniknout zkaženosti, která je ve světě skrze žádostivost. Pak jsme očištěni od všech hříchů, od všech charakterových vad. Nemusíme si ponechat jediný hříšný sklon. Kristus je ten, kdo nese hřích; Jan na něj lidi nasměroval slovy: **Jan 1:29** „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.“ A Pavel prohlásil: **Efezským 2:1-6** „¹Také vás vzkřísil, když jste byli mrtví pro svá provinění a pro své hříchy, ²v nichž jste kdysi žili podle věku tohoto světa, podle vládce mocnosti vzduchu, ducha, který nyní působí v synech neposlušnosti. ³Mezi nimi jsme kdysi i my všichni žili v žádostech svého těla, dělali jsme to, co se líbilo tělu a mysli, a tak jsme byli svou přirozeností děti hněvu tak jako ostatní. ⁴Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, pro svou velikou lásku, kterou nás miloval, ⁵i když jsme byli mrtví pro svá provinění, obživil nás spolu s Kristem ... ⁶a spolu s ním nás probudil k životu a spolu posadil na nebeských místech v Kristu Ježíši.“

RH – časopis Review and Herald, 24. dubna 1900, odst. 7 Tím, že se podílíme na božské přirozenosti, jsou z naší povahy odstraňovány zděděné a vypěstované sklony ke špatnostem a stáváme se živou silou působící dobro.

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 16.4 Skutečné obrácení je radikální změna. Směřování mysli a sklony srdce by se měly zásadně proměnit a život by se měl stát novým v Kristu.

RH – časopis Review and Herald, 22. července 1890, odst. 15 **2. Korintským 5:17** „Proto jeli kdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pominuly, hle, je tu [všechno] nové.“ Co bylo na povaze závadné, je Ježíšovou láskou z nitra odstraněno. Je vyhnáno veškeré sobectví, vykořeněna závist a zlé řeči a v srdci dochází k radikální proměně.

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1101.3 Bůh s hříchem nedělá žádný kompromis. Opravdové obrácení mění zděděné a vypěstované sklony ke zlému.

RH – časopis Review and Herald, 19. srpna 1890, odst. 7 Být omilostněn způsobem, jakým promíjí Kristus, neznámá jen, že je člověku odpuštěno, ale že je také obnoven duch jeho mysli. Pán říká: **Ezechiel 36:26 (parafráze)** „Nové srdce ti dám.“ Kristův obraz má být vtisknut do samotné mysli, srdce a nitra. Apoštol říká: **1. Korintským 2:16** „My máme mysl Kristovu.“

Koloským 3:1-10 ¹Jestliže jste tedy s Kristem vstali [byli probuzeni], usilujte o to, co je nahoře, kde Kristus sedí na Boží pravici. ²Myslete na to, co je nahoře, ne na to, co je na zemi. ³Neboť jste zemřeli a váš život je ukryt s Kristem v Bohu. ⁴A když se ukáže Kristus, váš život, tehdy i vy se s ním ukážete ve slávě. ⁵Umrťvete tedy [své] údy, které jsou na zemi: smilstvo, nečistotu, vášeň, zlou žádost a lakomství, které je modloslužbou. ⁶Pro tyto věci přichází Boží hněv [na syny neposlušnosti]. ⁷I vy jste tak kdysi

jednali, když jste v nich žili. ⁸Ale nyní odložte to všechno: hněv, vztek, špatnost, rouhání [nactiutrhání / urážky] a nemístné řeči ze svých úst. ⁹Nelžete jedni druhým, když jste svlékli toho starého člověka s jeho skutky ¹⁰a oblékli toho nového, který se obnovuje k pravému poznání podle obrazu toho, který ho stvořil.

Římanům 12:2 (B21) ... nechte [se] proměňovat obnovou své mysli...

1. Korintským 6:9-11 ⁹Což nevíte, že nespravedliví nedostanou do dědictví Boží království? Nemylte se! Ani smilníci ani modláři, cizoložníci, rozkošníci ani lidé praktikující homosexualitu, ¹⁰zloději ani chamtivci, opilci, utrhači ani lupiči nebudou dědici Božího království. ¹¹Takoví jste někteří byli. Ale dali jste se omýt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni ve jménu [našeho] Pána Ježíše [Krista] a v Duchu našeho Boha.

Koloským 3:12-15 (B21) ¹²Proto se jako Boží vyvolení, svatí a milovaní oblečte niterným soucitem, laskavostí, pokorou, mírností a trpělivostí. ¹³Budte mezi sebou snášliví, a má-li někdo k někomu výhrady, odpouštějte si navzájem. Tak jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. ¹⁴Nadto vždy buďte oblečeni láskou, která je poutem dokonalosti. ¹⁵Ve vašich srdcích ať vládne Kristův pokoj – právě k němu jste byli povoláni v jednom těle. Buďte vděční.

Efezským 4:25-32 ²⁵Proto odložte lež a "mluvte pravdu každý se svým bližním," neboť jsme údy téhož těla. ²⁶"Hněvejte se, a nehřešte;" slunce ať nezapadá nad vaším hněvem. ²⁷Nedávejte místo [příležitost] Ďáblu. ²⁸Zloděj ať již nekrade, ale ať raději pracuje a dělá [vlastníma] rukama něco dobrého, aby měl co dávat tomu, kdo má nedostatek. ²⁹Z vašich úst ať nevychází žádné špatné [neužitečné] slovo, nýbrž jen takové, které je dobré k potřebnému budování, aby dalo milost těm, kdo je slyší. ³⁰A nezarmucujte Ducha Svatého Božího, jímž jste byli zapečetěni ke dni vykoupení. ³¹Všechna hořkost, zuřivost, hněv, křik a rouhání ať jsou od vás odňaty zároveň se vši špatností. ³²Budte k sobě navzájem laskaví, milosrdní a odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.

SD – Synové a dcery Boží 49.2 Ježíšovu lásku nemůžeme nikdy přijmout a nemůže zaplnit naše srdce, dokud nejsou odloženy pocity závisti, nenávist, žárlivost a zlé domněnky.

1. Petrův 2:1-3 ¹Odložte tedy každou špatnost a každou lest, pokrytectví, závist a každou pomluvu ²a jako novorozené děti mějte touhu po nefalšovaném mléku Božího slova, abyste jím vyrostli [k záchraně], ³jestliže jste [vskutku] okusili, že Pán je dobrý.

Jeremiáš 48:11 Od svého mládí byl Moáb bezstarostný, byl usazen jako víno na svém kalu, nebyl přeléván z nádoby do nádoby, ani nešel do vyhnanství; proto mu zůstala jeho chuť a jeho vůně se nezměnila.

4BC – Biblický komentář, 4. svazek 1160.6 Mnozí nemají ponětí o tom, jak pracovat pro Boha. A to ne proto, že by nemohli vědět jak, ale proto, že nejsou ochotni podřídit se Jeho výcviku. O Moábovi se mluví, že selhal, protože, jak prorok prohlašuje, **Jeremiáš 48:11** „Od svého mládí byl Moáb bezstarostný ... nebyl přeléván z nádoby do nádoby, ani nešel do vyhnanství; proto mu zůstala jeho chuť a jeho vůně se nezměnila.“

4BC – Biblický komentář, 4. svazek 1160.7 Tak je tomu s těmi, jejichž zděděné a vypěstované sklony ke zlému z nich nejsou odstraněny. Jejich srdce není očištěno od poskvrny. Dostali příležitost pracovat pro Boha, ale toto dílo konat nechtěli, protože si přáli uskutečňovat své vlastní plány.

Jeremiáš 7:24 Avšak neposlouchali a nenakláněli ucho, ale žili podle rad [plánů] svého umíněného a zlého srdce; otočili se ke mně zády, a ne tváří [šli nazpět, a ne vpřed].

HP – V nebesích 162.2 Proč je tolik lidí, kteří duchovně selhávají, kteří mají nesouměrný charakter? Je to proto, že v době, kdy poznali pravdu, hned nezačali v praxi uplatňovat a ani nyní neuplatňují pravdu, jak je v Kristu Ježíši. Nenechají Ho, aby je zbavil jejich chybných charakterových vlastností.... Ten, jehož obrácení je opravdové, přenáší spravedlivé zásady do veškeré své životní praxe. Dobře zakotvený ve víře je jen ten, kdo žije podle každého slova, které vychází z Božích úst.

HP – V nebesích 162.3 Je mnoho těch, kteří denně vydávají následující svědectví: Můj charakter se nezměnil, změnila se jen teorie.... Všichni mohou skrze víru získat korunu vítěze, ale mnozí nejsou ochotni pustit se do boje tváří v tvář se svými vlastními nedokonalými sklony. Zachovávají si vlastnosti, které je v Božích očích znevažují.

OHC – Naše nejvyšší povolání 229.5 Někteří lidé mluví hrubým, nezdvořilým způsobem, který zraňuje city druhých, a pak se ospravedlňují slovy: „To je můj způsob. Vždycky říkám, co si myslím.“ A ještě z tohoto špatného povahového rysu dělají ctnost.

OHC – Naše nejvyšší povolání 229.7 Laskavost je jedním z darů milosti Ducha svatého. Je to nebeská vlastnost. Andělé nikdy nepropadají vášním, nikdy nejsou závistiví, sobečtí a žárliví. Z jejich rtů neunikne žádné ostré nebo nevlídné slovo. Pokud chceme být společníky andělů, musíme být také slušní a zdvořilí.

4BC – Biblický komentář, 4. svazek 1159.5 Vliv Ducha na lidskou mysl ji usměrní podle božského řádu. Duch však nepůsobí způsobem a silou, které by přesahovaly schopnost člověka klást odpor. Člověk může odmítnout naslouchat Božím radám a napomenutím. Může se rozhodnout vzít usměrňování svého jednání do vlastních rukou, ale když to udělá, nestane se nádobou ke cti. Stejně jako Moáb odmítá proměnu, přelévání z nádoby do nádoby, a proto mu zůstává jeho vůně. Odmítá nápravu svých vadných povahových rysů, ačkoli mu Pán jasně ukázal jeho práci, jeho výsady, jeho možnosti a pokrok, kterého má dosáhnout. Je příliš obtížné rozbít jeho staré způsoby a proměnit jeho představy a metody. „Jeho vůně se nezměnila.“ Drží se svých nedostatků...

ST – časopis Znamení doby, 12. září 1892, odst. 3 Mnozí.... zdělili Kristu nepodobné charakterové rysy, které jsou silné vlivem dědičnosti, a dále posíleny jejich pěstováním. Když se někdo vzepře vůli takových lidí, tak to v nich vzbuzuje bojovnost a kazí jim to náladu.... Dokud takto nejsou vyprázdněni od svého

já, nemohou očekávat, že se jim dostane odpovědi na jejich modlitby, neboť zlé nálady a zkažené sklony způsobí, že modlitba nebude mít žádný účinek. Žalmista říká: **Žalm 66:18** „Kdybych choval ve svém srdci nepravost, Panovník by mě nevyslyšel.“

Příslaví 1:28-31 ²⁸Tedy mě budou volat, ale neodpovím, budou mě usilovně hledat, ale nenaleznou mě. ²⁹Protože nenáviděli poznání a nevolili si bázeň před Hospodinem, ³⁰nepodvolili se mé radě a odvrhli každé moje pokárání, ³¹budou jíst ovoce své cesty [svých životních způsobů], nasytí se svými radami.

ST – časopis Znamení doby, 30. května 1892, odst. 4 Jak houževnatí jsou lidé na své vlastní cestě. Snaží se omluvit své hříšné návyky slovy: „To je prostě moje cesta.“ Ale bude tvá cesta přijatelná pro Boha? Představíš svou cestu u brány města, do něhož nesmí vejít nic znesvěcujícího a budeš čekat, že budeš smět vstoupit? Pán řekne: „Znám tvou cestu a je to cesta zkažená. Nedovolili jste mi, abych vám vládl na zemi, a na vstup sem nejste připraveni. Odmítli jste se nechat vést mým Duchem, odmítli jste mou radu a zmařili jste mou milost a nebe by pro vás nebylo nebem, neboť sem nemůže vstoupit nic, co znečišťuje. Vyprázdnili jsme nebe od hříchu tím, že jsme vyhnali velkého svůdce, a už zde hřích znovu mít nemůžeme.“ Odevzdejme tedy svou vůli Bohu, aby nás mohl formovat a utvářet podle svého božského vzoru.

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 421.4 Křesťanství má mnohem širší smysl, než mu mnozí dosud přikládali. Nejedná se pouze o vyznání víry. Je to slovo Toho, který žije a zůstává na věky. Je to živý a oživující princip, který se zmocňuje mysli, srdce, pohnutek a celého člověka. Křesťanství – ach, kéž bychom mohli zakusit jeho působení! Je to živoucí, osobní zkušenost, která povznáší a zušlechťuje celého člověka. Každý člověk je zodpovědný Bohu, který se postaral o to, aby toto požehnání mohli obdržet všichni. Mnozí ho však nepřijímají, přestože jim ho Kristus koupil za nekonečnou cenu. Neuchopili požehnání, které měli na dosah, a ponechali si své sporné charakterové rysy a hřích tak číhá ve dveřích.

Genesis 4:7 Cožpak nebudeš pozdvižen [Copak tě nepřijmu – B21], budešli jednat správně? A jestli nebudeš jednat správně, ve dveřích číhá hřích. Dychtí po tobě, ale ty nad ním [nad dychtěním hříchu] máš vládnout.

TMK – Abych jej znal 130.3 Pokud budeme neustále závislí na zásluhách našeho Spasitele a budeme kráčet v jeho šlépějích, budeme jako On, čistí a neposkvrnění.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 336.1 Když se člověk obrátí k Bohu, získá nový morální vkus, novou hnací sílu a zamiluje si věci, které miluje Bůh.

Lukáš 10:41-42 ⁴¹Pán jí odpověděl: „Marto, Marto, děláš si starosti a znepokojuješ se mnoha věcmi, ⁴²jedno je však potřeba. Marie si vybrala dobrý díl, jenž jí nebude odňat.“

RH – časopis Review and Herald, 5. března 1908, odst. 5 Pán se s lítostí dívá na ty, kteří si zvolili zůstat obtěžkáni starostmi o domácnost a pracovními záležitostmi. Jsou pohlceni tím, že mnoho slouží a zanedbávají tu nejdůležitější věc. Spasitel říká: **Matouš 6:33** „Hleďte však nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno.“

DA – Touha věků 525.1 Marie přijímala Spasitelova slova a uchovávala je ve své paměti, protože pro ni měla větší cenu než nejvzácnější poklady světa. (srv. TV 334.4)

DA – Touha věků 525.2 Marta potřebovala jediné. Klidného, odevzdaného ducha, hlubší zájem o poznání budoucího věčného života a milost nezbytnou pro duchovní pokrok. Měla se méně úzkostlivě starat o pomíjivé věci, a více se věnovat záležitostem, které mají věčné trvání. Ježíš svým následovníkům vždy připomínal, aby využili každé příležitosti, která jim pomůže rozšířit poznání a získat moudrost pro spasení. Kristovo dílo potřebuje pečlivé a energické lidi. Je v něm široké pole působnosti pro Marty a jejich náboženskou horlivost. Ať se však nejdříve spolu s Marií posadí u Ježíšových nohou. Ať je veškeré úsilí, ochota a odhodlanost posvěcena Kristovou milostí. Takový život se pak stane nepřemožitelnou silou ve službách dobra. (srv. TV 335.1)

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 961.7 Ach, jak mnoho lidí vidí věci v převráceném světle, ve světle, v jakém Satan chce, aby je viděli.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 961.8 Můžete projevit velkou horlivost v misijním úsilí, avšak protože je zkažená sobectvím a silnou příchutí vlastního „já“, je v Božích očích bezcenná. Je to poskvrněná, zkažená oběť.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 80.4 Mnozí lidé hlásící se ke křesťanství se tak pouze nazývají. Nejsou obrácení. Vlastní já je pro ně to nejdůležitější. Nesedí u Ježíšových nohou jako Marie, aby se od Něj učili. Nejsou připraveni na Kristův příchod.

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 535.1 Zdá se, že církev se spokojí pouze s prvními krůčky k obrácení. Lidé jsou připraveni spíše k aktivní práci než k pokorné oddanosti, spíše k vnější náboženské obřadnosti než k práci uvnitř, v srdci. Rozjímání a modlitbu zanedbávají kvůli shonu a okázalosti. Náboženství musí začít vyprázdněním a očistěním srdce a musí být živeno každodenní modlitbou.

6T – Svědectví pro církev, 6. svazek 118.2 Všichni, kdo pracují pro Boha, by měli mít spojené povahové vlastnosti Marty a Marie – ochotu sloužit a upřímnou lásku k pravdě. Své „já“ a sobectví je třeba odstranit z dohledu. Bůh volá po upřímných pracovnících, které jsou zároveň uvážlivé, srdečné, něžné a věrné zásadám. Volá vytrvalé ženy, které odvedou svou mysl od vlastního já a osobního pohodlí a zaměří ji na Krista, budou mluvit slova pravdy, modlit se s lidmi, k nimž mohou získat přístup, a budou pracovat na obrácení lidského nitra.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 370.3 Nehrozí nebezpečí, že jdou mnozí vpřed s pouhým ústním vyznáním pravdy, že konají misijní práci, a přitom do této práce není vetkána Kristova láska?

COL – Kristova podobnost 158.3 Můžeme být činní, mnoho pracovat, ale bez lásky, jakou měl v srdci Kristus, nemůžeme být nikdy považováni za členy nebeské rodiny. (srv. PM 79.2)

SC – Cesta ke Kristu 44.2 Jsou lidé, kteří tvrdí, že slouží Bohu. Chtějí poslouchat jeho zákon, vytvářet si správný charakter a zajistit si spasení, avšak spoléhají jen na svou vlastní sílu. Na jejich srdce nepůsobí vědomí Kristovy lásky, pouze se snaží plnit povinnosti křesťanského života, jako něco, co od nich vyžaduje Bůh, aby získali nebe. Takové náboženství je bezcenné. Pokud v srdci přebývá Kristus, je nitro tak naplněno Jeho láskou a radostí ze společenství s Ním, že k Němu zcela přilne. Při rozjímání o Kristu zapomínáme na sebe. Láska ke Kristu bude zdrojem naší činnosti. (srv. CK 32.2)

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 87.2 Věčný Bůh mezi svatými a hříšníky, obrácenými a neobrácenými stanovil jasnou dělící čáru. Tyto dvě skupiny se neprolínají nepozorovaně jako barvy duhy. Jsou rozdílné jako poledne a půlnoc.

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 87.3 Lidé, kteří hledají Kristovu spravedlnost, se budou zabývat tématy převeliké spásy. Bible je zásobárnou potravy, která vyživuje jejich nitro. Rozjímají o Kristově vtělení, uvažují o velké oběti, která přinesla záchranu ze záhuby, odpuštění, pokoj a věčnou spravedlnost. Nitro se nad těmito velkými a povznášejícími tématy rozplývá. Mysl je naplněná svatostí a pravdou, milostí a spravedlností. „Já“ umírá a ve svých služebnících žije Kristus. Při rozjímání nad slovem jim hoří srdce, jako hořela dvěma učedníkům, když šli do Emauz a Kristus jim otevíral Písma svědčící o Ném.

MH – Život naplněný pokojem 458.1 Celá Bible je zjevením Boží slávy v Kristu. Pokud Bibli přijmeme, uvěříme jí a řídíme se jejím učením, je účinným nástrojem proměny charakteru. Je úžasným podnětem a hnací silou, která osvěžuje tělesné, duševní a duchovní síly a směřuje život správným směrem. (srv. ZNP 247.1)

MH – Život naplněný pokojem 458.2 Mladí lidé a mnohdy i dospělí ve zralém věku tak snadno podléhají pokušení a hříchu z toho důvodu, protože nechtou Boží slovo a nerozjímají nad ním tak, jak by měli. Nedostatek pevné vůle a nerozhodnost, které se projevují v jejich životě a charakteru, jsou důsledkem nedbání na posvátná naučení Božího slova. Tito lidé nevyvíjejí opravdové úsilí, aby nasměrovali svou mysl k čistým, vznešeným myšlenkám a aby se odvrátili od toho, co je nečisté a nepravdivé. Jen málo z nich se rozhodne pro lepší díl a jako Marie sedí u Ježíšových nohou, aby se učili od božského Učitele. Jen málo lidí uchovává Jeho slova v srdci a uvádí je do životní praxe. (srv. ZNP 247.2)

MH – Život naplněný pokojem 459.1 Pokud přijmeme pravdy Bible, zušlechťí naši mysl a pozvednou naše nitro. Když si mladí nebo staří budou vážit Božího slova tak, jak by měli, získají vnitřní přímou, pevnost zásad, které jim umožní odolávat pokušení. (srv. ZNP 247.3)

Jan 7:37-39 ³⁷ ... „Žízníli kdo, ať přijde ke mně a pije. ³⁸Kdo věří ve mne, jak praví Písmo, řeky živé vody poplynou z jeho nitra!“ ³⁹To řekl o Duchu, kterého měli přijmout ti, kteří v něho uvěřili; dosud totiž Duch [svatý] nebyl dán, protože Ježíš ještě nebyl oslaven.

TMK – Abych Jej znal 10.4 Kdo ve svém srdci touží po pravdě, kdo touží po působení její síly na život a charakter, ten ji jistě získá.

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 20.3 Pán Ježíš, který zmařil sám sebe kvůli záchraně ztraceného lidstva, obdržel Ducha svatého v plnosti. Stejnou výsadu může mít každý Kristův následovník, pokud odevzdá celé své srdce Duchu svatému, aby v něm přebýval. Sám náš Pán přikázal: **Efezským 5,19 (B21)** „Nechávejte se naplnit Duchem.“ Tento příkaz je současně příslibem jeho naplnění. Otcí se zalíbilo, aby v Kristu přebývala **Koloským 1,19** „veškerá plnost“ a abychom i my v Ném **Koloským 2,10** „byli úplní“. (srv. MON 19.7)

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 19.4 Pokud v nitru cítíte, že vám něco schází, pokud hladovíte a žízníte po spravedlnosti, je to důkaz, že Kristus působí na vaše srdce, abyste ho hledali. Prostřednictvím Ducha svatého pro vás vykoná to, co vy sami ze sebe nejste schopni vykonat. Nemusíme zahánět žízeň u mělkých kaluží. Vždyť hned nad námi se nachází nebeský pramen, z jehož bohatých zásob vody můžeme zdarma pít podle libosti. Pokud však na vestě víry vystoupíme jen o trochu výše. (srv. MON 19.4)

Izaiáš 55:1 Aj, všichni žízniví, pojdte k vodám, i ten, kdo nemá peníze [v době nedostatku byla prodávána i voda]. Pojdte, kupujte a jezte, pojdte, kupujte bez peněz [za dar života bylo již drazé zapláceno] a bez úhrady víno a mléko [symbol hojnosti, výživy a radosti].

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 19.1 Jako potřebujeme potravu, abychom udrželi svou tělesnou sílu, tak potřebujeme Krista, chléb z nebe, aby udržoval náš duchovní život a dával nám sílu pro konání Božích skutků. Jako tělo neustále přijímá potravu, která udržuje život a sílu, tak musí být lidské nitro stále spojeno s Kristem, podřizovat se Mu a být na Ném zcela závislé. (srv. MON 19.1)

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 19.2 Jako unavený poutník na poušti hledá pramen a když ho najde, uhasí svou velkou žízeň, podobně i křesťan žízní a dostává čistou vodu života, která vyvěrá z Krista. (srv. MON 19.2)

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 20.1 Boží slova jsou prameny života. Když hledáte tyto živé prameny, budete skrze Ducha svatého uvedeni do společenství s Kristem. Známé pravdy se vám představí v novém světle, texty Písma vás jako záblesk světla oslní hlubším významem. Uvidíte vztah ostatních pravd k dílu vykoupení a poznáte, že vás vede Kristus, že po vašem boku je božský Učitel. (srv. MON 19.5)

SC – Cesta ke Kristu 88.2 Naplň celé své srdce Božími výroky. Jsou živou vodou, která uhasí tvou palčivou žízeň. Jsou živým chlebem z nebe. Ježíš o tom praví: **Jan 6,53** „Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a nebudete-li pít jeho krev, nebudete mít v sobě život“. A pak podává vysvětlení: **Jan 6:63** „Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život.“ (srv. CK 60.3)

Jan 6:63 Duch je ten, který obživuje, tělo nic neznamena. Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život.

TMK – Abych Jej znal 337.5 Kristus hříšnému a trpícímu světu otevřel pramen. Je slyšet hlas Božího milosrdenství: **Izaiáš 55:1 (volná parafráze)** „Pojďte, všichni, kdo máte žíznivé nitro, pojdte a pijte.“

TMK – Abych Jej znal 172.3 Každý z nás musí k prameni přijít a napít se sám za sebe. Tisíce lidí kolem nás mohou čerpat z pramene spasení, my však nebudeme osvěženi, dokud se z uzdravujícího proudu sami nenapijeme. Musíme sami spatřit krásu, světlo Božího slova a zapálit svou pochoděň u Božího oltáře, abychom mohli vyjít do světa a nést Slovo života jako jasnou, zářící lampu.

Jan 4:14 Kdo by se však napil z vody, kterou mu dám já, nebude nikdy žíznit, ale voda, kterou mu dám, se v něm stane pramenem vody tryskající k věčnému životu.

PP – Patriarchové a proroci 412.2 V kom přebývá Kristus, ten má v sobě nevysychající studnici milosti a síly. Ježíš rozveseluje život a osvětluje cestu všem, kdo Ho opravdově hledají. Pokud člověk přijme do srdce Jeho lásku, vzejdou z ní dobré skutky vedoucí k věčnému životu. Je požehnáním nejen pro nitro, z něhož vyvěrá, ale živý proud tryská slovy a skutky spravedlnosti na všechny žíznící kolem, aby je občerstvil. (srv. PP 306.1)

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 390.2 Je naší výsadou mít živého a v nás přebývajícího Spasitele. On je zdrojem do nás vložené duchovní síly. Jeho vliv tak proudí dál ve slovech a činech a osvěžuje všechny lidi v oblasti našeho vlivu a vyvolává v nich touhy a předsevzetí být silní a čistí, svatí, pokojní a radostní což s sebou nenese žádný zármutek. To je výsledek toho, že v nás přebývá Spasitel.

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 19.3 Když se nitro člověka obrací k Bohu, spojuje se božský prvek s lidským. Srdce toužící po Bohu může říci: **Žalm 62,6** „Jen se ztiš před Bohem, má duše, vždyť od něj je má naděje.“ (srv. MON 19.3)

ST – časopis Znamení doby, 13. ledna 1888, odst. 11 Když rozjímáme o Jeho charakteru, naše srdce je přitahováno láskou. Probouzí se v nás touha stát se podobnými Tomu, koho milujeme. Při pohledu na Něj se měníme. Když Kristus přebývá v srdci, proměňuje se celá naše přirozenost. Vše, co znečišťuje, je z chrámu nitra vykázáno. Chtíč, nízké vášně, nečisté myšlenky, pýcha, nepřiměřené pocity, pomsta, odplata, lakomství, závist, to vše je zapovězeno; a co jsme dříve milovali, nyní nenávidíme, neboť se stáváme novými stvořeními v Kristu Ježíši. Kristův Duch, Kristova láska obměkčuje srdce, podmaňuje nitro a pozvedá myšlenky a touhy k Bohu a nebi.

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 20.2 Jak vám Duch svatý bude odhalovat pravdu, uchováte si ty nejcennější poznatky a zkušenosti jako poklad a budete toužit mluvit s ostatními o potěšeních, která vám byla zjevena. Když se s nimi setkáte, podělíte se o osvěžující myšlenky týkající se charakteru nebo díla Ježíše Krista. Budete schopni předat něco nového o soucitné lásce Spasitele těm, kdo Ho milují, i těm, kdo Ho rádi nemají. (srv. MON 19.6)

Jan 6:35 Ježíš jim řekl: “Já jsem ten chléb života. Kdo přichází ke mně, jistě nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.”

Jan 6:51 Já jsem ten živý chléb, který sestoupil z nebe. Kdo jí z tohoto chleba, bude žít na věčnost. A chléb, který já dám za život světa, je mé tělo.

Jan 6:27 Pracujte ne pro pokrm, který hyne, nýbrž pro pokrm zůstávající k životu věčnému, který vám dá Syn člověka; neboť jemu Otec, Bůh, vtiskl svou pečeť.

Jan 6:53-55 ⁵³Ježíš jim tedy řekl: “Amen, amen, pravím vám, nebudeteli jíst tělo Syna člověka a nebudeteli pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. ⁵⁴Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. ⁵⁵Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev je pravý nápoj.

DA – Touha věků 389.3 Jíst Kristovo tělo a pít jeho krev znamená přijímat Jež za svého osobního Spasitele, věřit, že nám odpouští hříchy a že v Něm jsme dokonalí. Pokud hledíme na Jeho lásku, zůstáváme v ní a přijímáme ji (doslova pijeme z ní), pak se stáváme účastníky Jeho přirozenosti. Kristus musí být pro naše nitro stejně důležitý, jako je pokrm pro naše tělo. Pokud pokrm nesníme a nestane se naší součástí, pak pro nás nemá žádný přínos. Podobně pro nás ani Kristus nemá žádnou hodnotu, pokud Jež neuznáme za svého osobního Spasitele. Čistě teoretické poznání nám žádný užitek nepřinese. Aby se Kristův život stal naším životem, musíme se Jím živit, přijímat Jež do svého srdce. Musíme si osvojit Jeho lásku a milost. (srv. TV 245.4)

DA – Touha věků 660.4 Jan 6,54 “Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný.” Svatým životem totiž můžeme žít jen tehdy, pokud přijmeme život za nás prolitý na golgotském kříži. To znamená přijmout Jeho slovo a konat vše, co přikázal. Jedině tak se stáváme jedno s Ním. (srv. TV 423.2)

Jan 6:56-58 ⁵⁶Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. ⁵⁷Jako mne poslal živý Otec a já žiji skrze Otce, tak i ten, kdo mne jí, bude žít skrze mne. ⁵⁸Toto je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne jako [vaši] otcové jedli [manu], a zemřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít na věčnost.

DA – Touha věků 391.1 Pokud se sytí Jeho slovem, zjišťují, že v něm je Duch a život. Boží slovo odstraňuje pozemskou přirozenost a uděluje nový život v Ježíši Kristu. Duch svatý přichází k člověku jako Utěšitel. Proměňující mocí Jeho milosti obnovuje v Kristově učedníkovi Boží obraz. Učedník se stává novým stvořením. Nenávisť se proměňuje v lásku a srdce získává Boží podobu. To je význam slov **Matouš 4,4 (parafráze)** “žít každým slovem, které vychází z Božích úst”. Toto znamená jíst chléb, který sestupuje z nebe. (srv. TV 247.1)

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 385.1 V boji o věčný život se nemůžeme spoléhat na druhé. Chléb života musí jíst každý sám za sebe. Aby jeho proměňující moc oživila a posílila nitro, tělo i mysl, musíme ho být účastni každý jednotlivě.

DA – Touha věků 389.4 Máme žít vírou v Krista, stejně jako žil Boží Syn vírou ve svého Otce. Ježíš se natolik podřizoval Boží vůli, že se v Jeho životě zjevoval sám Otec. Byl ve všem pokoušen stejně jako my, a přesto zůstal před světem neposkvrněn zlem, které ho obklopovalo. I my máme vítězit, jako vítězil Kristus. (srv. TV 245.5)

RH – časopis Review and Herald, 23. listopadu 1897, odst. 15 Když člověk přijme Krista, obdrží Jeho spravedlnost. Žije Kristův život. Čím více hledí na Krista, studuje Jeho život a uvádí do praxe Jeho ctnosti, tak jí tělo a pije krev Božího Syna. Když tuto zkušenost získá, může spolu s apoštolem Pavlem

prohlásit: **Galatským 2:19-20** ¹⁹...S Kristem jsem ukřižován: ²⁰Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne."

DA – Touha věků 391.2 Všichni, kteří Jej přijali, získávají podíl na Jeho přirozenosti a jsou připodobněni Jeho charakteru. To však znamenalo, že se musí vzdát svých vytoužených ambicí a plně se odevzdat Ježíši. Byli povoláni k sebezapření, k tichosti a pokoře srdce. Pokud chtějí získat podíl na daru věčného života a nebeské slávy, musejí jít úzkou cestou Muže Golgoty. (srv. TV 247.2)

Jan 6:60-64a ⁶⁰Mnozí z jeho učedníků, když to uslyšeli, řekli: "To je tvrdá řeč. Kdo to může poslouchat?" ⁶¹Ježíš v sobě věděl, že jeho učedníci na to reptají, a řekl jim: "To vás pohoršuje? ⁶²Což tedy, kdybyste viděli Syna člověka vystupovat tam, kde byl dříve? ⁶³Duch je ten, který obživuje, tělo nic neznamená. Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život. ⁶⁴Ale jsou někteří z vás, kteří nevěří..."

DA – Touha věků 391.3 Zkouška byla příliš těžká.... Vítali Jeho zázračnou moc, toužili po uzdravení z nemocí a utrpení, ale nechtěli se ztotožnit s Jeho životem plným obětí a sebezapírání. Nezajímalo je tajemné duchovní království, o kterém hovořil. Pokrytečtí a sobečtí lidé, kteří Jej dříve vyhledávali, už po Něm netoužili. (srv. TV 247.3)

DA – Touha věků 393.2-3 S bolestí v srdci hleděl Ježíš na učedníky, kteří od Něho — světla a života lidí — odcházeli. Vědomí, že si nevážili Jeho soucitu, neopětovali Jeho lásku, pohrdali jeho milostí a odmítli Jeho spasení, Jej naplňovalo nepopsatelným zármutkem. Právě takové zkušenosti způsobily, že se stal Mužem bolesti. Věděl, co je to utrpení. Učedníkům, kteří od Něho odcházeli, se v tom Ježíš nesnažil zabránit. Obrátil se ke dvanácti apoštolům a zeptal se jich: **Jan 6,67** "I vy chcete odejít?" (srv. TV 248.4-5)

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 575.2 Kristovi následovníci se musí podílet na Jeho zkušenosti. Musí si osvojit Boží slovo a Kristovou mocí být proměněni, aby se Mu podobali a odráželi božské vlastnosti. Musí jíst tělo a pít krev Božího Syna, jinak v nich není život. Duch a dílo Kristovo se musí stát duchem a dílem Jeho učedníků.

1. Janův 4:13-14 ¹³Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že nám dal ze svého Ducha. ¹⁴A my jsme viděli a dosvědčujeme, že Otec poslal Syna, Zachránce světa.

Matouš 4:4 On však na to řekl: "Je napsáno: "Člověk nebude živ jen chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.""

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 249.3 Kristus je obdařen mocí dávat život všem tvorům. Říká: **Jan 6:57** "Jako mne poslal živý Otec a já žiji skrze Otce, tak i ten, kdo mne jí, bude žít skrze mne." **Jan 6:63** "Duch je ten, který obživuje, tělo nic neznamena. Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život." Kristus zde neodkazuje na své učení, ale na svou osobu, na božství svého charakteru.

RH – časopis Review and Herald, 1. května 1900, odst. 4 Aby mohl být člověk vůbec spasen, musí být pravda Slova vepsána do jeho nitra. Je to síla, která působí v nitru člověka a je pro něj požehnáním, navenek pak působí požehnání druhým. Přijímejte Slovo tak, jak je psáno, a jednejte podle něj. Duch svatý pracuje se zasvěceným člověkem, který zkoumá Písmo.

DA – Touha věků 390.4 Stejně jako potřebujeme jídlo, abychom si zachovali fyzický život, potřebujeme Boží slovo pro zachování duchovního života. Každý člověk má přijímat život z Božího slova sám za sebe. Tak jako musíme sami jíst, abychom dostali do těla potřebné živiny, musíme sami přijímat i slovo. Neměli bychom jej získávat jen prostřednictvím někoho jiného. Měli bychom pečlivě zkoumat Bibli a prosit Boha o pomoc Ducha svatého, abychom Jeho slovu rozuměli. Měli bychom si vzít jeden verš a soustředit se na myšlenku, kterou do něho Bůh pro nás vložil. Potom bychom o ní měli přemýšlet tak dlouho, dokud ji nepřijmeme za svou a nepoznáme, "jak praví Hospodin". (srv. TV 246.5-6)

COL – Kristova podobenství 59.2 Opravdovým učedníkem je jen ten, kdo přijímá Bibli jako Boží hlas, který k němu promlouvá. Boží slovo je pro něj živou skutečností, přijímá jej s chvěním. (srv. PM 27.3)

COL – Kristova podobenství 59.5 Jen slyšet nebo přečíst Písmo nestačí. Kdo touží mít z Bible užitek, musí o v ní obsažené pravdě přemýšlet. Musí upřímně a s modlitbou poznávat smysl biblických pravd a význam posvátných výroků. (srv. PM 27.5)

RH – časopis Review and Herald, 3. září 1889, odst. 8 **Jan 6:63** "Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život." Sklony srdce musí být proměněny životem a mocí Božího slova. Lidé vyznávající Krista jako svého Pána musí žít podle každého slova, které vychází z Božích úst.

Ed – Výchova 126.4 V Božím slově je stejná tvořivá síla, která kdysi vytvořila světy. Toto slovo uděluje sílu a plodí život. Každý příkaz je zároveň i slibem. Pokud jej přijímáme a necháváme proniknout do našeho nitra, přináší s sebou život nekonečného Boha, mění naši přirozenost a naše nitro znovu utváří k Božímu obrazu. (srv. Vy 76.1)

Ed – Výchova 126.5 Takto získaný život se stejným způsobem uchovává. **Matouš 4,4** "Člověk nebude živ jen chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst." (srv. Vy 76.2)

Ed – Výchova 126.6 Mysl a nitro se rozvíjí tím, čím se živí. Záleží jen na nás, čím se je rozhodneme živit. Každý z nás má možnost zvolit si témata, kterými zaměstná své myšlenky a která budou utvářet jeho

COL – Kristova podobenství 60.1 Bůh nás vybízí, abychom plnili svou mysl vznešenými a čistými myšlenkami. Touží po tom, abychom přemýšleli o jeho lásce a milosrdenství, abychom studovali Jeho obdivuhodné dílo v plánu vykoupení. Pak budeme stále jasněji chápat pravdu. Poroste naše touha po čistotě srdce a mysli. Když lidské nitro přebývá v čistém prostředí svatých myšlenek a skrze studium Písma má společenství s Bohem, mění se. (srv. PM 27.6)

DA – Touha věků 391.1 Pokud se sytí Jeho slovem, zjišťují, že v něm je Duch a život. Boží slovo odstraňuje pozemskou přirozenost a uděluje nový život v Ježíši Kristu. Duch svatý přichází k člověku jako Utěšitel. Proměňující mocí Jeho milosti obnovuje v Kristově učedníkovi Boží obraz. Učedník se stává novým stvořením. Nenávist se proměňuje v lásku a srdce získává Boží podobu. To je význam slov **Matouš 4,4 (parafráze)** *“žít každým slovem, které vychází z Božích úst”*. Toto znamená jíst chléb, který sestupuje z nebe. (srv. TV 247.1)

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 221.3 Nyní je zapotřebí náboženství založené na praktické zkušenosti. **Žalm 34:9** *"Okuste a vizte, že Hospodin je dobrý."* Někteří – ba dokonce velký počet lidí – mají teoretické znalosti o náboženské pravdě, ale nikdy na vlastním srdci nepocítili obnovující moc Boží milosti.

MH – Život naplněný pokojem 514.1 Pouhý poslech sobotních kázání, opakované pročitání Bible nebo její výklad verš za veršem neprospěje nám ani těm, kteří nás poslouchají, pokud biblické pravdy nepřeneseme do naší vlastní každodenní praxe. Rozum, vůle a city musí být podřízeny vlivu Božího slova. Pak se nařízení Písma skrze působení Ducha svatého stanou životními zásadami. (srv. ZNP 278.3)

Jeremiáš 15:16 *Byla nalezena tvá slova a snědl jsem je. Tvé slovo mi bylo k jásotu a k radosti mého srdce, protože mě nazývá tvým jménem, Hospodine, Bože zástupů.*

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 398.2 Pokud se sytíte Kristem, který je chlebem života, projevíte půvab Jeho charakteru a ducha.

OHC – Naše nejvyšší povolání 209.6 Jídlo, které sníme při jedné příležitosti, nás nezasytí navždy. Musíme přijímat potravu každý den. Stejně tak, aby se obnovoval život našeho nitra, se musíme denně živit Božím slovem. Kristus, ta naděje slávy, se utváří v těch, kdo se soustavně sytí Slovem.

2SM – Vybraná poselství, 2. svazek 216.1 Pokud se lidské nitro každý den nesytí Kristovým tělem a nepije Jeho krev, bude božský element přemožen tím satanovým. Sobeckost a chamtivost člověka připraví o vítězství.

TMK – Abych jej znal 106.2 Mnozí lidé hladoví a jsou bez síly, protože místo aby se sytili Chlebem, který sestoupil z nebe, zaplňují svou mysl nedůležitými věcmi. Pokud se však hříšník podílí na Chlebu života, tak se jeho nitro obnoví a on začne skutečně žít. Chléb seslaný z nebe vlije do jeho zemdlených útrob nový život. Duch svatý se chopí Božích věcí a ukáže mu je. Pokud je přijme, bude jeho charakter očištěn od veškerého sobectví, vytříben a zušlechtěn pro nebe.

Cesta ke Kristu 88.2 Naplň celé své srdce Božími výroky. Jsou živou vodou, která uhasí tvou palčivou žízeň. Jsou živým chlebem z nebe. (srv. CK 60.3)

Matouš 13:44 Království Nebes je podobné pokladu skrytému v poli, který člověk našel a skryl; a z radosti nad ním jde a prodává všechno, co má, a kupuje ono pole.

COL – Kristova podobenství 104.1 Toto podobenství znázorňuje, jakou cenu má nebeský poklad a jaké úsilí máme vynaložit, abychom ho získali. Nálezce pokladu byl ochoten rozloučit se se vším, co měl a rozhodl se vynaložit veškeré úsilí, aby si skryté bohatství zajistil. Podobně i pro toho, kdo nalezne nebeský poklad, nebude žádná námaha příliš těžká a žádná oběť příliš velká, aby získal poklady pravdy. (srv. PM 49.5)

COL – Kristova podobenství 104.2 Pole v podobenství představuje Bibli, na poli ukrytý poklad je evangelium. Boží slovo nabízí větší bohatství než všechna naleziště zlata a poklady tohoto světa. (srv. PM 50.1)

COL – Kristova podobenství 111.2 Musíme však Bibli opravdově studovat a podrobně zkoumat. Jasně poznání pravdy není nikdy výsledkem lenosti. Ani prospěch v časných věcech nezískáme bez opravdového, trpělivého a vytrvalého úsilí. Chce-li někdo dosáhnout úspěchu v práci, musí se do ní pustit s odhodláním a vírou, že dosáhne cíle. Podobně nemůžeme očekávat, že získáme duchovní poznání bez usilovné práce. Kdo touží najít poklad pravdy, musí pracovat a hledat právě tak, jako kope horník, aby vytěžil bohatství ukryté v zemi. Polovičatá práce konaná bez zájmu nic nepřinese. Staří i mladí musí Boží slovo nejen číst, ale vážně a opravdově ho zkoumat, modlit se a hledat pravdu jako skrytý poklad. Kdo to dělá, bude odměněn, neboť Kristus mu pomůže porozumět. (srv. PM 53.4)

COL – Kristova podobenství 111.3 Naše spasení závisí na poznání pravdy obsažené v Bibli.... Zkoumej Písmo svaté s opravdovým zájmem! Prohledávej Bibli jako horník prozkoumává zemi, aby našel žíly zlata. Nepřestávej hledat, dokud si neujasníš, jaký je tvůj vztah k Bohu a jaká je Jeho vůle pro tebe, dokud si neujasníš, co od tebe očekává. (srv. PM 53.5)

Jan 17:3 A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.

COL – Kristova podobenství 114.2 Zkušenostmi získané poznání Otce a Ježíše Krista, kterého Otec poslal, přetváří člověka k Božímu obrazu. Dává člověku schopnost vládnout nad sebou samým, aby každý impuls a vášeň nižší přirozenosti [pozn. překl.: tedy pudů podobných těm zvířecím] byly podřízeny vyšším silám mysli [pozn. překl.: tedy rozumu, který má jen člověk]. Činí z člověka Boží dítě a dědice nebes. Přivádí ho do společenství s myslí Nekonečného a otevírá mu bohaté poklady vesmíru. (srv. PM 55.2)

COL – Kristova podobenství 114.3 Toto je poznání, které se získává zkoumáním Bible. A tento poklad Božího slova může najít každý, kdo je ochoten pro jeho získání obětovat vše. (srv. PM 55.3)

Příslaví 2:3-5 ³jestliže zavoláš na porozumění a pozvedneš svůj hlas k rozumnosti, ⁴jestliže ji budeš hledat jako stříbro [jako kdyby to byly peníze], pátrat po ní jako po skrytých pokladech, ⁵tehdy porozumíš bázni před Hospodinem a získáš [nalezneš] poznání Boha.

COL – Kristova podobenství 104.3 O pokladech evangelia se říká, že jsou skryté. Mnozí lidé, kteří se považují za moudré, jsou ve skutečnosti nadutí naukami planého filozofování. Nechápu krásu, moc a tajemství plánu vykoupení. Mají oči, ale nevidí, mají uši, ale neslyší, mají rozum, ale skrytý poklad je mimo jejich rozlišovací schopnosti. (srv. PM 50.2)

2. Korintským 4:3-4 (B21) ³Pokud je naše evangelium pro někoho zahalené, je to pro ty, kdo hynou.
⁴Těmto nevěřícím zasleplil bůh tohoto světa mysl, aby jim nezazářilo světlo evangelia slávy Kristovy, který je obrazem Božím.

COL – Kristova podobenství 105.1 Bůh svou pravdu před lidmi neskrývá. Lidé si ji zatemňují sami, svým vlastním jednáním. Ježíš Kristus podal židovskému národu dostatek důkazů, že je Mesiáš, jeho učení však vyžadovalo rozhodnou změnu jejich života. Pochopili, že přijetím Krista by se museli zřítí svých oblíbených tradic a zvyklostí, svých sobeckých a bezbožných návyků. Přijetí neměnné, věčné pravdy, vyžadovalo oběť. Proto nechtěli uznat ani nejpřesvědčivější důkaz, který jim Bůh mohl dát, aby uvěřili v Krista. Prohlašovali, že věří starozákonním spisům, ale odmítali uznat v nich obsažené svědectví o životě a charakteru Ježíše Krista. Nechtěli se nechat přesvědčit. Obávali se, že by museli prožít obrácení a že by se museli vzdát se svých předsudků a zažitých náhledů. Měli mezi sebou poklad evangelia — Ježíše Krista — Cestu, Pravdu a Život. Avšak ten největší dar, jaký jim mohla nebesa poskytnout, odmítli. (srv. PM 50.4)

COL – Kristova podobenství 112.3 Ptáš se: Co mám dělat, abych byl spasen? Než začneš studovat Bibli, odlož své předsudky, vlastní i převzaté domněnky. Pokud zkoumáš Písmo jen proto, abys obhájil své vlastní názory, nikdy pravdu nepoznáš. Prohledávej Písmo, abys poznal, co říká Pán. Jestliže se při studiu Bible přesvědčíš, že tvé oblíbené názory nejsou v souladu s pravdou, nezkresluj pravdu tak, aby odpovídala tvému vlastnímu přesvědčení, ale přijmi Pánem dané světlo. Měj otevřenou mysl a vnímavé srdce, abys mohl sledovat pozoruhodné divy Božího slova. (srv. PM 54.3)

ML – Můj život dnes 22.5 Chcete-li najít nejcennější poklady pravdy, musíte kopat hluboko. Porovnáváním Písma s Písmem můžete najít pravý smysl textu, ale pokud se posvátné učení Božího slova nestane návodem a průvodcem pro váš život, nebude pro vás pravda ničím.

COL – Kristova podobenství 112.2 Mnoha lidem neposlušnost uzavřela dveře poznání, které mohli získat z Písma.... Pravdě mohou porozumět jen ti lidé, kteří ji pokorně hledají a chtějí ji poznat, aby podle ní mohli žít. (srv. PM 54.2)

COL – Kristova podobenství 113.3 Je třeba kopat hlouběji a hlouběji, až nakonec získáme skvostný poklad. Pomocí pravé víry si člověk přivlastní bohatství Božího vědění. (srv. PM 54.8)

COL – Kristova podobenství 107.3 V Božím slově se můžeme setkat s každým oborem vědění. Především však obsahuje tu největší vědu, a sice nauku o spáse. Bible je nalezištěm nevyčerpatelného bohatství Ježíše Krista. (PM 51.5)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 359.2 Pokud zanedbáváme každodenní hledání světla a poznání v Písmu, nejsme v bezpečí.

Matouš 13:45-46 ⁴⁵Království Nebes je dále podobné člověku kupci, hledajícímu krásné perly. ⁴⁶Když našel jednu drahocennou perlu, odešel a prodal vše, co měl, a koupil ji.

COL – Kristova podobnost 115.1 Pán Ježíš sám je tou drahocennou perlou. V Ném je soustředěna veškerá sláva Otce, plnost božství. On je září Otcovy slávy a vyjádřením obrazu Jeho podstaty. V Jeho charakteru se projevuje nádhera Božích vlastností. Z každé stránky Písma vyzařuje Jeho světlo. Kristova spravedlnost jako čistá bílá perla nemá žádnou vadu ani nedostatek. Žádné lidské konání tento velký a vzácný Boží dar nemůže vylepšit. V Kristu **Koloským 2,3** “jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání”. On **1. Korintským 1,30** “se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením.” V Kristu máme možnost nalézt odpověď na všechny tužby lidského nitra pro tento věk i pro ten nadcházející. Náš Vykupitel je perla tak drahocenná, že ve srovnání s Ním můžeme všechno ostatní považovat za ztrátu. (srv. PM 56.2)

COL – Kristova podobnost 116.2 Podobnost perlu nepředstavuje jako dar. Obchodník ji koupil za cenu všeho, co měl. Mnozí lidé se ptají po smyslu tohoto přirovnání, vždyť Písmo hovoří o Ježíši Kristu jako o daru. Kristus je doopravdy darem, ale jen pro ty, kdo Mu bez výhrad odevzdají celou svou bytost, své nitro, tělo a ducha. Máme se Kristu odevzdat a žít životem ochotné poslušnosti všem Jeho požadavkům. Vše, co jsme, všechno naše nadání a schopnosti patří Pánu a máme je zasvětit službě Jemu. Jestliže se takto zcela odevzdáme Kristu, daruje nám sám sebe se všemi nebeskými poklady. Získáme perlu nesmírné hodnoty. (srv. PM 57.1)

Filipským 3:7-9 ⁷[Ale] cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista uznal za ztrátu. ⁸A opravdu také pokládám všechno za ztrátu pro nesmírnou vzácnost poznání Krista Ježíše, svého Pána. Pro něho jsem se všeho zřekl a pokládám to za odpad, abych získal Krista ⁹a byl nalezen v něm, nemaje svou spravedlnost, která je ze Zákona, ale tu, která je z víry v Krista [Kristovy víry], tu spravedlnost, která je z Boha na základě víry...

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 400.1 Každodenní zasvěcení Bohu přináší pokoj a odpočinek. Aby získal perlu, prodal obchodník vše, co měl. Když se lidé hledající spásu nenechají odradit, naleznou v Pánu pokoj a odpočinek. Kristus je oblékne svou spravedlností. Poskytne jim čisté srdce a obnovenou mysl. Tato požehnání stála Božího Syna život a jsou zdarma nabízena těm, za které tuto oběť přinesl. Jak však s nabízeným darem mnozí nakládají? - Odvracejí se a volí raději potěšení tohoto života. Kristus o nich říká: **Jan 5,40** "Nechcete přijít ke mně, abyste měli život".

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 399.2 Někteří tuto skvostnou perlu neustále hledají. Avšak nechtějí se úplně vzdát svých špatných návyků. Nezemřou sami sobě, aby v nich mohl žít Kristus. Proto tuto drahocennou perlu nenacházejí. Nepřemohli nesvaté ambice a lásku ke světským lákadlům. Nenesou kříž a nenásledují Krista na cestě sebezapření a sebeobětování. Nevědí, co to znamená mít ve svém nitru pokoj a vyrovnanost, neboť bez toho, aby se úplně odevzdal, člověk nenalézá žádný klid ani žádnou radost. Lidé, kteří se zdají být křesťany, ale ve skutečnosti jimi nejsou, se zdají být blízko nebeskému království, ale ve skutečnosti do něj nevejdou. Být téměř spasen znamená být zcela ztracen.

OHC – Naše nejvyšší povolání 308.5 Co mám dělat, abych byl spasen? ... Všichni musí dospět k tomu, že si budou vážit spasení více než pozemského zisku, že budou všechno považovat za ztrátu, aby získali Krista. Zasvěcení musí být úplné. Bůh nepřipustí žádné výhrady, žádnou polovičatou oběť, žádnou modlu. Všichni musí zemřít sobě i světu. Pojďme potom každý sám za sebe denně obnovovat své zasvěcení Bohu. Věčný život stojí za celoživotní, vytrvalé a neúnavné úsilí.

COL – Kristova podobenství 117.2 Spásu si nemůžeme zasloužit. Máme však o ni usilovat s takovým zájmem a vytrvalostí, jako kdybychom se kvůli ní vzdali všeho ostatního na světě. (srv. PM 57.4)

COL – Kristova podobenství 112.5 Jan 3,3 “Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit Boží království.” Můžeme se domnívat, můžeme si leccos představovat, ale bez pohledu víry nemůžeme poklad spatřit. Kristus obětoval svůj život, aby nám zajistil poklad nevyčísitelné hodnoty. Avšak bez znovuzrození skrze víru v Jeho krev není odpuštění hříchů ani pokladu pro žádného člověka. (srv. PM 54.5)

9T – Svědectví pro církev, 9. svazek 114.2 Naléhejte na ně, aby věnovali pozornost zajištění toho nejvzácnějšího daru, který může být smrtelnému člověku dán – roucha Kristovy spravedlnosti. Kristus jim nabízí život, který je srovnatelný s Božím životem, a mnohem větší a věčnou míru slávy.

COL – Kristova podobenství 116.3 Spasení je nezasloužený dar, a přesto má být kupován a prodáván. Na tržišti, kterému vládne Boží milost, se drahocenná perla nabízí ke koupi bez peněz a bez ceny. Na tomto tržišti mohou nebeské zboží nakupovat všichni. Pokladnice klenotů pravdy je přístupná všem. Pán prohlašuje: **Zjevení 3,8** “Hle, postavil jsem před tebou otevřené dveře, které nemůže nikdo zavřít.” Průchod těmito dveřmi nestřeží žádný meč. Hlasy u dveří a zevnitř volají: Pojd’! Spasitel nás upřímně a s láskou zve: **Zjevení 3,18** “Radím ti, abys ode mne koupil zlato v ohni pročištěné, a tak zbohatl.” (srv. PM 57.2)

Přísloví 23:23 Kup si pravdu a neprodávej ji, moudrost, naučení a rozumnost.

COL – Kristova podobenství 117.3 Cenu, kterou za ni máme zaplatit, nelze vyčíslit hodnotou zlata a stříbra, protože to patří Bohu. Upustíme od myšlenky, že nám spasení mohou zajistit nějaké pozemské nebo duchovní výsady. Bůh nás vyzývá k ochotné poslušnosti. Žádá nás, abychom se vzdali svých hříchů. Pán Ježíš slíbil: **Zjevení 3,21** “Kdo vítězí, tomu dám usednout se mnou na můj trůn, jako i já jsem zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůn.” (srv. PM 57.5)

Matouš 6:19-21 ¹⁹“Neshromažďujte si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez [červotoč] a kde se zloději prokopávají a kradou. ²⁰Shromažďujte si poklady v nebi, kde je neničí mol ani rez a kde se zloději neprokopávají ani nekradou. ²¹Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.”

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 88.3 Pozemské poklady nejsou trvanlivé. Rozkrádají je zloději, kazí je rez, ničí je požáry a přírodní pohromy. **Matouš 6,21** “Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.” Pozemské poklady dokážou natolik pohltnout lidskou mysl, že z ní úplně vyloučí nebeské věci. (srv. MON 54.2)

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 88.4 Služba satanu je únavná, plná starostí a zmatků. Poklad, který si lidé na zemi tak pracně shromažďují, vydrží jen krátkou chvíli. (srv. MON 54.3)

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 89.2 Rada pro nás zní: **Matouš 6:20** „Shromažďujte si poklady v nebi.“ Je v našem vlastním zájmu zajistit si nebeské bohatství, které je jako jediné ze všeho, co vlastníme, skutečně naše. Poklad uložený v nebi je nepomíjitelý. Nemůže jej zničit požár ani záplava, nemůže jej ukrást zloděj ani znehodnotit rez, protože o něj pečuje Bůh. (srv. MON 54.5)

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 89.3 Tímto pokladem, kterého si Kristus váží nade všechno, je **Efezským 1,18** “bohatství slávy jeho dědictví ve svatých.” Kristus nazývá učedníky svými klenoty, svým drahocenným a jedinečným pokladem. Budou zářit **Zachariáš 9,16** “jako drahokamy v koruně”. **Izajáš 13,12** “Způsobím, že bude člověk vzácnější než ryzí zlato, člověk nad zlato z Ofíru.” Kristus, zdroj veškeré slávy, pohlíží na svůj lid v jeho čistotě a dokonalosti jako na odměnu za všechno své utrpení, pokoru a lásku a jako na přídavek své slávy. (srv. MON 54.6)

DA – Touha věků 307.1 Pravý charakter není něco, co se vytvoří mimo nás a pak se to nasadí jako maska. Pravý charakter vyznačuje zevnitř. (srv. TV 192.4)

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 89.4 Smíme se s Ježíšem spojit velkým díle vykoupení a podílet se tak na bohatství, které nám vydobylo jeho utrpení a smrt. Apoštol Pavel křesťanům v Tesalonice napsal: **1. Tesaloničtům 2,19.20** “¹⁹Kdo je naše naděje nebo radost nebo věnec chlouby, neli právě vy před naším Pánem Ježíšem při jeho příchodu? ²⁰Vždyť vy jste naše sláva i radost.” Kristus nás vybízí, abychom pracovali právě pro tento poklad. Charakter člověka je výsledkem celoživotního úsilí. Poklad v nebi shromažďujeme každým slovem a činem, který Kristovou milostí vzbudí třeba v jediném člověku touhu po nebeském království, a každým úsilím o vytvoření charakteru podobného tomu Kristovu. (srv. MON 54.7)

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 90.1 Kde je poklad, tam je i srdce. Když se snažíme být prospěšní druhým, prospíváme tím i sobě. Člověk, který věnuje své prostředky a čas pro šíření evangelia, věnuje svůj zájem a modlitby tomuto dílu a lidem, kteří prostřednictvím evangelia mají být osloveni. Jeho sympatie se zaměřují na druhé lidi a zároveň se prohlubuje jeho oddanost Bohu, která ho uschopňuje prokazovat bližním to největší možné dobro. (srv. MON 55.1)

CH – Rady o zdraví 633.3 V životě lidí vykoupených Kristovou krví se bude neustále objevovat sebeobětování. Dobrota a spravedlnost budou jasně viditelné. Tichá vnitřní zkušenost naplní život zbožností, vírou, mírností a trpělivostí. To má být naší každodenní zkušeností. Máme si utvářet charaktery zbavené hříchu – spravedlivé charaktery, což může být dosaženo pouze skrze Kristovu milost.

6T – Svědectví pro církev, 6. svazek 264.2 Satan hraje hru o život každého člověka. Ví, že praktický projev soucitu je zkouškou čistoty a nesobeckosti srdce, a bude se všemožně snažit, aby naše srdce uzavřel potřebám druhých.... Přednese mnoho důvodů, aby projevům lásky a soucitu zabránil.

COL – Kristova podobenství 67.3 Kdo se zajímá jen o sebe, neroste ani nenese ovoce. Jestliže jsi přijal Krista za svého osobního Spasitele, musíš zapomenout na sebe a snažit se pomáhat druhým. Vyprávěj jim o lásce a dobrotě Pána Ježíše. Splň každou povinnost, která se ti nabídne. Tvé srdce ať je obtěžkáno zájmem o druhé lidi. Všemi dostupnými prostředky a vší silou usiluj o záchranu ztracených. Když přijmeš Kristova Ducha — Ducha nesobecké lásky a práce pro druhé — porosteš a poneseš ovoce. Dary milosti Ducha svatého ve tvém charakteru budou dozrávat. Tvá víra zesílí, tvé přesvědčení se prohloubí a tvá láska se zdokonalí. Stále více budeš odrážet Kristovu podobu ve všem, co je čisté, ušlechtilé a nádherné. (srv. PM 31.5)

COL – Kristova podobenství 331.1 Pán Ježíš nám netvrdí, že získat dokonalý charakter je snadné. Vznešený a ušlechtilý charakter se nedědí. Nezáskáme jej jen tak náhodou. Šlechetný charakter získáváme osobním úsilím skrze Kristovy zásluhy a Jeho milost. Bůh uděluje nadání a rozumové schopnosti, ale charakter si vytváříme my. (srv. PM 167.2)

CG – Vedení dětí 161.2 Charakter netvoří rozumové schopnosti a genialita, protože jimi často disponují lidé, kteří vlastní úplný opak dobrého charakteru. Charakter není pověst. Skutečný charakter je kvalita lidského nitra, která se projevuje v chování.

CG – Vedení dětí 199.2 Opakovanými činy se vytvářejí návyky a upevňuje charakter.

COL – Kristova podobenství 332.3 Charakter vytvořený podle Boží podoby je jediným pokladem, který si z tohoto světa přeneseme do Božího království. Ti, kteří se nechávají Kristem vést zde na zemi, si vezmou všechno, co se od Něj naučili, s sebou do nebeských příbytků. I v nebi se budeme stále zdokonalovat. Jak důležité tedy je, abychom svůj charakter rozvíjeli již zde na zemi! (srv. PM 168.1)

COL – Kristova podobenství 332.4 Nebeské bytosti spolupracují s každým člověkem, jenž neochvějnou vírou usiluje o tu dokonalost charakteru, která dosahuje dokonalosti v jednání. Každému, kdo je do této činnosti zapojen, Kristus říká: Jsem po tvé pravici, abych ti pomáhal. (srv. PM 168.2)

COL – Kristova podobenství 333.1 Když vůle člověka spolupracuje s Boží vůlí, stává se nepřemožitelnou. Všechno, co od nás Bůh požaduje, můžeme v Jeho síle splnit. Všechny Boží příkazy zároveň obsahují sílu k jejich vykonání. (srv. PM 168.3)

COL – Kristova podobenství 319.1 Člověku už nebude poskytnut žádný další čas přípravy pro věčný život. Šat Kristovy spravedlnosti musíme obléci nyní, dokud žijeme zde na zemi. Toto je naše jediná příležitost připravit se pro domov, který Kristus nachystal všem těm, kteří zachovávají jeho přikázání. (srv. PM 163.3)

Část 2

Ježíš přišel,
aby člověka vykoupil

Genesis 1:26a I řekl Bůh: Učiňme člověka k našemu obrazu, jako naši podobu [podle našeho tvaru] ...

PP – Patriarchové a proroci 45.2 Člověk měl nést Boží obraz, a to jak vnější podobou, tak i charakterem. Jedině Kristus je **Židům 1:3** "otiskem (či dosl. rytinou) podstaty" Otce; člověk však byl stvořen k Boží podobnosti. Jeho přirozenost byla v souladu s Boží vůlí. Jeho mysl byla schopna chápat božské věci. Jeho city byly čisté; jeho rozum ovládal chutě, žádosti a vášně. Byl svatý a šťastný, že odráží Boží obraz a že je dokonale poslušný Jeho vůli. (srv. PP 22.2)

PP – Patriarchové a proroci 363.1 Adam a Eva znali Boží zákon už při svém stvoření. Byli obeznámeni s tím, co od nich zákon požaduje, jeho přikázání byla vepsána v jejich srdcích. (srv. PP 266.1)

SD – Synové a dcery Boží 7.2 Měli žít v úzkém spojení s nebesy a přijímat sílu ze Zdroje veškeré moci. Podpírání Bohem měli žít životem bez hříchu.

PP – Patriarchové a proroci 49.2 Bůh učinil člověka bezúhonným. Dal mu ušlechtilé povahové vlastnosti bez sklonu ke zlu. Obdařil ho výjimečnými rozumovými schopnostmi a poskytl mu ty nejpádnější možné důvody k tomu, aby byl věrný a oddaný. Podmínkou věčného štěstí byla naprostá a stále trvající poslušnost. (srv. PP 25.1)

Con – Střet 12.2 První morální lekcí poskytnutou Adamovi byla lekce o sebezapření. Do rukou mu byly svěřeny otěže sebeovládání. Úsudek, rozum a svědomí měly mít nadvládu.

PP – Patriarchové a proroci 34.3 Protože zákon lásky je podstatou Boží vlády, závisí štěstí všech rozumem nadaných bytostí na jejich dokonalé shodě s jeho velkými zásadami spravedlnosti. Bůh si od všech svých tvorů přeje službu lásky – službu, která pramení z pochopení Jeho charakteru. Nemá zalíbení ve vynucené poslušnosti. Všem poskytuje svobodnou vůli, aby se mohli dobrovolně rozhodnout, zda Mu chtějí sloužit. (srv. PP 13.2)

PP – Patriarchové a proroci 35.1 Dokud všechny stvořené bytosti uznávali věrnost lásky, panoval v celém Božím vesmíru dokonalý soulad.... Tento šťastný stav se však změnil. Objevil se jeden, který překroutil svobodu, již Bůh dopřál svým stvořeným bytostem. Hřích vyšel z toho, koho Bůh vedle Krista nejvíce poctil a kdo byl mezi obyvateli nebes nejvyšším v moci a slávě. Lucifer, "**syn Jitřenky**" (**Izaiáš 14,12 – B21**), byl nejvyšším ze svatých a neposkvřených cherubů ochránců.... **Ezechiel 28,15** "**Byl jsi bezúhonný na svých cestách ode dne, kdy jsi byl stvořen, dokud v tobě nebyla nalezena zvrácenost.**" (srv. PP 13.3)

PP – Patriarchové a proroci 35.2 Pozvolna, krok za krokem, se Lucifer začal oddávat touze po sebevyvýšení. Písmo říká: **Ezechiel 28,17** „**Tvé srdce se povýšilo kvůli tvé kráse, promarnil jsi svou moudrost pro svou skvělost.**“ (srv. PP 13.4)

PP – Patriarchové a proroci 37-38.1 Pracoval v záhadném utajení a po určitou dobu skrýval svůj skutečný záměr.... Začal naznačovat pochybnosti o zákonech, jimiž se řídí nebeské bytosti.... Mnoho andělů.... Luciferovy svody neprohlédlo. (srv. PP 15.2-3)

PP – Patriarchové a proroci 39.1 Bůh ve svém velkém milosrdenství, jak to odpovídá Jeho božskému charakteru, Luciferovo jednání dlouho snášel. (srv. PP 16.2)

PP – Patriarchové a proroci 39.2 Jeho milosrdenství však bylo špatně pochopeno. Lucifer poukazoval na Boží trpělivost jako na důkaz své vlastní převahy.... Prohlásil, že kdyby při něm andělé pevně stáli, mohli by získat vše, po čem zatouží. (srv. PP 17.1)

Zjevení 12:7-9 ⁷A v nebi nastala válka: Michael a jeho andělé museli bojovat s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ⁸ale neobstáli, a už pro ně nebylo místo v nebi. ⁹A byl svržen veliký drak, ten dávný had, nazývaný Ďábel a Satan, který svádí celý obydlený svět. Byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním.

PP – Patriarchové a proroci 41.2 Bůh nechal satana pokračovat v jeho díle, až duch nespokojenosti dozrál k otevřené vzpouře. Bylo třeba, aby se satanovy plány plně rozvinuly, aby pak všichni mohli pochopit jejich skutečnou povahu a to, k čemu směřují. (srv. PP 18.3)

PP – Patriarchové a proroci 42.2 Jeho vlastní dílo ho musí odsoudit. Satan od samého začátku tvrdil, že se nebouří. Celý vesmír nyní musí být svědkem odhalení podvodníka. (srv. PP 19.1)

PP – Patriarchové a proroci 42.3 Kdyby byl satan hned zcela zničen, někteří by Bohu sloužili spíše ze strachu a nikoliv z lásky. (srv. PP 19.2)

PP – Patriarchové a proroci 52.2 Naši první rodiče byli upozorněni na nebezpečí, které jim hrozí. Nebeští poslové jim rozkryli historii Satanova pádu, jeho plány na jejich zkázu a podrobněji jim objasnili podstatu Boží vlády, kterou se kníže zla snažil svrhnout. (srv. PP 27.2)

PP – Patriarchové a proroci 52.1 [Satan] ve štěstí a pokoji svaté dvojice v Edenu viděl obraz blaženosti, kterou sám navždy ztratil. Puze závistí se rozhodl, že je podnít k neposlušnosti a přivolá na ně vinu a odplatu za hřích. Změnil jejich lásku v nedůvěru a jejich chvalozpěvy ve výčitky proti Stvořiteli. Tím by tyto nevinné bytosti nejen uvrhnul do stejného utrpení, které sám prožíval, ale také by zneuctil Boha a způsobil by v nebi zármutek. (srv. PP 27.1)

PP – Patriarchové a proroci 53.2 Andělé je varovali, aby se před satanovými nástrahami měli na pozoru, protože jeho snaha je lapit do pastí bude neúnavná. Dokud budou poslušní Bohu, tak jim ten zlý nemůže ublížit, protože v případě potřeby by jim byli na pomoc posláni všichni nebeští andělé. Pokud by odhodlaně odrazili jeho první nástrahy, byli by ve stejném bezpečí jako nebeští poslové. (srv. PP 28.1)

Genesis 2:16-17 ¹⁶A Hospodin Bůh člověku přikázal: Ze všeho stromové zahrady směle jez, ¹⁷ale ze stromu poznání dobrého a zlého, z toho nejez. Neboť v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš.

PP – Patriarchové a proroci 60.2 Varování, které si vyslechli první rodiče — **Genesis 2,17** "... v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš" — neznamenovalo, že by měli zemřít právě v den, kdy pojedli zakázané ovoce. V ten den by však byl vynesen neodvolatelný rozsudek. Nesmrtelnost byla přislíbena pod podmínkou poslušnosti a přestoupením by o věčný život přišli. Právě v ten den by byli odsouzeni k smrti. (srv. PP 33.6)

Genesis 3:1 Had byl nejchytřejší ze vši polní zvěře, kterou Hospodin Bůh učinil. Řekl ženě: Opravdu Bůh řekl: Nejezte ze žádného stromu v zahradě?

PP – Patriarchové a proroci 53.5 Andělé Evu varovali, aby se při každodenní práci v zahradě od svého muže nevzdalovala. S ním byla v menším nebezpečí pokušení, než kdyby byla sama. Avšak pohlce svým příjemným úkolem, se Eva od Adama nevědomky vzdálila. Když si to uvědomila, pocítila obavu z nebezpečí, ale své obavy zaplašila a usoudila, že má dost moudrosti a síly, aby rozeznala zlo a odolala mu. Nevědomky nedbala andělovy výstrahy a brzy se přistihla, že se zvědavostí a obdivem prohlíží zakázaný strom. Ovoce bylo velmi krásné a ona se sama sebe ptala, proč jim ho Bůh odepřel. Nyní měl pokušitel příležitost. Jako by dokázal rozeznat, co se odehrává v její mysli, oslovil ji: **Genesis 3,1** "Opravdu Bůh řekl: Nejezte ze žádného stromu v zahradě?" Eva byla překvapená a zaskočená tím, že jako by slyšela ozvěnu svých myšlenek. Had však pokračoval melodickým hlasem v jemné chvále její nepřekonatelné krásy. Jeho slova byla Evě příjemná. Místo aby z tohoto místa utekla, zůstala udiveně stát a hadově řeči naslouchala. Kdyby ji oslovila bytost podobná andělům, vzbudilo by to v ní obavy; nenapadlo ji však, že by se okouzlující had mohl stát prostředníkem padlého nepřítele. (srv. PP 28.4)

PP – Patriarchové a proroci 54.1 Na záludnou otázku pokušitele odpověděla: **Genesis 3,2-5** ¹² ... Z ovoce stromů v zahradě můžeme jíst. ³Ale o ovoci stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: Nejezte z něho, ani se ho nedotýkejte, jinak zemřete. ⁴Had ženě řekl: Jistě nezemřete, ⁵neboť Bůh ví, že v den, kdy z něho budete jíst, se vaše oči otevrou a budete jako Bůh, budete znát dobré a zlé." (srv. PP 29.2)

PP – Patriarchové a proroci 54.2 Prohlásil, že požitím z tohoto stromu dosáhnou vznešenější úrovně bytí a jejich poznání se rozšíří. On sám jedl zakázané ovoce a díky tomu získal schopnost mluvit. Naznačil, že jim ho Bůh chtěl odepřít ze žárlivosti, aby se nepovznegli na roveň Jemu samému. Že jim ovoce zakázal ochutnat nebo se ho dokonce dotknout právě kvůli jeho úžasným vlastnostem, které mu udílejí moudrost a moc. Pokušitel naznačil, že Boží varování se ve skutečnosti nemělo naplnit; jeho účelem bylo je pouze zastrašit. Jak by bylo možné, aby zemřeli? Cožpak nejedli ze stromu života? Bůh jim chtěl zabránit, aby dosáhli vznešenějšího stupně rozvoje a našli větší štěstí. (srv. PP 29.3)

PP – Patriarchové a proroci 55.3 Had utrhl ovoce ze zakázaného stromu a vložil ho do rukou napůl se zdráhající Evy. Pak jí připomněl její vlastní slova, že jim Bůh zakázal se ho dotknout, aby nezemřeli. Neublíží jí víc, prohlásil, když ovoce sní, než když se ho jen dotýká. Když Eva nevnímala žádné zlé následky toho, co udělala, osmělila se. Když **Genesis 3,6** "viděla, že je to strom dobrý k jídlu a lákavý pro oči, strom žádoucí pro získání moudrosti. Vzala z jeho ovoce a jedla." Bylo chuťově lahodné, a jak tak jedla, připadalo jí jako by pocítovala oživující sílu a představovala si, že vstupuje do vyššího stavu bytí. Bez obav trhala a jedla. A nyní, když sama přestoupila nařízení, stala se prostředníkem Satana způsobujícím zkázu svého manžela. Ve stavu podivného nepřírozeného vzrušení s rukama plnými zakázaného ovoce vyhledala Adama a vyprávěla mu o všem, co se stalo. (srv. PP 30.1)

PP – Patriarchové a proroci 56.1 Na Adamově tváři se objevil výraz smutku. Vypadal překvapeně a znepokojeně. Na Evina slova odpověděl, že to musí být ten nepřítel, před nímž byli varováni, a že podle Božího rozsudku Eva musí zemřít. V reakci na to na něj Eva naléhala, aby také jedl, a opakovala hadova slova, že určitě nezemřou. Usoudila, že to musí být pravda, protože necítila žádné známky Boží nelibosti. Naopak si uvědomovala lahodný, povzbudivý účinek, který rozechvíval každou část jejího těla novým životem. Představovala si, že stejný účinek pocítují nebeští poslové. (srv. PP 30.2)

PP – Patriarchové a proroci 56.2 Adam pochopil, že jeho žena přestoupila Boží příkaz a nerespektovala jediný zákaz, který jim Bůh dal, aby vyzkoušel jejich věrnost a lásku. V jeho mysli se odehrával strašlivý

zápas. Naříkal nad tím, že dovolil Evě, aby se od něj vzdálila. Nyní však byl tento čin již dokonán; musí být odloučen od té, jejíž společnost mu byla radostí. Jak se to vůbec mohlo stát? ... Rozhodl se sdílet její osud; pokud by musela zemřít, zemře s ní. Nakonec, přemýšlel, nemohla by být slova moudrého hada pravdivá? Eva stála před ním, stejně krásná a zdánlivě stejně nevinná jako před tímto činem neposlušnosti. Vyjadřovala mu větší lásku než předtím. Neobjevily se na ní žádné známky smrti. Rozhodl se statečně čelit následkům. Sálh po ovoci a rychle je snědl. (srv. PP 30.3)

PP – Patriarchové a proroci 57.1 Po svém přestoupení si Adam nejprve představoval, jak vstupuje do vyššího stavu existence. Brzy ho však myšlenka na jeho hřích naplnila hrůzou. Vzduch, který měl dosud mírnou a rovnoměrnou teplotu, jako by provinilou dvojici zamrazil. Láska a klid, které jim byly vlastní, zmizely a místo nich se dostavil pocit hříchu, strach z budoucnosti a nahota nitra. Šat ze světla, který je zahaloval, nyní zmizel, a aby jej nahradili, snažili se vyrobit si nějakou pokrývku, neboť bez oděvu se nemohli setkat tváří v tvář s Bohem a svatými anděly. (srv. PP 31.1)

PP – Patriarchové a proroci 57.2 Nyní začali chápat pravou podstatu svého hříchu. Adam vyčítal své ženě její pošetilost, když ho opustila a nechala se svést hadem. Oba si však namlouvali, že Ten, který jim dal tolik důkazů své lásky, jim toto jediné provinění odpustí nebo že je nečeká tak hrozný trest, jak se obávali. (srv. PP 31.2)

PP – Patriarchové a proroci 57.3 Satan nad svým úspěchem jásal. Svedl ženu, aby nevěřila v Boží lásku, aby pochybovala o Jeho moudrosti a přestoupila Jeho zákon, a skrze ni způsobil i Adamův pád. (srv. PP 31.3)

PP – Patriarchové a proroci 55.2 Eva satanovým slovům doopravdy věřila, její víra ji však neuchránila před odplatou za hřích. Přestala věřit Božím slovům, a to vedlo k jejímu pádu. (srv. PP 29.6)

Genesis 3:8-13 ⁸Pak uslyšeli hlas Hospodina Boha, procházejícího se po zahradě v denním větru, a ukryli se člověk i jeho žena před tváří Hospodina Boha uprostřed stromové zahrady. ⁹Hospodin Bůh zavolal na člověka a zeptal se ho: Kde jsi? ¹⁰On odpověděl: Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se, protože jsem nahý; proto jsem se schoval. ¹¹I řekl: Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst? ¹²Člověk odpověděl: Žena, kterou jsi mi dal, aby byla se mnou, ta mi dala z toho stromu, a já jsem jedl. ¹³Nato Hospodin Bůh ženě řekl: Cos to učinila? Žena řekla: Had mě podvedl a já jsem jedla.

PP – Patriarchové a proroci 57.5 Adam nemohl svůj hřích popřít ani omluvit, ale místo aby projevil lítost, snažil se svalit vinu na svou ženu, a tím i na samotného Boha: **Genesis 3,12** "*Žena, kterou jsi mi dal, aby byla se mnou, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.*" Ten, kdo se z lásky k Evě vědomě rozhodl vzdát se Boží přízně, svého domova v ráji a věčného života plného radosti, se nyní po svém pádu pokusil svalit odpovědnost za toto přestoupení na svou ženu, a dokonce na samotného Stvořitele. Tak strašlivá je moc hříchu. (srv. PP 31.6)

PP – Patriarchové a proroci 58.1 Když se Bůh ženy zeptal: "Cos to učinila?", odpověděla: "Had mě podvedl, a já jsem jedla." "Proč jsi stvořil hada? Proč jsi dopustil, aby vstoupil do ráje?" - Těmito otázkami naznačovala omluvu za svůj hřích. Stejně jako Adam tak obvinila Boha z odpovědnosti za jejich pád. Duch sebe ospravedlňování pochází od otce lži. Dopustili se ho naši první rodičové, jakmile podlehli vlivu satana a projevují ho všichni Adamovi synové a dcery. Místo aby pokorně vyznávali své hříchy, snaží se bránit tím, že svalují vinu na druhé, na okolnosti nebo na Boha. Dokonce i Jeho požehnaní se stávají příležitostí k reptání proti Němu. (srv. PP 31.7)

ISM – Vybraná poselství, 1. svazek 214.2 Oním poznáním, které Bůh nechtěl, aby naši první rodiče měli, bylo vědomí viny. A když přijali satanova nepravdivá tvrzení, vnesli do našeho světa neposlušnost a přestoupení. Tato neposlušnost vůči výslovnému Božímu příkazu, tato víra v Satanovu lež, otevřela světu stavidla bída a utrpení.

DA – Touha věků 761.4 Na počátku velkého sporu satan prohlásil, že Boží zákon není možné zachovávat, že spravedlnost a milosrdenství jsou neslučitelné a že přestoupení zákona nemůže být hříšníkově odpuštěno. Trval na tom, že každý hřích musí být potrestán, a tvrdil, že pokud Bůh trest za hřích odpustí, nebude už Bohem pravdy a spravedlnosti. Když lidé přestoupili Boží zákon a vzepřeli se Boží vůli, satan jásal. Tvrdil, že je to pro něho důkaz, že zákon není možné zachovávat a člověku nemůže být odpuštěno. Prohlašoval, že lidstvu musí být navždy odepřena Boží přízeň, protože i on sám byl po své vzpouře vyhnán z nebe. Tvrdil, že Bůh nemůže být spravedlivý, a zároveň hříšníkově přesto prokázat milosrdenství. (srv. TV 489.5-6)

DA – Touha věků 761.5 Člověk se však i jako hříšník nacházel v jiné situaci než satan. Lucifer v nebi zhřešil ve světle Boží slávy. Jemu byla Boží láska zjevena v takové míře jako žádné jiné stvořené bytosti. Satan znal Boží charakter, chápal Jeho dobrotu, a přesto se rozhodl jednat podle své vlastní sobecké a nezávislé vůle. Jeho volba byla konečná. Bůh pro jeho záchranu nemohl udělat již nic více. Člověk však byl sveden, satan mu svou lstí zatemnil mysl. Člověk neznal hloubku Boží lásky a jeho jediná naděje tak spočívala v tom, že se s ní seznámí. Díky pohledu na Boží charakter by člověk mohl být přitáhnut zpět k Bohu. (srv. TV 489.7)

Koloským 1:19-20 ¹⁹neboť se Otci zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost ²⁰a aby skrze něho smířil všechno se sebou a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže -- aby [skrze něho] smířil vše jak na zemi, tak v nebesích.

PP – Patriarchové a proroci 63.2 Protože božský zákon je stejně tak svatý jako Bůh sám, mohl jeho porušení odčinit pouze ten, který je Bohu roven. Jen sám Kristus mohl padlého člověka vykoupit z prokletí zákona a znovu ho uvést do souladu s nebesy. Kristus na sebe vezme vinu a hanbu hříchu – hříchu natolik odporného pro svatého Boha, že od sebe Otec a Jeho Syn musí být odděleni. Kristus sestoupí až do hlubin té největší bídy, aby zničené lidstvo zachránil. (srv. PP 36.2)

PP – Patriarchové a proroci 64.1 Bůh se chtěl zjevit v Kristu a **2. Korintským 5,19** "smířit svět se sebou". Člověk se kvůli hříchu stal natolik pokleslým, že pro něj bylo nemožné, aby se sám o sobě dostal do souladu s Bohem, jehož přirozeností je čistota a добрota. Poté, co člověka vykoupil z odsouzení zákona, však Kristus mohl předat svou božskou moc a spojit ji s úsilím člověka. Pokáním vůči Bohu a vírou v Krista se tak padlé Adamovy děti mohly znovu stát **1. Janův 3,2** "Božími syny". (srv. PP 36.4)

Jan 1:12-13 ¹²Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc [oprávnění] stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. ¹³Ti se nenarodili z [otcovy a matčiny] krve ani z vůle těla ani z vůle muže, nýbrž z Boha.

Jan 3:16-17 ¹⁶"Neboť tak Bůh miluje svět, že dal [svého] jediného Syna [Syna jediného svého druhu], aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. ¹⁷Vždyť Bůh neposlal [svého] Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby byl svět skrze něj zachráněn.

PP – Patriarchové a proroci 69.2 Když byl Satan vyhnán z nebe, umínil si, že si své království vybuduje na zemi. Když pokoušel Adama a Evu a přemohl je, myslel si, že získal vládu nad tímto světem, "protože," řekl, "si mě zvolili za svého vládce".... Bůh však dal svého vlastního drahocenného Syna – toho, který Mu je roven – aby na sebe vzal trest za přestoupení, a tak lidem poskytl cestu, díky níž by mohli znovu získat jeho přízeň a vrátit se do svého domova v zahradě Eden. Kristus se zavázal vykoupit člověka a zachránit svět ze satanových spárů. (srv. PP 41.1)

1BC – Biblický komentář, 1. svazek 1085.2 V okamžiku, kdy člověk podlehl satanovým pokušením a udělal přesně to, co mu Bůh zapověděl, se Kristus, Boží Syn, postavil mezi živé a mrtvé a řekl: "Ať trest dopadne na mě. Já se postavím na místo člověka. Člověk dostane druhou šanci." (Dopis 22, 13. února 1900).

Genesis 3:14a,15 ¹⁴A Hospodin Bůh řekl hadovi: ... ¹⁵ položím nepřátelství mezi tebe a ženu a mezi símě tvé a símě její; ono tobě rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu.

PP – Patriarchové a proroci 65.4 Tento rozsudek, vynesený při slyšení našich prvních rodičů, byl pro ně zaslíbením. I když předpovídal válku mezi člověkem a satanem, zároveň prohlašoval, že moc velkého protivníka bude nakonec zlomena. Adam a Eva stáli před spravedlivým Soudcem jako zločinci a čekali na rozsudek, který jim bude za provinění vyměřen; ale dříve než uslyšeli o životě plném dřiny a utrpení, který bude jejich údělem, nebo o výnosu, že se musí znovu obrátit v prach, vyslechli slova, která jim dala nepochybnou naději. Přestože budou muset snášet utrpení vyplývající z moci jejich mocného nepřítele, mohou vyhlížet konečné vítězství. (srv. PP 38.2)

PP – Patriarchové a proroci 66.1 Když satan uslyšel, že mezi ním a ženou a mezi jeho a jejím potomstvem bude nepřátelství, věděl, že jeho úsilí o pokřívování lidské přirozenosti bude narušeno. Člověku bude nějakým způsobem umožněno vzdorovat jeho moci. Když však byl plán spasení více odhalen, satan se spolu se svými anděly radoval, že když přivodil pád člověka, může ze svého vznešeného postavení svrhnout také Božího Syna. Prohlásil, že jeho plány na zemi byly až dosud úspěšné, a že až na sebe Kristus vezme lidskou přirozenost, bude možné přemoci i Jeho, a tím zabránit vykoupení padlého lidstva. (srv. PP 38.3)

PP – Patriarchové a proroci 66.2 Nebeští andělé našim prvním rodičům podrobněji odhalili plán, který byl vypracován pro jejich spásu. Adam a jeho žena obdrželi ujištění, že navzdory svému velkému hříchu nebudou opuštěni a přenecháni satanově nadvládě. Boží Syn se nabídl, že jejich provinění usmíří svým vlastním životem. Bude jim poskytnuta zkušební doba a skrze pokání a víru v Krista se budou moci znovu stát Božími dětmi. (srv. PP 38.4)

PP – Patriarchové a proroci 68.1 Smířcí oběti byly Bohem ustanoveny jako trvalá připomínka a kající uznání hříchu a vyznání víry ve slíbeného Vykupitele. Měly vtisknout padlému lidstvu onu důležitou pravdu, že hřích je příčinou smrti. Pro Adama bylo přinesení první oběti velmi bolestným obřadem. Jeho ruka musela vzít život, který může dát pouze Bůh. Poprvé se stal svědkem smrti, a věděl, že kdyby byl poslušný Bohu, nedošlo by k žádné smrti člověka ani zvířete. Když zabíjel nevinnou oběť, zachvěl se při pomýšlení, že jeho hřích prolíje krev neposkrvněného Božího Beránka. Tento výjev mu dal ještě hlouběji a živěji pocítit velikost jeho provinění, které nemohlo odčinit nic jiného než smrt drahého Božího Syna. A zasl nad nekonečnou dobrotou, která dá takové výkupné, aby zachránila viníka. Hvězda naděje osvětila temnou a strašlivou budoucnost a ulevila jí od naprosté beznaděje. (srv. PP 40.1)

PP – Patriarchové a proroci 363.1 Když člověk kvůli svému přestoupení padl, zákon se nezměnil, ale byl zaveden nápravný systém, který ho měl přivést zpět k poslušnosti. (srv. PP 266.1)

DA – Touha věků 22.2 Plán našeho vykoupení nebyl dodatečným řešením, které Bůh vymyslel až po Adamově pádu. Byl zjevením **Římanům 16,25** „*tajemství, které bylo po věčné časy skryto*“. Odhalil principy a zásady, které jsou od věčnosti základem Boží vlády. Bůh i Kristus od počátku věděli, že satan odpadne a že svou mocí klamat svede k hříchu i člověka. Existence hříchu nebyla Božím záměrem. Bůh však tuto mimořádnou krizovou situaci předvídal a připravil plán, jak jí čelit. Miloval svět natolik, že se zavázal dát svého Syna, jediného svého druhu, **Jan 3,16** „*aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný*“. (srv. TV 10.5)

DA – Touha věků 22.3 Lucifer řekl: **Izajáš 14,13.14** ¹³ ... Nad hvězdy Boží vyvýším svůj trůn ... ¹⁴ ... vyrovnám se Nejvyššímu.“ Kristus však **Filipským 2,6.7 (B21)** „*Ačkoli sdílel Boží podstatu, na své*

rovnosti s ním netrval. ⁷Místo toho se vzdal sám sebe: přijal podstatu služebníka, vzal na sebe lidskou podobu". (srv. TV 11.1)

DA – Touha věků 22.4 Kristus se obětoval dobrovolně. Mohl zůstat po boku Otce. Mohl si dál žít v nebeské slávě a těšit se z úcty andělů. Rozhodl se však, že odevzdá vládu zpět do Otcových rukou a sestoupí z vesmírného trůnu, aby přinesl světlo a život lidem, kteří umírají ve tmě. (srv. TV 11.2)

DA – Touha věků 22.1 Falešné chápání Boha zahalilo zemi tmou. Bylo třeba zlomit satanovu zrádnou moc, aby temným mrakem mohlo proniknout světlo a svět se mohl vrátit k Bohu. Toho nebylo možné dosáhnout násilím. Násilí je v rozporu se zásadami Boží vlády. Pán Bůh touží pouze po službě z lásky. Lásku si nelze vynutit, získat silou či příkazem. Lásku probouzí jen láska. Znat Boha znamená milovat Ho. Musí se ukázat, že Jeho charakter je v protikladu k charakteru satana. Takové dílo mohla vykonat jen jedna bytost v celém vesmíru. Boží lásku mohl zjevit jen Ten, kdo ji poznal v celém jejím rozsahu. Po temné noci muselo světu vzejít Slunce spravedlnosti **Malachiáš 3,20** "a na jeho paprscích bude uzdravení". (srv. TV 10.4)

Ed – Výchova 27.1 Vše, co ztratili tím, že podlehlí satanovi, mohli znovu získat skrze Krista. (srv. Vy 17.3)

SD – Synové a dcery Boží 348.2 Hřích je odporná věc. Znehodnotil morální krásu velkého počtu andělů. Vstoupil do našeho světa a téměř zničil morální obraz Boha v člověku. Bůh však ve své velké lásce připravil cestu, jak může člověk znovu získat zpět postavení, z něhož padl, když podlehl pokušiteli. Kristus přišel, aby se postavil do čela lidstva, aby v náš prospěch vydobyl dokonalý charakter.... **Jan 1,12** "Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi."

PP – Patriarchové a proroci 68.2 Smrt Krista pro spásu člověka nejen zpřístupní nebe lidem, ale před celým vesmírem ospravedlní postup Boha a Jeho Syna proti satanově vzpouře. Upevní věčnou platnost Božího zákona a odhalí povahu a následky hříchu. (srv. PP 40.3)

Galatským 4:4-5 ⁴Když však přišla plnost času, vyslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, narozeného pod Zákonem, ⁵aby vykoupil ty, kdo byli pod Zákonem, a abychom přijali synovství.

DA – Touha věků 57.1 Satan představuje Boha jako sobeckého tyрана, který chce všechno a nedává nic, který vyžaduje, aby Mu všechny bytosti sloužily a tím Ho oslavovaly, a sám není ochoten pro ně a pro jejich dobro cokoli udělat. Obětování Krista však zcela jasně ukazuje Otcovo smýšlení. Svědčí o tom, že Boží úmysly s lidmi jsou myšlenkami **Jeremiáš 29,11** *“o pokoji a ne o zlu”*. Boží nenávist k hříchu je silná jako smrt, ale Boží láska k hříšníkovi je silnější. (srv. TV 32.4-5)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 250.1 Bůh a Kristus od počátku věděli o satanově odpadnutí a také o Adamově pádu skrze podvodnou moc tohoto odpadlíka. Plán spásy byl navržen tak, aby vykoupil padlé lidstvo, aby mu poskytl další šanci. Kristus byl od počátku Božího stvoření určen do funkce Prostředníka. Byl od věčnosti ustanoven, aby byl naším zástupcem a naší jistotou. Ještě před stvořením světa bylo rozhodnuto, že Kristovo božství bude zahaleno do lidství. Kristus řekl: **Židům 10,5** *“Připravil jsi mi však tělo”*. V lidské podobě však přišel až po naplnění času. Pak přišel na náš svět jako nemluvně v Betlémě.

Micheáš 5:1 *A ty, Betléme efratský ... z tebe mi vzejde ten, kdo bude vládnout nad Izraelem, ten, jehož původ je odedávna, ode dnů věčných.*

2. Korintským 8:9 *Znáte přece milost našeho Pána Ježíše Krista: ačkoli byl bohatý, stal se kvůli vám chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli.*

Filipským 2:6-8 ⁶Ačkoli byl [Ježíš Kristus] ve způsobu Božím, nelpěl na tom, že je roven Bohu, ⁷nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob otroka a stal se podobným lidem. A když se ukázal v podobě [tvaru, formě] člověka, ⁸ponížil se, stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1127.1 Nesl hříchy světa a vytrpěl trest, který se na Jeho božské nitro valil jako hora. Položil svůj život jako oběť, aby člověk nemusel zemřít navěky. Nezemřel proto, že by musel, ale z vlastní svobodné vůle.

9T – Svědectví pro církev, 9. svazek 185.2 Litoval lidi v jejich slabosti a hříšnosti a přišel na tuto zemi, aby lidem zjevil, čím Bůh pro člověka je. Opustil královská nádvoří a oděl své božství lidskostí. Osobně přišel na tento svět, aby v náš prospěch vypracoval dokonalý charakter.

14LtMs – Dopisy a rukopisy, svazek 14, Rukopis 165, 1899, odst. 5 Kristus prohlásil: "Kde stojí satanův trůn, tam bude stát můj kříž, nástroj ponížení a utrpení. Neporuším ani jeden princip týkající se lidské přirozenosti.

Židům 10:5 *Když tedy vchází do světa, praví: "Oběť a obětní dar jsi nechtěl, připravil jsi mi však tělo.*

DA – Touha věků 23.2 Pán Bůh skryl svou slávu a zahalil svou vznešenost, aby na něho mohly pohlédnout chabé oči smrtelníků. Proto měl Kristus přijít **Filipským 3,21** *“v těle naší poníženosti”*, **Filipským 2,7** *“v podobě člověka”*. Podle lidských měřítek nebyl tak krásný, aby po něm všichni toužili, a přece byl vtěleným Bohem, světlem nebe i země. Skryl svou slávu, velikost a vznešenost, aby se mohl přiblížit trpícím a pokoušeným lidem. (srv. TV 11.4)

15LtMs – Dopisy a rukopisy, svazek 15, Dopis 22, 1900, odst. 15 Kristus dal sám sebe jako výkupné. Odložil své královské roucho. Odložil svou královskou korunu a sestoupil z nejvyššího postavení, ze

kterého velí celému nebi, a oblékl své božství do lidství, aby mohl nést všechny slabosti a snášet všechna pokušení lidstva.

Matouš 1:23 "Hle, ta panna otěhotní a porodí syna a dají mu jméno Immanuel", což v překladu znamená: "Bůh s námi."

Matouš 1:18-21 ¹⁸S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Marie byla zasnoubena Josefovi. Dříve než se sešli [vzali], zjistilo se, že je těhotná z Ducha Svatého. ¹⁹Její muž Josef byl spravedlivý, ale nechtěl ji vystavit hanbě; rozhodl se propustit ji tajně. ²⁰Když to rozvážil, hle, Pánův anděl se mu ukázal ve snu a řekl: "Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou ženu; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha Svatého. ²¹Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš, neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů."

DA – Touha věků 22.2 Existence hříchu nebyla Božím záměrem. Bůh však tuto mimořádnou krizovou situaci předvídal a připravil plán, jak jí čelit. Miloval svět natolik, že se zavázal dát svého Syna, jediného svého druhu, **Jan 3,16** "aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný". (srv. TV 10.5)

DA – Touha věků 36.3 Záludnost hříchu dosáhla svého vrcholu.... Lidská těla, ve kterých měl přebývat Bůh, se stala příbytkem démonů. Nadpřirozené síly ovládly smysly, nervy, city i tělo člověka a hnaly ho k uspokojování nejnižších žádostí a nejodpornějšího chtíče. Lidské tváře nesly pečeť zla. Vyzařovala z nich povaha démonů, kteří je ovládali. To byl pohled, který se naskytl Vykupiteli světa. (srv. TV 23.4)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 280.2 Po čtyři tisíce let se oddělovali od Boha. Moudrost k pochopení satanových pokušení a síla odolat jim byla stále menší a menší, až se zdálo, že satan zemi opanoval jako vítěz. Chuť a vášeň, láska ke světu a hříchy opovážlivosti, to byly velké větve zla, z nichž vyrůstaly všechny druhy zločinu, násilí a zkaženosti.

DA – Touha věků 37.3 Satan jásal, že se mu podařilo znehodnotit Boží obraz v lidstvu. Pak přišel Ježíš, aby v člověku obnovil obraz jeho Stvořitele. Jedině Kristus může obnovit charakter, který byl zničen hříchem. Přišel vyhnat demony, kteří ovládali vůli člověka. Přišel nás pozvednout z prachu, přetvořit pošramocený charakter podle vzoru svého božského charakteru a ozdobit jej svou vlastní slávou. (srv. TV 24.1-2)

Lukáš 2:10-12 ¹⁰Anděl jim řekl: “Nebojte se. Hle, zvěstuji vám dobrou zprávu o veliké radosti, která bude pro všechny lid, ¹¹že se vám dnes narodil Zachránce, který je Kristus Pán, v městě Davidově. ¹²Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plenek a ležící v jeslích.”

DA – Touha věků 48.6 Pro Božího Syna by bylo téměř nekonečně pokořující už to, kdyby na sebe vzal lidskou přirozenost v době, kdy Adam stál v rajske zahradě ještě ve své nevinnosti. Ježíš však přijal lidství oslabené čtyři tisíce let trvajícím působením hříchu. Stejně jako každý Adamův potomek nesl i Kristus následky působení zákona dědičnosti. O jaké následky šlo, nám ukazuje život jeho pozemských předků. S takovým dědictvím tedy přišel na svět, aby sdílel naše strasti a pokušení, a aby nám dal příklad, jak žít životem bez hříchu. (srv. TV 27.4)

DA – Touha věků 49.1 Satan nenáviděl Krista pro Jeho postavení už v nebeských nádvořích. Když byl satan sesazen, jeho nenávist ke Kristu ještě vzrostla. Nenáviděl Božího Syna, který nabídl sám sebe jako výkupné pro záchranu hříšného lidstva. Přesto Bůh dovolil svému Synu, aby se jako bezbranné dítě, které je vystaveno lidským slabostem, narodil do světa, ve kterém satan vyhlásil svoji vládu. Dovolil mu žít životem lidí se všemi jeho úskalími a nebezpečími, bojovat boj, který musí bojovat každý člověk, s nebezpečím prohry a věčného zahynutí. (srv. TV 28.1)

RH – časopis Review and Herald, 29. října 1895, odst. 1 Od chvíle, kdy Kristus vstoupil na svět, se dala do práce celá armáda satanových jednotek, aby Ho oklamala a svrhla, stejně jako byl oklamán a svržen Adam. Pokud by nad Kristem zvítězil, svět, který Bůh stvořil, by se stal satanovou říší.

ST – časopis Znamení doby, 5. dubna 1883, čl. A, odst. 3 Satan však vidí, že proti jeho plánům působí vyšší moc. Boží andělé chránili život malého Vykupitele. Josef byl ve snu varován, aby utekl do Egypta, že v pohanické zemi pro Vykupitele světa najde útočiště. Satan Ho pronásledoval od plenek až do dospělosti a vymýšlel prostředky a způsoby, jak Ho odlákat od věrnosti Bohu a přemoci Ho svými rafinovanými pokušeními. Neporušená čistota Kristova dětství, dospívání a dospělosti, kterou satan nemohl poskvřnit, ho mimořádně znepokojovala. Všechny jeho šipky a šípy pokušení mýjely Božího Syna aniž by Mu ublížily. Když viděl, že všechna pokušení nedokázala pohnout Kristovou bezúhonností ani narušit neposkvřněnou čistotu mladého Galilejce, byl zmatený a rozrušený. Pohlížel na tohoto mladíka jako na nepřítele, ze kterého musí mít strach a hrůzu.

ST – časopis Znamení doby, 5. dubna 1883, čl. A, odst. 4 To, že po zemi chodil někdo, kdo měl morální sílu odolávat všem jeho pokušením, kdo odolával všem lákavým úplatkům svádějícím k hříchu, a nad kým nemohl získat žádnou převahu, kterou by Krista oddělil od Boha, to Božího nepřítele drásalo a rozrušilo.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1116.7 Není správné tvrdit, jak to říkají mnozí autoři, že Kristus byl jako všechny děti. Nebyl jako všechny ostatní děti. Mnoho dětí je špatně vychováváno a chybně vedeno. Josef, a zvláště Marie, však měli stále před očima vzpomínku na božské Otcovství svého dítěte. Ježíš byl vyučován v souladu s posvátným charakterem svého poslání. Jeho sklon ke správnému jednání byl pro Jeho rodiče neustálým potěšením. Otázky, které jim kladl, je vedly k tomu, aby co nejpečlivěji studovali velké prvky pravdy. Jeho nitro burcující slova o přírodě a o Bohu přírody otevírala a osvěcovala jejich mysl.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1117.1 Oči Božího Syna často hleděly na skály a pahorky v okolí jeho domova. Byl s přírodou dobře obeznámen. Viděl slunce na nebi, měsíc a hvězdy, jak plní své

poslání. Zpěvem vítal svítání. Naslouchal skřivánkům, kteří svému Bohu zpívali lahodné melodie a připojil svůj hlas k hlasům chvály a díky....

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1117.2 Lukáš 2:40 "Dítě pak rostlo a sílilo naplňováno moudrostí a Boží milost byla s ním." Byl příkladem toho, o co mohou usilovat všechny děti, pokud budou rodiče co nejvroucněji hledat Pána a pokud budou děti spolupracovat se svými rodiči. Svými slovy a činy projevoval se všemi něžný soucit. Jeho společnost byla jako hojivý, uklidňující balzám pro zarmoucené a sklíčené.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1117.3 Při pohledu na dětskou tvář zářící životem nemůže nikdo říct, že Kristus byl stejný jako ostatní děti. Byl Bohem v lidském těle. Když na něj jeho společníci naléhali, aby udělal něco špatného, božství problesklo lidstvím a on zlo rozhodně odmítl. V jediném okamžiku rozlišil mezi dobrem a zlem, postavil hřích do světla Božích příkazů a nastavil zákon jako zrcadlo, které špatnost osvětlilo světlem. Právě toto jasné rozlišování mezi dobrem a zlem často popouzelo Kristovy bratry k hněvu. Jeho výzvy, prosby a zármutek, který se objevil v Jeho tváři, k nim však projevovaly tak něžnou a upřímnou lásku, že se až styděli za to, že se Ho pokusili odvést od Jeho pevného smyslu pro spravedlnost a věrnost (The Youth's Instructor, 8. září 1898).

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1117.6 Kristus je ideálem pro celé lidstvo. Zanechal dokonalý příklad pro dětství, dospívání i dospělost. Přišel na tuto zemi a prošel různými obdobími lidského života. Mluvil a jednal jako jiné děti a mladí lidé až na to, že se nedopustil ničeho špatného. Hřích v Jeho životě nenašel žádné místo. Neustále žil v prostředí nebeské čistoty. Od dětství až do dospělosti si zachoval neposkrvněnou důvěru v Boha. Bible o něm říká: ... **Lukáš 2:52** "A Ježíš prospíval v moudrosti a v tělesném růstu a v přízni u Boha i u lidí."

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 915.3 V lidském těle žil podle Božího zákona, aby mohl odsoudit hřích v těle a vydat nebeským zástupcům svědectví o tom, že zákon byl ustanoven pro život a zajišťuje štěstí, pokoj a věčné dobro všem, kteří jsou poslušní.

DA – Touha věků 512.3 Ať matky přicházejí se všemi svými problémy za Ježíšem. U něho najdou milost, která jim pomůže při výchově dětí. Pro každou matku, která chce složit své břemeno ke Spasitelovým nohám, jsou dveře otevřeny dokořán. Ten Ježíš, který tehdy řekl: **Matouš 19:14** "Nechte děti a nebraňte jim přijít ke mně." zve matky také dnes, aby k němu přiváděly své děti, aby jim žehnal. I nemluvně v náručí své matky může spočívat ve stínu Všemohoucího skrze víru matky, která se za něj modlí. Jan Křtitel byl naplněn Duchem svatým od svého narození. Pokud budeme žít ve společenství s Bohem, můžeme taktéž očekávat, že Boží Duch bude formovat naše maličké od prvních chvil jejich života. (srv. TV 327.1)

Jan 1:1-3 ¹Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh. ²To bylo na počátku u Boha. ³Všechno vzniklo skrze ně a bez něho nevzniklo vůbec nic, co je.

PP – Patriarchové a proroci 34.1 Kristus, to Slovo, ten jediný Božský Syn, jediný svého druhu, byl jedno s věčným Otcem – jedno v přirozenosti, v charakteru, v záměru – byl jedinou bytostí, která mohla vstoupit do všech Božích plánů a záměrů. (srv. PP 12.5)

Jan 1:4-5,9 ⁴V něm byl život a ten život byl světlo lidí. ⁵A to světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila [nepřemohla]. ⁹Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka, to přicházelo na svět.

Jan 1:14 A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jediný Syn, plný milosti a pravdy.

RH – časopis Review and Herald, 11. prosince 1888, čl. A, odst. 2 Ten, který byl jedno s Otcem, sestoupil ze vznešeného nebeského trůnu, odložil své královské roucho a korunu, oblékl své božství do lidství a snížil se tak na úroveň chatrných lidských schopností.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1130.2 Když Ježíš přijal lidskou přirozenost a stal se podobným člověku, přisvojil si celý lidský organismus. Jeho potřeby byly potřebami, jaké má člověk. Měl tělesné potřeby, které bylo třeba zaopatřit, tělesnou únavu, ze které si musel odpočinout. Prostřednictvím modlitby k Otci byl posilňován pro plnění povinností a pro zkoušky (Dopis 32, 1899).

RH – časopis Review and Herald, 5. července 1887, odst. 6 Jaká to byla pokora! Andělé nad ní žasli. Jazyk to nedokáže popsat, představivost to nedokáže pojmut. Věčné Slovo souhlasilo s tím, že se stane tělem! Bůh se stal člověkem!

1. Timoteus 3:16a A vpravdě veliké je to tajemství zbožnosti: Ten, který [Bůh] se zjevil v těle...

2. Janův 1:7,9 ⁷Neboť do světa vyšli mnozí svůdci, kteří nevyznávají Ježíše Krista přicházejícího v těle; každý takový člověk je svůdce a antikrist. ... ⁹Každý, kdo zachází dále a nezůstává v učení Kristově, nemá Boha; kdo zůstává v učení [Kristově], má i Otce i Syna.

DA – Touha věků 311.4 Stal se tělem, jako jsme tělem i my. Pociťoval hlad, žízeň i únavu. Sytil se jídlem a osvěžoval spánkem. Sdílel úděl člověka, a přece byl neposkvrněným Božím Synem. Byl Bohem v těle. (srv. TV 195.6)

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 129.3 Jeho lidská přirozenost byla stvořená; nevlastnila dokonce ani andělské schopnosti. Byla lidská, totožná s naší. Prošel stejnou zkušeností, ve které Adam selhal. Nyní se nacházel v situaci, kdy, pokud by obstál ve zkoušce a prověrce ve prospěch padlého rodu, by vykoupil Adamovo potupné selhání a pád, v našem vlastním lidství.

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 129.4 Měl lidské tělo a lidskou mysl. Byl kost našich kostí a tělo našeho těla. Od prvního okamžiku svého příchodu na svět byl vystaven chudobě. Setkával se se zklamáním a zkouškami ve svém vlastním domově, mezi svými vlastními bratry. Nebyl obklopen čistými a láskyplnými bytostmi, jako v nebeských nádvořích. Byl sužován těžkostmi. Přišel na náš svět, aby si zachoval čistý, bezhříšný charakter a vyvrátil satanovu lež, že lidé nemohou dodržovat Boží zákon. Kristus přišel, aby žil zákon ve své lidské povaze právě takovým způsobem, jakým mohou žít zákon v lidské přirozenosti všichni, pokud budou jednat tak, jak jednal Kristus.

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 130.1 Bylo učiněno dostatečné opatření, aby smrtelný, padlý člověk mohl být spojen s Bohem natolik, aby mohl pevně vzdorovat každému pokušení, jako to dělal

Kristus, díky stejnému Zdroji, jímž ve své lidské přirozenosti vítězil Kristus. Byl vystaven nepříjemnostem, kterým podléhá lidská přirozenost. Dýchal vzduch téhož světa, který dýcháme my. Žil a působil ve stejném světě, který obýváme i my a který, jak o tom svědčí důkazy, nebyl o nic přívětivější vůči milosti a spravedlnosti, než je tomu dnes.

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 130.2 Mít duchovní vlastnosti Jeho bytosti je naší výsadou, pokud si díky opatřením, která učinil, tato požehnání přivlastníme a budeme pilně pěstovat dobro namísto zla. Máme rozum, svědomí, paměť, vůli, emoce – všechny atributy, které může lidská bytost mít. Prostřednictvím opatření učiněných v době, kdy Bůh a Boží Syn uzavřeli smlouvu o záchraně člověka z otroctví satana, bylo zařízeno vše tak, aby lidská přirozenost mohla vstoupit do jednoty s božskou přirozeností. V takové přirozenosti byl náš Pán pokoušen. Mohl podlehnout satanovým lživým návrhům stejně jako Adam, ale my bychom měli uctívat a oslavovat Božího Beránka za to, že ani v jediném bodě neuhnul ani o píď.

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 131.1 Skrze účast na božské přirozenosti můžeme být čistí, svatí a neposkvrnění. Bůh nebyl učiněn člověkem a člověk nebyl zbožštěn smíšením obou přirozeností. Kristus nevlastnil stejnou hříšnou, zkorumpovanou a padlou nevěrnost, jakou vlastníme my, protože pak by nemohl být dokonalou obětí. - Rukopis 94, 1893.

ML – Můj život dnes 323.2-3 Kristus je nazván druhým Adamem. V čistotě a svatosti, spojený s Bohem a Bohem milovaný začal tam, kde začal první Adam. Dobrovolně se postavil na území, na kterém Adam padl, a vykoupil Adamovo selhání. První Adam byl však v každém ohledu ve výhodnější pozici než Kristus....

ML – Můj život dnes 323.5 Kristus byl satanem pokoušen stokrát tvrdším způsobem než Adam a za okolností v každém ohledu náročnějších. Podvodník se představil jako anděl světla, ale Kristus jeho pokušením odolal. Vykoupil Adamův potupný pád a zachránil svět.

ML – Můj život dnes 323.6 Ve své lidské přirozenosti si zachoval čistotu svého božského charakteru. Žil podle Božího zákona a ctil jej ve světě přestupků, čímž nebeským zástupům, Satanovi a všem padlým Adamovým synům a dcerám zjevil, že díky Jeho milosti může lidstvo zachovávat Boží zákon. Přišel, aby vtiskl svou vlastní božskou přirozenost, svůj vlastní obraz, kajícímu, věřícímu člověku.

1. Timoteus 3:16 A vpravdě veliké je to tajemství zbožnosti: Ten, který [Bůh] se zjevil v těle, byl ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, byl hlásán národům [pohanům v národech], ve světě mu uvěřili, byl přijat ve slávě [do slávy] vzhůru.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1130.5 Když uvažujeme nad Kristovým vtělením do lidství, stojíme bezradně před nezměrným tajemstvím, které lidská mysl nedokáže pochopit. Čím více o něm přemýšlíme, tím více nás to naplňuje úžasem. Jak hluboký je kontrast mezi božstvím Krista a bezmocným děťátkem ležícím v betlémských jeslích! Jak můžeme obsáhnout vzdálenost mezi mocným Bohem a bezmocným dítětem? A přece se Stvořitel světů, Ten, v němž byla ztělesněna plnost božství, zjevil v bezmocném nemluvněti v jeslích. Mnohem vyšší než kterýkoli z andělů, rovný Otci v důstojnosti a slávě, a přesto oděn do roucha lidství! Božství a lidství se tajemným způsobem spojilo a člověk a Bůh se stali jedním. Právě v tomto spojení nacházíme naději pro náš padlý lidský rod. Díváme-li se na Krista v Jeho lidství, díváme se vlastně na Boha a vidíme v Něm jas Jeho slávy, vyjádření obrazu Jeho osoby (The Signs of the Times, 30. července 1896).

DA – Touha věků 19.1 2. Korintským 4,6 “Bůh ... osvětlil lidi poznáním Boží slávy v osobě Ježíše Krista.” Ježíš Kristus byl od věčnosti jedno s Otcem, byl “obrazem Božím”, ztělesněním Boží velikosti a vznešenosti, “odleskem Boží slávy”. Přišel na svět proto, aby nám zjevil Boží slávu, aby na zem zatemněnou hříchem přinesl světlo Boží lásky, aby byl “Bohem s námi”. Proto o něm prorok řekl: “Daj mu jméno Immanuel.” (srv. TV 9.1)

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 904.6 Když chceme studovat nějaký problém do hloubky, zaměřme svou mysl na nejúžasnější věc, která se kdy odehrála na nebi i na zemi – na vtělení Božího Syna. Bůh dal svého Syna, aby za hříšné lidské bytosti zemřel potupnou a zahanbující smrtí. Ten, který byl velitelem nebeských nádořů, odložil své královské roucho a královskou korunu a oděl své božství lidstvím a přišel na tento svět, aby se postavil do čela lidského rodu jako vzor pro člověka. Ponižil se, aby trpěl spolu s lidstvem, aby byl postihnut všemi jeho útrapami.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 904.5 Kristus by během svého pozemského působení pro záchranu padlého člověka nemohl udělat nic, kdyby se božství nespojilo s lidstvím. Omezené schopnosti člověka nemohou toto úžasné tajemství popsat – spojení dvou přirozeností, božské a lidské. To nemůže být nikdy vysvětleno. Člověk musí zůstat v údivu a mlčet. A přece má člověk tu výsadu být účastníkem božské přirozenosti, a tak může do tohoto tajemství do jisté míry vstoupit (List 5, 1889).

Koloským 1:25-29 ²⁵Jejím služebníkem jsem se stal ... abych naplnil slovo Boží -- ²⁶to tajemství, které bylo od věků a od prvních pokolení ukryté, nyní však bylo zjeveno jeho svatým, ²⁷kterým Bůh toužil oznámit, jaké je bohatství slávy tohoto tajemství mezi pohany [národy]: tím tajemstvím je Kristus ve vás, naděje slávy. ²⁸Jeho my zvěstujeme napomínající každého člověka a vyučující každého člověka ve vši moudrosti, abychom každého postavili dokonalého v Kristu. ²⁹Proto také usilovně pracuji a zápasím v souladu s jeho působením, které je ve mně mocné [ve mně mocně působí].

2. Korintským 4:4 Jim, nevěřícím, bůh tohoto věku oslepil myšlení, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Krista, jenž je obrazem Božím.

1. Janův 2:22-23 ²²Kdo je lhář, neli ten, kdo popírá, že Ježíš je Kristus? To je ten antikrist, který popírá Otce i Syna. ²³Každý, kdo popírá Syna, nemá ani Otce. Kdo vyznává Syna, má i Otce.

GC – Velký spor věků 524.2 Jestliže lidé odmítají svědectví inspirovaného Písma o božství Ježíše Krista, je zbytečné se s nimi o to přit, protože je nepřesvědčí ani nejpádňější důkaz. **1. Korintským 2,14**

“Duševní [tělesný – BKR] člověk však nepřijímá věci Ducha [Božího], neboť jsou mu bláznovstvím a nemůže je poznat, protože mají být posuzovány duchovně.” Nikdo, kdo se drží tohoto omylu, nemůže správně chápat povahu a poslání Ježíše Krista nebo Boží plán záchrany člověka. (srv. VDV 341.5)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 243.3 Musíme mít otevřenou mysl, abychom si uvědomili, že Kristus odložil své královské roucho, svou královskou korunu, své nejvyšší velení a oblékl své božství do lidství, aby se mohl setkat s člověkem tam, kde je, a přinést lidské rodině morální sílu stát se Božími dětmi. Aby vykoupil člověka, stal se Kristus poslušným až k smrti, a to smrti na kříži.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 244.1 Lidství Božího Syna je pro nás vším. Je zlatým řetězem, který poutá naše nitro ke Kristu a skrze Krista k Bohu. To má být předmětem našeho studia. Kristus byl skutečným člověkem; tím, že se stal člověkem, podal důkaz o své pokoře. Přesto byl Bohem v těle. Když přistupujeme k tomuto tématu, uděláme dobře, když budeme naslouchat slovům, která Kristus pronesl k Mojžíšovi u hořícího keře: **Exodus 3,5** "Zuj si z nohou sandály, protože místo, na kterém stojíš, je půda svatá." K tomuto studiu bychom měli přistupovat s pokorou učedníka, se zkroušeným srdcem. A studium Kristova vtělení je úrodné pole, které se důkladnému hledači skryté pravdy bohatě odmění.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1129.3 Ačkoli byla Kristova božská sláva na čas zahalena a zastíněna lidstvím, které přijal, přesto nepřestal být Bohem, když se stal člověkem. Lidství nenahradilo božství, ani božství lidství. To je tajemství zbožnosti. Oba výrazy "lidství" a "božství" byly v Kristu úzce a nerozlučně spojeny, a přesto měly odlišnou individualitu. Ačkoli se Kristus ponížil, aby se stal člověkem, stále vlastnil božství. Jestliže byl věrný a oddaný své nezkaženosti, Jeho božství se nemohlo ztratit. Přestože byl Ježíš obklopen zármutkem, utrpením a morálním poskvrněním, opovrhován a odmítnut lidmi mohl o sobě v nebi mluvit jako o Synu člověka. Když své dílo na zemi dokončil, byl připraven znovu přijmout svou božskou slávu.

1. Timoteus 3:16 A vpravdě veliké je to tajemství zbožnosti: Ten, který [Bůh] se zjevil v těle, byl ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, byl hlásán národům [pohanům v národech], ve světě mu uvěřili, byl přijat ve slávě [do slávy] vzhůru.

Koloským 2:1-3 ¹Chci, abyste věděli, jaký zápas vedu pro vás ... i pro všechny, kteří mne ani osobně neviděli. ²Zápasím o to, aby byli povzbuzeni ve svém srdci a navzájem spojeni v lásce byli dovedeni do celého bohatství plné jistoty porozumění, k plnému poznání Božího tajemství, Krista, ³ve kterém jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 249.1 To, že se Bůh takto zjevil v těle, je skutečně tajemstvím a bez pomoci Ducha svatého nemůžeme doufat, že tomuto tématu porozumíme. Nejvíce pokořující lekcí, kterou se člověk musí naučit, je nicotnost lidské moudrosti a pošetilost snahy vyhledat Boha na vlastní pěst, pouze vlastním úsilím.

1. Korintským 2:14 Duševní [tělesný – BKR] člověk však nepřijímá věci Ducha [Božího], neboť jsou mu bláznovstvím a nemůže je poznat, protože mají být posuzovány duchovně.

1. Korintským 2:7-10a Mluvíme ... ⁷ ... o Boží moudrosti, skryté v tajemství, kterou Bůh před věky předurčil k naší slávě. ⁸Tu nikdo z vládců tohoto věku nepoznal. Neboť kdyby ji poznali, nebyli by ukřižovali Pána slávy. ⁹Ale jak je napsáno: "Co oko nevidělo a ucho neslyšelo a na lidské srdce nevstoupilo, to Bůh připravil těm, kdo ho milují." ¹⁰Nám to Bůh zjevil skrze [svého] Ducha...

1. Timoteus 3:16a A vpravdě veliké je to tajemství zbožnosti: Ten [Bůh], který se zjevil v těle...

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1128.2 Své božství zahalil do roucha lidství, ale svého božství se nezbavil. Jako božsko-lidský Spasitel se postavil do čela padlého lidského rodu, aby se podílel na jeho zkušenostech od dětství až po dospělost (The Review and Herald, 15. června 1905).

Jan 1:14 A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jediný Syn, plný milosti a pravdy.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 915.3 Dílo vykoupení je nazýváno tajemstvím a je to skutečně to tajemství, které přináší věčnou spravedlnost všem, kdo věří.... Kristus přijal lidství za nekonečně velkou cenu, bolestným procesem, tajemným pro anděly i pro lidi. Skryl své božství, odložil svou slávu a narodil se jako dítěátko v Betlémě.

ST – časopis Znamení doby, 26. dubna 1905, odst. 2 Jaké protiklady se potkávají a zjevují se nám v osobě Krista! Mocný Bůh, a přece bezmocné dítě! Stvořitel celého světa, a přitom ve svém vlastním světě často hladový a unavený a bez místa, kde by mohl složit hlavu! Syn člověka, a přece nekonečně výše postavený, než anděl! Rovný Bohu Otci, přitom je Jeho božství oděno do lidství, stojí v čele padlého lidstva, aby lidé mohli být pozvednuti a zachráněni! Vlastní věčné bohatství, a přesto žije životem chudého člověka! Jedno s Otcem v důstojnosti a moci, a přesto ve svém lidství pokoušen ve všech bodech, jako jsme pokoušeni my! Ve chvíli své smrtelné agónie na kříži jako Vítěz, který odpovídá na prosbu kajícího hříšníka, aby na něj pamatoval, až vstoupí do svého království.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1129.7 Neexistuje nikdo, kdo by dokázal vysvětlit tajemství Kristova vtělení. Víme však, že přišel na tuto zemi a žil jako člověk mezi lidmi. Člověk Ježíš Kristus nebyl Pán Bůh Všemohoucí, přesto jsou Kristus a Otec jedno. Božství pod mučivým trýzněním na Kalvárii nezaniklo, přesto je však pravdou, že **Jan 3:16** "Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný".

RH – časopis Review and Herald, 17. července 1900, odst. 8 Lásku, kterou Kristus projevil, smrtelný člověk nemůže pochopit. Je to příliš hluboké tajemství, než aby ho lidská mysl dokázala pochopit. Kristus ve skutečnosti spojil lidskou přirozenost plnou pohoršení se svou vlastní bezhříšnou

přirozeností, protože tímto aktem shovívavosti mu bylo umožněno vylít svá požehnání ve prospěch padlého lidstva. Tím nám umožnil být účastníky Jeho přirozenosti. Tím, že sám sebe učinil obětí za hříchy, otevřel cestu, díky níž se s Ním lidé mohou stát jedno. Postavil se do pozice člověka a tím se stal schopným trpět. Celý jeho pozemský život byl přípravou na oltář.

RH – časopis Review and Herald, 17. července 1900, odst. 9 Kristus nám ukazuje klíč ke všemu svému utrpení a ponížení – a sice Boží lásku.

1. Janův 4:10 *V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.*

1BC – Biblický komentář, 1. svazek 1084.8 Jakmile vznikl hřích, byl tu Spasitel. Kristus věděl, že bude muset trpět, a přesto se stal náhradou za člověka. Jakmile Adam zhřešil, Boží Syn sám sebe představil jako záruku za lidské pokolení. Síla Jeho smrti na golgotském kříži přinesla moc odvrátit rozsudek zkázy vyslovený nad viníky (The Review and Herald, 12. března 1901).

SD – Synové a dcery Boží 22.4 To je to tajemství zbožnosti. To, že Kristus přijal lidskou přirozenost a životem v ponížení pozvedl člověka na škále morální hodnoty u Boha tím, že svou přisvojenou přirozenost vynesl k Božímu trůnu a tam představil své děti Otcí, aby jim udělil poctu převyšující tu, které se dostává andělům. To je ten div celého vesmíru, tajemství, do něhož touží nahlédnout andělé. To je láska, při které srdce hříšníka roztává.

DA – Touha věků 19.2 Tím, že přišel žít na zem s námi, měl Ježíš představit Boha lidem i andělům. Byl Božím Slovem, vyjádřením Božího myšlení. V modlitbě za učedníky řekl: **Jan 17,6** *“Zjevil jsem tvé jméno lidem,”* — **Exodus 34,6** *“soucitný a milostivý, pomalý k hněvu [trpělivý], hojný v milosrdenství a věrnosti”* — **Jan 17,26** *“aby láska, kterou jsi mne miloval, byla v nich, i já abych byl v nich”*. Toto zjevení však nebylo určeno jen Božím dětem na zemi. Náš malý svět je učebnicí vesmíru. Obdivuhodný Boží záměr plný milosti a tajemství lásky, která přináší spásu, jsou **1. Petrův 1,12** *“věcmi, do nichž andělé touží nahlédnout”*. Budou je zkoumat po celé věky. Pro vykoupené stejně jako pro nepadlé bytosti bude Kristův kříž předmětem zkoumání i písní radosti. Ukáže se, že sláva, která vyznačuje z Ježíšovy tváře, je slávou sebe obětující lásky. Ve světle Golgoty všichni pochopí, že zákon lásky, která zapírá sama sebe, je zákonem života na zemi i v nebi. Srdce samotného Boha je zdrojem lásky, která **1. Korintským 13:5** *“nehledá svůj prospěch”*. V tichém a pokorném Kristu se zjevil charakter Toho, jenž přebývá ve světle, k němuž se žádný člověk nemůže přiblížit. (srv. TV 9.2)

Lukáš 1:35 A anděl jí odpověděl: “Duch Svatý přijde na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní; proto také to Svaté (+dítě, B21), co se [z tebe] narodí, bude nazváno Syn Boží.

ST – časopis Znamení doby, 29. května 1901, odst. 11 Když se naplnil čas, měl se objevit v lidské podobě. Měl zaujmout své postavení v čele lidstva tím, že na sebe vezme lidskou přirozenost, ale nikoli hříšnost.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 925.5 Narodil se bez poskvrny hříchu, přišel však na svět stejným způsobem, jakým přicházejí členové lidské rodiny. Neměl jen nějaké zdánlivé tělo, ale vzal na sebe lidskou přirozenost a podílel se na životě lidstva.

RH – časopis Review and Herald, 15. prosince 1896, odst. 6 Kristus přišel jako druhý Adam do poskvrněného a zkaženého světa, aby žil životem dokonalé poslušnosti. Lidstvo, oslabené v morální síle, nebylo schopno čelit satanovi, který vládl svým poddaným krutou rukou. Kristus přišel, aby se postavil na bitevní pole v boji proti všem satanským silám. Představením Božího charakteru ve svém životě se snažil získat člověka zpět k věrnosti a oddanosti Bohu.

RH – časopis Review and Herald, 15. prosince 1896, odst. 7 Boží Syn, oděný do lidského těla, sestoupil na úroveň těch, které si přál zachránit. Nebyla v něm žádná lest ani hříšnost, byl vždy čistý a neposkvrněný, přesto na sebe vzal naši hříšnou přirozenost. Oblékl své božství do lidství, aby se mohl spojit s padlým lidstvem, a usiloval získat pro člověka zpět to, co Adam neposlušností ztratil pro sebe i pro svět. Ve svém vlastním charakteru ukázal světu Boží charakter.

ST – časopis Znamení doby, 16. ledna 1896, odst. 2 Satan prohlásil, že je pro Adamovy syny a dcery nemožné Boží zákon dodržovat, a obvinil tak Boha z nedostatku moudrosti a lásky. Pokud nemohli zákon dodržovat, pak byla chyba na straně Zákonodárce. Lidé, kteří jsou pod kontrolou satana, opakují tato obvinění vůči Bohu, když tvrdí, že lidé nemohou dodržovat Boží zákon. Ježíš se ponížil, oděl své božství lidskostí, aby mohl stanout jako hlava a představitel lidské rodiny a svým učením i příkladem odsoudit hřích v těle a označit tak satanova obvinění za lživá. Byl vystaven nejostřejším pokušením, jaká může lidská přirozenost poznat, a přesto nezhřešil, neboť hřích je přestoupení zákona. Vírou se zmocnil božství, stejně jako se skrze něj může lidstvo zmocnit nekonečné síly. Ačkoli byl ve všech bodech pokoušen, jako jsou pokoušeni i lidé, nezhřešil. Nezřekl se své věrnosti Bohu, jako to učinil Adam....

ST – časopis Znamení doby, 16. ledna 1896, odst. 5 Bůh se zjevil v těle, aby odsoudil hřích v těle tím, že projevil dokonalou poslušnost celému Božímu zákonu. Kristus se nedopustil žádného hříchu a v jeho ústech se nenašla žádná lest. Svou lidskou přirozenost nenarušil, a přestože byl v těle, nepřestoupil v ničem Boží zákon. Ba co víc, zbavil padlého člověka každé výmluvy, kterou by mohl uvést jako důvod pro nedodržování Božího zákona. Kristus byl stížen lidskými slabostmi, byl obtěžkán nejprudšími pokušeními, byl pokoušen ve všech ohledech jako lidé, přesto si vytvořil dokonale bezúhonný charakter. Nebyla na něm nalezena žádná poskvrna hříchu.

ST – časopis Znamení doby, 16. ledna 1896, odst. 6 Skrze Kristovo vítězství jsou člověku poskytnuty stejné výhody, jaké měl On; může se totiž stát účastníkem síly, která ho přesahuje, dokonce účastníkem božské přirozenosti, díky níž může zvítězit nad zkažeností, která je ve světě skrze žádostivost. V lidské přirozenosti Kristus rozvinul dokonalý charakter. **Židům 2:16-18** ¹⁶Je přece jasné, že se neujímá andělů, ale ujímá se semene Abrahamova. ¹⁷A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratřím, aby se

stal milosrdným a věrným veleknězem v Božích věcech, k usmíření hříchů lidu. ¹⁸Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni."....

ST – časopis Znamení doby, 16. ledna 1896, odst. 7 Kristovo lidství se nazývá „tím Svatým“. Inspirovaný záznam o Kristu říká: **1. Petrův 2:22** „nedopustil se hříchu“, **2. Korintským 5:21** „nepoznal hřích“ a **1. Janův 3:5** „hříchu v něm není“. Byl **Židům 7:26** „svatý, bezelstný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků“. Přebýval mezi lidmi. Toto svědectví o Kristu jasně ukazuje, že odsoudil hřích v těle. Žádný člověk nemůže říci, že beznadějně podléhá otroctví hříchu a satana. Kristus na sebe vzal odpovědnost za lidstvo a hříchy všech, kteří věří, jsou připsány jemu. Zavázal se, že za ně ponese odpovědnost. Podřídil se každé čárce a písmenu zákona, aby před nepadlými světy, před svatými anděly a před padlým světem dosvědčil, že ti, kdo v Něj uvěří, kdo Ho přijmou jako svou oběť za hřích, kdo se na Něj spolehnou jako na svého osobního Spasitele, budou mít prospěch z Jeho spravedlnosti a stanou se účastníky Jeho božské přirozenosti. Svědčí o tom, že skrze Jeho přičtenou spravedlnost bude věřící člověk poslušný Božím přikázáním.

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 131.1 Skrze účast na božské přirozenosti můžeme být čistí, svatí a neposkvrnění. Bůh nebyl učiněn člověkem a člověk nebyl zbožštěn smíšením obou přirozeností. Kristus nevlastnil stejnou hříšnou, zkorumpovanou a padlou nevěrnost, jakou vlastníme my, protože pak by nemohl být dokonalou obětí. - Rukopis 94, 1893.

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 141.5 Kristus, druhý Adam, přišel v podobě hříšného těla. Ve prospěch člověka byl vystaven zármutku, únavě, hladu a žízní. Byl vystaven pokušení, ale nepodleh hříchu. Nebyla na něm žádná poskvrna hříchu. Prohlásil: **Jan 15:10** „já jsem zachoval [za svého pozemského života] **přikázání svého Otce**“.

2SP – Duch prorocství, 2. svazek 11.1 Jedině Kristus mohl otevřít cestu tím, že přinesl oběť odpovídající nárokům Božího zákona. Byl dokonalý a neposkvrněný hříchem. Byl bez vady a poskvrny.

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1074.6 Druhý Adam byl svobodnou morální bytostí, která je zodpovědná za své jednání. Byl obklopen velmi rafinovanými a zavádějícími vlivy a měl mnohem méně příznivé podmínky pro vedení bezhříšného života než první Adam. Přesto uprostřed hříšníků odolal každému pokušení ke hříchu a zachoval si nevinnost. Vždy zůstal bez hříchu.

YI – časopis Instrukce pro mladé lidi, 16. září 1897, odst. 7 Ve svém lidství byl ztělesněním božského charakteru. Bůh ve svém Synu ztělesnil své vlastní vlastnosti – svou moc, svou moudrost, svou dobrotu, svou čistotu, svou pravdivost, svou duchovnost a svou laskavost. V něm, ačkoli byl člověkem, přebývala veškerá dokonalost charakteru, veškerá božská znamenitost.

Filipským 2:5-8 ⁵Mějte [tedy] v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši. ⁶Ačkoli byl ve způsobu Božím, nelpěl na tom, že je roven Bohu, ⁷nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob otroka a stal se podobným lidem. A když se ukázal v podobě [tvaru, formě] člověka, ⁸ponížil se, stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1126.8 Dobrovolně na sebe vzal lidskou přirozenost. Byl to Jeho vlastní čin a Jeho vlastní volba. Své božství oblékl do lidství. Po celou dobu byl Bůh, ale jako Bůh se nejevil....

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1127.1 Ponížil se a vzal na sebe smrtelnost. Jako člen lidské rodiny byl smrtelný, ale jako Bůh byl pro svět zdrojem života. Ve své božské osobě mohl kdykoli odolat náporu smrti a odmítnout podlehnout její nadvládě. Ježíš však dobrovolně položil svůj život, aby tím mohl dát život a přinést nesmrtelnost. Nesl hříchy světa a vytrpěl trest, který se na Jeho božské nitro valil jako hora. Položil svůj život jako oběť, aby člověk nemusel zemřít navěky. Nezemřel proto, že by musel, ale z vlastní svobodné vůle. To byla pokora. Celý poklad nebes byl vylit v tomto jediném daru pro záchranu padlého člověka. Do své lidské přirozenosti vnesl všechny životodárné síly, které lidé budou potřebovat a které musí přijmout.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1127.2 Jaké podivuhodné spojení člověka s Bohem! Mohl své lidské přirozenosti pomoci odolat nemocem tím, že by ze své božské přirozenosti do té lidské vlil životní vitalitu a neslábnoucí sílu. On se však pokořil až do lidské přirozenosti. Udělal to proto, aby se naplnilo Písmo. Boží Syn vstoupil do tohoto plánu obeznámen se všemi kroky svého ponížení, že musí sestoupit, aby vykonal smířčí obřad za hříchy odsouzeného, sténajícího světa. Jaká to byla pokora! Anděly to ohromilo. Jazyk to nikdy nedokáže popsat, představivost to nedokáže pojmout. Věčné Slovo dalo souhlas k tomu, že se stane tělem! Bůh se stal člověkem! To bylo podivuhodné pokoření.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1127.3 Jenže Kristus sestoupil ještě níž a jako člověk snášel urážky, výčitky, hanebná obvinění a týrání. Zdálo se, že pro Něj na Jeho vlastním území neexistuje bezpečné místo. Musel prchat z místa na místo jako o život. Jeden z Jeho učedníků Ho zradil, jeden z Jeho nejhorlivějších následovníků Ho zapřel. Vysmívali se Mu. Byl korunován trnovou korunou. Byl bičován. Byl přinucen nést těžké břemeno kříže. Nebyl vůči tomuto opovržení a potupě netečný. Podřídil se, ale, ach! Pociťoval hořkost tak, jak by ji žádná jiná bytost nemohla cítit. Byl čistý, svatý a neposkvrněný, a přesto obžalovaný jako zločinec! Obdivuhodný Vykupitel sestoupil z nejvznešenějšího místa. Krok za krokem se pokořoval až k smrti – ale jaká to byla smrt! Byla to ta nejpotupnější, nejkrutější smrt na kříži coby zločince. V očích světa nezemřel jako hrdina, obtěžkaný poctami, jako mužové v bitvě. Zemřel jako odsouzený zločinec, visící mezi nebem a zemí – zemřel vleklou smrtí hanby, vystaven posměškům a ústrkům poníženého, zločinem zatíženého, prostopášného davu! **Žalm 22:8** "Všichni, kdo mě vidí, se mi posmívají. Pošklebují se, potřásají hlavou." Byl započítán mezi zločince, zemřel uprostřed posměchu a jeho příbuzní se ho zřekli. Jeho matka byla svědkem Jeho ponížení a On se musel dívat, jak jejím srdcem proniká meč. Podstoupil kříž nehledě na potupu. Nepřipadala mu významná vzhledem k výsledkům, které vydobyl nejen pro obyvatele tohoto jednoho světa, ale pro celý vesmír, pro každý svět, který Bůh stvořil.

Židům 2:9 Avšak toho, který byl nakrátko postaven níže než andělé, Ježíše, vidíme pro utrpení smrti ověčeného slávou a ctí; tak z milosti Boží za [ve prospěch] každého okusil smrti.

Filipským 2:9-11 ⁹Proto ho také Bůh povýšil nade vše a dal mu jméno, které je nad každé jméno, ¹⁰aby se ve jménu Ježíše sklonilo každé koleno; ti, kdo jsou na nebi i na zemi i pod zemí, ¹¹a k slávě Boha Otce aby každý jazyk vyznal, že Ježíš Kristus je Pán.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 927.2 Pán Ježíš přinesl velkou oběť, aby se setkal s člověkem tam, kde je. Nevzal na sebe přirozenost andělů. Nepřišel, aby zachránil anděly. Je to Abrahamovo símě, kterému pomáhá. **Lukáš 5:32** „Nepřišel jsem volat spravedlivé, ale hříšné k pokání“. Kristus pomáhá lidstvu přijetím lidské přirozenosti (Dopis 97, 1898).

Židům 2:14-15 ¹⁴Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným, aby skrze smrt zahladil [zbavil účinnosti] toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Dávla, ¹⁵a osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví.

YI – časopis Instrukce pro mladé lidi, 25. dubna 1901, odst. 11 Když Kristus sklonil hlavu a zemřel, strhl k zemi pilíře satanova království a vzal je s sebou do hrobu. Zvítězil nad satanem v těžce přirozenosti, nad kterou satan získal vítězství v zahradě Eden. Kristus přemohl nepřítele ve své lidské přirozenosti. Síla Spasitelova božství byla skrytá. Zvítězil v lidské přirozenosti, spoléháním se na sílu od Boha. To je výsadou všech lidí. Úměrné naší víře bude i naše vítězství.

GW – Pracovníci evangelia 161.1 Nepřítel Boha a člověka si nepřeje, aby byla tato pravda jasně prezentována, protože ví, že pokud ji lidé plně přijmou, jeho moc bude zlomena. Pokud se mu podaří ovládnout mysl lidí tvrdících o sobě, že jsou Božími dětmi tak, že jejich zkušeností budou pochybnosti, nevíra a temnota, může je pokušením přemoci....

GW – Pracovníci evangelia 161.3 Nebude-li do zkušenosti Božího lidu vnesena moc shůry, falešné teorie a představy ovládnou mysl, ze zkušenosti mnoha lidí se vytratí Kristus a Jeho spravedlnost a jejich víra bude bez síly a bez života.

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 87.3 Lidé, kteří hledají Kristovu spravedlnost, se budou zabývat tématy převeliké spásy.... Rozjímají o Kristově vtělení, uvažují o velké oběti, která přinesla záchranu ze záhuby, odpuštění, pokoj a věčnou spravedlnost. Nitro se nad těmito velkými a povznášejícími tématy rozplývá.

Římanům 8:1-4 ¹Nyní tedy není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši [a nechodí podle těla, ale podle Ducha]. ²Vždyť zákon Ducha života v Kristu Ježíši mě osvobodil od zákona hříchu a smrti. ³Neboť co bylo Zákonu nemožné, protože byl bezmocný kvůli tělu, to učinil Bůh, když poslal svého Syna v podobnosti těla hříchu a jako oběť za hřích a odsoudil hřích v těle, ⁴aby byl požadavek Zákona naplněn v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha.

TMK – Abych jej znal 131.2 Bůh požaduje, aby Jím stvořené bytosti byly v souladu s Jeho vůlí. Nedokonalost charakteru je hřích a hřích je přestoupení zákona. Všechny spravedlivé charakterové vlastnosti přebývají v Bohu jako dokonalý, harmonický celek. Každý, kdo přijme Krista jako svého osobního Spasitele, má výsadu tyto vlastnosti vlastnit....

TMK – Abych jej znal 131.3 Tento charakter byl zjeven v Kristově životě. Aby mohl svým vlastním příkladem odsoudit hřích v těle, vzal na sebe podobu hříšného těla. Neustále měl na zřeteli Boží charakter; neustále tento charakter zjevoval světu. Kristus si přeje, aby jeho následovníci ve svých životech zjevovali ten samý charakter.

DA – Touha věků 117.1 Satan poukazoval na Adamův hřích jako na důkaz toho, že Boží zákon je nespravedlivý a nelze jej zachovávat. Kristus měl v našem lidství Adamův pád vykoupit. Adam však v době, kdy na něj zaútočil pokušitel, nebyl poznamenán žádnými následky hříchu. Stál zde tehdy v plné síle dokonalého člověka, a to jak po stránce tělesné, tak i duševní. Byl obklopen slávou zahrady Eden a denně se stýkal s nebeskými bytostmi. V úplně jiné situaci byl Ježíš, když vstoupil na poušť, aby se střetl se satanem. Tělesné, duševní i mravní schopnosti lidstva po čtyři tisíce let ochabovaly; Kristus na sebe vzal slabosti degenerovaného lidstva. Jen tak mohl zachránit člověka z nejhlubšího ponížení. (srv. TV 69.6)

DA – Touha věků 117.2 Mnozí tvrdí, že nebylo možné, aby byl Kristus přemožen pokušením. Potom by býval nemohl zaujmout Adamovo místo a zvítězit tam, kde Adam selhal. Kdyby snad byl náš boj v nějakém slova smyslu těžší než ten Kristův, pak by nám nebyl schopen pomoci. Náš Spasitel však přijal lidství se všemi důsledky, které to s sebou neslo. Přijal lidskou přirozenost včetně možnosti podlehnout pokušení. Nemusíme snášet nic, co by nezakusil i On. (srv. TV 70.1)

4BC – Biblický komentář, 4. svazek 1147.4 Přemýšlejte o Kristově ponížení. Vzal na sebe padlou, strádající lidskou přirozenost, poníženou a poskvrněnou hříchem. Vzal na sebe naše bolesti, nesl náš žal a hanbu. Snášel všechna pokušení, kterým je vystaven člověk. Spojil lidství s božstvím: božský duch přebýval v chrámu těla. Spojil se s chrámem. **Jan 1:14** "A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi", protože jen tímto se mohlo spojit s hříšnými, trpícími Adamovými syny a dcerami (The Youth's Instructor, 20. prosince 1900).

RH – časopis Review and Herald, 15. prosince 1896, odst. 7 Boží Syn, oděný do lidského těla, sestoupil na úroveň těch, které si přál zachránit. Nebyla v něm žádná lest ani hříšnost, byl vždy čistý a neposkvrněný, přesto na sebe vzal naši hříšnou přirozenost.

ST – časopis Znamení doby, 17. října 1900, odst. 9 Ježíš přišel na svět jako člověk, aby se s lidmi seznámil a přiblížil se jim v jejich potřebách. Narodil se jako dítěátko v Betlémě. Vyrůstal stejně jako vyrůstají jiné děti. Po celý svůj pozemský život, od mládí až do dospělosti, byl napadán satanovými nejprudšími pokušeními.

ST – časopis Znamení doby, 17. října 1900, odst. 10 Adam byl pokoušen nepřítelem a padl. Nebyl to v něm přebývajíc hřích, který způsobil jeho selhání, neboť Bůh ho stvořil ke svému obrazu, čistého a

bezúhonného. Byl bezchybný jako anděl před trůnem. Nebyly v něm žádné narušené principy, žádné sklony ke zlu. Když však Kristus přišel, aby se setkal se satanovými pokušeními, nesl "[podobnost těla hříchu](#)" (**Římanům 8:3**). Fyzicky oslaben čtyřicetidenním půstem se na poušti setkal se svým protivníkem.

DA – Touha věků 48.6 Pro Božího Syna by bylo téměř nekonečně pokořující už to, kdyby na sebe vzal lidskou přirozenost v době, kdy Adam stál v rajske zahradě ještě ve své nevinnosti. Ježíš však přijal lidství oslabené čtyři tisíce let trvajícím působením hříchu. Stejně jako každý Adamův potomek nesl i Kristus následky působení zákona dědičnosti. O jaké následky šlo, nám ukazuje život jeho pozemských předků. S takovým dědictvím tedy přišel na svět, aby sdílel naše strasti a pokušení, a aby nám dal příklad, jak žít životem bez hříchu. (srv. TV 27.4)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 253.1 Kristus, který neznal ani sebemenší poskvrnění hříchem nebo nečistotou, přijal naši přirozenost v jejím narušeném stavu.

Con – Střet 17.3 Velkolepé dílo vykoupení mohlo být vykonáno pouze tím, že by Vykupitel zaujal místo padlého Adama. S hříchy světa, které na něm spočinuly, by prošel zemí tam, kde Adam klopýtl. Podstoupil by zkoušku nekonečně těžší než tu, ve které Adam selhal. Porazil by pokušitele a zvítězil ve prospěch člověka, aby díky Jeho poslušnosti, čistotě charakteru a neochvějné neporušenosti mohla být Jeho spravedlnost přičtena člověku, aby skrze Jeho jméno mohl člověk přemáhat nepřítele ve svůj vlastní prospěch.

Con – Střet 18.1 Jaká to je láska! Jaká úžasná shovívavost! Král slávy se nabídl, že se pokoří na úroveň padlého lidstva! Vstoupil by do Adamových šlépějí. Přijal by padlou lidskou přirozenost a pustil by se do boje se silným nepřítelem, který nad Adamem zvítězil. Porazil by satana, a tím by otevřel cestu k vykoupení z potupy Adamova selhání a pádu všem, kdo by v Něho uvěřili.

DA – Touha věků 311.5 Kristus je žebříkem z Jákobova snu. Jeho spodní část se opírá o zem a vrchol dosahuje až k nebeské bráně, na samý práh slávy. Kdyby byl žebřík jen o jedinou příčku kratší a nedotýkal se země, byli bychom ztraceni. Kristus však za námi přichází tam, kde se nacházíme. Vzal na sebe naši přirozenost a zvítězil, abychom i my přijetím Jeho přirozenosti vítězili. Učiněn "[v podobnosti těla hříchu](#)" (**Římanům 8:3**) žil bezhříšným životem. Nyní se svým božstvím drží nebeského trůnu, zatímco svým lidstvím dosahuje až k nám. Vybízí nás, abychom vírou v Něho dosáhli slávy Božího charakteru. Proto máme být dokonalí, "[jako je dokonalý](#)" náš "[nebeský Otec](#)" **Matouš 5:48**. (srv. TV 196.1-2)

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1124.2 Kristův život představuje dokonalé lidství. Ve své lidské přirozenosti byl takovým, jakým můžeš být i ty. Vzal na sebe naše slabosti. Nejenže se stal tělem, ale byl učiněn v podobnosti hříšného těla. Jeho božské vlastnosti byly zadrženy, aby Mu od úzkosti nitra nebo tělesné bolesti neulehčovaly (Dopis 106, 1896).

Židům 2:9 Avšak toho, který byl nakrátko postaven níže než andělé, Ježíše, vidíme pro utrpení smrti ověřeného slávou a ctí; tak z milosti Boží za každého okusil smrti.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 925.1 Kristus opustil nebeské královské dvory a přišel na náš svět, aby představil charakter svého Otce a pomohl tak lidstvu vrátit se ke své věrnosti. Lidé odráželi obraz satana a Kristus přišel, aby jim přinesl morální sílu a zdatnost. Přišel jako bezmocné děťátko, nesl stejné lidství, jaké máme my. **Židům 2:14** "Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným." Nemohl přijít v podobě anděla, neboť pokud by se nesetkal s člověkem jako člověk a nedosvědčil by svým spojením s Bohem to, že Mu božská moc nebyla dána jiným způsobem, než jakým bude dána nám, nemohl by pro nás být dokonalým příkladem.

Židům 2:14-18 ¹⁴Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným, aby skrze smrt zahladil [zbavil účinnosti] toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Dávla, ¹⁵a osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví. ¹⁶Je přece jasné, že se neujímá andělů, ale ujímá se semene Abrahamova. ¹⁷A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratřím, aby se stal milosrdným a věrným veleknězem v Božích věcech, k usmíření hříchů lidu. ¹⁸Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni.

RH – časopis Review and Herald, 10. února 1885, odst. 7 Ježíš.... vzal na sebe slabosti, nesl zármutek a trápení lidstva a zvítězil v náš prospěch. Byl učiněn podobným svým bratřím, se stejnou mentální i fyzickou zranitelností. Byl ve všem pokoušen jako my, ale přesto nezhrěšil.

TMK – Abych jej znal 292.5 Kdo přijme Krista za svého Spasitele a stane se účastníkem jeho božské přirozenosti, je uschopněn následovat Jeho příklad a žít v poslušnosti každému ustanovení zákona.

DA – Touha věků 24.2 Satan představuje Boží zákon lásky jako zákon sobectví. Prohlašuje, že pro člověka není možné být jeho ustanovením poslušný. Z pádu Adama a Evy a ze všeho neštěstí, které z něj vyplynulo, obviňuje Stvořitele. Vede lidi k tomu, aby na Boha hleděli jako na původce hříchu, utrpení a smrti. Ježíš měl tento klam odhalit. Tím, že se stane jedním z nás, nám měl být příkladem poslušnosti. Proto na sebe vzal naši přirozenost a zakusil naše zkušenosti. **Židům 2,17** "A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratřím." Kdybychom měli snášet něco, co Ježíš nevytrpěl, pak by v tomto bodě satan představil Boží moc jako pro nás nedostačující. Proto Ježíš **Židům 4,15** "ve všem prošel zkouškami podobně jako my". Obstál ve všech možných zkouškách, kterým jsme vystaveni my. A nepoužil ve svůj prospěch žádnou moc, která by nebyla volně k dispozici i nám. Jako člověk čelil mnoha pokušením a vítězil v síle, kterou přijímal od Otce. Řekl: **Žalm 40,9** "Oblíbil jsem si dělat to, co je ti milé, můj Bože. Tvůj zákon je v mém nitru." Zatímco konal dobro a uzdravoval všechny, které postihlo utrpení způsobené satanem, objasňoval lidem povahu Božího zákona a podstatu své služby. Jeho život svědčí o tom, že i my můžeme být poslušní Božího zákona. (srv. TV 12.3-4)

DA – Touha věků 24.3 Svým lidstvím se Kristus dotkl člověka, božstvím je spojen s Božím trůnem. Jako Syn člověka nám dal příklad poslušnosti, jako Syn Boží nám dává sílu poslouchat. (srv. TV 12.5)

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1127.1 Celý poklad nebes byl vylit v tomto jediném daru pro záchranu padlého člověka. Do své lidské přirozenosti vnesl všechny životodárné síly, které lidé budou potřebovat a které musí přijmout.

COL – Kristova podobenství 314.4 Satan prohlašoval, že člověk nedokáže zachovávat Boží přikázání. A popravdě v naší vlastní síle je zachovávat nedokážeme. Kristus však přišel jako člověk a svou dokonalou

poslušností dokázal, že lidství ve spojení s božstvím může být poslušné každému Božímu nařízení. (srv. PM 160.6)

COL – Kristova podobenství 314.5 Jan 1,12 (ČEP) “Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.” Tato moc není v člověku, je to moc od Boha. Jestliže přijmeme Krista, přijmeme také sílu žít životem, jakým žil On. (srv. PM 161.1)

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1124.2 Kristův život představuje dokonalé lidství. Ve své lidské přirozenosti byl takovým, jakým můžeš být i ty. Vzal na sebe naše slabosti. Nejenže se stal tělem, ale byl učiněn v podobnosti hříšného těla. Jeho božské vlastnosti byly zadrženy, aby Mu od úzkosti nitra nebo tělesné bolesti neulehčovaly (Dopis 106, 1896).

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 247.1 Kristus nepřijal lidskou přirozenost jenom zdánlivě. On ji přijal doopravdy. Lidskou přirozenost si skutečně přivlastnil. **Židům 2,14** “Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným.” Byl synem Marie; podle lidského původu pocházel z Davidova sítě. Je prohlášen za člověka, za člověka Ježíše Krista.

Římanům 1:3-4 ³Evangelium o jeho Synu, jenž povstal podle těla z potomstva [ze semene] Davidova ⁴a podle Ducha svatosti byl vzkříšením z mrtvých ustanoven za Syna Božího v moci, evangelium o Ježíši Kristu, našem Pánu.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 253.4 Kristus přišel na zem, vzal na sebe lidství a vystupuje jako zástupce lidí, aby ve sporu se satanem ukázal, že člověk, jak ho Bůh stvořil, spojený s Otcem a Synem, může dodržovat všechny Boží požadavky.

DA – Touha věků 311.4 Ideálem křesťanského charakteru je podobat se Kristu. Jako byl dokonalý ve svém životě Syn člověka, mají být ve svých životech dokonalí také jeho následovníci. Ježíš byl ve všem učiněn podobný svým bratřím. Stal se tělem, jako jsme tělem i my. Pociťoval hlad, žízeň i únavu. Sytil se jídlem a osvěžoval spánkem. Sdílel úděl člověka, a přece byl neposkvrněným Božím Synem. Byl Bohem v těle. Máme mít Jeho charakter. O lidech, kteří v něho věří, Pán Ježíš říká: **2. Korintským 6,16** “Budu bydlet uprostřed nich a procházet se mezi nimi, a budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.” ... (srv. TV 195.6)

DA – Touha věků 311.5 Vzal na sebe naši přirozenost a zvítězil, abychom i my přijetím Jeho přirozenosti vítězili. Učiněn “v podobnosti těla hříchu” (**Římanům 8:3**) žil bezhříšným životem. Nyní se svým božstvím drží nebeského trůnu, zatímco svým lidstvím dosahuje až k nám. Vybízí nás, abychom vírou v Něho dosáhli slávy Božího charakteru. Proto máme být dokonalí, “jako je dokonalý” náš “nebeský Otec” **Matouš 5:48**. (srv. TV 196.2)

Jan 7:2-7 ²Byl blízko židovský svátek stánků. ³Jeho bratři mu řekli: “Odejdi odtud a jdi do Judska, aby také tvoji učedníci uviděli tvé skutky, které činíš. ⁴Vždyť nikdo nedělá nic vskrytu, chceli být znám na veřejnosti. Činíš tyto věci, ukaž se světu.” ⁵Ani jeho bratři totiž v něho nevěřili. ⁶Ježíš jim řekl: “Můj čas ještě nepřišel; ale váš čas je vždy připraven. ⁷Vás nemůže svět nenávidět, mne však nenávidí, protože já o něm svědčím, že jeho skutky jsou zlé.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1135.10 Bratři, o nichž je zde řeč, byli Josefovi synové a svá slova pronesli v ironii. Pro Krista bylo velmi bolestné, že Jeho nejbližší příbuzní tak chabě rozumí Jeho poslání a že se zabývají myšlenkami, které jim podsouvají Jeho nepřátelé. Na tento krutý sarkasmus však Spasitel neodpověděl slovy podobného typu. Bylo mu líto duchovní neznalosti Jeho bratrů a toužil jim blíže objasnit své poslání (Rukopis 33, 1911).

Jan 8:31-33 ³¹Ježíš říkal Židům, kteří mu uvěřili: “Zůstaneteli v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. ³²Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí.” ³³Odpověděli mu: “Jsme potomci [semeno] Abrahamovi a nikdy jsme nebyli ničím otroky. Jak můžeš říkat, že se staneme svobodnými?”

COL – Kristova podobenství 267.3 Naplnění pýchou se pokládali za vyvolený a Bohem oblíbený národ, ale přitom Bohu nesloužili ani ho neuctívali. Spoléhali na skutečnost, že jsou syny Abrahama. (srv. PM 134.4)

DA – Touha věků 466.2 Ježíš na ně pohlédl a viděl před sebou otroky zloby posedlé touhou po pomstě. Smutně odpověděl: **Jan 8,34** “Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo činí hřích, je otrokem hříchu.” Oni sami byli v nejhorším typu otroctví — ovládnuti duchem zla. (srv. TV 298.3)

Jan 8:34-41 ³⁴Ježíš jim odpověděl: “Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo činí hřích, je otrokem hříchu. ³⁵A otrok nezůstává v domě navždy; navždy zůstává syn. ³⁶Jestliže vás tedy Syn vysvobodí, budete vskutku svobodní. ³⁷Vím, že jste potomci Abrahamovi, ale usilujete mne zabít, protože mé slovo nemá ve vás místo. ³⁸Já mluvím o tom, co jsem viděl u [svého] Otce, a vy činíte to, co jste slyšeli u [vašeho] otce.” ³⁹Odpověděli mu: “Náš otec je Abraham.” Ježíš jim řekl: “Kdybyste byli Abrahamovy děti, činili byste Abrahamovy skutky. ⁴⁰Nyní mne usilujete zabít, člověka, který vám pověděl pravdu, kterou slyšel od Boha. To Abraham neučinil. ⁴¹Vy činíte skutky svého otce.” Řekli mu: “My nejsme zrozeni ze smilstva! Máme jednoho Otce, Boha.”

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1136.7 Tato slova jasně představují dvě skupiny lidí – děti světla, které jsou poslušné pravdě, a děti temnoty, které pravdu odmítají (Rukopis 136, 1899).

1. Janův 1:5-7 ⁵A toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji zvěstujeme: Bůh je světlo a není v něm žádná tma. ⁶Řekneme-li, že s ním máme společenství, a přitom chodíme v temnotě, lžeme a nečiníme pravdu. ⁷Jestliže však chodíme v tom světle, jako on je v tom světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše [Krista], jeho Syna, nás očisťuje od každého hříchu.

DA – Touha věků 107.1 ... o tom, jak před Bohem obstojí, rozhodoval jejich charakter a život. Ne jejich vyznání, které bylo bezcenné. Pokud jejich život a charakter nebyl v souladu s Božím zákonem, nebyli Božím lidem.... (srv. TV 62.4)

DA – Touha věků 108.1 Mohli s Ním vstoupit do společenství, jedině když byli ochotni nechat se očistit od hříchu. V Jeho přítomnosti mohli přebývat pouze lidé čistého srdce. (srv. TV 63.3)

Jan 8:43-47 ⁴³Proč nerozumíte mé řeči? Proto, že nemůžete slyšet mé slovo. ⁴⁴Vy jste z otce Dávla a chcete činit žádosti svého otce. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, protože v něm pravda není.

Když mluví lež, mluví ze svého vlastního, protože je lhář a otec lži. ⁴⁵Poněvadž já říkám pravdu, nevěříte mi. ⁴⁶Kdo z vás mne usvědčí z hříchu? Říkámli pravdu, proč mi nevěříte? ⁴⁷Kdo je z Boha, slyší Boží slova. Vy neslyšíte, protože nejste z Boha.”

DA – Touha věků 467.3 Jejich činy svědčily o jejich spojení s tím, kdo je lhář a vrah. (srv. TV 299.4)

DA – Touha věků 466.3 Každý, kdo se odmítá odevzdat Bohu, je pod nadvládou jiné moci. Nepatří sám sobě. Může sice hovořit o svobodě, ale žije v tom nejhorším otroctví. Jeho mysl zcela ovládá satan a nedovoluje mu vidět krásu pravdy. Člověk si namlouvá, že se řídí jen svým vlastním úsudkem, ve skutečnosti se však podřizuje vůli knížete temnoty. Kristus přišel vysvobodit lidské nitro z pout otroctví hříchu. **Římanům 8,2** “Vždyť zákon Ducha života v Kristu Ježíši mě osvobodil od zákona hříchu a smrti.” (srv. TV 298.4)

DA – Touha věků 466.5 Svobody může člověk dosáhnout jen za podmínky, že se sjednotí s Kristem. **Jan 8:32** “Pravda vás vysvobodí,” a Kristus je pravda. Hřích může zvítězit jen tak, že oslabí mysl člověka a zničí svobodu jeho nitra. Podřízení se Bohu znamená obnovu člověka a navrácení jeho opravdové slávy a důstojnosti. Boží zákon, kterému se podřizujeme a podle kterého žijeme, je **Jakubův 2,12** “zákonem svobody”. (srv. TV 298.6)

DA – Touha věků 106.2 Lidé, kteří mají Boží zákon zapsaný ve svém srdci, si mohou být jisti Boží přízní. Jsou s Ním jedno. Židé se však od Boha oddělili. Kvůli svým hříchům strádali pod Jeho soudy. Hřích byl příčinou jejich zotročení pohanským národem. Přestupování zákona jim zatemnilo rozum a díky velké přízni, kterou jim Bůh v minulosti projevoval, své hříchy omlouvali. Lichotili si, že jsou lepší než ostatní lidé a že na Boží požehnání mají nárok. (srv. TV 62.1)

DA – Touha věků 106.3 To vše bylo **1. Korintským 10,11 (B21)** “zapsáno pro poučení nám, kdo jsme se octli na konci věků”. Jak často si špatně vykládáme Boží požehnání a namlouváme si, že nám Bůh projevuje svoji přízeň na základě nějaké naší vlastní dobroty! Pán Bůh pro nás nemůže uskutečnit to, po čem touží. Jeho dary jsou používány k tomu, aby zvýšily naše sebeuspokojení a zatvrdily naše srdce v nevíře a hříchu. (srv. TV 62.2)

COL – Kristova podobnost 268.2 Pán považuje za pravé potomky Abrahama pouze lidi, kteří se řídí Božím hlasem a prokazují tak, že jsou s Abrahamem po duchovní stránce v souladu. (srv. PM 135.2)

Matouš 12:47-50 ⁴⁷[Kdosi mu řekl: “Hle, tvá matka a tvoji bratři stojí venku a chtějí s tebou mluvit.”] ⁴⁸On však tomu, kdo mu to říkal, odpověděl: “Kdo je má matka a kdo jsou moji bratři?” ⁴⁹Ukázal rukou na své učedníky a řekl: “Hle, má matka a moji bratři. ⁵⁰Neboť každý, kdo činí vůli mého Otce v nebesích, to je můj bratr, má sestra i matka.”

DA – Touha věků 106.2 Lidé, kteří mají Boží zákon zapsaný ve svém srdci, si mohou být jisti Boží přízní. Jsou s Ním jedno.... (srv. TV 62.1)

DA – Touha věků 107.1 Pokud jejich život a charakter nebyl v souladu s Božím zákonem, nebyli Božím lidem. (srv. TV 62.4)

ST – časopis Znamení doby, 9. března 1882, odst. 8 Pravý křesťan je živým představitelem pravdy, kterou vyznává. O těchto skutečně upřímných následovnících Ježíš prohlašuje, že se nestydí je nazývat bratry.

Židům 2:11 Neboť ten, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou všichni z jednoho. Z toho důvodu se nestydí nazývat je bratry...

DA – Touha věků 107.3 Kristovi následovníci poskytnou důkazy o proměňující moci Ducha svatého. V jejich každodenním životě se bude projevovat spravedlnost, milosrdenství a Boží láska. (srv. TV 62.6)

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1077.8 Bůh své poslušné děti miluje. Má připravené království nikoli pro neloajální poddané, ale pro své děti, které vyzkoušel a prověřil ve světě poznamenaném a zkaženém hříchem. Jako poslušné děti máme výsadu vztahu s Bohem. **Římanům 8:17** "Jsmeli však děti," říká, "jsme i dědicové" nesmrtelného dědictví.... Kristus a jeho lid jsou jedno (Dopis 119, 1897).

Galatským 3:29 A jestliže jste Kristovi, jste símě [potomci] Abrahamovo, dědicové podle zaslíbení.

DA – Touha věků 325.2 Všichni, kdo vírou přijmou Krista, jsou se Spasitelem spojeni těsnějším poutem než je to příbuzenské u lidí. Stanou se jedno s Kristem, stejně jako byl On jedno se svým Otcem. Marie jako ta, která věří a řídí se Ježíšovými slovy, s Ním byla spjata mnohem blíže a těsněji než skrze její přirozený vztah jako Jeho matky. Rovněž Jeho bratři by z příbuzenského vztahu s Ním neměli žádný užitek, pokud by Ho nepřijali za svého osobního Spasitele. (srv. TV 206.2)

Jan 1:12-13 ¹²Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc [oprávnění] stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. ¹³Ti se nenarodili z [matčiny ani otcovy] krve ani z vůle těla ani z vůle muže, nýbrž z Boha.

Římanům 9:8 Božími dětmi nejsou děti těla, nýbrž za potomky se považují děti zaslíbení.

Jan 3:5-7 ⁵... “Amen, amen, pravím tobě, nenarodí se kdo z vody a Ducha, nemůže vstoupit do Božího království. ⁶Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je duch. ⁷Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu [shůry].

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1101.1 Stará přirozenost, zrozená z krve a vůle těla, nemůže zdědit Boží království. Starých způsobů, zděděných sklonů, dřívějších návyků je třeba se vzdát, protože milost se nedědí. Nové narození spočívá v tom, že máme nové pohnutky, nové chutě, nové sklony. Ti, kdo jsou Duchem svatým zrozeni k novému životu, se stali účastníky božské přirozenosti a ve všech svých zvycích a praktikách podávají důkazy o svém vztahu ke Kristu. Když si lidé, kteří o sobě tvrdí, že jsou křesťany, ponechávají všechny své přirozené charakterové vady a sklony, v čem se jejich postoj liší od postoje světského člověka? Neváží si pravdy jako prostředku, který posvěcuje, očišťuje a zušlechťuje. Nejsou znovuzrozeni (The Review and Herald, 12. dubna 1892).

DA – Touha věků 309.3 Lidé mohou vyznávat víru v pravdu svými ústy, ale pokud z nich nedělá upřímné, laskavé, trpělivé, snášenlivé a zbožné lidi, je tato pravda pro ně a prostřednictvím jejich vlivu i pro svět prokletím. (srv. TV 194.3)

DA – Touha věků 310.1 Spravedlnost, o které Kristus učil, znamená podřízení srdce i života zjevené Boží vůli. (srv. TV 194.4)

ST – časopis Znamení doby, 19. května 1890, odst. 4 Boží láska posílí nitro a díky zásluhám Kristovy krve tak můžeme v ohni pokušení a zkoušek obstát bez úhony. Přinést záchranu však nemůže nikdo jiný než Kristus, naše spravedlnost, který se nám stal moudrostí, posvěcením a vykoupením. Pravé posvěcení neznamená nic jiného než milovat Boha celým srdcem, chodit podle jeho přikázání a nařízení bez úhony. Posvěcení není žádná emoce, nýbrž z nebe pocházející princip, který podrobuje vládě Ducha svatého všechny vášně a touhy. Toto dílo se uskutečňuje skrze našeho Pána a Spasitele.

Efezským 5:25-27 ²⁵...Kristus miloval církev a sám sebe za ni vydal, ²⁶aby ji posvětil, když ji očistil vodní koupelí [koupelí vody] v slovu, ²⁷aby sám sobě postavil slavnou [nádhernou] církev, která by neměla poskvrny ani vrásky ani čehokoliv takového, ale byla svatá a bezúhonná.

GC – Velký spor věků 477.2 Můžeme přijít k Pánu Ježíši, nechat se jím očistit a tak stát před zákonem bez hanby a výčitek svědomí. **Římanům 8,1** „Nyní tedy není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši [a nechodí podle těla, ale podle Ducha].“ (srv. VDV 312.1)

GC – Velký spor věků 477.3 Díky Pánu Ježíši se synové Adama, kteří padli do hříchu, stávají „syny Božími“. **Židům 2,11** „Neboť ten, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou všichni z jednoho. Z toho důvodu se nestydí nazývat je bratry.“ Život křesťana má být životem víry, vítězství a radosti v Bohu. **1. Janův 5,4** „Neboť vše, co se narodilo z Boha, přemáhá svět. A to je to vítězství, které přemohlo svět: naše víra.“ (srv. VDV 312.2)

ISM – Vybraná poselství, 1. svazek 250.3 Uvést lidstvo do Krista, přivést padlé lidské pokolení k jednotě s Bohem, to je dílo vykoupení. Kristus přijal lidskou přirozenost, aby s ním lidé byli jedno, jako je On jedno s Otcem, aby Bůh mohl milovat člověka, jako miluje svého jednorozenného Syna, aby se lidé stali účastníky božské přirozenosti a byli v Něm úplní.

DA – Touha věků 25.3 Ten, který je **Židům 7,26** „svatý, bezelstný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků“ se nestydí nazývat nás bratry (**Židům 2,11**). V Kristu se spojuje pozemská a nebeská rodina. Oslavený Kristus je naším bratrem. Nebesa se vepsala do lidstva a lidstvo je v objetí Nekonečné lásky. (srv. TV 13.1)

Židům 2:11 Neboť ten, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou všichni z jednoho. Z toho důvodu se nestydí nazývat je bratry...

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 909.7 Posvěcení – kolik lidí chápe jeho plný význam? ...

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 909.8 Pravý křesťan získává zkušenost, která přináší svatost. Jeho svědomí nemá jedinou skvrnu viny a jeho nitro je bez stopy zkaženosti. Do jeho života je vnesena duchovnost Božího zákona s jeho ohraničujícími principy. Světlo pravdy rozjasňuje jeho chápání. Záře dokonalé lásky k Vykupiteli odstraňuje nečistotu, která stojí mezi jeho nitrem a Bohem. Boží vůle se stává jeho vůlí, čistou, vznešenou, zušlechťenou a posvěcenou. Na jeho tváři je vidět nebeské světlo. Jeho tělo je chrámem způsobilým pro Ducha svatého. Svatost zdobí jeho charakter. Bůh s ním může mít společenství, protože nitro i tělo jsou v souladu s Bohem (Dopis 139, 1898).

SD – Synové a dcery Boží 348.3 Co Pán požaduje od dědictví, které vykoupil svou krví? - Posvěcení celé bytosti, stejnou čistotu jako má Kristus, dokonalou shodu s Boží vůlí.... Do svatého města nemůže vstoupit nic, co znesvěcuje nebo působí lež....

ST – časopis Znamení doby, 29. srpna 1892, odst. 2 Mnoho lidí ve svém srdci reptá proti Bohu. Říkají: "Zdělili jsme Adamovu padlou přirozenost a nejsme zodpovědní za své přirozené nedokonalosti." Hledají chyby v Božích požadavcích a stěžují si, že Bůh požaduje něco, co nemají sílu dát. Stejnou stížnost vznesl satan v nebi, ale takové myšlenky Boha znevažují.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 253.4 Kristus přišel na zem, vzal na sebe lidství a vystupuje jako zástupce lidí, aby ve sporu se satanem ukázal, že člověk, jak ho Bůh stvořil, spojený s Otcem a Synem, může dodržovat všechny Boží požadavky. Skrze svého služebníka prohlašuje: **1. Janův 5,3** "Jeho přikázání nejsou těžká". Byl to hřích, který oddělil lidstvo od Boha, a je to hřích, díky kterému toto odloučení nadále přetrvává.

SD – Synové a dcery Boží 348.2 Hřích je odporná věc. Znehodnotil morální krásu velkého počtu andělů. Vstoupil do našeho světa a téměř zničil morální obraz Boha v člověku. Bůh však ve své velké lásce připravil cestu, jak může člověk znovu získat zpět postavení, z něhož padl, když podlehl pokušení. Kristus přišel, aby se postavil do čela lidstva, aby v náš prospěch vydobyl dokonalý charakter.... **Jan 1,12** "Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi."

SD – Synové a dcery Boží 349.3 Kdo lituje svého hříchu a přijímá dar života Božího Syna, nemůže být přemožen. Uchopí-li vírou božskou přirozenost, stává se Božím dítětem. Modlí se a věří. Když je pokoušen a zkoušen, domáhá se té síly, kvůli které Kristus zemřel, aby ji mohl dát, a vítězí skrze Jeho milost.

1. Janův 5:18 Víme, že [každý] kdo je narozen z Boha, nehřeší; ale ten, kdo byl zplozen z Boha, střeží sebe samého a ten Zlý se ho nedotýká.

MH – Život naplněný pokojem 180.5 Spasitel vzal na sebe slabosti lidstva a žil životem bez hříchu, aby lidé nemuseli mít obavu, že pro slabost své lidské přirozenosti nebudou moci zvítězit. Kristus přišel, aby nás učinil „účastnými božské přirozenosti“, a Jeho život je svědectvím o tom, že člověk, který je spojen s Bohem, nehřeší. (srv. ZNP 89.8)

1. Janův 3:5-10 ⁵A víte, že on se zjevil, aby odstranil [naše] hříchy, a hříchu v něm není. ⁶Žádný, kdo v něm zůstává, nehřeší. Žádný, kdo hřeší, ho neviděl ani nepoznal. ⁷Dítky, ať vás nikdo nesvádí. Kdo činí spravedlnost, je spravedlivý, tak jako on je spravedlivý. ⁸Kdo činí hřích, je z Dávla, neboť Dábel hřeší od

počátku. Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil skutky Ďáblovy. ⁹Žádný, kdo je narozen z Boha, nečiní hřích, protože v něm zůstává Boží símě; a nemůže hřešit, protože se narodil z Boha. ¹⁰Podle toho se poznají děti Boží a děti Ďáblovy: žádný, kdo nečiní spravedlnost a kdo nemiluje svého bratra, není z Boha.

DA – Touha věků 311.2 Kristus nitro kajícího hříšníka vždy odděluje od hříchu. Přišel zmařit ďáblovy činy a postarat se o to, aby každému, kdo činí pokání, byl udělen Duch svatý, jenž ho chrání před hříchem. (srv. TV 195.4)

RH – časopis Review and Herald, 1. dubna 1902, odst. 8 Přišel na tento svět a žil bezhříšným životem, aby v jeho síle mohl žít životem bez hříchu také Jeho lid. Přeje si, aby praktickým uplatňováním zásad pravdy ukázali světu, že Boží milost má moc posvětit srdce.

2. Petrův 1:3 Jeho božská moc nám darovala všechno, čeho je třeba k životu a zbožnosti skrze poznání toho, který nás povolal [vlastní] slávou a mocí.

RH – časopis Review and Herald, 24. dubna 1900, odst. 4 Nikdo z nás nemusí omlouvat svou zbrklou povahu, pokřivený charakter, sobectví, závist, žárlivost nebo jakoukoli nečistotu nitra, těla či ducha. Bůh nás povolal ke slávě a cti. Máme toto volání uposlechnout.

Efezským 1:4-5 ⁴On si nás v něm vybral, ... abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří v lásce, ⁵když nás podle zalíbení své vůle předurčil sobě k synovství skrze Ježíše Krista...

SD – Synové a dcery Boží 230.6 Kdo ho přijme a uvěří v něj se stane duchovním Božím dítětem. Je adoptován do královské rodiny, a jak usiluje o plnění Boží vůle, stává se podobným Jeho obrazu.

TMK – Abych jej znal 159.4 Lidská mysl dokáže jen stěží pochopit, jak rozsáhlých duchovních úspěchů lze dosáhnout, když se staneme účastníky božské přirozenosti. Člověk, který se v poslušnosti podřizuje Bohu a stává se účastníkem božské přirozenosti, nachází zalíbení v zachovávaní Božích přikázání, neboť je s Bohem sjednocen; má k Bohu stejně živý vztah jako Syn k Otci.

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 77.5 Pán Ježíš řekl: **Matouš 5:48** “Budte ... dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.” Jste-li totiž Božími dětmi, jste také účastnými Jeho přirozenosti a není možné, abyste se Mu nepodobali. Život každého dítěte se podobá životu jeho otce. Jste-li Božími dětmi, narozenými z Jeho Ducha, žijete podle Božího života. V Kristu **Koloským 2,9** “tělesně přebývá veškerá plnost Božství” a Ježíšův život se projeví **2. Korintským 4,11** “na našem smrtelném těle”. Tento život v nás vytvoří stejný charakter a projeví se stejnými činy, jako tomu bylo u Krista. (srv. MON 48.3)

Jan 17:19 A sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli v pravdě posvěceni.

2. Tesalonickým 2:13b ... díky Bohu, že si vás vybral jako prvotinu k záchraně v posvěcení ducha a víře v pravdu.

ST – časopis Znamení doby, 21. listopadu 1892, odst. 8 Kristova církev má být ztvárněním Jeho charakteru. Pokud jsou jména jejích členů zapsána v Beránkově knize života, jsou s Kristem spojeni životodárným poutem, jako je ratolest spojena s živým vinným kmenem. Ježíš říká: **Jan 17:19 (B21)** "Posvěcuji sám sebe za ně, aby i oni byli posvěceni pravdou." Kristus se zcela odevzdal dílu záchrany lidí. Opustil nebeskou slávu, oblékl své božství do lidství a podrobil se utrpení, potupě, hanbě, ponižování, urážkám, odmítání a ukřižování. Ačkoli disponoval veškerou silou lidských vášní, nikdy nepodlehł pokušení udělat něco, co by nebylo čisté, povznášející a zušlechťující. Říká "posvěcuji sám sebe, aby i oni byli posvěceni."

ST – časopis Znamení doby, 19. května 1890, odst. 4 Posvěcení není žádná emoce, nýbrž z nebe pocházející princip, který podrobuje vládě Ducha svatého všechny vášně a touhy. Toto dílo se uskutečňuje skrze našeho Pána a Spasitele.

1. Tesalonickým 5:23-24 ²³A sám Bůh pokoje kéž vás celé posvětí a celého vašeho ducha i duši i tělo kéž zachová bez poskvrny až k příchodu našeho Pána Ježíše Krista. ²⁴Věrný je ten, kdo vás povolává; on to také učiní.

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 223.2 Abychom se nedostali do pasti nepřítele a naše nitro tak nebylo v ohrožení, potřebujeme být posvěcováni Duchem svatým každý den a každou hodinu.

ST – časopis Znamení doby, 29. října 1894, odst. 7 Ježíš Kristus je nám ve všem příkladem. Zahájil život, prošel jeho zkušenostmi a životní záznam uzavřel s posvěcenou lidskou vůlí. Byl ve všem pokoušen podobně jako my a přesto se nikdy ani v nejmenším nesklonil k vykonání něčeho zlého nebo k projevu vzpoury proti Bohu. To protože svou vůli neustále odevzdával a nechával se posvětit. Uspokojují snad muži a ženy, kteří vyznávají, že jsou Kristovými následovníky, jen své vlastní choutky, utvrzují se v sobectví a v tvrdohlavosti? Žijí pouze pro uspokojení svých tělesných sklónů?

RH – časopis Review and Herald, 23. února 1892, odst. 9 Kristus řekl: "Posvěcuji sám sebe, aby i oni byli posvěceni." ... Možná řeknete: "Narodil jsem se s přirozeným sklónem k této špatnosti a nemohu ji překonat." Náš nebeský Otec však učinil veškerá opatření, díky nimž můžete překonat každý nesvatý sklón. Máte vítězit stejně jako Kristus zvítězil ve váš prospěch. On říká: **Zjevení 3:21** "Kdo vítězí, tomu dám usednout se mnou na můj trůn, jako i já jsem zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůn." Byl to hřích, který ohrozil lidstvo. Ještě před stvořením člověka bylo učiněno opatření, že pokud člověk ve zkoušce neobstojí, stane se Ježíš jeho zástupnou obětí a zárukou, aby skrze víru v Něj mohl být člověk smířen s Bohem, neboť Kristus byl tím Beránkem "zabitým od založení světa" (**Zjevení 13:8**). Kristus zemřel na Golgotě, aby člověk získal sílu překonat své přirozené sklony k hříchu. Někdo však namítne: "Nemohu jít vlastní cestou a jednat po svém?" - Ne, nemůžeš jít svou cestou a vejít do nebeského království. Žádné "po svém" tam nebude. V nebeském království nenaleznou místo žádné lidské cesty. Naše cesty se musí ztratit v Božích cestách.

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 299.2 Opravdové posvěcení není nic menšího než každodenní umírání sobě samému a každodenní podřizování se Boží vůli.

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 160.1 Pokud pravda posvěcuje nitro, potom hřích nenávidíme a vyhýbáme se mu, protože přijímáme Krista jako vzácného hosta. Kristus však nemůže sdílet rozdělené srdce; hřích a Ježíš nikdy nejsou společníky.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 380.4 Člověk má spolupracovat s Bohem a držet na uzdě vášně, jejichž řízení mu bylo svěřeno. Aby toho dosáhl, musí se neúnavně modlit k Bohu a neustále získávat milost k ovládnutí svého ducha, temperamentu a jednání. Skrze Kristovu darovanou milost může být uschopněn k vítězství.

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 201.2 Náš Spasitel se ztotožňuje s našimi potřebami a slabostmi. V tom se stal úpěnlivým prosebníkem, který po nocích hledal u svého Otce čerstvý příděl síly, aby se pak vracel posílený a osvěžený, připravený na povinnosti a zkoušky. On je ve všem naším příkladem. Je bratrem v našich slabostech, ale nikoli v tom, že by si osvojil podobné vášně. Jeho přirozenost – jako toho jediného Bezhríšného – se vzpírala zlu. Ve světě hříchu snášel niterné boje a muka. Jeho lidství učinilo modlitbu nutností a výsadou.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 421.2 Satan na Něj vrhal svá nejprudší pokušení a neváhal Ho napadat na každém kroku. Přesto **1. Petrův 2:22** "se [Ježíš] nedopustil hříchu, ani lest nebyla nalezena v jeho ústech". **Židům 2:18** "Sám vytrpěl pokušení", trpěl úměrně tomu, jak dokonalá byla jeho čistota a svatost. Kníže temnoty však v Něm nenalezl nic. Ježíš na pokušení nezareagoval ani jedinou myšlenkou či pocitem.

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 508.2 Nebyl poskvrněn zkažeností, hřích mu byl cizí, přesto se modlil, a to často v slzách a s úpěnlivým voláním. Modlil se za sebe i za své učedníky a ztotožnil se tím s našimi potřebami, slabostmi a nedostatky, které jsou pro lidstvo tak typické. Byl mocným prosebníkem, který neměl vášně naší lidské, padlé přirozenosti, ale který byl stížen podobnými slabostmi, pokoušen ve všem jako my. Ježíš podstoupil utrpení, které vyžadovalo pomoc a podporu od Jeho Otce.

1. Petrův 4:1-2 ¹Když tedy Kristus [za nás] trpěl v těle, i vy se vyzbrojte týmž smýšlením, totiž že ten, kdo trpěl v těle, skoncoval s hříchem, ²abyste po zbývajícím čase života v těle již nežili podle lidských žádostí, nýbrž podle Boží vůle.

DA – Touha věků 122.2 Svým příkladem nám ukazuje, že jedinou nadějí na věčný život máme, když své chutě a touhy podřídíme Boží vůli. (srv. TV 74.2)

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 219.4 Všechny síly a touhy obráceného člověka jsou uvedeny pod Kristovu nadvládu. Jeho Duch je obnovující silou, která proměňuje k Božímu obrazu všechny, kdo ji přijmou.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 909.10 Jan 1:12 "Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc [oprávnění] stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno." Neměli bychom tedy dát Kristu to, co vykoupil svou smrtí? Pokud to uděláš, oživí tvé svědomí, obnoví tvé srdce, posvětit tvé cítění, očistí tvé myšlenky a zapojí všechny tvé síly do služby pro Něj. Každá pohnutka a každá myšlenka bude podmaněna Ježíši Kristu.

Titus 2:11-14 ¹¹Zjevila se totiž Boží milost, která přináší záchranu všem lidem ¹²a vychovává nás, abychom se odřekli bezbožnosti a světských žádostí a rozvážně, spravedlivě a zbožně žili v tomto věku, ¹³očekávající tu blahoslavenou naději, zjevení slávy velikého Boha a našeho Zachránce Ježíše Krista, ¹⁴který dal sám sebe za nás, aby nás vykoupil z veškeré nepravosti [nezákonnosti] a očistil si svůj zvláštní [vybraný] lid, horlivý v dobrých skutcích.

Jan 1:14,16 ¹⁴A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jediný Syn, plný milosti a pravdy... ¹⁶Z jeho plnosti jsme my všichni vzali, milost za milostí.

Koloským 1:19-23a ¹⁹neboť se Otcí zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost ²⁰a aby skrze něho smířil všechno se sebou a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže -- aby [skrze něho] smířil vše jak na zemi, tak v nebesích. ²¹I vás, kteří jste kdysi byli odcizeni a myslí nepřátelští ve zlých skutcích, ²²nyní smířil ve svém lidském těle skrze [svou] smrt, aby vás před sebou postavil svaté, bez poskvrny a bez úhony, ²³zůstávající vskutku na víře založení [stojící na dobrém základě] a v ní pevní a nevzdáliteli [nepohneteli] se od naděje evangelia, které jste slyšeli...

Jan 3:34-35 ³⁴Ten, koho poslal Bůh, mluví slova Boží, neboť [Bůh] dává Ducha bez odměřování. ³⁵Otec miluje Syna a všechno dal do jeho rukou.

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 20.3 Pán Ježíš, který zmařil sám sebe kvůli záchraně ztraceného lidstva, obdržel Ducha svatého v plnosti. Stejnou výsadu může mít každý Kristův následovník, pokud odevzdá celé své srdce Duchu svatému, aby v něm přebýval. Sám náš Pán přikázal: **Efezským 5,19 (B21)** „Nechávejte se naplnit Duchem.“ Tento příkaz je současně příslibem jeho naplnění. Otcí se zalíbilo, aby v Kristu přebývala **Koloským 1,19** „veškerá plnost“ a abychom i my v Něm **Koloským 2,10** „byli úplní“. (srv. MON 19.7)

TMK – Abych jej znal 302.2 Hodně lidí si myslí, že není možné se vymanit z moci hříchu, ale zaslíbení říká, že máme být **Efezským 3:19** „naplnění do veškeré plnosti Boží.“

DA – Touha věků 123.3 Kristovo lidství bylo spojeno s božstvím. Ke konfliktu byl uzpůsoben díky tomu, že v něm přebýval Duch svatý. (srv. TV 74.6)

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 907.5 V Kristu přebývala plnost Boží tělesně. Právě proto, přestože byl ve všem pokoušen jako my, stál před světem od prvního okamžiku, kdy na něj vstoupil, neposkrvněn zkažeností, ačkoli jí byl obklopen. Nemáme se i my stát účastníky této plnosti a nemůžeme právě a jediné takto vítězit, jako vítězil On?

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 907.6 Když se nezabýváme Kristovým charakterem bez přestání, o mnoho přicházíme (Rukopis 16, 1890).

DA – Touha věků 664.4 Spasiteli velmi záleželo na tom, aby učedníci pochopili, proč se jeho božství spojilo s lidstvím. Přišel světu představit Boží slávu, aby mohl být člověk povznesen její obnovující mocí. Bůh se zjevil v Kristu, aby se Kristus mohl zjevovat v lidech. Ježíš nevyužil žádné síly ani neprojevil žádné vlastnosti, které by lidé vírou v Něho nemohli získat. Všichni Jeho následovníci mohou být v lidství stejně dokonalí jako Kristus, pokud se Bohu podřídí stejně jako se mu podřídil On. (srv. TV 425.7)

ST – časopis Znamení doby, 29. října 1894, odst. 7 Ježíš Kristus je nám ve všem příkladem. Zahájil život, prošel jeho zkušenostmi a životní záznam uzavřel s posvěcenou lidskou vůlí.

Jan 8:29b ...stále činím to, co se jemu líbí.

ST – časopis Znamení doby, 29. října 1894, odst. 7 Byl ve všem pokoušen podobně jako my a přesto se nikdy ani v nejmenším nesklonil k vykonání něčeho zlého nebo k projevu vzpoury proti Bohu. To protože svou vůlí neustále odevzdával a nechával se posvětit.

Jan 17:19 (B21) Posvěcuji sám sebe za ně, aby i oni byli posvěceni pravdou.

Filipským 2:5-8 ⁵Mějte [tedy] v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši. ⁶Ačkoli byl ve způsobu Božím, nelpěl na tom, že je roven Bohu, ⁷nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob otroka a stal se podobným lidem. A když se ukázal v podobě člověka, ⁸ponížil se, stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži.

SL – Posvěcený život 9.1 Právě posvěcení je úplné podřízení se Boží vůli. SL 9.1

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 14.3 Ježíš “zmařil sám sebe” (**Filipským 2:7**), v ničem, co konal, se neprojevovalo sobectví. Všechno podřídil vůli svého Otce. Když se Jeho pozemské poslání chýlilo ke konci, mohl říci: **Jan 17,4** “Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokončil dílo, které jsi mi dal, abych je vykonal.” A nás vyzývá: **Matouš 11,29** “Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný v srdci.” **Matouš 16,24** “Chceli kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe.” Ať je vlastní já sesazeno z trůnu. Nedovolte sobectví, aby nadále ovládalo vaše nitro. (srv. MON 16.5)

MYP – Poselství pro mladé 55.2 Naše omezená vůle se musí podříditi vůli Nekonečného; lidská vůle musí být spojena s božskou. To nám přivede na pomoc Ducha svatého a každé vítězství bude směřovat k obnovení Bohem vykoupeného vlastnictví, k obnovení Jeho obrazu v lidském nitru.

Koloským 2:9-10 ⁹Neboť v něm tělesně přebývá veškerá plnost Božství. ¹⁰I vy jste v něm naplnění [úplní]. On je hlavou každé vlády a moci.

MYP – Poselství pro mladé 55.3 Jaká to je myšlenka! V Kristu **Koloským 2:9-10** “tělesně přebývá veškerá plnost božství. I vy jste v něm úplní.” Lidské srdce nikdy nepozná štěstí, dokud se nepodvolí formování Duchem svatým. Duch přizpůsobuje obnovené nitro vzoru, jímž je Ježíš Kristus.

MYP – Poselství pro mladé 55.3 Pán Ježíš jedná skrze svého představitele, Ducha svatého. Jeho prostřednictvím vlévá duchovní život do lidského nitra, oživuje jeho síly pro dobro, očišťuje člověka od morální poskvrny a dává mu způsobilost pro své království.

Židům 2:11 Neboť ten, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou všichni z jednoho. Z toho důvodu se nestydí nazývat je bratry, ...

RH – časopis Review and Herald, 5. prosince 1912, odst. 2 Být posvěcený znamená stát se účastníkem božské přirozenosti, osvojit si Ježíšova ducha a mysl a stále se učit v Kristově škole.

ST – časopis Znamení doby, 9. března 1882, odst. 8 Pravý křesťan je živým představitelem pravdy, kterou vyznává. O těchto skutečně upřímných následovnících Ježíš prohlašuje, že se nestydí je nazývat bratry.

1. Tesalonickým 5:23-24 ²³A sám Bůh pokoje kéž vás celé posvětí a celého vašeho ducha i duši i tělo kéž zachová bez poskvrny až k příchodu našeho Pána Ježíše Krista. ²⁴Věrný je ten, kdo vás povolává; on to také učiní.

Lukáš 2:40 Dítě pak rostlo a sílilo naplňováno moudrostí a Boží milost byla s ním [na něm].

Ed – Výchova 106.3 On, Král slávy a nebeský Panovník, se stal děťátkem v Betlémě a na určitou dobu přijal roli bezbranného kojence v péči své matky.... Od chvíle, kdy začal samostatněji přemýšlet, však neustále rostl v milosti a poznání pravdy. (srv. Vy 64.7)

COL – Kristova podobenství 82.3 V dětství si počínal jako poslušné dítě. Mluvil a jednal s moudrostí odpovídající Jeho dětskému věku, nikoliv dospělého muže. Ctil své rodiče a plnil jejich přání úměrně svým dětským schopnostem tak, aby jim to bylo pomocí. Na každém stupni svého rozvoje byl dokonalý, projevoval jednoduchý, přirozený půvab bezhříšného života. Písmo svaté o jeho dětství říká: **Lukáš 2,40** "Dítě pak rostlo a sílilo naplňováno moudrostí a Boží milost byla s ním." O jeho mládí se pak píše: **Lukáš 2,52** "A Ježíš prospíval v moudrosti a v tělesném růstu a v přízni u Boha i u lidí." (srv. PM 40.4)

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 339.7 Toto je biblická definice posvěcení.... Je to pravda přijatá do srdce a prakticky uskutečňovaná v životě.

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 339.8 Ježíš, myšleno jako člověk, byl dokonalý, přesto rostl v milosti. **Lukáš 2,52** "A Ježíš prospíval v moudrosti a v tělesném růstu a v přízni u Boha i u lidí." I ten nejdokonalejší křesťan může neustále růst v poznání a lásce k Bohu.

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 340.1 2. Petrův 3,14.18a "Proto, milovaní, očekáváte tyto věci, vynasnažte se, abyste jím byli nalezeni v pokoji, bez poskvrny a bez úhony." "Rostte v milosti a poznání našeho Pána a Zachránce Ježíše Krista..."

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 340.2 Posvěcení není dílem okamžiku, určité hodiny nebo dne. Je to neustálý růst v milosti. Dnes nevíme, jak silný bude náš boj následujícího dne. Satan žije a je aktivní a každý den musíme vroucně volat k Bohu o pomoc a sílu, abychom mu mohli vzdorovat. Dokud bude satan vládnout, budeme muset přemáhat své já a překonávat nástrahy. Neexistuje žádné místo, kde bychom se mohli zastavit, žádný bod, k němuž bychom mohli dojít a říci, že jsme již zcela dosáhli cíle.

DA – Touha věků 71.1 Ježíš prožil svůj život na zemi v souladu s Bohem. Dokud byl dítětem, myslel a mluvil jako dítě. Boží obraz v Něm nebyl narušen ani náznakem hříchu. Přesto nebyl ušetřen pokušením. Obyvatelé Nazareta byli známí svou zkažeností. O jejich pověsti svědčí Natanaelova otázka: **Jan 1,46** "Může být z Nazareta něco dobrého?" V takovém prostředí byl Ježíš vystaven neustálým zkouškám. Musel být pořád ve střehu, aby si uchoval svou čistotu. Prošel všemi nástrahami, kterým musíme čelit my, aby nám mohl být příkladem v dětství, dospívání i ve zralém věku. (srv. TV 42.1-2)

FLB – Víra, kterou žiji 114.3 Jeho život a povaha byly odhalením či znázorněním dokonalosti charakteru, které může člověk dosáhnout, když se stane účastníkem božské přirozenosti a překoná svět prostřednictvím každodenních zápasů.

DA – Touha věků 71.2 Satan se neúnavně snažil Dítě z Nazareta přemoci. Ježíše od nejútlejšího věku chránili nebeští andělé, a přesto byl Jeho život neustálým bojem proti mocnostem zla. Jediný život prožitý na zemi bez hříchu by byl pro knížete temnot urážkou a velikou ranou. Využil všechny prostředky k tomu, aby Ježíše svedl. Nikdo z potomků lidstva už nebude nikdy povolán k tomu, aby žil svatým životem v tak ostrém souboji s pokušením jako náš Spasitel. (srv. TV 42.3)

ST – časopis Znamení doby, 10. května 1899, odst. 8 Když se Kristus stal člověkem, satan zajásal a provázel Jeho cestu všemi myslitelnými pokušeními. Ježíšovým údělem byla lidská slabost a slzy. On

však hledal Boha. Modlil se celým nitrem, se silným pláčem a slzami a Bůh Jeho obavy slyšel. Lstivost nepřítele Ježíše nemohla polapit, dokud důvěřoval Bohu a byl poslušný Jeho slovům.

Žalm 17:4 *Co se týče lidských skutků, podle slova tvých rtů jsem se chránil cest lupičů [zhoubce – BKR].*

MYP – Poselství pro mladé 78.3 Nepřivolával pokušení, naopak se držel stranou od společnosti lidí, jejichž vliv byl zhoubný. Kristus se postavil na tu nejméně schůdnou cestu, po které kdy budou děti a mladí lidé povoláni jít.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1117.5 Rozuměl pokušením dětí, protože nesl jejich trápení a zkoušky. Jeho záměr jednat správně byl pevný a neochvějný. I když byl sváděn ke zlému, odmítl se být v jediném případě odchýlit od nejpřísnější pravdy a zásadovosti. Udržoval dokonalou synovskou poslušnost; Jeho neposkvrněný život však vzbuzoval závist a žárlivost u Jeho bratrů. Jeho dětství a mládí nebylo nijak pohodové a radostné. Jeho bratři v Něj nevěřili a rozčilovali se, že nejednal ve všem jako oni a nestal se jedním z nich v konání zla. V životě doma byl radostný, ale nikdy ne divoký. Vždy zachovával postoj žáka. Velkým potěšením Mu byla příroda a Bůh byl Jeho učitelem (The Signs of the Times, 30. července 1896).

DA – Touha věků 72.1 Ježíšovi rodiče byli chudí a žili z toho, co si vydělali každodenní namáhavou prací. Ježíš dobře znal chudobu, sebezapření i nedostatek. Tato zkušenost pro Něj byla ochranou. Jeho život byl plný práce. Využíval každé chvíle, a proto Mu nezbýval čas na pochybnou společnost a na zahálení, které otevírá dveře pokušení. Bránil se pokušiteli, jak jen mohl. Žádný zisk, záliba, úspěch či opovržení Ho nemohly svést ke špatnému činu. Měl moudrost rozpoznat zlo a sílu mu vzdorovat. (srv. TV 42.4)

DA – Touha věků 72.2 Kristus byl jediný, kdo kdy žil na zemi bez hříchu i přesto, že téměř třicet let strávil mezi bezbožníky v Nazaretě. To by si měli uvědomit zejména ti, kdo si myslí, že bezhříšný život závisí na prostředí, majetku či úspěchu. Právě pokušení, chudoba a protivenství napomáhají rozvoji čistoty a odolnosti. (srv. TV 42.5)

Lukáš 2:40 *Dítě pak rostlo a sílilo naplňováno moudrostí a Boží milost byla s ním [na něm].*

Lukáš 2:52 A Ježíš prospíval v moudrosti a v tělesném růstu a v přízni u Boha i u lidí.

DA – Touha věků 68.2 Ježíš před zraky svého Otce **Lukáš 2,52** “prospíval v moudrosti a v tělesném růstu a v přízni u Boha i u lidí.” Jeho mysl byla bystrá a hloubavá. Na svůj věk byl Ježíš mimořádně přemýšlivý a rozumný. Jeho charakter byl přitom obdivuhodně vyvážený. Jeho tělesné i duševní schopnosti se rozvíjely postupně, v souladu se zákonitostmi odpovídajícími dětskému věku. (srv. TV 40.2)

DA – Touha věků 68.3 Jako dítě Ježíš projevoval neobyčejně milou povahu. Byl vždy ochotný přiložit ruku k službě a pomoci druhým. Projevoval se bezmeznou trpělivostí a věrností, která by nikdy neobětovala bezúhonnost. V zásadách byl pevný jako skála a Jeho život přitom projevoval nesobeckost, laskavost a ohleduplnost. (srv. TV 40.3)

DA – Touha věků 69.1 Marie sledovala s hlubokým zájmem rozvoj Ježíšových schopností a to, jak se v Jeho charakteru objevuje otisk dokonalosti. S potěšením podporovala jeho bystrost a vnímavost. Duch svatý jí dával moudrost, jak při výchově tohoto dítěte, jehož Otcem mohl být jedině Bůh, spolupracovat s nebesy. (srv. TV 40.4)

DA – Touha věků 69.2 Věrní Izraelci již od nejstarších dob věnovali velkou péči výchově a vzdělávání mladých lidí. Bůh jim přikázal, aby děti od nejútlejšího věku učili o Jeho dobrotě a velikosti a ukazovali jim, jak se tyto Jeho vlastnosti projevovaly v dějinách Izraele, a především v Jeho zákoně. Písně, modlitby i čtení Písma měli přizpůsobit rozvíjející se mysli dětí. Rodiče měli vést děti k tomu, aby Boží zákon chápaly jako vyjádření Božího charakteru. Měli jim vysvětlit, že pokud přijmou zásady Božího zákona do svého srdce, jejich mysl i nitro se bude utvářet k Božímu obrazu. Většinu naučení přijímaly děti z ústního podání, učily se však také číst hebrejské spisy a díky tomu mohli později studovat pergamenové svitky Starého zákona. (srv. TV 40.5)

Deuteronomium 6:6-7 ⁶Ať jsou [měj] tato slova, která ti dnes přikazují, ve tvém srdci [na mysli]. ⁷Opakuj [vštěpuj] je svým synům, mluv o nich, když pobýváš [sediš] ve svém domě, i když chodíš po cestě, když ležíš, i když vstáváš.

DA – Touha věků 70.1 Ježíš nezískal vzdělání v židovských školách. Jeho prvním lidským učitelem byla Jeho matka. Z jejích úst a z prorockých spisů se učil znát nebeské věci. Na jejím klíně se nyní dozvídal to, co kdysi sám skrze Mojžíše předal Izraeli. Ani v době dospívání nevyhledal rabínské školy. Nepotřeboval získat vzdělání z takového zdroje, neboť Jeho učitelem byl Bůh. (srv. TV 41.1)

DA – Touha věků 70.2 Otázka vznesená v průběhu Spasitelova působení na zemi: **Jan 7,15** “Jak to, že se tento člověk vyzná v Písmech, když se tomu neučil?” neznamená, že by Ježíš neuměl číst, ale jen to, že neměl rabínské vzdělání. Učil se stejně, jako se můžeme učit i my. Jeho důkladná znalost Písma ukazuje, jak pečlivě se už v dětství věnoval studiu Božího slova. Otevírala se mu celá knihovna Božího díla stvoření. Ten, který všechno stvořil, nyní zkoumal vše, co Jeho vlastní ruka vepsala na zemi, na nebe i do moře. Oproštěn od nesvatých způsobů tohoto světa shromažďoval vědecké poznatky zkoumáním přírody. Věnoval se studiu života rostlin, živočichů i lidí. Od útlého věku sledoval jediný cíl — aby Jeho život byl požehnáním pro druhé. Inspiraci nacházel v přírodě. Když pozoroval život rostlin a živočichů, napadaly ho různé nové myšlenky a přirovnání. Vše, co viděl, se neustále snažil použít k objasnění a přiblížení Božího slova. Podobenství, jejichž prostřednictvím v čase své veřejné služby lidem tak rád představoval pravdu, svědčí o tom, jak silně se nechával ovlivnit přírodou a jak dokázal čerpat duchovní naučení z prostředí svého každodenního života. (srv. TV 41.2)

DA – Touha věků 70.3 Tím, že se snažil pochopit smysl všeho, s čím se setkal, se učil chápat význam Božího slova i Božího díla. Na zemi ho neustále provázely nebeské bytosti. Rád přemýšlel i hovořil o svatých věcech. Od chvíle, kdy jako dítě začal vnímat svět kolem sebe, neustále duchovně rostl v milosti a poznání pravdy. (srv. TV 41.3)

FE – Základy křesťanské výchovy 402.2 V dospívání pokračovalo dílo započaté v dětství a Kristus stále více rostl v moudrosti a v přízni u Boha i u lidí.

Jakub 3:17 Moudrost shůry je především čistá, potom pokojná, mírná [vlídná – B21], poddajná, plná milosrdenství a dobrého ovoce, nepochybující, bez přetvářky.

DA – Touha věků 70.4 Stejně jako Ježíš může získávat poznání každé dítě. Budeme-li chtít poznat nebeského Otce skrze Jeho slovo, přiblíží se k nám andělé. Naše mysl bude posílena a náš charakter povznesen a zušlechtěn. Budeme se stále více podobat svému Spasiteli. Pochopíme-li krásu a velikost přírody, více k Bohu přilneme. Poznání Nekonečného Boha v Jeho díle naše nitro ohromí a zároveň povzbudí. Společenství s Bohem skrze modlitbu podpoří rozvoj našich duševních i morálních schopností a hloubáním o duchovních záležitostech posílíme svůj duchovní život. (srv. TV 41.4)

Ed – Výchova 231.1 Schopnost rozlišovat mezi dobrem a zlem můžeme získat pouze skrze osobní závislost na Bohu. Každý se od Něj musí učit z Jeho slova sám za sebe. Bůh nám dal rozum a přeje si, abychom jej používali a rozvíjeli. Vyzývá nás: **Izajáš 1,18 (parafráze)** “**Jen pojďte a projednejme to spolu.**” Když se na Něj spolehne, můžeme získat moudrost k tomu, abychom uměli **Izajáš 7,15** “**zavrhnout zlé a zvolit dobré.**” (srv. Vy 136.7-8)

Jakub 1:5 Nedostávali se někomu z vás moudrosti, ať ji žádá od Boha, který dává všem štědře a nevyčítá, a bude mu dána.

Lukáš 2:41-43 ⁴¹Jeho rodiče chodívali každý rok do Jeruzaléma na svátek velikonoc. ⁴²Také když mu bylo dvanáct let, vystupovali [do Jeruzaléma], jak bylo o této slavnosti zvykem. ⁴³A když se po dokonání těch dnů vraceli domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče zpozorovali.

DA – Touha věků 75.1 Pro Židy byl dvanáctý rok života hranicí mezi dětstvím a mládím. Když hebrejský chlapec dovršil tohoto věku, byl nazván synem zákona a synem Božím. Mohl se vzdělávat ve svém náboženství a očekávalo se od něho, že se bude účastnit náboženských slavností a obřadů. Když Ježíš dosáhl dvanácti let, vzali jej rodiče o Velikonocích v souladu s touto zvyklostí s sebou do Jeruzaléma. Josef s Marií, stejně jako ostatní zbožní Izraelci, tam putovali na svátek Pesach každý rok. (srv. TV 45.1)

DA – Touha věků 78.1 Ježíš jako dítě poprvé spatřil chrám. Viděl kněze v bílých rouchách, jak vykonávají slavnostní obřady. Viděl krvácející oběť na obětním oltáři. Když vůně kadidla začala stoupat k Bohu, sklonil se spolu s ostatními k modlitbě. Byl svědkem působivých obřadů velikonočních bohoslužeb. Den za dnem Ježíš chápal jejich význam stále jasněji. Každý úkon jako by přímo souvisel s Jeho životem. Probouzely se v Něm nové podněty. Tiše a se zaujetím zkoumal velkou záhadu. Před Spasitelem se otevíralo tajemství Jeho poslání. (srv. TV 46.3)

DA – Touha věků 78.2 Ježíš tak soustředěně přemýšlel o všem, co viděl, že se odpojil od svých rodičů. Chtěl být sám. Když velikonoční bohoslužby skončily, stále zůstával v chrámovém nádvoří. Věřící poutníci se odebrali z Jeruzaléma do svých domovů a na Něho docela zapomněli. (srv. TV 46.4)

DA – Touha věků 78.3 Josef s Marií chtěli, aby se Ježíš při návštěvě Jeruzaléma seznámil s velkými učiteli Izraele. Ježíš se ve všem řídil Božím slovem, ale rabínským obřadům a zvykům se nepřizpůsoboval. Rodiče doufali, že si začne hluboce vážit učení rabínů a bude pečlivěji dbát na jejich požadavky. Ježíše však v chrámu učil sám Bůh. Vše, co poznal, začal hned předávat dál. (srv. TV 46.5)

DA – Touha věků 78.4 V té době, po vzoru prorockých škol, v jedné místnosti spojené s chrámem probíhala výuka náboženství. Shromáždili se tam přední rabíni se svými žáky a přišel tam i Ježíš. Posadil se u nohou vážených a vzdělaných mužů a naslouchal jejich naučením. Jako člověk hledající moudrost se těchto učenců vyptával na proroctví a události, které se právě odehrály a které ukazovaly na příchod Mesiáše. (srv. TV 46.6)

DA – Touha věků 78.5 Ježíš se projevil jako člověk prahnoucí po poznání Boha. Jeho otázky poukazovaly na hluboké pravdy, které byly dlouho zkreslovány a pokřivovány, ale které přitom byly pro záchranu lidí životně důležité. Přestože to odhalilo, jak omezená a povrchní byla moudrost mudrců, každá další otázka jim předkládala božské ponaučení a stavěla pravdu do nového světla. Rabíni hovořili o tom, jak Mesiáš svým příchodem vyvýší židovský národ. Ježíš je však upozornil na Izajášovo proroctví a zeptal se jich na význam těch částí Písma, které hovoří o utrpení a smrti Beránka Božího. (srv. TV 46.7)

Lukáš 2:47 Všichni, kteří ho slyšeli, žasli nad jeho rozumností [chápavostí] a odpověďmi.

DA – Touha věků 78.6 Učenci jej zahrnuli otázkami a žasli nad tím, jak jim odpovídal. Ježíš se skromností dítěte opakoval slova Písma a dával jim hluboký význam, o němž učitelé neměli ponětí. Kdyby byli přijali pravdu, na kterou poukazoval, a řídili se jí, mohlo dojít k proměně tehdejšího náboženského života. V lidech by to probudilo hluboký zájem o duchovní věci, a až by Ježíš zahájil svou službu, mnozí by byli připraveni Jej přijmout. (srv. TV 47.1)

DA – Touha věků 80.1 Rabíni věděli, že Ježíš nebyl vyučován v jejich školách, a přesto Jeho chápání proroctví daleko přesahovalo jejich znalosti. Od tohoto přemýšlivého galilejského chlapce si mnoho

slibovali. Chtěli Ho získat jako žáka, aby se mohl stát učitelem v Izraeli. Chtěli mít na starosti Jeho výchovu a vzdělávání, protože se domnívali, že tak jedinečnou mysl je nutné tvárnit a usměrňovat pod jejich vedením. (srv. TV 47.2)

DA – Touha věků 80.2 Ježíšova slova zasáhla jejich srdce tak, jako doposud žádná jiná slova z lidských úst. Bůh chtěl dát těmto izraelským vůdcům světlo a použil k tomu jediný prostředek, kterým bylo možné je oslovit. Ve své pýše by odmítli přijmout poučení, ať už by pocházelo od kohokoliv. To by bylo pod jejich důstojnost. Kdyby to vypadalo, že se je Ježíš pokouší učit, pohrdli by Jím a nenaslouchali by Mu. Takto si však namlouvali, že to oni učí Jeho nebo Jej přinejmenším zkouší ze znalosti Písma. Ježíšova mladická skromnost a zdvořilost je odzbrojila a zbavila předsudků. Jejich mysl se nevědomky otevírala Božímu slovu a Duch svatý promlouval k jejich srdcím. (srv. TV 47.3)

DA – Touha věků 80.3 Museli uznat, že jejich očekávání ohledně příchodu Mesiáše nejsou v souladu s prorocstvími. Svých představ a teorií se však nechtěli vzdát, protože uspokojovaly jejich ctižádost. Tvrdili, že vyučují a vykládají Písma, a nechtěli přiznat, že by je špatně pochopili. Jeden po druhém se ptali: Jak je možné, že má tento mladík takové poznání, když se nikdy neučil? Světlo svítilo ve tmě, ale **Jan 1,5** “tma je nepohltila [nepřijala/nepochopila]”. (srv. TV 47.4)

Izaiáš 9:1,5-6 ¹Lid, který chodí v temnotě, uvidí veliké světlo. Na ty, kdo bydlí v zemi nejhlubší tmy, na ně zazáří světlo... ⁵Neboť chlapec se nám narodil, syn je nám dán; na jeho rameni spočinulo panství [panování, svrchovaná moc]. Dal mu jméno Podivuhodný rádce, mocný Bůh, Věčný Otec, Kníže pokoje. ⁶Nebude konce vzrůstu jeho panství a pokoje na Davidově trůnu a nad jeho královstvím, aby ho mohl upevnit a posilnit v právu a v spravedlnosti [n.: podepřít právem a spravedlností] ...

Jan 1:9-13 ⁹Bylo tu pravé světlo, které osvětluje každého člověka, to přicházelo na svět. ¹⁰Na světě byl, svět skrze něj vznikl, a svět ho nepoznal. ¹¹Přišel do svého vlastního, a jeho vlastní ho nepřijali. ¹²Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. ¹³Ti se nenarodili z krve ani z vůle těla ani z vůle muže, nýbrž z Boha.

Lukáš 2:43-50 ⁴³A když se po dokonání těch dnů vraceli domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče zpozorovali. ⁴⁴Protože se domnívali, že je ve skupině poutníků, ušli den cesty a hledali ho mezi příbuznými a známými. ⁴⁵A když ho nenalezli, vrátili se do Jeruzaléma a hledali ho. ⁴⁶I stalo se, že ho po třech dnech našli v chrámě, jak sedí uprostřed učitelů, naslouchá jim a vyptává se jich. ⁴⁷Všichni, kteří ho slyšeli, žasli nad jeho rozumností a odpověďmi. ⁴⁸Když ho rodiče spatřili, zhrozili se a jeho matka mu řekla: „Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.“ ⁴⁹A on jim řekl: „Jak to, že jste mne hledali? Nevěděli jste, že musím být ve věcech svého Otce?“ ⁵⁰Ale oni neporozuměli tomu slovu, které jim pověděl.

DA – Touha věků 80.4 Josef s Marií zatím prožívali krušné chvíle. Při odchodu z Jeruzaléma ztratili Ježíše z dohledu a nevěděli, že tam zůstal. Onen kraj byl tehdy hustě osídlený a karavany z Galileje bývaly velmi početné. Když Josef s Marií opouštěli město, všude panoval veliký zmatek. Na cestě se těšili ze společnosti přátel a známých, a teprve po setmění si všimli, že s nimi Ježíš není. Zastavili se, aby si odpočinuli, a vtom si uvědomili, že jim chybí pomocná ruka jejich dítěte. Mysleli si, že je někde mezi přáteli a nedělali si starosti. Byl sice ještě malý, ale důvěřovali Mu. Domnívali se, že až bude třeba, vyтуší, že Ho potřebují, a jako vždy jim přijde pomoci. Nyní se v nich však probudily obavy. Hledali Ho v celé karavaně, ale marně. S hrůzou si vzpomněli, jak se Ho, když byl ještě děťátko, pokusil Herodes zabít. Jejich srdce naplnily temné předtuchy a trápily je hořké výčitky svědomí. (srv. TV 47.5)

DA – Touha věků 81.1 Po návratu do Jeruzaléma pokračovali v hledání. Druhý den, když se vmísili mezi ostatní věřící v chrámu, upoutal jejich pozornost známý hlas. Nemohli se splést, žádný jiný hlas nebyl podobný tomu Jeho – tak vážný, upřímný, a přitom příjemný. (srv. TV 47.6)

DA – Touha věků 81.2 Ježíše našli v rabínské škole. Zaradovali se, ale na úzkost a obavy nezapomněli. Když byli zase spolu, řekla mu matka trochu vyčítavě: **Lukáš 2,48** „Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.“ (srv. TV 48.1)

DA – Touha věků 81.3 **Lukáš 2,49** „A on jim řekl: Jak to, že jste mne hledali? Nevěděli jste, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ Viděl, že mu nerozumějí, a proto ukázal vzhůru k nebi. Užasli nad světlem, které se objevilo v Jeho tváři. Lidstvím probleskovalo božství. Když Ho našli v chrámu a slyšeli Jeho rozhovor s rabíny, žasli nad Jeho otázkami i nad tím, jak odpovídal. Jeho slova na ně zapůsobila nezapomenutelným dojmem. (srv. TV 48.2)

DA – Touha věků 81.4 Jeho otázka pro ně navíc byla poučením. **Lukáš 2,49** „Nevěděli jste, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ Ježíš se plně věnoval dílu, které přišel na svět vykonat, Josef s Marií však svou práci zanedbali. Bůh jim prokázal velikou poctu tím, že jim svěřil svého Syna. Andělé řídili Josefovy kroky, aby ochránili Ježíšův život. Josef s Marií Ho měli střežit jako oko v hlavě, oni Jej však na celý den ztratili z dohledu. Když se jim ulevilo, že Ho našli, nevyčítali to sobě, ale Ježíši. (srv. TV 48.3)

DA – Touha věků 81.5 Bylo přirozené, že Josef s Marií na Ježíše pohlíželi jako na vlastní dítě. Každý den trávili spolu a Jeho život se v mnoha ohledech podobal životu ostatních dětí. Proto pro ně bylo nesmírně těžké si uvědomit, že je Synem Božím. Byly v nebezpečí, že nedocení požehnání, které jim bylo uděleno díky přítomnosti Vykupitele světa. Bolest, kterou prožili, když Ježíše ztratili, a jemné pokárání v Jeho slovech jim měly připomenout, jak důležité a posvátné poslání jim bylo svěřeno. (srv. TV 48.4)

DA – Touha věků 81.6 V odpovědi matce dal Ježíš poprvé najevo, že chápe svůj vztah k Bohu. Před Jeho narozením řekl anděl Marii: **Lukáš 1,32.33** ³²„Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán

Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. ³³Na věky bude kralovat nad domem Jákobovým a jeho kralování nebude konce.” Marie o těchto slovech přemýšlela, a přestože věřila, že její dítě bude Mesiášem Izraele, Jeho poslání plně nepochopila. Teď Jeho slovům nerozuměla, věděla však, že se zřekl svého příbuzenství s Josefem a prohlásil se za Syna Božího. (srv. TV 48.5)

DA – Touha věků 82.2 Když Ježíš v chrámu pochopil své poslání, vyhýbal se zástupům. Přál si poklidně se vrátit z Jeruzaléma ve společnosti lidí, kteří znali tajemství Jeho života. Při velikonoční slavnosti Bůh chtěl svůj lid odvést od světských starostí a připomenout mu, jak obdivuhodně jej vysvobodil z Egypta. Přál si, aby v tom všem lidé viděli zaslíbené vysvobození z hříchu. Stejně jako krev zabitého beránka chránila domy Izraele, tak měla Kristova krev zachránit je. Skrze Krista však mohou být zachráněni jen tehdy, pokud vírou učiní Jeho život svým vlastním. Symbolická bohoslužba měla smysl jen tehdy, pokud přiváděla lidi ke Kristu jako k jejich osobnímu Spasiteli. Bůh chtěl, aby lidé na modlitbách zkoumali Kristovo poslání a uvažovali o něm. Když však zástupy opouštěly Jeruzalém, věnovali lidé tolik pozornosti zážitkům z cesty a rozhovorům s přáteli, že na smysl bohoslužby, které se zúčastnili, zapomněli. Spasitele proto jejich společnost nepřitahovala. (srv. TV 48.7)

DA – Touha věků 82.3 Když se Josef s Marií vraceli s Ježíšem z Jeruzaléma sami, doufal, že obrátí jejich pozornost k proroctvím o trpícím Spasiteli. Chtěl zmírnit bolest své matky na Golgotě a myslel na ni už nyní. Marie měla být svědkem Jeho posledního smrtelného zápasu a Ježíš toužil po tom, aby Jeho poslání správně pochopila a aby měla sílu vydržet, až jejím nitrem pronikne meč. Stejně jako nyní ztratila Ježíše a tři dny Ho se zármutkem v srdci hledala, ztratí Ho znovu na tři dny, až bude obětován za hříchy světa. Když potom vstane z hrobu, její zármutek se opět promění v radost. Kdyby rozuměla Písmu, ke kterému se nyní snažil obrátit její pozornost, mohla by snášet utrpení z Jeho smrti mnohem snadněji. (srv. TV 50.1)

Lukáš 2:51 I sestoupil s nimi, přišel do Nazareta a byl jim poddán [poslušný – B21]. Jeho matka pečlivě uchovávala všechna slova [to všechno – B21] ve svém srdci.

DA – Touha věků 82.1 Ježíš neodmítal svůj vztah k pozemským rodičům. Vrátil se s nimi domů a dál jim pomáhal v těžké práci. Tajemství svého poslání uchovával ve svém srdci a pokorně čekal na určený čas, aby se mohl pustit do díla. Od chvíle, kdy si uvědomil, že je Božím Synem, ještě osmnáct let uznával pouto, jež Ho spojovalo s domovem v Nazaretu a plnil povinnosti syna, bratra, přítele a občana. (srv. TV 48.6)

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1117.7 Jak se stával starším, Bůh mu stále více odkrýval velké dílo, které Ho čekalo. Přesto se nad ostatní nepovyšoval. Svým rodičům nikdy nezpůsobil bolest nebo úzkost nějakou neúctou či nezdvořilostí. Těšilo Jej, že je může ctít a poslouchat je. Přestože věděl o svém poslání, bral ohled na jejich přání a podřizoval se jejich autoritě.

DA – Touha věků 89.6 Od chvíle, kdy Josef s Marií našli Ježíše v chrámě, bylo pro ně Jeho jednání záhadou. Nepouštěl se do sporů, ale šel vždy a ve všem příkladem. Zdálo se, že je oddělený, jiný než ostatní. Nejšťastnější chvíle prožíval, když byl sám v přírodě a s Bohem. Ve chvílích volna odcházel z místa, kde pracoval, do polí, zelených údolí, na svahy hor či do lesů, a tam přemýšlel o Bohu a rozmlouval s Ním. Rozednívání Jej často zastihlo na odlehlém místě při rozjímání, modlitbě nebo četbě Písma. Potom se zase vracel domů ke svým povinnostem a znovu se s příkladnou trpělivostí pouštěl do práce. (srv. TV 54.5)

DA – Touha věků 72.3 Ježíš vyrůstal ve venkovské rodině. Spolehlivě a rád plnil všechny své domácí povinnosti. On — vládce nebes, jemuž se s radostí podřizovali andělé, se stal ochotným služebníkem a milujícím a poslušným synem. Vyučil se řemeslu a vlastníma rukama pracoval s Josefem v tesařské dílně. Do práce i z práce chodil ulicemi města v obyčejném oděvu, jaký tehdy nosili všichni dělníci. Nikdy nepoužil svou božskou moc k tomu, aby si ulehčil svůj úděl nebo usnadnil práci. (srv. TV 42.6)

DA – Touha věků 72.4 Práce v dětství a mládí přispěla k rozvoji Jeho tělesných i duševních schopností. Nikdy neplýtl silami, ale používal je uvážene a dbal na to, aby si uchoval zdraví a mohl všechno dělat co nejlépe. Nechtěl si ublížit nebo něco rozbít, a proto ani s náradím nezacházel ledabyle. Byl stejně dokonalý v charakteru jako v práci. Na svém vlastním životě nám ukázal, že pracovitost je naší povinností a že všechno máme dělat pečlivě a svědomitě, neboť jen důkladná práce si zaslouží uznání. Výchova, jež vede mladé lidi k užitečné práci a učí je nést jejich životní úděl, je posiluje a přispívá k rozvoji jejich schopností. Každý by si měl najít nějakou činnost, která by byla přínosem pro něj samotného a zároveň užitečná pro druhé. Bůh určil, že práce má být pro člověka požehnáním. Skutečnou radost a potěšení ze života může mít jen ten, kdo je pilný a pečlivý. Bůh láskyplně pohlíží na děti a mladé lidi, kteří rádi plní své domácí povinnosti a pomáhají rodičům. Takové děti budou jednou k prospěchu celé společnosti. (srv. TV 42.7-43.1)

Příslaví 22:6 Vyuč chlapce na počátku jeho cesty, neodvrátí se od ní, ani když zestárne.

DA – Touha věků 73.3 Ježíš pracoval s radostí a citem. Žít podle biblických zásad doma i v zaměstnání, nést tíhu světských starostí a neztrácet přitom ze zřetele Boží slávu vyžaduje velkou trpělivost a duchovní sílu. Kristus lidem v tomto směru velmi pomáhal. Nikdy se nenechal zcela pohltnout světskými záležitostmi, ale vždy si našel čas na přemýšlení o nebeských věcech. Aby vyjádřil radost v srdci, často zpíval žalmy a jiné duchovní písně. Obyvatelé Nazareta slýchávali, jak chválí Boha a jak Mu vyjadřuje vděčnost. Zpěvem udržoval společenství s nebem, a když si Jeho spolupracovníci stěžovali na únavu z

práce, rozveselil je nějakou líbeznou melodií. Jeho chvalozpěvy jako by zaháněly zlé anděly a jako kadidlo kolem sebe šířily příjemnou vůni. Myšlenky posluchačů se odpoutávaly od pozemského vyhnanství a starostí a nechávaly se unášet k nebeskému domovu. (srv. TV 43.4)

DA – Touha věků 74.1 Ježíš byl pro svět zdrojem uzdravující milosti a Jeho život v zapadlém Nazaretu byl plný soucitu a něžné lásky. Staří, trpící, hříchem obtížení lidé, hravé děti, lesní zvěř i tažný dobytek — všichni se v Jeho přítomnosti cítili šťastnější. Ten, jehož slovo je tak mocné, že udržuje světy v chodu, by se neváhal sklonit k raněnému ptáčku, aby mu ulevil. Nebylo nic, co by Kristu nestálo za povšimnutí, neexistoval nikdo, komu by se zdráhal posloužit. (srv. TV 43.5)

DA – Touha věků 74.2 Ježíš rostl v moudrosti a síle a získával si stále větší přízeň Boha i lidí. Dokázal soucítit s každým člověkem, a lidé Ho proto měli rádi. Pro každý dům, do kterého vešel, byl požehnáním, přinášel naději a povzbuzení. Často býval v sobotu v synagoze vyzván, aby četl z prorockých spisů. Když z důvěrně známých textů z Písma zazářilo nové světlo, srdce posluchačů vždy poskočilo radostí. (srv. TV 43.6)

DA – Touha věků 74.3 Ježíš však nadále zůstával stranou. Po celé ty roky svého pobytu v Nazaretu neukázal svou zázračnou moc a nevykonal žádný zázrak. Neusiloval o nějaké vysoké postavení, nenárokoval si žádné tituly. Z Jeho prostého a tichého života i z mlčení Písma o Jeho dětství si můžeme vzít velké ponaučení. Čím klidnější a skromnější je život dítěte, čím méně je v něm nepřírozených vzruchů a čím více je v souladu s přírodou, tím lépe se rozvíjí jeho tělesná a duševní zdatnost, psychická odolnost i duchovní síla. (srv. TV 44.1)

DA – Touha věků 74.4 Ježíš je naším příkladem.... Na každého mladého člověka, který následuje Kristův příklad věrnosti a poslušnosti v Jeho skromném domově, se vztahují Boží slova, která o Něm pronesl Otec skrze Ducha svatého: **Izajáš 42,1 (parafráze)** "Hle, můj služebník, kterého podpírám, můj vyvolený, v němž mám zalíbení." (srv. TV 44.2)

Lukáš 2:49b Nevěděli jste, že musím být ve věcech svého Otce? [n.: musím být tam, kde jde o věc mého Otce; n.: musím být v domě svého Otce]

DA – Touha věků 84.1 Židovské děti byly od nejútlejšího věku zahrnuty požadavky rabínů. Pro každou činnost byla předepsána přísná pravidla, a to až do nejmenších detailů života. Pod vedením rabínů se mladí lidé seznamovali s nesčetnými předpisy, které měli jako pravověrní Izraelci dodržovat. Ježíš se však o tyto věci nezajímal. Od dětství jednal samostatně a nezávisle na rabínských zákonech. Vytrvale studoval starozákonní spisy a vždycky říkal: “Tak praví Hospodin.” (srv. TV 51.1)

DA – Touha věků 84.2 ... Nenapadal nařízení či praktiky učenců, ale když Mu někdo vytýkal Jeho vlastní prosté návyky, vždy své jednání obhájil Božím slovem. (srv. TV 51.2)

DA – Touha věků 85.1 Ježíš byl velmi laskavý, pokorný a zdrženlivý. Každého, s kým přicházel do styku, se snažil potěšit. Právě proto se zákoníci a starší lidu domnívali, že Ho svým učením snadno ovlivní. Snažili se Ho přimět k tomu, aby přijal rabínské zásady a tradice z dávných dob, které se v židovském národě předávaly z generace na generaci. On však žádal, aby je podložili Písmem. Byl ochotný uposlechnout každého slova vycházejícího z Božích úst, ale nemohl se řídit lidskými výmysly. Ježíš znal Písmo od začátku do konce a vykládal jej v jeho pravém významu. Rabíni se cítili zahanbeni, že je poučuje dítě. Tvrdili, že to oni jsou povoláni vysvětlovat Písma a Ježíš má jejich výklad přijmout. Pobuřovalo je, že jim odporuje. (srv. TV 51.3)

DA – Touha věků 85.2 Věděli, že v Písmu žádné opodstatnění pro své tradice nenajdou. Uvědomovali si, že v duchovním chápání je Ježíš mnohem dále než oni. Přesto je však rozčilovalo, že se nechce podřídit jejich příkazům. Stále se jim nedařilo Ho přesvědčit, a proto vyhledali Josefa a Marii a stěžovali si na Jeho neposlušnost. Byl tedy pokárán a napomenut. (srv. TV 51.4)

DA – Touha věků 86.1 Ježíš začal samostatně pracovat na formování svého charakteru již v dětství a od poslušnosti Božímu slovu Jej nemohla odvrátit ani láska a úcta k rodičům. Všechno, co dělal jinak než jak bylo rodinnou zvyklostí, zdůvodňoval slovy: “Psáno jest.” Rabíni Mu však svým vlivem ztrpčovali život. Už v mládí se musel naučit tvrdé lekci mlčení, trpělivosti a vytrvalosti. (srv. TV 52.1)

DA – Touha věků 86.2 Jeho bratři, jak lidé říkali Josefovým synům, stáli na straně rabínů. Trvali na tom, že tradice se musí dodržovat, jako by to byly Boží požadavky. Považovali dokonce lidská nařízení za důležitější než Boží slovo a Ježíšovo jasné rozlišování pravdy a bludu je dráždilo. Jeho důsledné zachovávání Božího zákona považovali za tvrdohlavost. Překvapovaly je Jeho znalosti a moudrost, s jakou odpovídal rabínům. Věděli, že Ho nevzdělávali moudří učenci, a přesto museli uznat, že On je učitelem pro ně. Uvědomovali si, že má vyšší vzdělání než oni. Nepochopili však, že má přístup ke stromu života, ke zdroji poznání, který oni sami neznali. (srv. TV 52.2)

DA – Touha věků 87.3 Ježíš měl své bratry rád a vždy se k nim choval nesmírně laskavě. Oni však na Něj žárlili a vyzývací Mu dávali najevo svou nedůvěrou a opovržením. Nedokázali pochopit Jeho chování. V Ježíši se střetávaly velké protiklady. Byl Božím Synem, a přitom bezmocným děťátkem. Byl Stvořitelem světů, patřila Mu země, a přece se na každém kroku svého pozemského života potýkal s chudobou. Jeho velikost a důstojnost byly pravým opakem lidské pýchy a povýšenosti. Spokojil se s tím nejponížejším postavením a nikdy neusiloval o světskou slávu. To Jeho bratry rozčilovalo. Nedokázali pochopit, jak může být navzdory všemu strádání a utrpení tak klidný a vyrovnaný. Nevěděli, že se kvůli nám stal chudým, abychom „[Jeho chudobou zbohatli](#)“ (**2. Korintským 8,9**). (srv. TV 52.6)

DA – Touha věků 90.1 Kristův život se vyznačoval úctou a láskou k matce. Marie v hloubi duše věřila, že to svaté dítě, které se jí narodilo, je zaslíbeným Mesiášem, ale neodvažovala se o své víře hovořit. Po celou dobu Jeho života na zemi byla účastná Jeho utrpení. Se zármutkem sledovala všechny zkoušky, které na Něj v dětství a mládí doléhaly. Když pochopila, že Ježíš jedná správně, hájila ho, a tím se sama dostávala do těžkých situací. Byla přesvědčena, že vztahy v rodině a matčina láskyplná péče mají zásadní vliv na utváření charakteru dítěte. Josefovi synové a dcery to dobře věděli. Upozorňovali Ježíše na její starostlivost a snažili se tak usměrnit Jeho jednání podle svých vlastních představ. (srv. TV 54.6)

DA – Touha věků 90.2 Marie Ježíše často napomínala a přemlouvala Ho, aby se přizpůsobil zvyklostem rabínů. On se však nenechal přesvědčit, aby své zvyky změnil, aby přestal rozjímat o Božích činech a pomáhat trpícím lidem nebo dokonce němým zvířatům. Když kněží a učitelé po Marii požadovali, aby jim pomohla Ježíše usměrnit, velmi ji to trápilo. Když jí však Ježíš na textech z Písma ukázal, že jedná správně, v jejím srdci zavládl pokoj. (srv. TV 54.7)

DA – Touha věků 90.3 Někdy váhala a nemohla se rozhodnout mezi Ježíšem a Jeho bratry, kteří nevěřili, že Ho poslal Bůh. Důkazů o Jeho božském charakteru však bylo dostatek. Marie viděla, jak se obětuje pro dobro druhých. S Jeho příchodem vcházela do domu čistota a Jeho život působil ve společnosti jako kvas. Bezúhonný a neposkvrněný Ježíš žil mezi bezohlednými, hrubými a nezdvořilými lidmi, mezi nepoctivými celníky, lehkomyšlnými hýřily, nečestnými Samaritány, pohanskými vojáky, nevzdělanými a obhroublými venkovany a další bezpočetnou směsicí lidí. Slovy soucitu povzbuzoval unavené, kteří klesali pod tíhou svého břemene. Pomáhal jim a stále znovu jim vyprávěl o Boží lásce, milosrdenství a dobrotě, které poznal v přírodě. (srv. TV 55.1)

DA – Touha věků 92.1 Ježíš uzdravoval tělo i nitro. Zajímal se o každého trpícího. Nehledě na velikost utrpení soucítit se všemi a všem přinášel úlevu. Jeho laskavá slova na ně působila jako hojivý balzám. (srv. TV 55.3)

1. Petrův 2:22-23 ²²On "se nedopustil hříchu, ani lest nebyla nalezena v jeho ústech". ²³Když mu spílali, neodplácel spíláním, když trpěl, nehrozil, ale předával vše tomu, jenž soudí spravedlivě.

DA – Touha věků 71.1 Dokud byl dítětem, myslel a mluvil jako dítě. Boží obraz v Ném nebyl narušen ani náznakem hříchu. Přesto nebyl ušetřen pokušení.... Prošel všemi nástrahami, kterým musíme čelit my, aby nám mohl být příkladem v dětství, dospívání i ve zralém věku. (srv. TV 42.1-2)

DA – Touha věků 88.1 Ježíšovi bratři Mu nerozuměli, protože byl jiný než oni. Měl jiné měřítko a zásady. Oni vzhlíželi k lidem a odvraceli se od Boha, proto se v jejich životech neprojevovala Jeho moc. Formální zbožnost nemohla proměnit jejich charakter. Platili **Matouš 23,23** "desátky z máty, kopru a kmínu", a nedbali na "závažnější věci Zákona: právo, milosrdenství a věrnost". Ježíšův příklad je neustále popouzel. Jediné, co nenáviděl, byl hřích. Při pohledu na nepravost zjevně trpěl. Ze všeho nejdůležitější pro Něj bylo oslavovat Boha. Tím se zásadně lišil od všech, kdo svou vnější formální zbožností zakrývali zálibu v hříchu. Ježíš svým životem usvědčoval zlo, a proto narážel doma i mezi lidmi na odpor. Jeho obětavost a poctivost byly terčem posměchu. Pro Jeho shovívavost a vlídnost Jej nazývali zbabělcem. (srv. TV 53.1-2)

DA – Touha věků 88.2 Kristus zakusil všechnu hořkost a trpkost lidského údělu. Někteří lidé se Jej snažili potupit pro Jeho původ, a tak již od dětství musel snášet jejich pohrdavé pohledy a zlomyslné pomluvy. Kdyby se byl nechal unést a odpověděl jediným nevlídným slovem či pohledem, kdyby byl jedinkrát podlehl svým bratrům a udělal něco nesprávného, nemohl by už být dokonalým příkladem. Tím by selhal při uskutečňování plánu našeho vykoupení. Kdyby byl jen připustil, že hřích je možné nějak omluvit, satan by zvítězil a svět by byl ztracen. Satan Jej chtěl svést k hříchu, a právě proto se Mu snažil všemožně znepříjemnit život. (srv. TV 53.3)

DA – Touha věků 88.3 Ježíš však na každé pokušení odpovídal slovy: "Psáno jest." Téměř nikdy své bratry za nějaké provinění nenapomínal, promlouval k nim však Božím slovem. Když se k nim odmítal připojit a udělat něco zakázaného, obviňovali Ho ze zbabělosti. On jim vždy odpovídal: **Jób 28,28** "Psáno jest: 'Hle, bázeň před Panovníkem, toť moudrost a odvrátit se od zlého, toť rozumnost.'" (srv. TV 53.4)

DA – Touha věků 89.1 Někteří lidé Ježíše vyhledávali, protože v Jeho přítomnosti cítili klid. Mnozí se Mu však vyhýbali, neboť se cítili zahanbeni Jeho čistým životem. Mladí přátelé Jej nabádali, aby dělal to, co oni. Byl bystrý a veselý, měli rádi Jeho společnost a přijímali Jeho pohotové rady. Jen Jeho zásadovost se jim nelíbila. Považovali Ho za úzkoprsého a malicherného člověka. Ježíš jim odpovídal: **Žalm 119,9.11** "Psáno jest: ⁹Jak si chlapec udrží svou stezku čistou? Tím, že bude zachovávat tvé slovo. ¹¹Tvou řeč uchovávám v srdci, abych proti tobě nehřešil.'" (srv. TV 53.5)

DA – Touha věků 89.2 Často se ho ptali, proč je tak zvláštní, proč se snaží být jiný než všichni ostatní. On jim zase říkal: **Žalm 119,1-3** "Psáno jest: ¹Blahoslavení jsou ti, jejichž cesta je bezúhonná, ti, kteří žijí podle zákona Hospodinova. ²Blahoslavení jsou ti, kdo střeží jeho svědectví a hledají ho celým srdcem. ³Takoví nepáchají podlosti, chodí po jeho cestách.'" (srv. TV 54.1)

DA – Touha věků 89.3 Na otázku, proč se neúčastní zábav nazaretské mládeže, odpovídal: **Žalm 119,14-16** "Psáno jest: ¹⁴Z cesty tvých svědectví se veselím jako z celého svého majetku. ¹⁵Přemýšlím o tvých přikázáních a hledím na tvé stezky. ¹⁶Tvá ustanovení jsou mi potěšením; nezapomínám na tvé slovo.'" (srv. TV 54.2)

DA – Touha věků 89.4 Ježíš se nedomáhal svých práv. Jeho ochota a trpělivost Mu často zbytečně ztěžovaly práci. On se však nenechal odradit a neztrácel odvahu. Díval se na všechny těžkosti jakoby z Božího pohledu a dokázal se nad ně povznést. Nikdy nikomu nic zlého neoplatil. Vždy trpělivě snášel všechny urážky. (srv. TV 54.3)

HP – V nebesích 155.7 Ačkoli disponoval veškerou silou lidských vášní, nikdy nepodlehł pokušení udělat jediný skutek, který by nebyl čistý, povznášející a zušlechťující.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 929.4 Ježíš neučinil žádný hřích a neměl žádnou vadu. V Jeho životě a charakteru nebylo žádné stopy po nedokonalosti. Uchoval si neposkvrněnou čistotu i za těch nejtěžších možných okolností.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 936.8 Díky pomoci, kterou je schopen Kristus dát, se můžeme naučit držet jazyk na uzdě. Ačkoli byl v otázce ukvapené a hněvivé mluvy těžce zkoušen, přesto svými ústy ani jednou nezhřešil. Posměškům, výsměchu a narážkám svých spolupracovníků v tesařské dílně čelil s trpělivým klidem. Místo aby rozzlobeně odsekl, začal zpívat jeden z Davidových nádherných žalmů a Jeho kolegové, aniž by si to pořádně uvědomili, se k Němu v chvalozpěvu připojili.

Žalm 59:17-18 ¹⁷Ale já budu zpívat o tvé síle a z jitra budu jásat nad tvým milosrdenstvím. Vždyť jsi mi nepřístupným hradem, jsi mi útočištěm v den soužení. ¹⁸Má sílo, budu tě opěvovat, neboť Bůh je můj nepřístupný hrad, můj milosrdný Bůh!

DA – Touha věků 87.1 Ježíš se snažil pomoci každému trpícímu, se kterým se setkal. Neměl peníze na rozdávání, ale často si odepřel jídlo, aby pomohl těm, kdo se Mu zdáli být potřebnější. Jeho bratři si uvědomovali, že Ježíš má na lidi jiný a daleko větší vliv než oni. Nikdo z nich nebyl tak citlivý a ohleduplný jako On, a ani po tom netoužili. Ježíš potěšoval a povzbuzoval chudé a ponížené, zatímco oni se k nim chovali tvrdě a nelítostně. Hladovým dával své vlastní jídlo a žíznivým podával číši studené vody. Zmírňoval jejich utrpení a pravdy, kterým je učil, se jim spojovaly s Jeho milosrdenstvím a vrývaly se jim do paměti. (srv. TV 52.4)

DA – Touha věků 87.2 Jeho bratři to vše nesli velmi nelibě. Byli starší než Ježíš a mysleli si, že by je měl poslouchat. Vytýkali Mu, že se nad nimi povyšuje a že se staví nad učitele, kněze a vůdce lidu. Často Mu vyhrožovali a snažili se Ho zastrašit. Nehledě na to se však Ježíš nadále řídil Písmem. (srv. TV 52.5)

Matouš 5:17-18 ¹⁷Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem je zrušit, nýbrž naplnit. ¹⁸Neboť amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné nejmenší písmenko ani jedna čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane.

DA – Touha věků 308.3 Systém předobrazů, které představovaly Krista jako Beránka Božího, měl být zrušen Kristovou smrtí. Příkázání Desatera jsou však stejně neměnná jako Boží trůn. (srv. TV 193.4)

DA – Touha věků 307.4 Matouš 5,17 “Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem je zrušit, nýbrž naplnit.” Ježíšovým posláním na tomto světě bylo obhájit svaté požadavky zákona, z jehož přestupování Jej obviňovali. Pokud by bylo možné Boží zákon změnit nebo zrušit, nemusel Kristus trpět za naše přestoupení. Přišel vysvětlit a objasnit vztah zákona k člověku a představit jeho požadavky poslušností ve svém vlastním životě. (srv. TV 193.1)

RH – časopis Review and Herald, 15. listopadu 1898, odst. 8 Matouš 3:13-15 ¹³Tedy Ježíš přišel z Galileje k Jordánu za Janem, aby byl od něho pokřtěn. ¹⁴Ale Jan se mu v tom snažil zabránit a říkal: “Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně?” ¹⁵Ježíš mu odpověděl: “Nech to nyní; neboť takto je třeba, abychom naplnili všechnu spravedlnost.” To, že Kristus “naplnil” veškerou spravedlnost, neznamena, že veškerá spravedlnost skončila. Splnil všechny Boží požadavky ohledně pokání, víry a křtu, což jsou kroky milosti při skutečném obrácení. Učinil to jako příklad, abychom Jej následovali a šli v Jeho stopách. Ve svém lidství Kristus naplnil míru požadavků Zákona. Udělal to, aby byl příkladem pro nás. Byl hlavou lidstva, jeho zástupcem a zárukou. Lidé se spojením své slabosti se silou Jeho božské přirozenosti mohou stát účastníky Jeho charakteru.

PP – Patriarchové a proroci 69.1 Satan se pokoušel dokázat, že Bůh je nespravedlivý, že Jeho zákon je chybný a že dobro vesmíru vyžaduje jeho změnu. Útokem na zákon chtěl svrhnout autoritu jeho Tvůrce. Ve sporu se mělo ukázat, zda jsou božská ustanovení chybná a je třeba je měnit, nebo zda jsou dokonalá a nezměnitelná. (srv. PP 40.4)

8T – Svědectví pro církev, 8. svazek 207.3 Kristus přišel, aby obhájl svaté požadavky zákona. Přišel, aby žil životem poslušnosti jeho požadavkům, a dokázal tak nepravdivost satanova obvinění, že je pro člověka nemožné Boží zákon dodržovat. Pokušením čelil jako člověk a zvítězil v síle, kterou Mu dal Bůh. Když konal dobro a uzdravoval všechny, kdo byli satanem utlačováni, objasňoval lidem povahu Božího zákona a podstatu Jeho služby. Kristův život svědčí o tom, že být poslušnými Božímu zákonu je možné i pro nás.

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 48.1 Kristovým posláním zde na zemi nebylo zákon zrušit, ale svou milostí přivést člověka zpět k poslušnosti jeho ustanovením. (srv. MON 33.4)

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 49.3 Svou vlastní poslušností Kristus dosvědčil nezměnitelnost zákona. Ukázal, že skrze Boží milost ho mohou všichni Adamovi potomci dokonale zachovávat. (srv. MON 34.5)

GC – Velký spor 467.1 Boží zákon je ve své podstatě nezměnitelný. Je zjevením vůle a charakteru Zákonodárce. Bůh je láska a Jeho zákon je láska. Dvě velké zásady zákona jsou láska k Bohu a láska k člověku. **Římanům 13,10b** “Naplněním Zákona je tedy láska.” Boží charakter je spravedlnost a pravda; a to je také podstata Božího zákona. Žalmista napsal: **Žalm 119,142.172** ¹⁴²“Tvůj Zákon je pravda ... ¹⁷²... všechny tvé příkazy jsou spravedlivé.” A apoštol Pavel prohlásil: **Římanům 7,12** “A tak Zákon je svatý i přikázání je svaté, spravedlivé a dobré.” Zákon, který je výrazem Božího myšlení a Boží vůle, musí být proto nezměnitelný, má trvalou platnost — je věčný stejně jako Zákonodárce. (srv. VDV 305.5)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 312.2 Kristův kříž svědčí o neměnnosti Božího zákona – svědčí o tom, že Bůh nás tak miloval, že dal svého Syna, aby zemřel za naše hříchy; Kristus však nepřišel, aby zákon zrušil, ale aby ho naplnil. Ani jediné písmeno či částička Božího morálního standardu nemohla být změněna, aby vyšla vstříc člověku v jeho padlém stavu. Ježíš zemřel, aby kajícímu hříšníkovu mohl přiřknout svou vlastní spravedlnost a aby člověku umožnil Zákon dodržovat.

2. Korintským 5:21 Toho, který hřích nepoznal [který byl bez hříchu – B21], za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 54.1 Člověk nemůže ve své vlastní síle tento zákon zachovávat, protože lidská přirozenost je zkažená, pokřivená a vůbec se nepodobá Božímu charakteru. Projevy sobeckého srdce jsou **Izajáš 64,5** “nečisté” a “všechny naše spravedlivé činy jsou jako poskvrněné roucho”... (srv. MON 36.5)

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 54.2 ... Kristovi následovníci musí dosáhnout spravedlnosti jiného druhu, než měli farizeové, aby mohli vejít do nebeského království. Bůh jim nabídl ve svém Synu dokonalou spravedlnost zákona. Jestliže otevrou svá srdce dokořán, aby přijali Krista, bude v nich přebývat skutečný Boží život, Boží láska, která je proměnění do Jeho vlastní podobnosti. Tím získají spravedlnost, kterou vyžaduje zákon, jako Boží bezplatný dar.... (srv. MON 37.1)

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 55.1 ... Pán Ježíš dále ukázal svým posluchačům, co znamená zachovávat Boží přikázání. Znamená to vytvářet v sobě a napodobovat Kristův charakter. V Kristu se jim Bůh zjevoval každý den. (srv. MON 37.2)

ML – Můj život dnes 323.6 Ve své lidské přirozenosti si zachoval čistotu svého božského charakteru. Žil podle Božího zákona a ctil jej ve světě přestupků, čímž nebeským zástupům, Satanovi a všem padlým Adamovým synům a dcerám zjevil, že díky Jeho milosti může lidstvo zachovávat Boží zákon. Přišel, aby vtiskl svou vlastní božskou přirozenost, svůj vlastní obraz, kajícímu, věřícímu člověku.

COL – Kristova podobenství 314.4 Satan prohlašoval, že člověk nedokáže zachovávat Boží přikázání. A popravdě v naší vlastní síle je zachovávat nedokážeme. Kristus však přišel jako člověk a svou dokonalou poslušností dokázal, že lidství ve spojení s božstvím může být poslušné každému Božímu nařízení. (srv. PM 160.6)

COL – Kristova podobenství 314.5 Jan 1,12 (ČEP) “Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.” Tato moc není v člověku, je to moc od Boha. Jestliže přijmeme Krista, přijmeme také sílu žít životem, jakým žil On. (srv. PM 161.1)

Matouš 3:13-17 ¹³Tedy Ježíš přišel z Galileje k Jordánu za Janem, aby byl od něho pokřtěn. ¹⁴Ale Jan se mu v tom snažil zabránit a říkal: “Já bych měl [potřeboval] být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně?” ¹⁵Ježíš mu odpověděl: “Nech to nyní; neboť takto je třeba, abychom naplnili všechnu spravedlnost.” On ho tedy nechal. ¹⁶Když byl Ježíš pokřtěn, vystoupil hned z vody. A hle, otevřela se [mu] nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho. ¹⁷A hle, ozval se hlas z nebes, který říkal: “Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení.”

DA – Touha věků 110.1 Když Ježíš přišel, aby se nechal pokřtít, Jan v Něm rozpoznal čistotu charakteru, kterou nikdy předtím u žádného člověka nepoznal. Ježíš vzbuzoval úctu a vyzařovala z Něj svatost. Mezi zástupy u Jordánu slyšel Křtitel o hrozných zločinech a setkával se s lidmi zatíženými mnoha hříchy. Nikdy však neviděl člověka, z něhož by vyzařovalo božství. Vše bylo v souladu s tím, co bylo Janovi o Mesiáši zjeveno. Přesto se Ježíšově žádosti zdráhal vyhovět. Jak může on, hříšník, pokřtít Bezhříšného? A proč by se měl Ten, který nepotřeboval žádné pokání, podrobovat obřadu, který je spojen s vyznáním viny a očištěním? ... (srv. TV 64.4)

DA – Touha věků 111.2 ... Ježíš nepřijal křest jako vyznání své vlastní viny. Ztotožnil se s hříšníky, šel cestou, kterou máme jít my a dělal to, co máme dělat my. Je nám příkladem i v tom, že po křtu trpělivě snášel veškeré utrpení, které s sebou život přinášel. (srv. TV 65.1)

DA – Touha věků 111.3 Když vystoupil z vody na břeh, sklonil se k modlitbě. Začínalo nové, velmi důležité období Jeho života. Otvíralo se před Ním širší pole působnosti a čekal Ho velký životní boj. Byl knížetem pokoje, Jeho příchod však bude jako tasení meče. Království, které přinášel, bylo úplně jiné, než si Židé přáli. Ježíš byl základem celého obřadního systému i společensko-ekonomického uspořádání Izraele, a přesto se na Něho Židé budou dívat jako na nepřítele a rozvraceče. Kristus, který vyhlásil zákon na Sínaji, bude odsouzen jako zločinec. Ten, který přišel zlomit moc satana, bude lidmi označen za Belzebuba. Nikdo na zemi Ho nepochopí a po celou dobu své služby bude muset zůstat sám. Ani matka a bratři za Jeho života neporozuměli Jeho poslání. Dokonce ani Jeho učedníci Ho nepochopili. Přebýval ve věčném světle, byl jedno s Bohem, ale život na zemi bude muset prožít osamocen. (srv. TV 65.2)

DA – Touha věků 111.4 Jako jeden z nás bude muset nést tíhu naší viny a bídy. Sám Bezhříšný pocítí hanbu hříchu. Ten, který miluje pokoj, bude žít uprostřed rozbrojů, pravda bude vedle sebe muset snášet lež, čistota nepravost. Každý hřích, každý spor či nesoulad, každá znesvěcující žádostivost, která je důsledkem přestoupení zákona, Jeho nitru vždy způsobovaly muka. (srv. TV 65.3)

DA – Touha věků 111.5 Sám si bude muset vyšlapat cestu, sám nést břemeno. Spása celého světa závisí na Tom, který se vzdal své slávy a přijal slabost člověka. Kristus si to vše uvědomoval, ale na Jeho pevném odhodlání to nic nezměnilo. Záchrana padlého lidstva závisela na Něm, proto se pevně chopil ruky Všemocné lásky. (srv. TV 65.4)

DA – Touha věků 111.6 Když Spasitel vylévá Otci své nitro na modlitbě, Jeho pohled jako by pronikal nebesy. Dobře ví, jak hřích zatvrdil lidská srdce a jak těžké pro ně bude pochopit Jeho poslání a přijmout dar spasení. Prosí Otce o sílu, aby mohl překonat jejich nedůvěru, přetrhat pouta, kterými je satan svázal, a přemoci nepřítele v jejich prospěch. Prosí o důkaz toho, že Bůh přijímá lidstvo v osobě svého Syna. (srv. TV 65.5)

DA – Touha věků 112.1 Takovou modlitbu andělé nikdy předtím neslyšeli. Chtěli by okamžitě sestoupit a přinést svému milovanému Veliteli poselství ujištění a povzbuzení. Ale Otec odpoví na prosbu svého

Syna sám. Přímo z trůnu vysílá paprsky své slávy. Nebesa se otevírají a na Spasitelovu hlavu se snáší jasné světlo v podobě holubice, která je výstižným symbolem tichého a pokorného Ježíše. (srv. TV 65.6)

DA – Touha věků 112.2 Kromě Jana postřehlo nebeské zjevení jen několik lidí z obrovského zástupu, který se u Jordánu sešel. Sláva Boží přítomnosti však spočinula na všech shromážděných. Lidé tiše stáli a upřeně hleděli na Krista. Byl zaplaven světlem, které od nepaměti obklopuje Boží trůn. Jeho tvář obrácená k nebi zářila takovou vznešeností, s jakou se u člověka ještě nikdy předtím nesetkali. Z otevřeného nebe zazněl hlas: **Lukáš 3,22** *“Ty jsi ten můj Syn, Milovaný, v tobě jsem našel zalíbení.”* (srv. TV 65.7)

DA – Touha věků 112.3 Tato slova povzbuzení měla probudit víru v lidech, kteří celou událost sledovali, a zároveň posílit Spasitele v Jeho poslání. Přestože na Krista byly vloženy hříchy celého světa, přestože se ponížil a vzal na sebe naši padlou přirozenost, hlas z nebe o Něm prohlásil, že je Synem Věčného. (srv. TV 66.1)

DA – Touha věků 112.4 Když Jan viděl Ježíše, jak se pokorně sklání a se slzami v očích prosí Otce, aby se k němu přiznal, byl hluboce dojat. Z nebe se ozval hlas, Ježíše obestřela Boží sláva a Jan pochopil, že Bohem zaslíbené znamení se naplnilo. Uvědomil si, že pokřtil Vykupitele světa. Sestoupil na něho Duch svatý, Jan ukázal na Ježíše a zvolal: **Jan 1,29** *“Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa.”* (srv. TV 66.2)

DA – Touha věků 116.2 Mezi svědky Spasitelova křtu byl také satan. Viděl, jak Otcova sláva sestoupila na Syna. Slyšel Jehovův hlas, který potvrdil Ježíšovo božství. Od chvíle, kdy Adam zhřešil, bylo lidstvo připraveno o přímé spojení s Bohem. Společenství mezi nebem a zemí bylo možné jen prostřednictvím Krista. Nyní však, když Ježíš přišel *“v podobnosti těla hříchu”* (**Římanům 8,3**), promluvil sám Otec. Dříve hovořil s lidmi prostřednictvím Krista, nyní k nim promluvil v Kristu. Satan doufal, že zlo je Bohu natolik odporné, že nebe a země zůstanou navždy odloučeny. Nyní však bylo zjevné, že spojení mezi Bohem a člověkem bylo obnoveno. (srv. TV 69.3)

DA – Touha věků 116.3 Satan pochopil, že když nezvítězí on, zvítězí Bůh. V sázce bylo příliš mnoho a boj byl příliš důležitý, než aby jej mohl svěřit spřízněným andělům. Musel jej vést sám. Veškerá síla odpadlictví se zaměřila na Božího Syna, stal se terčem všech zbraní pekla. (srv. TV 69.4)

Matouš 4:1-2 ¹Tehdy Duch Ježíše vyvedl do pustiny, aby byl pokoušen od Ďábla. ²A když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nakonec vyhladověl.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 227.2 Když byl Ježíš veden na poušť, aby byl pokoušen, vedl ho Duch Boží. Nevyhledával pokušení. Odešel na poušť, aby byl sám a rozjímal o svém poslání a díle. Půstem a modlitbou se připravoval na krvavou cestu, kterou měl projít. Jak by měl začít své dílo osvobozování zajatců držených ničitelem v utrpení? Během dlouhého půstu Mu byl předložen celý plán Jeho díla jako osvoboditele člověka.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 227.3 Když Ježíš vstoupil na poušť, byl zahalen Otcovou slávou. Byl pohlcen společenstvím s Bohem a to Jej povznese nad lidskou slabost. Sláva od Něj však odstoupila a On byl ponechán v boji s pokušením, které na Něj neustále doléhalo. Tíže konfliktu, který na Něj čekal, se Jeho lidská přirozenost bránila.

DA – Touha věků 116.3 Satan pochopil, že když nezvítězí on, zvítězí Bůh. V sázce bylo příliš mnoho a boj byl příliš důležitý, než aby jej mohl svěřit spřízněným andělům. Musel jej vést sám. Veškerá síla odpadlictví se zaměřila na Božího Syna, stal se terčem všech zbraní pekla. (srv. TV 69.4)

DA – Touha věků 116.4 Mnozí lidé se domnívají, že se boj mezi Kristem a satanem jejich vlastního života nijak zvlášť netýká, a proto se o něj příliš nezajímají. Tento zápas však stále znovu a znovu probíhá v každém lidském srdci. Nikdy se nestane, že by člověk opustil řady zla a vydal se do služby Bohu, aniž by se setkal se satanovými útoky. Nástrahy, kterým Kristus odolával, známe i my a víme, jak těžké je nad nimi zvítězit. Na Ježíše však doléhaly o to více, oč nás svým charakterem převyšuje. Kristus obtížený břemenem hříchů celého lidstva odolal pokušení chuti, nepodlehł svodům světa a lásce k nim ani touze po okázalosti, jež v lidech probouzí pýchu a vede k domýšlivosti. Byla to tato pokušení, která přemohla Adama a Evu a kterým tak snadno podléháme i my. (srv. TV 69.5)

DA – Touha věků 117.1 Satan poukazoval na Adamův hřích jako na důkaz toho, že Boží zákon je nespravedlivý a nelze jej zachovávat. Kristus měl v našem lidství Adamův pád vykoupit. Adam však v době, kdy na něj zaútočil pokušitel, nebyl poznamenán žádnými následky hříchu. Stál zde tehdy v plné síle dokonalého člověka, a to jak po stránce tělesné, tak i duševní. Byl obklopen slávou zahrady Eden a denně se stýkal s nebeskými bytostmi. V úplně jiné situaci byl Ježíš, když vstoupil na poušť, aby se střetl se satanem. Tělesné, duševní i mravní schopnosti lidstva po čtyři tisíce let ochabovaly; Kristus na sebe vzal slabosti degenerovaného lidstva. Jen tak mohl zachránit člověka z nejhlubšího ponížení. (srv. TV 69.6)

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 926.5 Stal se předmětem pokušení, čímž vystavil nebezpečí své božské vlastnosti. Satan se snažil neustálými a podivuhodnými prostředky své prohnatosti přimět Krista, aby pokušení podlehl.

DA – Touha věků 117.2 Mnozí tvrdí, že nebylo možné, aby byl Kristus přemožen pokušením. Potom by býval nemohl zaujmout Adamovo místo a zvítězit tam, kde Adam selhal. Kdyby snad byl náš boj v nějakém slova smyslu těžší než ten Kristův, pak by nám nebyl schopen pomoci. Náš Spasitel však přijal lidství se všemi důsledky, které to s sebou neslo. Přijal lidskou přirozenost včetně možnosti podlehnout pokušení. Nemusíme snášet nic, co by nezakusil i On. (srv. TV 70.1)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 271.1 Kristus vstoupil na svět jako satanův zhoubce a Vykupitel zajatců spoutaných jeho mocí. Svým vítězným životem zanechal lidem příklad, který mají následovat a zvítězit nad satanovými pokušeními. Jakmile Kristus vstoupil na poušť plnou pokušení, Jeho vzhled se

změnil. Sláva a nádhera pocházející od Božího trůnu, která osvětlovala Jeho tvář, když se před Ním otevřela nebesa a Otcův hlas Ho uznal za svého Syna, v němž má zalíbení, byla nyní pryč. Tíha hříchů světa tížila Jeho nitro a Jeho tvář vyjadřovala nevýslovný zármutek, hloubku utrpení, jakou dosud padlý člověk ještě nezakusil. Cítil zdrcující příliv bídy, která zaplavila svět. Uvědomil si sílu požitkářství a bezbožných tužeb a vášní, které ovládaly svět a které na člověka přivolaly nepopsatelné utrpení. Požitkářství se od Adamova přestupku s každou další generací zvětšovalo a posilovalo, až bylo lidstvo morálně natolik slabé, že jej nemohlo vlastními silami přemoci. Kristus měl jménem lidstva nad požitkářstvím v oblasti chuti zvítězit tím, že obstál v nejsilnější zkoušce. Musel kráčet po cestě pokušení sám a bez pomoci, nikdo Ho neměl utěšovat ani podporovat. Měl zápasit s mocnostmi temnoty....

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 272.2 ... Nacházel se v pusté a neúrodné poušti, obklopen divokou zvěří. Všechno kolem Něj bylo tak odpudivé, že by se tomu člověk raději vyhnul.

DA – Touha věků 118.1 Čtyřicet dní se postil a modlil. Byl zesláblý hladem a pohublý, unavený a vyčerpaný duševním utrpením, **Izajáš 52,14 (B21)** *“tak nelidsky byl napohled zohaven – už ani člověku nebyl podoben”*. To byla příležitost pro satana. Předpokládal, že za těchto okolností Krista nyní přemůže. (srv. TV 70.4)

DA – Touha věků 118.2 Jako by v odpověď na modlitbu přistoupila ke Spasiteli bytost v podobě nebeského anděla. Tvrdila, že ji posílá Bůh, aby Kristu oznámila konec jeho půstu. Jako kdysi poslal Bůh anděla k Abrahamovi, aby zachránil Izáka před obětováním, pověřuje prý i tentokrát svého posla, aby Ježíše osvobodil. Bůh je totiž spokojený s Kristovou ochotou vydat se na cestu plnou utrpení a bolesti. Takové poselství tehdy Ježíš obdržel. Spasitel byl zemdlý půstem, měl veliký hlad. Satan k němu přistoupil, ukázal na kameny roztroušené po poušti, které se podobaly bochníkům chleba, a řekl: **Lukáš 4,3** *“Jsili Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se stane chlebem.”* (srv. TV 70.5)

Lukáš 4:3 Ďábel mu řekl: "Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se stane chlebem."

DA – Touha věků 118.3 Vypadal sice jako anděl světla, ale už jeho první slova ho prozradila. "Jsi-li Syn Boží." Je v nich náznak pochybnosti. Kdyby Ježíš udělal to, k čemu jej satan nabádal, přijal by tím jeho pochybnost. Pokušitel chtěl přemoci Krista stejnými prostředky, jakými na počátku člověka tak úspěšně svedl. Jak chytře tehdy oslovil Evu v ráji! **Genesis 3,1** "Opravdu Bůh řekl: Nejezte ze žádného stromu v zahradě?" Způsob, jakým pokušitel mluvil, prozrazoval pohrdání Božím slovem. Bylo v něm skryté popření a zpochybnění pravdivosti Božích slov. Satan chtěl Evu přesvědčit, že Bůh neudělá to, co řekl. Vždyť kdyby člověku odepřel tak krásné ovoce, popřel by tím svoji lásku k němu. Podobně se snažil zapůsobit i na Krista. "Jsi-li Syn Boží." Ta slova zněla znepokojivě a hořce. Tón jeho hlasu prozrazoval naprostou nedůvěru. Je možné, že by Bůh takto zacházel se svým vlastním Synem? Že by Jej nechal v poušti samotného s divokou zvěří, bez jídla, bez doprovodu a bez útěchy? Bůh by přece nikdy nechtěl, aby se jeho Syn octl v takové situaci. "Jsi-li Syn Boží," ukaž svoji moc tím, že si ulevíš od toho pronikavého hladu. Přikaz, aby se tyto kameny proměnily v chléb. (srv. TV 70.6)

DA – Touha věků 119.1 Satanovi stále ještě zněla v uších slova z nebe: **Matouš 3,17** "Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení." Byl však odhodlán přimět Krista k tomu, aby tomuto svědectví přestal věřit. Boží slovo ujišťovalo Krista o Jeho božském poslání. Přišel, aby žil mezi lidmi jako člověk, a právě tato slova svědčila o Jeho spojení s nebem. Satan v Něm chtěl vyvolat pochybnosti. Věděl, že kdyby se mu podařilo otrávit Kristovu důvěrou v Boha, měl by vítězství v celém sporu jisté. Mohl by Ježíše přemoci. Doufal, že sklíčený a nadmíru vyhladovělý Kristus ztratí víru v Otce a zachrání sám sebe zázrakem. Kdyby to Ježíš udělal, plán spasení by byl porušen. (srv. TV 71.1)

DA – Touha věků 119.2 Když se satan a Boží Syn ve sporu utkali poprvé, byl Kristus velitelem nebeských zástupů a satan byl jako vůdce vzpoury svržen z nebe. Nyní jako by se jejich postavení obrátilo a satan chtěl své zdánlivé výhody patřičně využít. Prohlásil, že jeden z nejmocnějších andělů byl vyhnán z nebe. Ježíšův vzhled naznačuje, že tím padlým, Bohem zapomenutým a lidmi opuštěným andělem je právě On. Božská bytost by přece byla schopna prokázat se zázrakem: **Matouš 4,3** "Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby." To by bylo podle pokušitele nezvratným důkazem božství. Spor by to ukončilo. (srv. TV 71.2)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 275.2 To bylo pro Krista vskutku opravdovým pokušením. On si jej však ani na okamžik nepřipustil. Přestože se zdál být pokleslý pod tíhou nevýslovné úzkosti, ani na okamžik nezapochyboval o lásce svého nebeského Otce. Satanova pokušení, ačkoli byla dovedně vymyšlená, nenarušila bezúhonnost drahého Božího Syna. Jeho pevná důvěra v Otce nemohla být otřesena.

Matouš 4:4 On však na to řekl: "Je napsáno: "Člověk nebude živ jen chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.""

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 278.1 Kristus věděl, že kdyby se to Jeho Otci zalíbilo, poskytl by Mu pokrm. Nechtěl v této těžké zkoušce, kdy na Něj nad míru doléhal hlad, předčasně ubrat ani částku Jemu přidělené zkoušky tím, že by uplatnil svou božskou moc.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 278.2 Padlý člověk, když byla napravena a napřímena jeho cesta, neměl moc konat zázraky ve svůj prospěch, zachránit se před bolestí a trápením nebo si zajistit vítězství nad nepřáteli. Božím záměrem bylo lidstvo zkoušet a prověřovat a dávat mu příležitost k rozvoji charakteru tím, že ho často přiváděl do obtížných situací, aby vyzkoušel jeho víru a důvěru v Jeho lásku

a moc. Kristův život byl dokonalým vzorem. Svým příkladem a ustanoveními vždy učil, že člověk je na Bohu zcela závislý a že by v Boha měl věřit a pevně Mu důvěřovat.

DA – Touha věků 119.3 Pro Ježíše nebylo jednoduché arcipodvodníkovi jen tiše naslouchat. Boží Syn však neměl zapotřebí dokazovat satanovi své božství nebo mu vysvětlovat důvod svého ponížení. Kdyby přistoupil na požadavky onoho vzbouřence, lidem ani Boží slávě by tím nijak neprospěl. Satan by na Něho stále naléhal: Ukaž mi znamení, abych mohl uvěřit, že jsi Boží Syn. Žádný důkaz by však jeho vzpurné nitro neprolomil. Kristus navíc neměl používat božskou moc ve svůj vlastní prospěch. Přišel snášet všechny útrapy života, které musíme snášet i my, aby nám byl příkladem víry a poslušnosti. Za celý svůj pozemský život nevykonal jediný zázrak, kterým by si nějak pomohl. Všechno dělal pro dobro druhých. Přestože Ježíš hned na začátku poznal, že s Ním mluví satan, nenechal se vyprovokovat ke sporu. Vzpomínky na hlas z nebe Mu dodávaly sílu a cele se spoléhal na Otcovu lásku. Neměl v úmyslu se pokušením jakkoliv zabývat. (srv. TV 72.1-2)

DA – Touha věků 120.1 Odpověděl satanovi slovy Písma: “Je napsáno.” Jeho zbraní v boji s každým pokušením bylo Boží slovo. Satan chtěl, aby Kristus dokázal své božství zázrakem. Neochvějná víra ve slova “psáno jest” je však nad všechny zázraky. Dokud se Kristus držel tohoto postoje, nemohl pokušitel získat žádnou výhodu. (srv. TV 72.3)

DA – Touha věků 120.2 Kdykoliv se člověk ocitne ve svízelné situaci, je zaskočen okolnostmi, trpí bídou či propadá zoufalství, přichází satan, aby ho pokoušel a obtěžoval.... Doufá, že nás zastraší a odloučí od Boha. Tím by měl kořist jistou. Kdybychom mu čelili stejně jako Kristus, unikli bychom mnohým porážkám. Často však nepříteli poskytujeme výhodu tím, že se jím zaobíráme a dohadujeme se s ním. (srv. TV 72.6)

Matouš 4:5-6 ⁵Potom ho Ďábel vzal do svatého města, postavil ho na okraj střechy chrámu ⁶a řekl mu: “Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů; vždyť je napsáno: “Svým andělům přikáže o tobě, a na rukou tě ponesou, abys snad nenarazil nohou na kámen.””

DA – Touha věků 124.3 Satan předstírá, že tentokrát se s Ježíšem setkává na Jeho vlastní půdě. Lstivý nepřítel cituje Boží slova. Stále ještě se představuje jako anděl světla. Ukazuje, že Písmo dobře zná a chápe jeho význam. Stejně jako předtím dokládal Ježíš svoji víru Božím slovem, využívá nyní pokušitel Božího slova k obhajobě svého podvodu. Tvrdí, že jen zkoušel Ježíšovu věrnost, a chválí Ho za Jeho neochvějnost. Spasitel už projevil důvěru v Boha, satan však od Něho žádá ještě další důkaz víry. (srv. TV 76.3)

DA – Touha věků 124.4 Satanovo pokušení je však opět doprovázeno náznakem pochybnosti: “Jsi-li Syn Boží.” Kristus byl v pokušení odpovědět na ono “jsi-li”, ale vyvaroval se sebemenšího připuštění pochybnosti. Neohrozí přece svůj život proto, aby něco dokazoval satanovi. (srv. TV 76.4)

Matouš 4:7 Ježíš mu řekl: “Je také napsáno: “Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.””

DA – Touha věků 125.1 Pokušitel chtěl využít Kristova lidství a sváděl jej k opovázlivosti. Satan sice může k hříchu svádět, přimět k němu však nikoho nemůže. Ježíšovi řekl: “Vrhni se dolů.” Dobře věděl, že sám Jej shodit nemůže, protože Bůh by zasáhl a Ježíše zachránil. Nemůže Jej ani donutit, aby se vrhl dolů sám. Pokud Kristus pokušení odmítne, nemůže být přemožen. Žádná moc na zemi ani v podzemí by nemohla Ježíše přinutit k tomu, aby se třeba jen nepatrně odchýlil od vůle svého Otce. (srv. TV 76.5)

DA – Touha věků 125.2 Pokušitel nás nikdy nemůže donutit k hříchu. Nemůže ovládnout naši mysl, pokud mu to sami nedovolíme. Než se nás satan zmocní, musíme mu k tomu dát souhlas a přestat se vírou spoléhat na Krista. Každá hříšná touha, kterou v sobě chováme, satanovi poskytuje šanci na úspěch. Jakékoli přestoupení Božích požadavků mu otevírá dveře k tomu, aby nás pokoušel a nakonec zničil. Každé naše selhání či pád je pro něho příležitostí k tomu, aby hanobil Krista. (srv. TV 76.6)

DA – Touha věků 125.3 Když satan citoval zaslíbení **Žalm 91:11** “svým andělům vydal o tobě příkaz,” vynechal slova “aby tě střežili na všech tvých cestách.” To znamená na všech cestách podle Božího určení. Ježíš odmítl sejít z cesty poslušnosti. (srv. TV 76.7)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 283.1 Kristus vyšel z druhého pokušení jako vítěz. Během těžkého střetu s mocným nepřítelem se Ježíš zcela spolehl na svého Otce a projevil v Něj naprostou důvěru. Náš Vykupitel dosaženým vítězstvím zanechal člověku dokonalý vzor a ukázal mu, že jeho jediné bezpečí spočívá v pevné důvěře a neochvějném spolehnutí se na Boha ve všech zkouškách a nebezpečích. Odmítl se dopustit opovázlivosti vůči milosrdenství svého Otce tím, že by se záměrně vystavil nebezpečí, před nímž by Ho Jeho nebeský Otec musel ochránit projevem své moci. Tím by si vynutil zásah prozřetelnosti na svůj vlastní účet a nezanechal by pak svému lidu dokonalý příklad víry a pevné důvěry v Boha.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 283.2 Při pokušení chtěl satan Krista přivést k troufalé opovázlivosti, aby projevil lidskou slabost a aby se tak díky tomu nestal dokonalým vzorem pro svůj lid. Satan se domníval, že pokud pokoušený Kristus ve zkoušce neobstojí, lidstvo by nemohlo být vykoupeno a jeho moc nad lidmi by tak byla úplná.

Con – Střet 85.1 Uskutečnit plán, který pro spásu člověka Kníže života podstoupil tím, že své božství oblékl do lidství, pro Něj bylo obtížné. V nebeských nádvořích se Mu dostávalo poct a vlastnil absolutní

moc. Bylo pro Něj stejně obtížné zůstat na úrovni lidství jako pro lidi pozvednout se nad nízkou úroveň své zkažené přirozenosti a stát se účastníky božské přirozenosti.

Con – Střet 85.2 Odolat sklonu odvrátit hrozbu a zvítězit nad mocí knížete temnoty použitím své vlastní moci, to bylo pro Krista nejtěžší zkouškou vyžadující sílu všech Jeho schopností. Satan ukázal, že zná slabá místa lidského srdce. Uplatnil veškerou sílu, aby využil slabosti lidství, které na sebe Kristus vzal, aby nad satanovými pokušeními zvítězil ve prospěch člověka.

DA – Touha věků 126.2 Když se satanovi nepodaří vzbudit v nás nedůvěru, často uspěje v tom, že nás strhne k opovázlivosti. Ví, že když se necháme zbytečně zavést na cestu pokušení, má vítězství jisté. Bůh chrání každého, kdo chodí po cestě poslušnosti. Kdo z ní však sejde, ocitá se na satanově území, kde zcela jistě padne. Spasitel nás vybízí: **Marek 14,38** “**Bděte a modlete se, abyste nevešli do pokušení.**” Rozjímání a modlitba nám brání v tom, abychom se bez rozmyslu vrhali do nebezpečí a tím nás chrání před mnohými porážkami. (srv. TV 77.3)

DA – Touha věků 126.3 Avšak ani v pokušení nemáme ztrácet odvahu. Často se stává, že v těžkých situacích o vedení Duchem svatým pochybujeme. Ale právě Boží Duch zavedl Ježíše na poušť, aby Jej satan pokoušel. Když na nás Bůh dopustí nějakou zkoušku, zamýšlí tím něco pro naše dobro. Ježíš se neodvážil zneužít Božích zaslíbení tím, že by se vystavoval pokušení. Když na Něho však dolehlo, nepropadal zoufalství. Stejně bychom se měli chovat i my. **1. Korintským 10,13** “**Věrný je však Bůh, který vás nenechá zkusit více, než snesete, ale se zkouškou [s pokušením] dá i východisko, abyste ji mohli snést.**” Dále říká: **Žalm 50,14.15** “¹⁴**Obětuj Bohu oběť díků, plň své sliby Nejvyššímu!** ¹⁵**Volej mě v den soužení, vytrhnu tě a ty mě budeš oslavovat.**” (srv. TV 77.4)

Matouš 4:8-9 ⁸Pak ho Ďábel vzal na velmi vysokou horu a ukázal mu všechna království světa a jejich slávu. ⁹A řekl mu: "Toto všechno ti dám, jestliže padneš na zem a pokloníš se mi."

DA – Touha věků 129.1 Ježíš z druhého pokušení vyšel vítězně a satan nyní odhaluje svůj skutečný charakter. Nepřichází však jako nějaká příšera s rozdělenými kopyty a netopýřími křídly. Zjevuje se jako mocný, i když padlý, anděl. Přiznává, že je vůdcem vzpoury a bohem tohoto světa. (srv. TV 78.1)

DA – Touha věků 129.2 Postavil Ježíše na vysokou horu a ukázal mu království světa v celé jejich slávě. Slunce ozařovalo města a jejich chrámy, mramorové paláce, úrodná pole a bohaté vinice. Stopy po hříchu zůstaly skryté. Před Ježíšovými očima, které se dlouho dívaly jen na bezútěšnou poušť, se objevil obraz nebývalého bohatství a krásy. Potom zazněl hlas pokušitele: **Lukáš 4,6.7** ⁶"Všechnu tuto pravomoc a jejich slávu dám tobě, protože mně je dána, a komukoli chci, tomu ji dám. ⁷Jestliže se tedy ty přede mnou pokloníš, všechna bude tvá." (srv. TV 78.2)

DA – Touha věků 129.3 Kristus mohl své poslání naplnit jen skrze utrpení. Čekal Ho život plný bolesti, těžkostí, bojů a nakonec potupná smrt. Odloučen od Otcovy lásky bude muset nést tíhu hříchů celého světa. A najednou je tu pokušitel, ochotný vzdát se veškeré moci, kterou kdy uchvátil. Stačilo uznat satanovu svrchovanost a Spasitel se mohl vyhnout všem budoucím útrapám. Znamenalo by to však vzdát se vítězství ve velkém sporu. Satan zhřešil v nebi právě tím, že se chtěl vyvýšit nad Božího Syna. Kdyby se mu to nyní podařilo, znamenalo by to vítězství jeho vzpoury. (srv. TV 78.3)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 94.2 To nebylo předstírání, byla to skutečná pokušení. Kristus "vytrpěl pokušení" (**Židům 2:18**). Po celou dobu tam byli přítomni nebeští andělé, kteří dohlíželi na to, aby satan nepřemohl Kristovu lidskou přirozenost tím, že by překročil stanovené hranice....

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 95.2 ... Tvrdost tohoto sporu nedokáže žádná lidská mysl postihnout. V sázce bylo blaho celého lidstva i samotného Krista. Stačilo jediné slovo souhlasu, aby Kristus přistoupil na jediný nárok a satan by si svět definitivně přivlastnil.

ST – časopis Znamení doby, 3. prosince 1902, odst. 6 Podobně jako satan svou vychytralostí oklamal prvního Adama, dovede i dnes vábit muže a ženy a vést je k tomu, aby uvěřili lži. Adam nevztáhl svou ruku k nebesům a nechopil se božské síly. Uvěřil satanovým slovům. Druhý Adam se však neměl stát vazalem nepřítelů.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 286.2 Ježíš na okamžik pohlédl na předkládanou slávu; avšak odvrátil svůj zrak a odmítl na tu úchvatnou podívanou hledět. Nechtěl ohrozit svou neochvějnou bezúhonnost tím, že by si zahrával s pokušitelem. Když se satan dožadoval poklony, probudilo se v Kristu božské rozhořčení a nemohl již déle snášet satanův rouhavý nárok, ba dokonce mu ani nedovolil zůstat ve své přítomnosti. Zde Kristus uplatnil svou božskou autoritu a přikázal satanovi, aby toho nechal.

Matouš 4:10 Tu mu Ježíš řekl: "Odejdi, Satane. Vždyť je napsáno: "Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.""

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 288.2 Naplněn nenávistí se satan stáhl. Souboj skončil. Kristovo vítězství na poušti vybojované za nesmírného utrpení bylo stejně úplné jako Adamovo selhání. Na určitou dobu byl od přítomnosti svého mocného protivníka a od jeho andělských legií osvobozen.

DA – Touha věků 130.3 Satan vyslovil pochybnost o tom, že Ježíš je Božím Synem. V závěrečném vykázání se mu však dostalo nezvratného důkazu. Trpícím lidstvím Krista se mihlo božství. Satan už

neměl sílu se tomuto příkazu vzepřít. Zahanbený a plný zloby musel od Spasitele světa odejít. Kristovo vítězství bylo stejně úplné jako Adamův pád. (srv. TV 79.1)

DA – Touha věků 130.4 I my můžeme stejným způsobem odolat pokušení a přimět satana, aby od nás odešel. Ježíš zvítězil tím, že se podřídil Bohu a spolehl se na Něj. Prostřednictvím apoštola nám říká: **Jakubův 4,7-8** *“Podřídte se tedy Bohu. Postavte se proti Ďáblu, a uteče od vás. ⁸Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám.”* Sami se z pokušitelovy moci nemůžeme osvobodit. Lidstvo zcela ovládl a když se mu pokusíme čelit ve vlastní síle, staneme se obětí jeho svodů. Avšak **Příslaví 18,10** *“Hospodinovo jméno je pevnou věží, spravedlivý do ní poběží a bude v bezpečí.”* Satan se třese a utíká i před tím nejslabším člověkem, který hledá útočiště v tomto mocném jménu. (TV 79.2)

Matouš 4:11 *A tehdy ho Ďábel opustil. A hle, andělé přistoupili a sloužili mu.*

DA – Touha věků 131.1 Když nepřítel odešel, Ježíš padl vyčerpáním na zem bledý až k smrti. Nebeští andělé celý souboj sledovali. Dívali se, jak jejich milovaný Velitel nevýslovně trpí, aby nám vytvořil únikovou cestu. Obstál ve zkoušce mnohem těžší, než jakou kdy budeme muset snášet my. Ležel na zemi a zdálo se, že umírá. Nyní andělé k Božímu Synu přistoupili, aby Mu sloužili. Posilnili Ho pokrmem a potěšili poselstvím o Otcově lásce a ujistili Ho, že se z Jeho vítězství radují celá nebesa. Ježíš znovu získal sílu k životu a Jeho srdce plné lásky k člověku se otevřelo. Odhodlaně odchází dokončit započaté dílo. Odpočine si teprve tehdy, až porazí nepřítele a vykoupí padlé lidstvo. (srv. TV 79.3-4)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 289.2 Přestože satan skrze nejsilnější pokušení ve své usilovné snaze neuspěl, nevzdal se naděje, že by někdy v budoucnu mohl být ve svém úsilí úspěšnější. Těšil se na dobu Kristova působení, kdy bude mít příležitosti proti Němu vyzkoušet svou moc a nástrahy. Satan připravoval plány, jak zaslepit chápavost Židů, Božího vyvoleného národa, aby v Kristu nepoznali Vykupitele světa. Domníval se, že by vůči Božímu Synu mohl naplnit jejich srdce závistí, žárlivostí a nenávisť, aby Ho nepřijali, ale život na zemi Mu co nejvíce ztrpčili.

Židům 4:14-16 ¹⁴Když tedy máme velikého velekněze, který prošel nebesy, Ježíše, Syna Božího, držme pevně to vyznání. ¹⁵Neboť nemáme takového velekněze, který by s námi nemohl soucítit v našich slabostech, nýbrž takového, který ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu. ¹⁶Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom přijali milosrdenství a našli milost ku pomoci v pravý čas [vhodně načasované].

ISM – Vybraná poselství, 1. svazek 95.3 Ve svých konfliktech se satanem má člověk k dispozici veškerou pomoc, kterou měl Kristus. Nemusí být přemožen. Může být více než vítězem skrze Toho, který si jej zamiloval a dal za něj svůj život. **1. Korintským 6:20** "Byli jste přece koupeni za velikou cenu." A jaká to je cena! Boží Syn ve svém lidství zápasil se stejně zuřivými, zdánlivě nepřekonatelnými pokušeními, jaká přepadají lidi – s pokušeními k požitkářství v oblasti chuti, k troufalému vstupu na místa, kam je Bůh neposlal, a k uctívání boha tohoto světa, k obětování věčné blaženosti za fascinující rozkoše tohoto života. Každý bude pokoušen, ale Slovo prohlašuje, že nebudeme pokoušeni nad svou schopnost pokušení unést. Můžeme se vzepřít a Istivého nepřítele porazit.

1. Korintským 10:13 Nezachvátilo vás jiné pokušení než lidské [které by pro lidi nebylo běžné – B21]; věrný je však Bůh, který vás nenechá zkusit více, než snesete, ale se zkouškou [s pokušením] dá i východisko, abyste ji mohli snést.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 425.4 Pokušení není hřích. Ježíš byl svatý a čistý, přesto byl pokoušen ve všem jako my. Člověk však nikdy nebude vyzván k tomu, aby vydržel pokušení takové síly a intenzity jako Ježíš. Zanechal nám zářný příklad v tom, jak úspěšně odolal, a my Jej máme následovat. Jsme-li sebevědomí nebo samospravedliví, budeme ponecháni napospas moci pokušení a padneme. Pokud však vzhlížíme k Ježíši a důvěřujeme Mu, přivoláváme si na pomoc sílu, která na bitevním poli zvítězila nad nepřítelem a při každém pokušení nám připraví únikovou cestu. Když satan přichází jako velká voda, musíme jeho pokušením čelit mečem Ducha. Ježíš bude naším pomocníkem a pozvedne proti němu prapor za nás. Když je otcí lži vmetena do tváře Boží pravda ve své planoucí síle, třese se a chvěje.

GC – Velký spor věků 510.3 Satan na Ježíše Krista útočil těmi nejprudšími a nejrafinovanějšími způsoby. Pán Ježíš však každý útok odrazil. Tyto bitvy sváděl v náš prospěch, tato vítězství umožňují vítězit i nám. Spasitel dá sílu každému, kdo o ni usiluje a prosí. Satan nemůže nikoho přemoci, pokud k tomu člověk nedá svůj souhlas. Pokušitel nemá moc ovládnout vůli nebo donutit člověka k hříchu. Satan může rozrušovat a týrat, nemůže však poskvřnit. Může přivodit úzkost a způsobit muka, nemůže však znečistit. Skutečnost, že Kristus zvítězil, by měla Jeho následovníky povzbuzovat k tomu, aby proti hříchu a satanu bojovali s odvahou a rozhodností. (srv. VDV 332.4)

SD – Synové a dcery Boží 156.2 Satan útočil na Krista mnohem usilovněji, než kdy bude útočit na nás. V sázce bylo mnoho. O satanově osudu rozhodne to, zda zvítězí Kristus, nebo on sám. Když Kristus odolal jeho nejsilnějším pokušením a nepříteli se nepodařilo přimět Jej k hříchu, satan věděl, že přijde o svou moc, a nakonec bude potrestán tím, že bude zničen jednou provždy. Proto pracoval usilovně a s velkou mocí na tom, aby Krista přiměl k nesprávnému jednání. Pak by nad Ním totiž získal výhodu.... Nikdy nemůžeš být pokoušen způsobem tak rázným a krutým, jako náš Spasitel. Satan Mu byl neustále v patách.

ISM – Vybraná poselství, 1. svazek 226.1 Kristus se podrobil všem pokušením, kterými nepřítel útočí na lidi; a žádný ze satanových útoků Ježíše nedokázal přimět, aby se odchýlil od své věrnosti Otcí. Svým

životem bez hříchu dosvědčil, že každý Adamův potomek může odolat pokušením toho, jenž vnesl hřích do tohoto světa jako první.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 226.2 Kristus přinesl lidem sílu vítězit. Přišel na tento svět v lidské podobě, aby žil mezi lidmi jako člověk. Vzal na sebe lidskou přirozenost se všemi důsledky, aby byl zkoušen a prověřen. Ve svém lidství byl účastníkem božské přirozenosti....

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 227.1 Kristus přišel v podobě člověka, aby obyvatelům nepadlých světů a tohoto padlého světa ukázal, že bylo učiněno dostatečné opatření pro to, aby lidé mohli být věrni svému Stvořiteli. Snášel pokušení, která bylo satanovi dovoleno na Něj přivodit, a odolával všem jeho útokům.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 177.2 Vírou a modlitbou mohou všichni splnit požadavky evangelia. Žádný člověk nemůže být k přestupku donucen. Nejprve je třeba získat jeho vlastní souhlas. Než vašeň zvítězí nad rozumem nebo nepravost nad svědomím, musí nitro hříšný čin zamýšlet. Pokušení, jakkoli je silné, není nikdy omluvou pro hřích. **Žalm 34,16 "Hospodinovy oči hledí na spravedlivé, jeho uši slyší jejich volání o pomoc."** Volej k Hospodinu, pokoušený člověče. Bezmocný a nehodný se vrhni na Ježíše a dožaduj se Jeho vlastního zaslíbení. Pán tě vyslyší. On ví, jak silné jsou sklony přirozeného srdce, a pomůže pokoušeným v pravý čas.

OHC – Naše nejvyšší povolání 57.4 (pozn. překl.: Z dopisu dospívajícímu synovci) Ježíš byl kdysi ve stejném věku jako jsi nyní ty. Tvými okolnostmi, tvým vnímáním v tomto období tvého života si prošel i Ježíš. V tomto kritickém období tě nepřehlídí. Vidí tvá nebezpečí. Je obeznámen s tvými pokušeními. Vyzývá tě, abys následoval Jeho příkladu.

SD – Synové a dcery Boží 128.2-3 Ať mají děti na paměti, že dítě Ježíš na sebe vzal lidskou přirozenost, měl tělo, jaké má hříšný člověk a byl pokoušen satanem stejně, jako jsou pokoušeny všechny děti. Satanovým pokušením dokázal odolávat díky závislosti na božské moci svého nebeského Otce, neboť byl podřízen Jeho vůli a poslušný všem Jeho příkázáním.... Pánu Ježíši se líbí, když Ho děti prosí o každý dar duchovní milosti a když svému Spasiteli předkládají všechny své nesnáze a zkoušky. Vždyť On ví, jak dětem a mladým lidem pomoci, protože sám byl kdysi jako dítě vystaven všem zkouškám, zklamáním a nesnázím, kterým jsou děti a mladí lidé vystaveni také dnes.

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 509.2 Andělé Ježíšovi sloužili, jejich přítomnost však neznamenal, že by Jeho život byl snadný, zbavený těžkých konfliktů a krutých pokušení. Byl pokoušen ve všem jako my, ale přesto nezhřešil.

Židům 5:7-9 ⁷On ve dnech svého pozemského života s hlasitým [silným] křikem a slzami obětoval [přinášel] modlitby a úpěnlivé prosby tomu, který byl mocen ho zachránit ze smrti, a byl vyslyšen pro svou bohabojnost [úzkost/bázeň před Bohem]. ⁸Ačkoli to byl Syn, naučil se poslušnosti tím, co vytrpěl. ⁹I dosáhl dokonalosti a stal se všem, kdo ho poslouchají, původcem věčné záchrany...

9T – Svědectví pro církev, 9. svazek 279.1 Kristus oblékl své božství do lidství a žil životem modlitby a sebezapření a každodenního boje s pokušením, aby mohl pomáhat těm, kteří jsou dnes napadáni pokušením.

Židům 2:18 Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni.

HP – V nebesích 41.2 Kristus sám nebyl poskvrněn hříchem, ale protože přijal lidskou přirozenost, byl vystaven nejzuřivějším útokům nepřítele, jeho nejostřejším pokušením a nejhlubšímu zármutku. V pokušeních velmi trpěl. Stal se podobným svým bratrům, aby ukázal, že díky poskytnuté milosti může lidstvo nad pokušeními nepřítele zvítězit.

Ed – Výchova 78.6 Kristus zakusil sám na sobě všechna trápení a pokušení, která postihují člověka. Žádný jiný člověk narozený z ženy nebyl vystaven tak prudkým útokům pokušení, nikdo jiný nenesl tak těžké břemeno hříchu a bolesti světa. Nikdy nežil člověk, jehož soucit by byl tak hluboký a vnímavý. Na vlastní kůži totiž zakusil to, co prožívá každý unavený, pokoušený a zápasící člověk. Nejen, že s člověkem soucítit, ale dokázal se do něj vžít. (srv. Vy 48.3)

SD – Synové a dcery Boží 230.2 Náš Spasitel přišel na tento svět, aby v lidské přirozenosti snášel všechna pokušení, kterým je vystaven člověk. Ve svém životě zakusil sílu Istivého nepřítele klamat, svádět a ničit.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 421.2 Ježíš **Židům 4:15 (B21)** "byl v každém ohledu zkoušen jako my". Satan na Něj vrhal svá nejprudší pokušení a neváhal Ho napadat na každém kroku. Přesto **1. Petrův 2:22** "se nedopustil hříchu, ani lest nebyla nalezena v jeho ústech". **Židům 2:18** "Sám vytrpěl pokušení", trpěl úměrně tomu, jak dokonalá byla jeho čistota a svatost. Kníže temnoty však v Něm nenalezl nic. Ježíš na pokušení nezareagoval ani jedinou myšlenkou či pocitem.

HP – V nebesích 155.7 Ačkoli disponoval veškerou silou lidských vášní, nikdy nepodlehł pokušení udělat jediný skutek, který by nebyl čistý, povznášející a zušlechťující.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 927.4 Kéž bychom mohli pochopit význam slov, že Kristus "trpěl ve svých zkouškách" (**Židům 2:18, B21**). Ačkoli nebyl poskvrněn hříchem, vytříbená citlivost Jeho svaté přirozenosti způsobovala, že kontakt se zlem byl pro Něj nepopsatelně bolestný. Přesto se zahalen do lidské přirozenosti střetl s odpadlíkem tváří v tvář a osamocen se postavil nepříteli svého trůnu. Dokonce ani myšlenkou nebylo možné Krista přimět k tomu, aby podlehl síle pokušení.

PK – Proroci a králové 701.1 Hříchem přinášené útrapy byly vylity do lůna Bezhríšného; avšak tím, že snášel odpor hříšníků vůči sobě, platil Kristus dluh za hříšného člověka a lámal pouta otroctví, jež lidstvo věznila. Každá úzkost a bolest, každá urážka přispívala k vykoupení lidstva. (srv. PK 460.5)

PK – Proroci a králové 701.2 Kdyby byl satan Krista přiměl, aby podlehl byt' jedinému pokušení, kdyby Ho byl mohl přivést k tomu, aby jediným činem nebo i jen myšlenkou poskvrnil svou dokonalou čistotu, kníže temnoty by nad Ručitelem člověka zvítězil a býval by pro sebe získal celé lidstvo. Satan sice mohl rozrušovat, nemohl však poskvrnit. Mohl způsobit smrtelnou úzkost, nemohl však znečistit hříchem.

Učinil z Kristova života jednu dlouhou etapu bojů a zkoušek, avšak s každým dalším útokem ztrácel nad lidstvem svou moc. (srv. PK 460.6)

Skutky 3:18 Bůh však takto splnil [dopustil, aby se naplnilo – B21], co předem ohlásil ústy všech proroků, že jeho Mesiáš bude trpět.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 276.3 Součástí Kristova poslání nebylo uplatňovat svou božskou moc ve svůj vlastní prospěch, aby sám sobě ulevil od utrpení. To na sebe vzal dobrovolně. Snížil se a přijal lidskou přirozenost, ve které měl snášet nepříjemnosti, nemoci a trápení lidstva. Neměl konat zázraky pro sebe. Přišel zachránit druhé. Jeho poslání bylo přinést požehnání, naději a život trpícím a utlačovaným. Byl tu proto, aby nesl břemena a strasti trpícího lidstva.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 272.5 Kristovo lidství proniklo až do hlubin lidské ubohosti a ztotožnilo se se slabostmi a potřebami padlého člověka, zatímco se Jeho božská přirozenost držela Věčného. Tím, že nesl vinu za lidská přestoupení, nedával člověku oprávnění pokračovat v porušování Božího zákona, které z člověka učinilo jeho dlužníka. Tento dluh splatil Kristus sám svým vlastním utrpením. Zkoušky a utrpení Krista měly na člověka zapůsobit, aby si uvědomil svůj velký hřích spočívající v porušování Božího zákona. Měly člověka přivést k pokání a poslušnosti vůči tomuto zákonu a skrze poslušnost k přijetí u Boha. Udělením své spravedlnosti Kristus u Boha pozvedá morální hodnotu člověka, aby jeho úsilí o dodržování Božího zákona bylo přijatelné. Kristus přišel usmířit člověka s Bohem skrze svou lidskou přirozenost a Boha s člověkem skrze svou božskou přirozenost.

RH – časopis Review and Herald, 21. září 1886, odst. 5 Spravedlnost si žádala utrpení člověka. Kristus, roven Bohu, poskytl utrpení Boha.... Nikdy nemůžeme pochopit nesmírná muka neposkvrněného Beránka Božího, dokud si neuvědomíme, jak hluboká je jáma, z níž jsme byli vyproštěni, jak závažný je hřích, jímž je člověk vinen, a dokud se vírou nechopíme naprostého a úplného odpuštění.

Židům 2:9-10 ⁹Avšak toho, který byl nakrátko postaven níže než andělé, Ježíše, vidíme pro utrpení smrti [pro smrt, kterou vytrpěl] ověčeného slávou a ctí; tak z milosti Boží za [ve prospěch] každého okusil smrti. ¹⁰Slušelo se totiž na toho, pro něhož je všechno a skrze něhož je všechno, když mnoho synů přivedl do slávy, aby skrze utrpení učinil dokonalým [přivedl k cíli] původce jejich záchrany.

DA – Touha věků 116.1 Bylo zřejmé, že Vládce nebes nezíská srdce lidí pro své království snadno. Již od narození v Betlémě na Něj neustále útočil nepřítel. V Kristu se zjevil Boží obraz a satan byl pevně odhodlán nad Ním zvítězit. Jeho zrádné moci dosud nikdo na světě neunikl. Proti Ježíšovi se spojily všechny mocnosti zla a chtěly Jej přemoci. (srv. TV 69.2)

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1080.7 Kristův život byl neustálým bojem proti satanským mocnostem. Satan proti Božímu Synu soustředil všechny odpadlické síly. Jak se mu kořist znovu a znovu vymaňovala z rukou, konflikt nabýval na prudkosti a zlomyslnosti. Satan napadal Krista každou možnou formou pokušení (The Review and Herald, 29. října 1895).

Židům 4:15 Neboť nemáme takového velekněze, který by s námi nemohl soucítit v našich slabostech, nýbrž takového, který ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 267.1 Kristus v pustině nebyl v tak příznivé pozici, aby obstál při satanových pokušeních, jako Adam v rajske zahradě. Boží Syn se pokořil a přijal lidskou přirozenost poté, co od Edenu a od svého původního stavu čistoty a bezúhonnosti lidstvo urazilo na čtyři tisíce let. Po staletí byli lidé poznamenáváni hříchem se svými strašlivými následky. V celém lidstvu převládal tělesný, duševní a morální úpadek.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 267.2 Když byl Adam v Edenu napaden pokuшитelem, nebyl ještě poskvrněn hříchem. Stál před Bohem v síle své dokonalosti. Všechny jeho orgány a schopnosti byly rovnoměrně rozvinuté a harmonicky vyvážené.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 267.3 Kristus při pokušení na poušti stanul v Adamově pozici, aby obstál ve zkoušce, v níž Adam selhal. Čtyři tisíce let poté, co se Adam otočil zády ke světlu svého domova, zde Kristus zvítězil ve prospěch hříšníka. Oddělený od Boží přítomnosti se člověk s každou další generací stále více vzdaloval původní čistotě, moudrosti a poznání, které měl Adam v Edenu. Kristus nesl hříchy a slabosti lidského pokolení v podobě, v jaké byly, když přišel na zem, aby člověku pomohl. Ve jménu lidstva na sebe vzal slabosti padlého člověka a měl obstát ve všech satanových pokušeních, kterým by mohl být vystaven člověk....

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 268.2 ... V jak odlišném prostředí se nacházel druhý Adam, když vkročil do ponuré pouště, aby se vlastnoručně vypořádal se satanem! Od pádu do hříchu se lidstvo co do vzrůstu a fyzické síly zmenšovalo a až do období Kristova příchodu na zem na stupnici morální hodnoty klesalo stále níže. Aby mohl Kristus padlého člověka pozvednout, musel jej oslovit tam, kde se nacházel. Přijal lidskou přirozenost a nesl slabosti a úpadek lidstva. Ten, který nepoznal hřích, se stal hříchem pro nás. Ponížil se až na úplné dno lidské bídy, aby tak byl způsobilý oslovit člověka a pozdvihnout ho z pokleslosti, do které jej uvrhnul hřích.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 268.3 **Židům 2:10** "Slušelo se [Bylo vhodné] totiž na toho, pro něhož je všechno a skrze něhož je všechno, když mnoho synů přivedl do slávy, aby skrze utrpení učinil dokonalým [přivedl k cíli] původce jejich záchrany."

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1130.1 Satan se všemožně snažil zabránit Ježíši v rozvoji dokonalého dětství, bezchybného mužství, svaté služby a bezúhonné oběti. Byl však poražen. Nepodařilo se mu svést Ježíše k hříchu. Nedovedl Ho odradit ani odlákat od díla, které přišel na tuto zemi vykonat. Od pouště až po Golgotu se přes Něj valila bouře satanova hněvu, ale čím nemilosrdněji dopadala, tím pevněji se Boží Syn držel ruky svého Otce a postupoval vpřed v cestě potřísněné krví (Rukopis 140, 1903).

Židům 5:7-9 ⁷On ve dnech svého pozemského života s hlasitým [silným] křikem a slzami obětoval [přinášel] modlitby a úpěnlivé prosby tomu, který byl mocen ho zachránit ze smrti, a byl vyslyšen pro svou bohabojnost [úzkost/bázeň před Bohem]. ⁸Ačkoli to byl Syn, naučil se poslušnosti tím, co vytrpěl. ⁹I dosáhl dokonalosti a stal se všem, kdo ho poslouchají, původcem věčné záchrany...

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 131.3 Pokušení, kterým byl Kristus vystaven, byla krutou realitou. Jako svobodná bytost byl vystaven zkušební lhůtě, kdy měl možnost podlehnout satanovým pokušením a pracovat v rozporu s Božím záměrem. Kdyby tomu tak nebylo, kdyby nebylo možné, aby Kristus padl, pak nemohl být pokoušen ve všem tak, jak je pokoušen člověk.

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 131.4 Kristova pokušení a s nimi spojená utrpení byla úměrná Jeho vznešenému, bezhříšnému charakteru. V každém okamžiku tísně se však Kristus obracel ke svému Otci. V té hodině, kdy se obava z morálního selhání podobala strachu ze smrti, "se vzepřel až do krve". Ve chvíli, kdy se ve svém duševním utrpení skláněl v Getsemane, padaly z pórů Jeho kůže kapky krve a smáčely trsy trávy. Modlil se se silným nářkem a slzami a byl vyslyšen v tom, čeho se obával. Bůh Ho posílil, jako posílí všechny, kdo se pokoří a odevzdají sebe, své nitro, tělo i ducha, do rukou Boha zachovávajícího svou smlouvu.

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 132.1 Na kříži Kristus zakusil strašlivou moc satanových pokušení, jak ji nikdo jiný nemůže poznat. Jeho srdce bylo plné lítosti a odpuštění vůči umírajícímu lotrovi, kterého nepřítel chytil do pasti.

Židům 7:25 Proto také může dokonale zachránit ty, kteří skrze něho přistupují k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval.

Židům 2:18 Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni.

Židům 4:16 Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom přijali milosrdenství a našli milost ku pomoci v pravý čas [vhodně načasovanou].

1. Petrův 2:21-23 ²¹K tomu jste přece byli povoláni, neboť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám příklad, abyste šli v jeho šlépějích. ²²On "se nedopustil hříchu, ani lest nebyla nalezena v jeho ústech". ²³Když mu spílali, neodplácel spíláním, když trpěl, nehrozil, ale předával vše tomu, jenž soudí spravedlivě.

MH – Život naplněný pokojem 180.5 Spasitel vzal na sebe slabosti lidstva a žil životem bez hříchu, aby lidé nemuseli mít obavu, že pro slabost své lidské přirozenosti nebudou moci zvítězit. Kristus přišel, aby nás učinil „účastnými božské přirozenosti“, a Jeho život je svědectvím o tom, že člověk, který je spojen s Bohem, nehřeší. (srv. ZNP 89.8)

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 133.3 Během svého života na zemi si Kristus vytvořil dokonalý charakter, byl dokonale poslušný příkázáním svého Otce. Tím, že přišel na svět v lidské podobě, že se stal podřízeným zákonu, že lidem zjevil, že nese jejich nesnáze, trápení a vinu, se nestal hříšníkem. Před farizeji mohl říci: **Jan 8:46** "Kdo z vás mne usvědčí z hříchu?" Nebyla na Něm nalezena jediná skvrna hříchu. Před světem stál jako bezúhonný, neposkvrněný Beránek Boží." - The Youth's Instructor, 29. prosince 1898.

FLB – Víra, kterou žiji 219.3 Kristus ve své osobě spojuje plnost a dokonalost božství a plnost a dokonalost bezhříšného lidství.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1142.8 Uprostřed nečistoty si Kristus zachoval svou čistotu. Satan ji nemohl poskvřnit ani narušit. Kristův charakter zjevil dokonalou nenávist vůči hříchu. Právě Jeho svatost proti Němu popouzela všechny vášně prostopášného světa, protože Jeho dokonalý život byl pro svět neustálou výčitkou a ukazoval protiklad mezi přestoupením a čistou, neposkvrněnou spravedlností Toho, který nepoznal žádný hřích.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1128.4 Když se zabýváš Kristovou lidskou přirozeností, buď opatrný, nesmírně opatrný. Nepředstavuj Ho lidem jako člověka se sklony ke hříchu. On je druhý Adam. První Adam byl stvořen jako čistá, bezhříšná bytost, bez jediné poskvrny hříchu; byl Božím obrazem. Mohl padnout a padl skrze přestoupení. Kvůli hříchu se jeho potomci rodili s vrozenými sklony k neposlušnosti. Ježíš Kristus však byl jednorozeným Božím Synem. Vzal na sebe lidskou přirozenost a byl pokoušen ve všech oblastech tak, jako je pokoušena lidská přirozenost. Mohl zhřešit, mohl padnout, ale ani v jednom okamžiku v Něm nebyl žádný sklon ke zlu. Byl napaden pokušeními na poušti stejně, jako byl Adam napaden pokušeními v Edenu.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1128.5 Vyvaruj se každé otázky týkající se Kristova lidství, která by mohla být špatně pochopena. Pravda leží v těsné blízkosti domněnky. Když pojednáváš o Kristově lidství, musíš usilovně střežit každé tvrzení, aby tvá slova nebyla chápána v jiném významu, než který mají mít. Tím bys ztratil nebo zatemnil jasné chápání Jeho lidství spojeného s božstvím. Jeho narození bylo Božím zázrakem, protože anděl řekl: **Lukáš 1:31-35** „³¹A hle, otěhotníš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. ³²Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. ³³Na věky bude kralovat nad domem Jákobovým a jeho kralování nebude konce.“ ³⁴Marie řekla andělovi: "Jak se to stane, vždyť nepoznávám muže [nežiji s mužem]?" ³⁵A anděl jí odpověděl: "Duch Svatý přijde na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní; proto také to Svaté [+ dítě, B21], co se [z tebe] narodí, bude nazváno Syn Boží.""

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1128.6 Tato slova se nevztahují na žádnou lidskou bytost, ale na Syna nekonečného Boha. V žádném případě nezanechávej v lidské mysli sebemenší dojem, že by na Kristu spočívala jakákoliv špetka zkaženosti nebo náchylnosti k ní, nebo že by zkaženosti nějakým

způsobem podlehl. Byl pokoušen ve všem, jako je pokoušen člověk, a přesto je nazýván "tím Svatým". Je to tajemství, které zůstává smrtelníkům nevysvětlené, že Kristus mohl být pokoušen ve všem jako my, a přesto zůstat bez hříchu. Kristovo vtělení vždy bylo a navždy zůstane tajemstvím. To, co je zjevené, je určeno nám a našim dětem, ale ať je každý varován před tím, aby z Krista udělal docela obyčejného člověka, takového, jako jsme my, protože to tak být nemůže. Není pro nás důležité znát přesný čas, kdy se lidství spojilo s božstvím. Máme zůstat nohama na Skále Kristu Ježíši, který je Bohem zjeveným v lidství.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1129.1 V přístupu k tématům týkajícím se lidství Syna nekonečného Boha pozorují určité nebezpečí. Když viděl, že se nachází v podobě člověka, pokořil se, aby porozuměl síle všech pokušení, kterým je vystaven člověk.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1129.2 První Adam padl, druhý Adam se pevně uchopil Boha a Jeho Slova i za těch nejtěžších okolností a Jeho víra v Otcovu dobrotu, milosrdenství a lásku ani na okamžik nezakolísala. Slova "Je napsáno" byla jeho zbraní odporu a jsou mečem Ducha, který má používat každý člověk. **Jan 14:30** "Již s vámi nebudu mnoho mluvit, neboť přichází vládce tohoto světa. Proti mně nemá vůbec nic." - nic, čím by odpověděl na pokušení. Ani při jedné příležitosti nezareagoval na různorodá pokušení. Ani v jednom případě Kristus nevstoupil na Satanovo území, aby mu poskytl nějakou výhodu. Satan v Něm nenašel nic, co by jeho pokušitelské úsilí povzbudilo (Dopis 8, 1895).

Jan 14:30 Již s vámi nebudu mnoho mluvit, neboť přichází vládce tohoto světa. Proti [Ve] mně nemá vůbec nic.

PK – Proroci a králové 701.2 Kdyby byl satan Krista přiměl, aby podlehl bytí jedinému pokušení, kdyby Ho byl mohl přivést k tomu, aby jediným činem nebo i jen myšlenkou poskrnul svou dokonalou čistotu, kníže temnoty by nad Ručitelem člověka zvítězil a býval by pro sebe získal celé lidstvo. Satan sice mohl rozrušovat, nemohl však poskrnit. Mohl způsobit smrtelnou úzkost, nemohl však znečistit hříchem. (srv. PK 460.6)

8T – Svědectví pro církev, 8. svazek 208.1 Kristus se nikdy neodchýlil od věrnosti zásadám Božího zákona. Nikdy neudělal nic, co by bylo v rozporu s vůlí Jeho Otce. **Jan 8:29** "Já stále činím to, co se jemu líbí." Tato slova, která by z jakýchkoliv jiných úst byla rouháním, mohl vyslovit před anděly, lidmi i démony. Po tři roky Ho den co den pronásledovali Jeho nepřátelé a snažili se najít nějakou vadu na Jeho charakteru. Satan se Ho se všemi svými mocnostmi zla snažil přemoci; nenašli v Něm však nic, čím by mohli získat výhodu. Dokonce i démoni byli nuceni vyznat: "Ty jsi ten Svatý Boží."

Židům 2:9-11,14-18 ⁹Avšak toho, který byl nakrátko postaven níže než andělé, Ježíše, vidíme pro utrpení smrti [pro smrt, kterou vytrpěl] ověčeného slávou a ctí; tak z milosti Boží za [ve prospěch] každého okusil smrti.

¹⁰Slušelo se totiž na toho, pro něhož je všechno a skrze něhož je všechno, když mnoho synů přivedl do slávy, aby skrze utrpení učinil dokonalým [přivedl k cíli] původce jejich záchrany. ¹¹Neboť ten, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou všichni z jednoho. Z toho důvodu se nestydí nazývat je bratry ...

¹⁴Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným, aby skrze smrt zahladil [zbavil účinnosti] toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Dábla, ¹⁵a osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví. ¹⁶Je přece jasné, že se neujímá andělů, ale ujímá se semene Abrahamova. ¹⁷A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratrům, aby se stal milosrdným a věrným veleknězem v Božích věcech, k usmíření hříchů lidu. ¹⁸Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni.

ST – časopis Znamení doby, 17. května 1905, odst. 5 Otec se Synem se poradili a rozhodli, že Kristus musí přijít na svět jako nemluvně a žít život, jaký musí žít lidé od dětství až do dospělosti, nést stejné těžkosti jako oni a zároveň žít životem bez hříchu, aby v Něm lidé viděli příklad toho, čím se mohou stát, a aby Ježíš ze zkušenosti věděl, jak jim pomoci v jejich zápasech s hříchem.

1SM – Vybraná svědectví, 1. svazek 252.1 Po pádu člověka satan prohlásil, že lidé zjevně nejsou schopni dodržovat Boží zákon. K tomuto přesvědčení se snažil přimět celý vesmír a zdálo se, že jeho slova jsou pravdivá. Kristus přišel, aby tohoto podvodníka odhalil. Vznešený Vládce nebes se ujal lidského případu a se stejnými prostředky, jaké může získat člověk, obstál v satanových pokušeních. Stejně tak musí obstát i člověk. Jedině touto cestou se mohl padlý člověk stát účastníkem božské přirozenosti. Tím, že na sebe Kristus vzal lidskou přirozenost, byl uzpůsoben pochopit lidské zkoušky a útrapy a všechna pokušení, jimiž je člověk sužován. Andělé, kteří nebyli obeznámeni s hříchem, nemohli s člověkem v jeho zvláštních zkouškách soucítit. Kristus se snížil k tomu, že přijal lidskou přirozenost a byl ve všem pokoušen jako my, aby věděl, jak pomoci všem, kteří jsou pokoušeni.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 510.1 Vezměme si, jak těžkou zkouškou týkající se chuti k jídlu Kristus při pokušení na poušti prošel. Tím dlouhým půstem vyhladoval až do vyčerpání kvůli tobě i kvůli mně; bojoval se satanem a zvítězil nad ním, aby nám mohl poskytnout pevnou půdu pod nohama a přinést nám božskou sílu zvítězit nad chutí k jídlu a nad každou nesvatou vášní.

Židům 4:14-16 ¹⁴Když tedy máme velikého velekněze, který prošel nebesy, Ježíše, Syna Božího, držme pevně to vyznání. ¹⁵Neboť nemáme takového velekněze, který by s námi nemohl soucítit v našich slabostech, nýbrž takového, který ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu. ¹⁶Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom přijali milosrdenství a našli milost ku pomoci v pravý čas [vhodně načasovanou].

MH – Život naplněný pokojem 71.5 Starší bratr lidstva se nachází u nebeského trůnu. Vidí každého člověka, který se k němu obrací jako ke svému Spasiteli. Z vlastní zkušenosti ví, jaké slabosti má člověk, jaké jsou naše potřeby a jak silná jsou naše pokušení, neboť **Židům 4,15** “ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu.” Bdí nad tebou, chvějící se Boží dítě. Doléhá na tebe pokušení? Vysvobodí tě. Jsi slabý? Posílí tě. Žiješ v nevědomosti? Poučí tě. Jsi raněný? Uzdraví tě. (srv. ZNP 32.2)

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 925.1 Kristus přioděl své božství lidstvím, aby se lidství mohlo dotknout člověka, aby mohl žít s lidmi a snášet všechny lidské zkoušky a trápení. Ve všem byl pokoušen jako my, přitom zůstal bez hříchu. Ve svém lidství porozuměl všem pokušením, která potkávají člověka (Rukopis 21, 1895).

Židům 5:2 Dovede být mírný vůči nevědomým a bloudícím [chybujícím], protože i sám je obklopován slabostí.

ML – Můj život dnes 300.2 Protože byl ve všem pokoušen jako my, umí s námi soucítit. Ví, jak vyjádřit lítost a jak pomoci dětem a mladým lidem, neboť i On byl dítětem. Rozumí každé zkoušce a každému pokušení, kterému jsou děti vystaveny.

RH – časopis Review and Herald, 18. března 1875, odst. 9 Protože sám na sobě zakusil sílu satanových pokušení, lidského utrpení a slabostí, ví, jak pomáhat těm, kteří vynakládají úsilí na to si pomoci.

DA – Touha věků 24.2 Kdybychom měli snášet něco, co Ježíš nevytrpěl, pak by v tomto bodě satan představil Boží moc jako pro nás nedostačující. Proto Ježíš **Židům 4,15** "ve všem prošel zkouškami podobně jako my". Obstál ve všech možných zkouškách, kterým jsme vystaveni my. A nepoužil ve svůj prospěch žádnou moc, která by nebyla volně k dispozici i nám. Jako člověk čelil mnoha pokušením a vítězil v síle, kterou přijímal od Otce. (srv. TV 12.4)

ST – časopis Znamení doby, 24. listopadu 1887, odst. 10 Krok za krokem kráčet po stejné zemi, po které chodí člověk, a byl **Židům 4:15 (B21)** "v každém ohledu zkoušen jako my, avšak zůstal bez hříchu." Z místa, kde člověk klopýtl a padl, vyšel Ježíš více než vítězně. Kdyby, pokud jde o Zákon, selhal v jediném bodě, bylo by vše ztraceno. Nebyl by dokonalou obětí a nemohl by uspokojit požadavky Zákona. On však zvítězil tam, kde Adam selhal. Díky věrnosti Bohu se v nejtěžších zkouškách stal dokonalým vzorem a příkladem, který máme napodobovat a je schopen pomáhat těm, kdo jsou pokoušeni. V této myšlence je dostatek důvodů pro to, aby bylo naše srdce naplněno radostí a vděčností po každý den našeho života. Vzal na sebe naši přirozenost, aby se seznámil s našimi zkouškami a starostmi, a protože zná všechny naše zkušenosti, je nám Prostředníkem a Přímělníkem před Otcem.

Židům 7:25 Proto také může dokonale zachránit ty, kteří skrze něho přistupují k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval.

Jan 14:6-11 ⁶“Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. ⁷Jestliže znáte mne, poznáte i mého Otce. A od nynějška ho znáte a viděli jste ho.” ⁸Filip mu řekl: “Pane, ukaž nám Otce a to nám stačí.” ⁹Ježíš mu řekl: “Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty jsi mne nepoznal? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říkat: “Ukaž nám Otce”? ¹⁰Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky. ¹¹Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; ne-li, věřte aspoň pro ty skutky.

DA – Touha věků 664.3 Když Kristus pronášel tato slova, vyzařovala z Něj Boží sláva. Všichni přítomní pozorně naslouchali Jeho slovům a zmocňovala se jich posvátná bázeň. (srv. TV 425.6)

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 739.1 Kristus prohlašuje, že je poslán na svět jako představitel Otce. Ve vznešenosti svého charakteru, ve svém milosrdenství a něžném soucitu, ve své lásce a dobrotě stojí před námi jako ztělesnění božské dokonalosti, jako obraz neviditelného Boha.

Jan 5:36 Mám ... skutky, které mi dal Otec, abych je vykonal. Právě ty skutky, které činím, o mně svědčí, že mne poslal Otec.

DA – Touha věků 507.1 Viděli Jej v Jeho ponížení, jak kráčí mezi lidmi jako jeden z nich. Necháпали tajemství Jeho vtělení, nerozuměli dvojímu charakteru Jeho přirozenosti. Jejich oči byly zastřené, takže plně nerozpoznaly božství zahalené lidstvím. (srv. TV 323.1)

DA – Touha věků 663.5 Když se Kristus stal člověkem, nepřestal být Bohem. Ponížil se a vzal na sebe lidskou podobu, Jeho božství mu však stále náleželo. Jedině Kristus mohl lidem představit Otce a učedníci měli velikou přednost být toho více než tři roky přímými svědky. (srv. TV 425.3)

DA – Touha věků 664.1 Jan 14,11 “Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně, už jen kvůli těm skutkům věřte.” Jejich víra se mohla bezpečně opřít o Kristovy činy. Ty byly nezvratným důkazem, neboť žádný člověk sám ze sebe nikdy nic takového nevykonat ani vykonal nemůže. Kristovo dílo svědčilo o Jeho božství. Skrze Krista se zjevil Otec. (srv. TV 425.4)

Jan 5:19-21 ¹⁹Ježíš jim odpověděl: “Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí on, to činí stejně i Syn. ²⁰Neboť Otec miluje Syna a ukazuje mu všechno, co sám činí. A ještě větší skutky než tyto mu ukáže, abyste vy žasli. ²¹Jako totiž Otec křísí [probouzí] mrtvé a obživuje, tak také Syn obživuje ty, které chce.

Lukáš 10:22 “Všechno mi bylo předáno od mého Otce; a nikdo neví, kdo je Syn, než Otec, a kdo je Otec, než Syn a ten, komu by to Syn chtěl zjevit.”

MH – Život naplněný pokojem 422.2 Kristus na sebe vzal lidství. Přišel na tento svět, aby se spojil s lidstvem a zároveň aby hříšným lidem zjevil našeho nebeského Otce. Ten, který byl od počátku v přítomnosti svého Otce, Ten, který byl zřetelným vyjádřením obrazu neviditelného Boha, byl jediným, který mohl zjevit Boží charakter lidem. Byl ve všem učiněn podobným svým bratrům. Stal se člověkem z masa a kostí, jako jsme my. Míval hlad a žízeň. Býval unavený. Potřeboval jíst a občerstvit se spánkem. Sdílel úděl člověka, přesto však byl neposkvrněným Božím Synem. Žil na zemi jako cizinec a pocestný. Byl na světě, ale ne ze světa. Byl pokoušen a zkoušen, jako jsou pokoušeni a zkoušeni lidé i dnes, a přesto žil životem bez hříchu. Byl něžný, laskavý a soucitný. Vždy myslel na druhé. Představoval Boží charakter a neustále sloužil Bohu a člověku. (srv. ZNP 223.6)

Jan 17:26 Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mne miloval, byla v nich, i já abych byl v nich.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 738.4 Kristus přišel, aby světu zjevil Boha jako Boha lásky, plného milosrdenství, něhy a soucitu.

DA – Touha věků 206.2 Za každým činem Ježíšova pozemského života se skrývá moudrý záměr. Vše, co dělal, bylo důležité samo o sobě i svým ponaučením. (srv. TV 127.4)

RH – časopis Review and Herald, 14. října 1902, odst. 11 Kristus představoval svého Otce. Věděl, jak by se Otec v každé situaci zachoval, a jednal přesně tak, jak by jednal Otec. Ve svém díle zjevoval Boží způsoby. Živý Bůh působil skrze svého Syna. Ježíš, když se nacházel v podobě člověka, si uvědomoval potřeby světa a využíval své lidské, Bohem dané síly ve prospěch lidí, přičemž při každém skutku milosrdenství a uzdravování čerpal z božské moci, z té, která stvořila světy.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1131.6 Tak, jako je řeč vyjádřením myšlenky, tak je Kristus vyjádřením neviditelného Otce. Je zjevením Otce a je nazván Slovem Božím. Bůh poslal na tento svět svého Syna, své božství oblékl do lidství, aby mohl člověk nést obraz neviditelného Boha. Svými slovy, svým charakterem, svou mocí a majestátem ukázal podstatu a vlastnosti Boha. Božství proniklo lidstvím v jemném, podmanivém světle. Kristus byl ztělesněním Božího zákona, který je přepisem Jeho charakteru (Rukopis 77, 1899).

DA – Touha věků 406.5 Největším důkazem o Jeho božském původu byl Jeho život, ve kterém se zjevoval Boží charakter. Konal Boží skutky a vyslovoval Boží slova. Takový život je největším ze všech zázraků. (srv. TV 259.1)

Jan 1:14 *A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jediný Syn, plný milosti a pravdy.*

ML – Můj život dnes 300.4 V Kristu se zjevil charakter Otce. Když na Něj děti pohlédly, viděly z Jeho očí vyzařovat čistotu a dobrotu. V Jeho tváři se snoubila mírnost, tichost, láska a vědomí moci. Přestože každé slovo, každé gesto a každý výraz tváře prozrazovaly Jeho božské postavení, Kristovo chování a vystupování se vyznačovalo pokorou. Přišel pouze za jediným účelem, a tím byla spása ztracených.

Filipským 2:5-11 ⁵Mějte [tedy] v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši. ⁶Ačkoli byl ve způsobu Božím, nelpěl na tom, že je roven Bohu, ⁷nýbrž sám sebe zmařil [vyprázdnil], vzal na sebe způsob otroka [služebníka – B21] a stal se podobným lidem. A když se ukázal v podobě člověka, ⁸ponížil se, stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži. ⁹Proto ho také Bůh povýšil nade vše a dal mu jméno, které je nad každé jméno, ¹⁰aby se ve jménu Ježíše sklonilo každé koleno; ti, kdo jsou na nebi i na zemi i pod zemí, ¹¹a k slávě Boha Otce aby každý jazyk vyznal, že Ježíš Kristus je Pán.

DA – Touha věků 43.1 Král slávy se snížil a vzal na sebe lidskou podobu. Žil na zemi v drsných a odstrašujících podmínkách. Jeho sláva byla zahalena, aby vznešený vzhled neupoutával příliš mnoho pozornosti. Vyhýbal se veškeré okázalosti. Bohatství, světská sláva či uznání nikdy nemůžou zachránit člověka před smrtí. Ježíš nechtěl, aby k Němu lidi přivádělo něco pozemského. Přál si, aby ty, kteří Ho budou následovat, přitahovala krása nebeské pravdy. (srv. TV 25.1)

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1126.8 Dobrovolně na sebe vzal lidskou přirozenost. Byl to Jeho vlastní čin a Jeho vlastní volba. Své božství oblékl do lidství. Po celou dobu byl Bůh, ale jako Bůh se nejevil. Projevy Božství, které vzbuzovaly úctu a obdiv celého Bohu náležejícímu vesmíru, zahalil. Zatímco byl na zemi, byl stále Bohem, zbavil se však božské podoby a místo ní na sebe vzal podobu a způsob člověka.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1081.8 Když byl dítětem padlého lidstva, bylo tou nejtvrďší disciplínou, které se Kníže života mohl podrobit to, aby zůstala zahalena Jeho sláva. Takto změnil svou sílu se satanem. Ten, který byl vypovězen z nebe, zoufale bojoval o převahu nad Tím, na něhož nahoře v nebeských nádvořích žárlil.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1129.3 Ačkoli byla Kristova božská sláva na čas zahalena a zastíněna lidstvím, které přijal, přesto nepřestal být Bohem, když se stal člověkem. Lidství nenahradilo božství, ani božství lidství. To je tajemství zbožnosti. Oba výrazy "lidství" a "božství" byly v Kristu úzce a nerozlučně spojeny, a přesto měly odlišnou individualitu. Ačkoli se Kristus ponížil, aby se stal člověkem, stále vlastnil božství. Jestliže byl věrný a oddaný své nezkaženosti, Jeho božství se nemohlo ztratit. Přestože byl Ježíš obklopen zármutkem, utrpením a morálním poskvrněním, opovrhován a odmítnut lidmi, kterým svěřil nebeské pravdy, mohl o sobě v nebi mluvit jako o Synu člověka. Když své dílo na zemi dokončil, byl připraven znovu přijmout svou božskou slávu.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1129.4 Při některých příležitostech se Ježíš v lidském těle projevil jako Boží Syn. Posmívající se kněží a vládci zahlédli, jak božství prozářilo lidstvím. Uznali Jej jako takového? Někteří uznali, že je ten Kristus, ale větší část lidí, kteří při těchto zvláštních příležitostech museli poznat, že je Boží Syn, Jej odmítala přijmout. Jejich slepota odpovídala jejich rozhodnému odporu vůči tomuto usvědčení.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1129.5 Když v Kristu přebývajícím sláva naplno zazářila, byla příliš intenzivní na to, aby ji Jeho čisté a dokonalé lidství dokázalo zcela skrýt. Zákoníci a farizeové o NĚm nemluvili s uznáním, ale jejich nepřátelství a nenávist zbrzdilo, když z Krista zazářila Jeho vznešenost. Závojem pokoření zastřená pravda promlouvala ke každému srdci s nezvratnými důkazy. To vedlo Krista ke slovům: "Vy víte, kdo jsem." Lidé i démoni byli následkem z NĚj vyzářující slávy nuceni vyznat: "Toto je doopravdy Boží Syn." Takto byl zjeven Bůh a takto byl oslaven Kristus (The Signs of the Times, 10. května 1899).

DA – Touha věků 81.3 Lukáš 2,49 “A on jim řekl: Jak to, že jste mne hledali? Nevěděli jste, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?” Viděl, že Mu nerozumějí, a proto ukázal vzhůru k nebi. Užasli nad světlem, které se objevilo v Jeho tváři. Lidstvím probleskovalo božství.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1117.3 Při pohledu na dětskou tvář zářící životem nemůže nikdo říct, že Kristus byl stejný jako ostatní děti. Byl Bohem v lidském těle. Když na Něj Jeho společníci naléhali, aby udělal něco špatného, božství problesklo lidstvím a On zlo rozhodně odmítl.

DA – Touha věků 130.3 Satan vyslovil pochybnost o tom, že Ježíš je Božím Synem. V závěrečném vykázání se mu však dostalo nezvratného důkazu. Trpícím lidstvím Krista se mihlo božství. Satan už neměl sílu se tomuto příkazu vzepřít. Zahanbený a plný zloby musel od Spasitele světa odejít. Kristovo vítězství bylo stejně úplné jako Adamův pád. (srv. TV 79.1)

8T – Svědectví pro církev, 8. svazek 202.1 Byly chvíle, kdy zazářilo Jeho božství. Tak tomu také bylo, když řekl ochrnutému: **Matouš 9,2** “Buď dobré mysli, synu, tvé hříchy jsou ti odpuštěny.”

Jan 11:38,41 Ježíš ... přišel k hrobu ... pozvedl oči vzhůru a řekl: “Otče, děkuji ti, že jsi mne vyslyšel.”

DA – Touha věků 536.1 Ve všem, co Kristus dělal, spolupracoval s Otcem. Vždy si dával záležet na tom, aby bylo zjevné, že nepracuje nezávisle. Zázraky činil vírou a modlitbou. Chtěl, aby všichni znali jeho vztah k Otci. **Jan 11,41.42** ⁴¹...“Otče, děkuji ti, že jsi mne vyslyšel. ⁴²Já jsem věděl, že mne vždycky slyšíš, ale řekl jsem to kvůli zástupu, který tu stojí okolo, aby uvěřili, že ty jsi mne poslal.” Kristus chtěl dát učedníkům i ostatním lidem co nejpřesvědčivější důkaz o svém vztahu k Otci. Chtěl jim ukázat, že Jeho slova jsou pravdivá. (srv. TV 341.3)

DA – Touha věků 536.2 Jan 11,43 “A když to řekl, silným hlasem zvolal: ‘Lazare, pojď ven!’” Jeho jasný, zvukný hlas proniká ušima mrtvého. Jak mluví, skrze Jeho lidství proniká záblesk božství. V tváři osvětlené Boží slávou vidí lidé ujištění o Jeho moci. Všichni upřeně hledí na vchod do jeskyně. Napínají uši, aby jim neunikl ani sebemenší zvuk. Všichni se zájmem a napětím očekávají, jak zkouška Kristova božství dopadne. Čekají na důkaz, který má obhájit oprávněnost Jeho tvrzení, že je Božím Synem, nebo tuto naději navždy zmařit. (srv. TV 341.4)

DA – Touha věků 536.3 V tichém hrobě se něco pohnulo. Lazar, který byl ještě před chvílí mrtvý, stojí u vchodu do jeskyně. (srv. TV 341.5)

Jan 17:1-5 ¹Když toto Ježíš pověděl, pozdvihl své oči k nebi a řekl: “Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby [tvůj] Syn oslavil tebe, ²tak jako jsi mu dal pravomoc nad veškerým tělem, aby všem těm, které jsi mu dal, dal život věčný. ³A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. ⁴Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi dal, abych je vykonal. ⁵A nyní ty, Otče, oslav mne u sebe tou slávou, kterou jsem u tebe měl, dříve než byl svět.”

Matouš 17:1 ... vzal Ježíš s sebou Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, kde byli sami.

DA – Touha věků 419.4 Po chvíli jim Kristus říká, že dál už nepůjdou. Odchází stranou a v slzách se úpěnlivě modlí. Muž bolesti prosí o sílu, aby mohl obstát ve zkoušce, kterou má pro záchranu lidstva podstoupit. Potřebuje načerpat další sílu společenstvím s Všemohoucím. Jedině díky spojení s Otcem může hledět do budoucnosti. Z celého srdce se modlí za své učedníky, aby jejich víra v hodině moci temnoty neselhala.... Prosí, aby mohli být svědky projevu Jeho božství. Přeje si, aby pochopili, že je skutečně Božím Synem a Jeho potupná smrt je součástí plánu vykoupení, a aby jim toto poznání bylo útěchou v hodině Jeho posledního smrtelného zápasu. (srv. TV 269.4)

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1146.2 Ježíš říká: Ať je opona odstraněna a ať zazáří Má sláva – sláva, kterou jsem měl u Tebe dříve, než byl svět. (The Signs of the Times, 10. května 1899).

DA – Touha věků 421.1 Jeho modlitba je vyslyšena. Zatímco se Ježíš pokorně sklání na kamenitě zemi, náhle se otevírají nebesa, zlaté brány Božího města se rozestupují a na horu sestupuje svatá zář a zahluje Spasitele. Božství proniká skrze lidství a spojuje se se slávou, která přichází z nebe. Ježíš vstává v majestátu Boží slávy. Muka Jeho nitra se rozplynula. Jeho tvář září “jako slunce” a Jeho šat je “oslnivě bílý”. (srv. TV 270.1)

Matouš 17:2-8 ²A byl před nimi proměněn. Jeho tvář zazářila jako slunce a jeho šaty zbělely jako světlo. ³A hle, ukázal se jim Mojžíš a Eliáš a rozmlouvali s ním. ⁴Petr na to Ježíšovi řekl: “Pane, je pro nás dobré tu být. Chcešli, udělám tu tři stánky, tobě jeden, Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden.” ⁵Když ještě mluvil, hle, zastínil je zářivý oblak a z oblaku se ozval hlas: “Toto je můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení; toho poslouchajte.” ⁶Když to učedníci uslyšeli, padli na tvář a velmi se báli. ⁷Ježíš k nim přistoupil, dotkl se jich a řekl: “Vstaňte a nebojte se.” ⁸Když pozvedli oči, neviděli nikoho, jen samotného Ježíše.

Matouš 26:45b,47 ⁴⁵ ... Hle, přiblížila se ta hodina a Syn člověka je vydáván do rukou hříšníků.... ⁴⁷Když ještě mluvil, hle, přišel Juda, jeden z Dvanácti, a s ním veliký zástup od velekněží a starších lidu s meči a holemi.

DA – Touha věků 694.5 Jan 18,4.5 ⁴... “Koho hledáte?” ⁵Odpověděli mu: “Ježíše Nazaretského.” [Ježíš] jim řekl: “Já jsem.” Vtom se mezi dav a Ježíše postavil anděl, který před chvílí Spasitele povzbuzoval. Ježíšovu tvář ozařovalo nebeské světlo a sestoupil na Něho stín ve tvaru holubice. Vražedný zástup nemohl v přítomnosti nebeské slávy vydržet ani chvíli. Lidé ohromeně ustoupili. Kněží, starší, vojáci a dokonce i Jidáš padli na zem jako mrtví. (srv. TV 442.7)

Matouš 26:63 Velekněz mu řekl: “Zapřísahám tě při živém Bohu, abys nám řekl, zda jsi Mesiáš, Syn Boží!”

DA – Touha věků 707.1 Všichni bedlivě sledovali Jeho tvář a napjatě poslouchali odpověď: **Matouš 26,64** “Tys to řekl.” Zdálo se, že Jeho bledý obličej ozářilo nebeské světlo, a Ježíš dodal: “Avšak pravím vám, od nynějška spatříte Syna člověka sedícího po pravici Moci a přicházejícího na nebeských oblacích.” (srv. TV 450.4)

DA – Touha věků 707.2 Z Kristova lidského těla na okamžik zazářilo božství. Velekněz se před pronikavým pohledem Spasitele zachvěl. Ježíš jako by četl jeho nejskrytější myšlenky a pronikal až do srdce. Na tento zkoumavý pohled pronásledovaného Božího Syna Kaifáš již nikdy nezapomněl. (srv. TV 450.5)

Lukáš 23:11a [I] Herodes jím se svými vojáky pohrdl, vysmál se mu...

DA – Touha věků 731.3 Když se Mu neurvalý dav s výsměchem klaněl, zmocnil se řady přítomných strach a beze slova ustupovali zpátky. To na Heroda hluboce zapůsobilo. Na jeho hříchem zatvrzelé srdce dopadaly poslední paprsky milosrdenství. Pochopil, že před sebou nemá obyčejného člověka. Z Kristova lidství totiž pronikal záblesk božství. Ve chvíli, kdy Krista obklopili posměvači, cizoložníci a vrazi, měl Herodes dojem, že hledí na Boha na trůnu. (srv. TV 468.5)

DA – Touha věků 738.1 Matouš 27,24 “Když Pilát uviděl, že to ničemu neprospívá, ale že pozdvižení je čím dál větší, vzal vodu, umyl si před zástupem ruce a řekl: “Jsem nevinný touto krví [spravedlivého]. Je to vaše věc.” Pilát na Spasitele pohlédl s bázní a zahanbením. Kristus si jako jediný ze všech přítomných zachoval klid a z Jeho tváře vyzařoval pokoj. Zdálo se, jako by se kolem Jeho hlavy rozlévalo tlumené světlo. Pilát si v nitru řekl: On je Bůh. Obrátil se k davu a prohlásil: Já nejsem vinný Jeho krví. Vezměte si Ho a ukřižujte. Ale vy, kněží a vůdcové, si pamatujte, že já Jej považuji za spravedlivého člověka. A za to, co se dnes stane, ať ten, koho tento muž prohlašuje za svého Otce, soudí vás, ne mne. Ježíšovi potom řekl: Odpusť mi, nemohu tě zachránit. Opět Jej nechal zbičovat a vydal jim Ho, aby Jej ukřižovali. (srv. TV 474.1)

DA – Touha věků 756.2 Tma náhle ustoupila a Ježíš mocně zvolal: **Jan 19,30** “Dokonáno jest.” **Lukáš 23,46** “Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.” Jeho hlas zněl jako zvuk polnice a zdálo se, že musí proniknout ke všemu stvoření. Kříž osvítilo zvláštní světlo a Spasitelova tvář zářila slávou jako slunce. Potom sklonil hlavu na prsa a zemřel. (srv. TV 485.5)

Jan 8:28-29 ²⁸ ... "Až vyvýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že Já jsem a že sám od sebe nečiním nic, ale mluvím tak, jak mě naučil [můj] Otec. ²⁹A ten, kdo mne poslal, je se mnou; nezanechal mne samotného, protože já stále činím to, co se jemu líbí."

RH – časopis Review and Herald, 9. listopadu 1897, odst. 10 V Kristu došlo k podrobení člověka vůči Bohu. Své božství oblékl do lidství a v poslušnosti sám sebe podřídil Bohu. Satan pokoušel Adama a Evu, aby uvěřili, že mají být jako bohové. Kristus vyžaduje, aby se lidstvo podřídilo Bohu. Ve svém lidství byl Kristus poslušný všech příkázání svého Otce.

Židům 10:7 *Hle, tu jsem ... abych vykonal, Bože, tvou vůli.*

8T – Svědectví pro církev, 8. svazek 208.1 Kristus se nikdy neodchýlil od věrnosti zásadám Božího zákona. Nikdy neudělal nic, co by bylo v rozporu s vůlí Jeho Otce. **Jan 8:29** "Já stále činím to, co se jemu líbí." Tato slova, která by z jakýchkoliv jiných úst byla rouháním, mohl vyslovit před anděly, lidmi i démony. Po tři roky Ho den co den pronásledovali Jeho nepřátelé a snažili se najít nějakou vadu na Jeho charakteru. Satan se Ho se všemi svými mocnostmi zla snažil přemoci; nenašli v Něm však nic, čím by mohli získat výhodu. Dokonce i démoni byli nuceni vyznat: "Ty jsi ten Svatý Boží."

ST – časopis Znamení doby, 29. října 1894, odst. 7 Ježíš Kristus je nám ve všem příkladem. Zahájil život, prošel jeho zkušenostmi a životní záznam uzavřel s posvěcenou lidskou vůlí. Byl ve všem pokoušen podobně jako my a přesto se nikdy ani v nejmenším nesklonil k vykonání něčeho zlého nebo k projevu vzpoury proti Bohu. To protože svou vůli neustále odevzdával a nechával se posvětit.

Jan 6:38 *Neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil svou vůli, ale vůli toho, který mne poslal.*

ST – časopis Znamení doby, 29. října 1894, odst. 9 Jediným cílem Kristova života bylo plnit vůli svého nebeského Otce. Tím byl zcela pohlcen. Bůh proti tomu nic neměl; Ježíš totiž nežil pro své potěšení a uspokojení. Kristova lidská vůle by Jej bývala nezavedla na poušť, aby se postil a byl pokoušen ďáblem. Nevedla by Ho k tomu, aby snášel ponížení, pohrdání, potupu, utrpení a smrt. Jeho lidská přirozenost se všech těchto věcí obávala stejně, jako se jich obává ta naše. Snášel vůči sobě protivenství hříšníků. Je bolestné uvažovat nad rozdílem mezi Kristovým životem a charakterem a naším životem a charakterem. Pro co Kristus žil? Aby konal vůli svého nebeského Otce. Kristus nám zanechal příklad, abychom Jej následovali. Následujeme Jej?

DA – Touha věků 207.3 Ježíš si ve svém díle, které bylo stejně svaté a významné jako Otcovo dílo v nebi, činil nárok na stejná práva, jako má Bůh.... (srv. TV 129.2)

DA – Touha věků 208.2 "To, z čeho mě obviňujete," řekl, "činím proto, že jsem Boží Syn a jsem jedno s Bohem v podstatě, vůli i úmyslech. Spolupracuji s Bohem v každém Jeho činu." **Jan 5,19** "Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce." Kněží a rabíni vytýkali Božímu Synu právě to dílo, které přišel na zem vykonat. Svými hříchy se odloučili od Boha, byli zaslepení pýchou a jednali nezávisle na Bohu. Mysleli si, že si ve všem vystačí. Neuvědomovali si, že potřebují, aby jejich kroky řídila vyšší moudrost. Boží Syn se však odevzdal vůli Otce a byl zcela závislý na Jeho moci. Kristus sám sebe zapřel natolik, že si nedělal žádné plány. Přijal za své Boží záměry, které Mu Otec den za dnem zjevoval. Stejně bychom se měli na Boha spoléhat i my, abychom v našich životech naplnili Jeho vůli. (srv. TV 129.5)

DA – Touha věků 147.2 Dříve než Ježíš přišel na zem, tento plán dokonale a do nejmenších podrobností znal. Jako člověk se však na každém kroku řídil vůlí svého Otce. V určenou chvíli bez váhání udělal, co bylo třeba. Se stejnou poslušností čekal, až přijde Jeho čas. (srv. TV 90.1)

Jan 5:30 "Já sám od sebe nemohu dělat nic. Jak slyším, tak soudím, a můj soud je spravedlivý, protože nehledám svou vůli, ale vůli toho, kdo mne poslal."

MH – Život naplněný pokojem 19.1 Všechna svá přání zcela podřídil svému poslání. Svému životu dodal na vznešenosti tím, že se ve všem podřídil vůli svého Otce. (srv. ZNP 9.5)

Římanům 15:3a *Vždyť i Kristus neměl zalíbení sám v sobě...*

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 141.2 Musíme zápasit o to, abychom se odevzdali Boží vůli, aby se srdce podřídilo vládě lásky. Je to ta největší bitva, v jaké kdy člověk bojoval. (srv. MON 81.4)

DA – Touha věků 125.3 Ježíš odmítl sejít z cesty poslušnosti. (srv. TV 76.7)

8T – Svědectví pro církev, 8. svazek 289.4 O svém životě Spasitel řekl: **Jan 15,10** "...já jsem zachoval přikázání svého Otce..." **Jan 8,29** "...nezanechal mne samotného, protože já stále činím to, co se jemu líbí." Bůh si přeje, aby byli Jeho následovníci v lidské přirozenosti stejní, jako Ježíš. V Jeho síle máme žít stejně čistým a vznešeným životem, jakým žil Spasitel.

DA – Touha věků 130.4 Ježíš zvítězil tím, že se podřídil Bohu a spolehl se na Něj. (srv. TV 79.2)

COL – Kristova podobenství 282.3 Bůh má ke svému lidu vztah jako otec, proto má také právo na naši věrnou službu. Zamysleme se nad životem Ježíše Krista. Ve službě Otci stojí v čele lidstva a svým příkladem ukazuje, jaký může a má být každý syn. Stejnou poslušnost, jakou projevil Pán Ježíš, vyžaduje Bůh od každého člověka i dnes. Kristus sloužil svému Otci s láskou, ochotně a dobrovolně. Prohlásil: **Žalm 40,9** "Oblíbil jsem si dělat to, co je ti milé, můj Bože." Na to, aby splnil své poslání, nebyla pro Pána Ježíše žádná oběť příliš veliká, žádná práce příliš těžká. Když mu bylo dvanáct let, řekl: **Lukáš 2,49** "Nevěděli jste, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?" Slyšel volání a chopil se díla. Řekl: **Jan 4,34** "Můj pokrm je, abych činil vůli toho, který mne poslal, a dokonat jeho dílo." (srv. PM 142.4)

DA – Touha věků 486.2 Jediným zákonem Jeho života byla Otcova vůle. (srv. TV 311.1)

Jan 5:19 Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí on, to činí stejně i Syn.

Jan 14:24b A slovo, které slyšíte, není moje, ale Otce, který mne poslal.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1142.2 Vykupitel světa byl rovný Bohu. Jeho autorita byla stejná jako autorita Boha. Prohlásil, že neexistuje odděleně od Otce. Autorita, se kterou hovořil a konal zázraky, byla výhradně Jeho vlastní, přesto nás ujišťuje, že On a Otec jsou jedno....

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1142.3 Ježíš jako Zákonodárce uplatňoval autoritu Boha; Jeho příkazy a rozhodnutí byly podpořeny Svrchovaností věčného trůnu. Otcova sláva se zjevila v Synu; Kristus zjevil charakter Otce. Byl tak dokonale spojen s Bohem, tak plně obklopen Jeho světlem, že ten, kdo viděl Syna, viděl i Otce. Jeho hlas byl jako hlas Boží (The Review and Herald, 7. ledna 1890).

DA – Touha věků 536.1 Ve všem, co Kristus dělal, spolupracoval s Otcem. Vždy si dával záležet na tom, aby bylo zjevné, že nepracuje nezávisle. Zázraky činil vírou a modlitbou. Chtěl, aby všichni znali Jeho vztah k Otcovi. (srv. TV 341.3)

Jan 11:41-44 ⁴¹ ... Ježíš pozvedl oči vzhůru a řekl: "Otče, děkuji ti, že jsi mne vyslyšel. ⁴²Já jsem věděl, že mne vždycky slyšíš, ale řekl jsem to kvůli zástupu, který tu stojí okolo, aby uvěřili, že ty jsi mne poslal." ⁴³A když to řekl, silným hlasem zvolal: "Lazare, pojď ven!" ⁴⁴Ten, který byl mrtvý, vyšel, ruce i nohy měl svázaný pruhy plátna a jeho tvář byla zavinuta šátkem. Ježíš jim řekl: "Rozvažte ho a nechte ho odejít!"

DA – Touha věků 143.1 Zázraky, které Kristus vykonal pro zarmoucené a trpící lidi, činil skrze Boží moc a za přispění andělů. S jejich pomocí k nám skrze Krista přichází veškeré Boží požehnání. Tím, že na sebe Spasitel vzal lidskou podobu, spojil své zájmy se zájmy padlých Adamových dětí. Svým božstvím však zároveň zůstal spojen s Božím trůnem. Kristovým prostřednictvím tak lidé mohou být spojeni s Bohem a Bůh s lidmi. (srv. TV 87.1)

Izaiáš 61:1 Duch Panovníka Hospodina je na mně, protože mne Hospodin pomazal. Poslal mne přinášet radostnou novinu pokorným, ovázat rány zlomeným v srdci, vyhlásit zajatcům propuštění a vězňům otevření žaláře.

SC – Cesta ke Kristu 12.2 Zjevení v Kristu se z Otcova srdce vylévají proudy božského slitování na každého člověka. Ježíš, milosrdný a laskavý Spasitel, je Bohem, který "byl zjeven v těle" (**1. Timoteovi 3,16**). (srv. CK 9.4)

DA – Touha věků 362.3 Nikdo neměl v životě tolik práce a zodpovědnosti jako Ježíš. A jak často se modlil! Udržoval neustálé spojení s Bohem. Znovu a znovu o něm čteme: **Marek 1,35** "Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven; odešel na opuštěné místo a tam se modlil." **Lukáš 5,15.16** ¹⁵...scházely se velké zástupy, aby naslouchaly a byly uzdravovány ze svých nemocí. ¹⁶On se však uchyloval na pustá místa a modlil se." **Lukáš 6,12** "Stalo se v těch dnech, že vyšel na horu, aby se pomodlil. A celou noc strávil v modlitbě Boží [k Bohu]." (srv. TV 230.5)

DA – Touha věků 362.4 Spasitel zasvětil celý svůj život službě lidem, a přesto cítil potřebu vzdálit se od rušných cest a od zástupů, které za Ním každý den přicházely. Musel přerušit svoji práci pro druhé, vyhledat klidné místo a ztišit se v ničem nerušeném společenství se svým Otcem. Ježíš žil jako jeden z nás, zakusil naše potřeby i naši slabost. Byl zcela závislý na Bohu. Na modlitbách v ústraní prosil o Boží sílu, aby mohl splnit své poslání a obstát ve zkoušce. Ve světě hříchu Ježíš trpělivě snášel všechny boje a niterná muka. Ve společenství s Bohem nalézal útěchu a radost a odkládal vše, co jej tížilo a tránilo. (srv. TV 231.1)

DA – Touha věků 363.1 Volání lidstva se v Kristu dostávalo k nekonečně milosrdnému Otci. Ježíš jako člověk pokorně prosil před Božím trůnem, dokud Jeho lidství neprostoupil nebeský proud, který spojoval lidství s božstvím. Skrze neustálé společenství s Bohem přijímal od Boha život, aby ho mohl dávat světu. Totéž máme dělat i my. (srv. TV 231.2)

DA – Touha věků 363.2 Vybízí nás: “Pojďte stranou.” Kdybychom se Jeho slovy řídili, byli bychom silnější a užitečnější. (srv. TV 231.3)

MH – Život naplněný pokojem 122.1 Stejná moc, kterou Kristus používal, když chodil mezi lidmi, je i v Jeho slově. Svým slovem Ježíš léčil nemoci a vyháněl demony. Svým slovem utišil jezero a křísil mrtvé. Lidé byli svědky toho, že Jeho slovo má moc. (srv. ZNP 55.1)

Marek 4:35-41 ³⁵Toho dne, když nastal večer, jim říká: “Přeplavme se na druhou stranu.” ³⁶Opustili zástup a vzali ho v té lodi, v níž byl; byly s ním také jiné lodě. ³⁷Tu nastala velká větrná bouře a vlny se přelévaly do lodě, takže se loď již naplňovala. ³⁸A on spal na zádi na podušce. Vzbudili ho a řekli mu: “Učiteli, nezajímá tě, že hyneme?” ³⁹Probudil se, pohrozil větru a řekl moři: “Mlč, buď zticha!” A vítr přestal a nastal úplný klid. ⁴⁰Řekl jim: “Proč jste [tak] ustrašení? Ještě nemáte víru?” ⁴¹Padla na ně velká bázeň a říkali jeden druhému: “Kdo to tedy je, že ho poslouchají i vítr i moře?”

DA – Touha věků 336.1 Když se Ježíš probudil a viděl bouři, byl naprosto klidný. V Jeho slovech ani v Jeho pohledu nebyl náznak strachu, protože žádný nepociťoval. Jeho klid však nevyplýval z vědomí, že má v rukou všechnu moc. Neodpočíval jako “Pán nebe, země i moře”. Této moci se vzdal. Vždyť řekl: **Jan 5,30** “Já sám od sebe nemohu dělat nic.” Spoléhal se na moc svého Otce. Ježíš byl pevně zakotven ve víře v Boží lásku a cele se odevzdal do Otcovy péče. Moc slov, která utišila bouři, byla mocí Boží. (srv. TV 213.9)

DA – Touha věků 336.2 Stejně jako se Ježíš vírou spoléhal na svého Otce, máme i my plně důvěřovat svému Spasiteli. Kdyby byli učedníci pevně věřili v Krista, mohli zůstat v klidu. Strach, kterému v nebezpečí propadli, odhalil jejich nevíru. Ve snaze zachránit sami sebe na Ježíše úplně zapomněli. On jim však mohl pomoci až ve chvíli, kdy se v zoufalství přestali spoléhat na vlastní síly a obrátili se k Němu. (srv. TV 214.1)

Židům 5:7-9 ⁷On ve dnech svého pozemského života s hlasitým [silným] křikem a slzami obětoval [přinášel] modlitby a úpěnlivé prosby tomu, který byl mocen ho zachránit ze smrti, a byl vyslyšen pro svou bohabojnost [úzkost/bázeň před Bohem]. ⁸Ačkoli to byl Syn, naučil se poslušnosti tím, co vytrpěl. ⁹I dosáhl dokonalosti a stal se všem, kdo ho poslouchají, původcem věčné záchrany.

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 508.2 Nebyl poskvrněn zkažeností, hřích mu byl cizí, přesto se modlil, a to často v slzách a s úpěnlivým voláním. Modlil se za sebe i za své učedníky a ztotožnil se tím s našimi potřebami, slabostmi a nedostatky, které jsou pro lidstvo tak typické. Byl mocným prosebníkem, který sice nevlastní vášně naší lidské, padlé přirozenosti, ale který je sužován podobnými slabostmi, ve všem pokoušen stejně jako my. Ježíš podstoupil utrpení, které vyžadovalo pomoc a podporu od Jeho Otce.

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 509.1 Kristus je nám příkladem.... Přišel na zem, aby nám poskytl cestu, díky níž můžeme najít milost a sílu ku pomoci v každém potřebném okamžiku tím, že budeme následovat Jeho příklad v časté a upřímné modlitbě.

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 201.2 Jak na Něm spočívalo lidství, cítil, že potřebuje sílu od svého Otce. Vybral si místa k modlitbě. Rád udržoval společenství se svým Otcem v horské samotě. Takto se Jeho svaté, lidské nitro posilovalo pro povinnosti a zkoušky, které přinášel den. Náš Spasitel se ztotožňuje s našimi potřebami a slabostmi. V tom se stal úpěnlivým prosebníkem, který po nocích hledal u svého Otce čerstvý příděl síly, aby se pak vracel posílený a osvěžený, připravený na povinnosti a zkoušky. On je ve všem naším příkladem. Je bratrem v našich slabostech, ale nikoli v tom, že by si osvojil podobné vášně. Jeho přirozenost – jako toho jediného Bezhříšného – se vzpírala zlu. Ve světě hříchu snášel niterné boje a muka. Jeho lidství učinilo modlitbu nutností a výsadou. Tomu, který pro dobro člověka opustil nebeské radosti a zvolil si domov v chladném a nevděčném světě, byl Jeho Otec připraven udělit všechnu tu mocnější božskou podporu a útěchu, kterou potřeboval. Kristus nacházel útěchu a radost ve společenství se svým Otcem. Zde mohl zbavit své srdce bolesti, které ho sužovaly. Byl mužem bolesti, který velmi dobře ví, co je to zármutek.

Marek 1:35 Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven; odešel na opuštěné místo a tam se modlil.

Žalm 5:2-4 (B21) ²Vyslyš má slova, Hospodine, všimni si mého úpění! ³Vnímej mé volání, můj Králi a Bože – k tobě se modlím! ⁴Ráno, Hospodine, kéž můj hlas uslyšíš, ráno ti s nadějí své prosby předložím.

COL – Kristova podobenství 139.1 Kristus neustále čerpal od Otce, aby mohl dávat nám. **Jan 14,24** “Slovo, které slyšíte, není moje, ale Otce, který mne poslal.” **Matouš 20,28 (B21)** “Syn člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, ale aby sloužil.” Pán Ježíš se modlil, myslel a žil pro jiné. Každé ráno trávil hodiny ve společenství s Otcem a pak lidem přinášel nebeské světlo. Denně přijímal křest Duchem svatým. Na úsvitu každého dne Jej Otec probouzel a naplnil Jeho srdce i ústa milostí, aby ji mohl předávat lidem. Každý den dostával z nebe svěží poselství, aby jím mohl v příhodné chvíli oslovit ztrápené a unavené. **Izajáš 50,4** “Hospodin dal mi jazyk učedníků, abych uměl zemdleného podpírat slovem. On mě probouzí každého jitra, probouzí mi uši, abych slyšel jako učedníci.” (srv. PM 68.2)

ST – časopis Znamení doby, 29. ledna 1902, odst. 8 Ve dnech, kdy Kristus sloužil zástupům, které se na Něj tlačily, a kdy odhaloval zrádné výmysly rabínů, byl často natolik vyčerpaný, že se Jeho matka a bratři, ba dokonce i učedníci obávali, že Ho to bude stát život. Když se však vracel z hodin modliteb, které uzavíraly náročný den, všimli si, že má ve tváři pokojný výraz. Právě z hodin strávených s Bohem každé ráno vycházel, aby lidem přinesl nebeské světlo.

Ed – Výchova 80.3 Kristus se neobětoval pro lidi jen na kříži. Když [“procházel zemí, činil dobře”](#) (Skutky 10,38), každý den se vzdával svého života. Takový život byl pro Ježíše možný pouze díky závislosti na Bohu a společenství s Ním. Když se lidé na čas uchýlí do úkrytu Nejvyššího, je možné vidět výsledky v jejich šlechetných skutcích. Pak ale jejich víra zeslábně, spojení s Bohem je přerušeno a životní dílo se pokazí. Ježíšův život však byl životem trvalé důvěry a byl udržován neustálým společenstvím s Bohem. Právě proto při své službě nebesům i zemi neselhal ani neochaboval. (srv. Vy 49.3-4)

Ed – Výchova 80.4 Pán Ježíš se jako člověk v modlitbě obracel k Božímu trůnu, až Jeho lidský život naplnila nebeská síla, která spojuje lidství s božstvím. Přijímal život od Boha a předával jej lidem. (srv. Vy 49.5)

MH – Život naplněný pokojem 51.3 Když lidé vzhlíželi k Ježíši, viděli tvář naplněnou opravdovým soucitem a rozhodností. Zdálo se, že je obklopen atmosférou duchovního života. Přestože bylo Jeho chování laskavé a skromné, vzbuzoval v lidech pocit, že je v Něm síla, kterou nebylo možno zcela skrýt. (srv. ZNP 23.3)

RH – časopis Review and Herald, 4. července 1912, odst. 7 Od Otce Kristus neustále čerpal sílu, která Mu umožňovala zachovat si život bez poskvrny hříchem. Právě tato síla Mu umožňovala odolávat pokušením.

Matouš 14:23 (B21) [Když zástupy propustil, vystoupil o samotě na horu, aby se modlil.](#)

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 508.1 Když se město ponořilo do ticha a učedníci se vrátili do svých domovů, aby se občerstvili spánkem, Ježíš spát nešel. Z Olivové hory k Otci stoupaly Jeho božské prosby za to, aby byli učedníci uchráněni zlých vlivů, s nimiž se ve světě budou denně setkávat, a aby Jeho vlastní nitro bylo posíleno a povzbuzeno pro povinnosti a zkoušky nadcházejícího dne. Zatímco Jeho následovníci spali, Jejich božský Učitel se celou noc modlil. Noční rosa a chlad padaly na Jeho hlavu skloněnou v modlitbě. Svým následovníkům zanechal svůj příklad.

Skutky 10:38 (B21) Ježíše z Nazaretu Bůh pomazal Duchem svatým a mocí. Kamkoli přišel, konal dobro a uzdravoval všechny soužené od ďábla, protože Bůh byl s ním.

MH – Život naplněný pokojem 20.2 Spasitel učinil z každého uzdravení příležitost k tomu, aby do myslí i nitra lidí vštěpoval Boží zásady. To byl smysl Jeho díla. Uděloval pozemské požehnání, aby naklonil srdce lidí ke snazšímu přijetí evangelia Jeho milosti. (srv. ZNP 10.5)

Matouš 4:17 Od té chvíle začal Ježíš hlásat a říkat: "Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království Nebes."

DA – Touha věků 151.2 Ježíš viděl v každém člověku bytost, kterou je třeba pozvat do nebeského království. Získával si srdce lidí tím, že mezi ně chodil a vždy chtěl jen jejich dobro. Vyhledával je na ulicích, v domech, na lodích, v synagogách, na březích jezera i na svatbě. Setkával se s nimi při jejich každodenní práci a zajímal se o jejich běžné starosti. Přicházel se svým učením do jejich příbytků a celé rodiny mohly ve svých domovech vnímat vliv Jeho božské přítomnosti. Velká míra osobního porozumění Mu pomáhala získávat jejich srdce. (srv. TV 93.2)

DA – Touha věků 259.5 Celé dny učil nevzdělané, uzdravoval nemocné, vracel zrak slepým, sytil zástupy a večer nebo brzy ráno odcházel do svatyně hor, aby měl společenství se svým Otcem. Často se celou noc modlil a rozjímal a za svítání se vracel mezi lidi ke své práci. (srv. TV 161.5)

DA – Touha věků 73.1 Ježíš po celou dobu svého života na zemi svědomitě a vytrvale pracoval. Očekával mnoho, a proto mnoho podstoupil. Na počátku své služby řekl: **Jan 9,4** "Musím konat skutky toho, kdo mne poslal, dokud je den; přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat." (srv. TV 43.2)

DA – Touha věků 329.3 Láska k Bohu, horlivost pro Jeho slávu a láska k padlému lidstvu přivedla Ježíše na zem, aby zde trpěl a nakonec zemřel. Láska byla hybnou silou v celém Jeho životě. Vybízí nás, abychom tuto zásadu přijali také my. (srv. TV 209.2)

Ev – Evangelizace 636.1 Co Kristus učil, to sám také žil. Jeho horlivost Ho nikdy nevedla k nezdravému vzplanutí. Projevoval důslednost bez tvrdohlavosti, dobrotivost bez slabošství, něhu a soucit bez sentimentalismu. Byl velmi společenský, přesto v sobě měl důstojnost, která odrazovala od nepřiměřené důvěrnosti. Jeho ukázněnost nikdy nevedla k fanatismu nebo strohosti. Nepřizpůsoboval se tomuto světu, přesto Mu nebyly lhostejné potřeby i těch nejobyčejnějších lidí. Byl vnímavý k potřebám všech." - Rukopis 132, 1902.

SC – Cesta ke Kristu 12.1 V Jeho očích byl každý člověk vzácný. Ačkoli se stále choval s božskou důstojností, skláněl se s největší něhou ke každému členu Boží rodiny. V každém člověku viděl ztraceného hříšníka, jehož přišel zachránit. (srv. CK 9.3)

DA – Touha věků 274.2 Ježíš seděl u stolu celníků na čestném místě. Svou účastí a laskavostí ukázal, že uznává lidskou důstojnost, a lidé se toužili stát hodnými Jeho důvěry. Jeho slova na jejich vyprahlá srdce působila životodárnou mocí a byla pro ně požehnáním. Probudila v těchto vyděděncích společnosti nové pohnutky a otevřela jim možnost nového života. (srv. TV 171.4)

DA – Touha věků 91.1 Žádného člověka nepovažoval za bezcenného a všem chtěl přinést spasení. Vždy a všude se snažil být prospěšný a hledal nejvhodnější způsob, jak za daných okolností přivést lidi k poznání. I těm nejzvrácenějším a nejzoufalejším se snažil dát naději a ujišťoval je, že mohou obdržet čistý a bezúhonný charakter a projevovat se jako Boží děti. Často se setkával s lidmi, kteří se dostali pod nadvládu satana a neměli sílu se z ní vymanit. Se soucitem a pochopením potěšoval tyto malomyslné, nemocné, zkoušené a ztracené. Promlouval k nim slovy, která potřebovali slyšet a kterým

rozuměli. Setkával se také s těmi, kdo usilovně bojovali s nepřítelem. Povzbuzoval je, aby vytrvali, a ujišťoval je, že Boží andělé jsou na jejich straně a dovedou je k vítězství. Lidé, kterým takto pomáhal, se přesvědčili, že Mu mohou plně důvěřovat, že s nimi cítí a nevyzradí jejich tajemství. (srv. TV 55.2)

DA – Touha věků 92.1 Ježíš uzdravoval tělo i nitro. Cítil se všemi trpícími a všem přinášel úlevu. Jeho laskavá slova na ně působila jako hojivý balzám. Nedá se říci, že by tehdy vykonal nějaký zázrak, ale vycházela z Něho uzdravující síla lásky, která pozvedala nemocné a nešťastné. Tímto nenápadným způsobem pomáhal lidem již od dětství. Proto Jej mnozí tak rádi poslouchali, když začal veřejně vystupovat. (srv. TV 55.3)

DA – Touha věků 92.1 Ve skutečnosti však byl Ježíš v dětství, mládí i v dospělosti osamělý. Ve své čistotě a věrnosti nesl tíhu zodpovědnosti za spasení světa sám. Z lidí s ním nikdo nebyl a nepomáhal Mu. Věděl, že pokud lidé od základu nezmění své zásady a způsob myšlení, budou všichni ztraceni. Nikdo si neumí představit, jak těžce na Něho toto břemeno doléhalo. Cílevědomě a odhodlaně plnil své poslání být světlem lidí. (srv. TV 55.4)

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1126.8 Až na několik výjimek chodil po zemi nerozpoznán a neuznáván svými stvořeními. Místo oslavného zpěvu bylo ovzduší znečištěné hříchem a prokletími. Jeho údělem byla chudoba a ponížení. Když procházel sem a tam při svém poslání milosrdenství, aby uzdravoval nemocné a pozvedl sklíčené, zřídka kdy Ho nějaký hlas nazval požehnaným. Ti největší z národa Ho míjeli s opovržením.

DA – Touha věků 406.5 Vrcholný důkaz Spasitelova božství vedl Židy k zavržení Jeho díla. Hlavní smysl Jeho zázraků spočíval v tom, že přinášely lidem požehnání. Největším důkazem o Jeho božském původu byl Jeho život, ve kterém se zjevoval Boží charakter. Konal Boží skutky a vyslovoval Boží slova. Takový život je největším ze všech zázraků. (srv. TV 259.1)

Matouš 20:28a Stejně jako Syn člověka nepřišel, aby si nechal posloužit, ale aby posloužil...

COL – Kristova podobenství 139.1 Pán Ježíš se modlil, myslel a žil pro jiné. Každé ráno trávil hodiny ve společenství s Otcem a pak lidem přinášel nebeské světlo. Denně přijímal křest Duchem svatým. Na úsvitu každého dne Jež Otec probouzel a naplnil Jeho srdce i ústa milostí, aby ji mohl předávat lidem. Každý den dostával z nebe svěží poselství, aby jím mohl v příhodné chvíli oslovit ztrápené a unavené. **Izajáš 50,4** “Hospodin dal mi jazyk učedníků, abych uměl zemdleného podpírat slovem. On mě probouzí každého jitra, probouzí mi uši, abych slyšel jako učedníci.” (srv. PM 68.2)

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 422.1 Jeho učení skrápělo jako déšť, Jeho řeč se rozprostírala jako rosa. V Kristově charakteru se mísil takový majestát, jaký Bůh nikdy předtím padlému člověku neprojevil, a taková mírnost, jakou člověk nikdy nevyvinul. Nikdy předtím nechodil mezi lidmi někdo tak vznešený, čistý, dobrotivý, někdo tak božské podstaty; a přitom tak prostý, tak plný plánů a záměrů konat dobro pro lidstvo. Ačkoli se mu hřích protivil, soucitně plakal nad hříšníkem. Nehledal svůj prospěch. Majestát z nebes se oblékl do pokory dítěte. Takový je Kristův charakter.

ML – Můj život dnes 300.3 Neprojevoval lásku a soucit jen těm, kdo usilovali o to být poslušní a milující, ale i těm, kdo byli svéhlaví a zvrácení. Ježíš se nezměnil, je stejný včera, dnes i navěky a stále se slitovává a miluje bloudící a snaží se je přitáhnout k sobě, aby jim mohl poskytnout božskou pomoc. Ví, že v každém nitru probíhá zápas s démonskou silou, která usiluje o nadvládu; Ježíš však přišel, aby zlomil satanovu moc a osvobodil zajatce.

Izaiáš 61:1-3 ¹Duch Panovníka Hospodina je na mně, protože mne Hospodin pomazal. Poslal mne přinášet radostnou novinu pokorným [ubohým], ovázat rány zlomeným v srdci, vyhlásit zajatcům propuštění a vězňům otevření žaláře [zaslepeným otevření zraku]; ²vyhlásit rok Hospodinovy přízně a den pomsty našeho Boha; potěšit všechny truchlící; ³zajistit pro truchlící na Sijónu, aby jim byla dána čelenka místo popela, olej veselí místo truchlení, závoj chvály místo ducha malomyslnosti. Budou nazváni: Duby spravedlnosti, setba Hospodinova, aby byl oslaven.

DA – Touha věků 254.2 Poselství milosti vždy přizpůsoboval svým posluchačům. **Izajáš 50,4** “Uměl unaveného podpírat slovem”. Mluvil laskavě, Jeho rty doslova oplývaly milostí, aby lidem přiblížil poklady pravdy tím nejpríťažlivějším možným způsobem.... (srv. TV 157.4)

DA – Touha věků 254.4 Jeho láska a soucit působily na srdce unaveného a zarmouceného člověka jako hojivý balzám. I uprostřed rozhněvaných nepřátel z Něho vyzařoval pokoj. Jeho půvab a klid, příjemná povaha a především láska, která se odrážela v Jeho pohledu i projevu, přitahovaly každého, kdo se nezavrdil v nevíře. Nebýt laskavého a soucitného přístupu vycházejícího z každého pohledu i slova, nechodily by za Ním tak velké zástupy. Trpící, kteří za Ním přicházeli, cítili, že o ně má zájem jako jejich věrný přítel, a chtěli lépe poznat pravdy, kterým učil. Přiblížilo se k nim nebe. Toužili být stále s Ním, aby se mohli bez přestání těšit z Jeho lásky. (srv. TV 157.6)

DA – Touha věků 255.1 Ježíš velmi pozorně a s uspokojením sledoval, jak se mění výraz tváře Jeho posluchačů. Vyzařoval z nich zájem a radost. Spasitele těšilo, když pravda pronikala do jejich srdcí, bořila zdi sobectví, vedla je k pokání a nakonec i k vděčnosti. Když v zástupu posluchačů rozpoznal známé tváře, rozzářil se radostí. Viděl v nich nadějně obyvatele svého království. Když se jasně vyslovená pravda dotkla některé z opečovávaných model, zaznamenal změnu. Chladný a odmítavý pohled svědčil o neochotě přijmout světlo. Takové zavrhování poselství pokoje pro Ježíše bylo jako bodnutí nožem. Vždy Ho to velmi zraňovalo. (srv. TV 158.1)

DA – Touha věků 191.1 Náš Vykupitel dychtí po přijetí, po lásce a pochopení lidí, které vykoupil svou vlastní krví. Jeho touha po tom, aby k Němu přišli, a On jim mohl dát život, je nepopsatelná. Stejně jako matka čeká na úsměv dítěte jako na důkaz pokroku jeho duševního vývoje, očekává i Kristus projevy vděčnosti a lásky, jež jsou důkazem toho, že člověk začal žít duchovním životem. (srv. TV 116.4)

Ev – Evangelizace 58.1 Kristovo dílo se z velké části skládalo z osobních rozhovorů. Vážil si byť i jediného posluchače, věnoval mu náležitou pozornost. Tento člověk potom předal získané poznatky tisícům lidí. - The Review and Herald, 9. května 1899.

Ed – Výchova 231.2 Ani zástup, který jej často následoval, nebyl pro Krista anonymní masou lidí. Hovořil přímo a konkrétně, působil na každou mysl a apeloval na každé srdce. Pozoroval tváře svých posluchačů. Když zahlédl rozzářený obličej, věděl, že se pravda dotkla nitra. (srv. Vy 136.9)

Ev – Evangelizace 670.2 Byl mi představen Kristus a Jeho způsob mluvení. Jeho hlas zněl líbezně a pomalým, klidným způsobem se dostával k posluchačům. Jeho slova pronikala do jejich srdcí a oni byli schopni pojmout, co říká, dříve, než vyslovil další větu.

Marek 12:37b ³⁷ ... A velký zástup mu rád naslouchal.

Ed – Výchova 81.1 Hovořil o pravdách, které se vztahují ke způsobu života a které spojují člověka s věčností. (srv. Vy 49.7)

Jan 1:12-13 ¹²Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc [oprávnění] stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. ¹³Ti se nenarodili z krve [otcovy a matčiny] ani z vůle těla ani z vůle muže, nýbrž z Boha.

Lukáš 4:32 A byli ohromeni nad jeho učením, protože jeho slovo bylo pronášeno v pravomoci (**B21** – jeho slovo mělo moc).

GW – Pracovníci evangelia 49.3 Kristus oslovoval lidi tam, kde se nacházeli. Předkládal jim jasnou pravdu tím nejsrozumitelnějším a nejjednodušším jazykem. Skromní chudí, ti nejméně vzdělaní, mohli skrze víru v Něho pochopit ty nejvznešenější pravdy. Nikdo se nemusel radit s učenými teology, co tím myslel. Nevzdělaným nemátl hlavu tajemnými závěry ani nepoužíval neobvyklá a učená slova, která neznali. Největší Učitel, jakého kdy svět poznal, byl ve svém učení v největší možné míře jasný, jednoduchý a praktický.

DA – Touha věků 253.5 Jeho učení bylo sice prosté, ale také úplně jiné než všechna ostatní, protože Ježíš mluvil jako “ten, kdo má moc”. Rabíni se vyjadřovali neurčitě a váhavě, jako by se Písmo dalo chápat tak, anebo přesně naopak. Jejich posluchači propadali stále větší nejistotě. Ježíš však vykládal Písmo jako zcela nepochybné svědectví. Jakékoliv téma vysvětloval s takovou mocí, že Jeho slova nemohl nikdo zpochybnit. (srv. TV 157.2)

RH – časopis Review and Herald, 7. ledna 1890, odst. 4 Když Jeho naukám někdo oponoval, bránil je s takovou horlivostí a přesvědčením, až to v Jeho posluchačích vzbuzovalo dojem, že by byl ochoten na podporu věrohodnosti svého učení jít i na smrt.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 409.2 Kristovým úkolem bylo předkládat pravdu v rámci evangelia a představovat zásady a principy, které dal padlému člověku. Každá z předložených myšlenek byla Jeho vlastní. Nepotřeboval si je od nikoho vypůjčovat, protože byl původcem veškeré pravdy. Mohl předkládat myšlenky proroků a filozofů, a přitom si zachovat svou vlastní originalitu, neboť veškerá moudrost patřila Jemu. Byl původcem, zdrojem veškeré pravdy. Existoval před všemi ostatními a svým učením se stal duchovním vůdcem pro všechny věky.

DA – Touha věků 310.2 Ježíš probírá jedno přikázání po druhém a vysvětluje hloubku a dosah jejich požadavků. Neubírá z nich ani jediné písmenko, ale poukazuje na jejich dalekosáhlý význam. Odhaluje vnější okázalou poslušnost Židů jako osudný omyl. Prohlašuje, že přestoupením Božího zákona je i zlá myšlenka či chtivý pohled. Člověk, který se podílí na sebemenší nespravedlnosti, porušuje zákon a znehodnocuje svou morální sílu. Vražda vždy začíná nejprve myšlenkou. Ten, kdo ve svém srdci chová nenávisť, sestupuje na cestu vraha a jeho oběti jsou Bohu odporné. (srv. TV 194.5)

RH – časopis Review and Herald, 27. září 1881, odst. 7 Farizeové s Kristovým učením nebyli spokojeni. Jím nařizovaná praktická zbožnost je odsuzovala. Chtěli, aby se věnoval vnějšímu dodržování obřadního zákona a zvykům a tradicím otců. Ježíš však učí o duchovní povaze zákona a jeho dalekosáhlých nárocích. Láska k Bohu a k lidem musí přebývat v srdci a řídit život – musí být zdrojem každé myšlenky a každého jednání.

PK – Proroci a králové 700.3 Ježíš jako původce pravdy musí oddělit pravdu od plev lidských výroků, které ji zbavili účinku. Zásady Boží vlády a plán vykoupení musí být jasně vymezeny. Lidstvu musí být předložena naučení Starého zákona. (srv. PK 460.4)

DA – Touha věků 305.1 Mluvil jistě a přesvědčivě. Lidé zmlkli a zmocnila se jich bázeň. Nejistě se ohlíželi jeden po druhém. Je-li učení tohoto Muže pravdivé, kdo z nich může být zachráněn? Mnozí byli přesvědčeni, že tento obdivuhodný Učitel je veden Duchem svatým a Jeho ústy k nim promlouvá Bůh. (srv. TV 191.2)

Ed – Výchova 78.7 Žil přesně podle toho, co učil. Svým učedníkům řekl: **Jan 13,15** “Dal jsem vám příklad, abyste i vy činili, co jsem já učinil vám.” **Jan 15,10** “Já jsem zachoval přikázání svého Otce.” Kristův život tato slova dokonale naplnil a potvrdil. Ukázal však světu ještě více: To, co učil, tím také byl. Jeho slova vyjadřovala nejen Jeho životní zkušenosti, ale i Jeho charakter. Nebyl pouze učitelem pravdy — On sám byl tou pravdou. Právě to dávalo Jeho učení moc. (srv. Vy 48.4-5)

DA – Touha věků 142.1 Kristovo učení bylo výrazem hlubokého vnitřního přesvědčení a zkušenosti. Lidé, kteří se učí od Krista, se stávají učiteli podle božského řádu. Boží slovo zvěstované ústy člověka, který je jím sám posvěcen, má životodárnou moc. Přitahuje posluchače a přesvědčuje je, že toto slovo je živou skutečností. Když někdo přijme pravdu s láskou, která je v ní obsažena, projeví se to v jeho chování i řeči. Hlásá to, co o Slově života na vlastní uši slyšel, co sám viděl a přijal, aby i ostatní mohli spolu s ním poznávat Krista. Ve svědectví z jeho úst, kterých se dotkl žhavý uhlík z oltáře (Izajáš 6,6), poznají vnímaví lidé pravdu, která posvěcuje charakter člověka. (srv. TV 86.3-4)

RH – časopis Review and Herald, 15. prosince 1896, odst. 7 Svými slovy, svým vlivem a příkladem dával lidem najevo, že je možné se vrátit k věrnosti Bohu a znovu se těšit z Jeho přízně. Přivedl je k poznání, že pokud budou činit pokání a jejich charakter se promění podle Božího vzoru, získají nesmrtelnost.

Lukáš 4:18-19 ¹⁸Pánův Duch je na mně, protože mne pomazal, abych zvěstoval evangelium chudým; poslal mne vyhlásit zajatcům propuštění a slepým nabytí zraku, propustit zlomené na svobodu, ¹⁹vyhlásit vítaný Pánův rok (léto Hospodinovy milosti – B21)."

Jan 3:34-36 ³⁴Ten, koho poslal Bůh, mluví slova Boží, neboť [Bůh] dává Ducha bez odměřování. ³⁵Otec miluje Syna a všechno dal do jeho rukou. ³⁶Kdo věří v Syna, má věčný život; kdo však Syna odmítá, nespátří život, ale zůstává na něm Boží hněv."

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 54.2 Farizeové však Krista zavrhl. **Římanům 10,3** “Protože neznají Boží spravedlnost, a místo toho usilují postavit svou vlastní [spravedlnost], nepodřídili se spravedlnosti Boží.” (srv. MON 37.1)

Izaiáš 42:21 Kvůli jeho spravedlnosti se Hospodinu zalíbilo učinit zákon významným a zvelebit ho.

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 49.1 Kristovo poslání bylo **Izaiáš 42,21** “učinit zákon významným a zvelebit ho”. Měl ukázat duchovní povahu zákona, jeho rozsáhlé principy a vysvětlit jeho věčnou platnost. (srv. MON 34.3)

AA – Skutky apoštolů 505.1 V ustanoveních svého svatého zákona nám Bůh dal dokonalé pravidlo života a prohlásil, že tento zákon platí v nezměněné podobě pro všechny lidi; až do konce času z něj nepomine jediné písmenko ani jediná čárka. Kristus přišel, aby jej vyvýšil a oslavil. Ukázal, že zákon stojí na pevném základu lásky k Bohu a bližnímu a že veškeré povinnosti člověka jsou zahrnuty v poslušnosti jeho nařízením. Ježíš nám svým vlastním životem dal příklad takové poslušnosti. V kázání na Hoře nám Spasitel vysvětlil, že požadavky zákona se netýkají jen našeho jednání, ale také našich myšlenek a nejniternějších záměrů a úmyslů našeho srdce. (srv. PNL 292.2)

DA – Touha věků 310.2 Ježíš probírá jedno přikázání po druhém a vysvětluje hloubku a dosah jejich požadavků. Neubírá z nich ani jediné písmenko, ale poukazuje na jejich dalekosáhlý význam. Odhaluje vnější okázalou poslušnost Židů jako osudný omyl. Prohlašuje, že přestoupením Božího zákona je i zlá myšlenka či chtivý pohled. Člověk, který se podílí na sebemenší nespravedlnosti, porušuje zákon a znehodnocuje svou morální sílu. Vražda vždy začíná nejprve myšlenkou. Ten, kdo ve svém srdci chová nenávisť, sestupuje na cestu vraha a jeho oběti jsou Bohu odporné. (srv. TV 194.5)

Matouš 5:20-32,38-48 ²⁰Neboť vám pravím: Nebudeli vaše spravedlnost o mnoho převyšovat spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do království Nebes určitě nevstoupíte.”

²¹“Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: "Nezavraždíš." Kdo by zavraždil, propadne soudu. ²²Já vám však pravím, že soudu propadne každý, kdo se [bez příčiny] hněvá na svého bratra. Kdo by svému bratru řekl: "Raka", propadne veleradě. Kdo by mu řekl: "Blázne", propadne ohnivě Gehenně. ²³Jestliže tedy přinášíš svůj dar na oltář a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, ²⁴zanech tam před oltářem svůj dar a odejdi; nejprve se usmíř se svým bratrem, a pak přijď a obětuj svůj dar. ²⁵Dohodni se se svým odpůrcem rychle, dokud jsi s ním na cestě, aby tě snad odpůrce nevydal soudci a soudce strážci, a byl bys uvržen do vězení. ²⁶Amen, pravím tobě: Jistě odtamtud nevyjdeš, dokud nezaplatíš poslední haléř.”

²⁷“Slyšeli jste, že bylo řečeno [předkům]: "Nezcizoložíš." ²⁸Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu tak, že po ní zatouží, již s ní zcizoložil ve svém srdci. ²⁹Jestliže tě tvé pravé oko svádí, vyjmi je a odhoď od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo vrženo do Gehenny. ³⁰A jestliže tě svádí tvá pravá ruka, utni ji a odhoď od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby celé tvé tělo odešlo do Gehenny.”

³¹“Také bylo řečeno: "Kdo propustí svou ženu, ať jí dá rozlukový list." ³²Ale já vám pravím, že každý, kdo propouští svou ženu, kromě případu smilstva, uvádí ji do cizoložství, a kdo by se s propuštěnou oženil, cizoloží.” ...

³⁸“Slyšeli jste, že bylo řečeno: "Oko za oko a zub za zub." ³⁹Já však vám pravím, abyste neodporovali zlému člověku, ale když tě někdo udeří do [tvé] pravé tváře, nastav mu i druhou tvář. ⁴⁰A tomu, kdo se s tebou chce soudit a vzít ti košili, nech i plášť. ⁴¹A když tě někdo bude nutit k službě na jednu míli, jdi s ním dvě. ⁴²Tomu, kdo tě žádá, dej a od toho, kdo si od tebe chce vypůjčit, se neodvrát.”

⁴³“Slyšeli jste, že bylo řečeno: "Budeš milovat svého bližního" a nenávidět svého nepřítele. ⁴⁴Já však vám pravím: Milujte své nepřátele, [žehnejte těm, kdo vás proklínají, dobře číňte těm, kdo vás nenávidí,] a modlete se za ty, kteří vás [urážejí a] pronásledují, ⁴⁵abyste byli syny svého Otce, který je v nebesích; neboť on nechává své slunce vycházet nad zlými i dobrými a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé. ⁴⁶Jestliže si zamilujete ty, kteří vás milují, jakou máte odměnu? Což i celníci nečiní totéž? ⁴⁷A pozdravíteli jen své bratry, co činíte navíc? Nečiní totéž i pohané? ⁴⁸Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.”

ISM – Vybraná poselství, 1. svazek 211.1 Boží zákon, jak je představen v Písmu, je ve svých požadavcích obsáhlý. Každá z jeho zásad je svatá, spravedlivá a dobrá. Zákon lidi vůči Bohu zavazuje. Zasahuje do myšlenek a pocitů a v každém, kdo si uvědomí, že jeho požadavky přestoupil, vyvolá usvědčení z hříchu. Kdyby se zákon vztahoval pouze na vnější jednání, lidé by se neprovinili svými špatnými myšlenkami, touhami a záměry. Zákon však vyžaduje, aby samo nitro bylo čisté a mysl svatá, aby myšlenky a pocity byly v souladu s měřítkem lásky a spravedlnosti.

ISM – Vybraná poselství, 1. svazek 211.2 Kristus ve svém učení ukázal, jak dalekosáhlé jsou principy zákona vyřčeného na Sinaji. Stal se živou ukázkou, jak jej uplatňovat ve svém vlastním životě. Zásady tohoto zákona navždy zůstávají velkým měřítkem spravedlnosti, podle něhož budou všichni souzeni v onen velký den, kdy zasedne soud a otevrou se knihy. Ježíš přišel, aby naplnil veškerou spravedlnost. Jako hlava lidstva člověku ukázal, že může činit totéž a vyhovět všem Božím požadavkům. Díky nezměrné velikosti Jeho milosti, kterou člověku poskytuje, nemusí o nebe nikdo přijít. Dokonalosti charakteru může dosáhnout každý, kdo o ni usiluje. To se stává samotným základem nové smlouvy evangelia. Hospodinův zákon je stromem, evangelium je voňavými květy a ovocem, které nese.

GC – Velký spor věků 469.2 Protože Boží zákon je “svatý, spravedlivý a dobrý”, protože je projevem Boží dokonalosti, vyplývá z toho, že i povaha formovaná poslušností tohoto zákona bude svatá. Dokonalým příkladem takové povahy je Ježíš Kristus, který řekl: **Jan 15,10** “Já jsem zachoval přikázání svého Otce.” **Jan 8,29** “Stále činím to, co se jemu líbí.” Následovníci Pána Ježíše mají být jako On — z Boží milosti mají utvářet svůj charakter v souladu se zásadami svatého Božího zákona. To je biblické posvěcení. (srv. VDV 307.2)

GC – Velký spor věků 469.3 Toto dílo posvěcení se uskutečňuje pouze skrze víru v Ježíše Krista, mocí Božího Ducha, který v člověku přebývá. (srv. VDV 307.3)

SD – Synové a dcery Boží 41.5 Kdo se doopravdy spojí s Kristem, bude konat stejné dílo jako On, když byl na zemi. Bude vyvyšovat a oslavovat zákon.... Když obhájci pravdy prokazují účinnost pravdy ve svém vlastním životě a charakteru, je tím satanovu království zasazena tvrdá rána.

Izaiáš 42:1-4 ¹Hle, můj otrok [služebník], kterého budu pevně držet [podpírat], můj vyvolený, jehož si má duše oblíbila. Vložil jsem na něj svého Ducha, a přinese právo národům. ²Nebude křičet ani se pozdvihovat ani nebude venku slyšet jeho hlas. ³Nalomenou třtinu nezlomí a hasnoucí knot [oba výrazy představují slabé a utištěné] neuhasí, bude vynášet pravdivý soud [k pravdě vyvede právo]. ⁴Nezemdlí ani se nenalomí, dokud neustanoví v zemi právo. I ostrovy budou očekávat na jeho zákon.

DA – Touha věků 353.1 Kristus nikdy nezamlčoval pravdu. Vždy však mluvil s láskou. Ve styku s lidmi byl velmi ohleduplný, uvážlivý a pozorný. Nikdy se neprojevoval hrubě, nemluvil zbytečně přísně a nezraňoval citlivé lidi. Neodsuzoval lidskou slabost. Neohroženě napadal pokrytectví, nevíru a nepravost. Činil to však s nesmírnou lítostí. Plakal nad svým milovaným městem Jeruzalémem, které Jej odmítlo přijmout jako cestu, pravdu a život. Zavrhl Spasitele, který je miloval tak, že mu lítost zlomila srdce. Každý člověk byl v Jeho očích nesmírně cenným. (srv. TV 223.3)

Ed – Výchova 79.1 Kristus byl věrný a zároveň dokázal kárat hřích a nazývat zlo pravým jménem. Nikdy nežil na této zemi nikdo, kdo by tak nenáviděl zlo a tak neohroženě se proti němu stavěl. Už Jeho samotná přítomnost byla výtkou všem nepravdivým a přizemním věcem. Ve světle Jeho čistoty viděli lidé vlastní nečistotu, začínali chápat ubohost a nesprávnost svých životních cílů. Přesto je Pán Ježíš přitahoval. Stvořitel člověka znal hodnotu lidského života. Zlo považoval za nepřítele těch, kterým toužil přinést požehnání a záchranu. V každé hříšné lidské bytosti viděl Boží dítě, které může být přivedeno zpátky do Boží rodiny a mít privilegium společenství a vztahu s Bohem. (srv. Vy 48.6)

Ed – Výchova 79.2 Jan 3,17 *“Vždyť Bůh neposlal [svého] Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby byl svět skrze něj zachráněn.”* Při pohledu na utrpení a ponížení lidí — tam, kde bylo patrné jen zoufalství a zkáza — dokázal Ježíš Kristus vidět naději. Kde byla jen nouze, viděl příležitost pro povzbuzení. Přijímal všechny pokoušené, zdeptané a ztracené, ne aby je odsoudil, ale aby jim mohl dát své požehnání. (srv. Vy 48.7-8)

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 294.1 Spasitel byl plný soucitu a lásky. Nikdy neodmítl upřímně litujícího člověka, ať už byla jeho vina sebevětší. Tvrdě však odsuzoval pokrytectví všeho druhu. Je seznámen s hříchy lidí, zná všechny jejich činy a tajné pohnutky; přesto se od nich v jejich nepravosti neodvrací. Přimlouvá se za hříšníka a domlouvá mu a v určitém smyslu – v tom, že sám nesl slabost lidství – se mu staví na roveň. **Izaiáš 1:18** *“Jen pojďte a proberme to, praví Hospodin; jsouli vaše hříchy jako šarlat, zbělejí jako sníh, jsouli rudé jako purpur, budou jako vlna.”*

RH – časopis Review and Herald, 18. července 1882, odst. 7 Kristova čistota a svatost však proti Němu vyvolala nenávist bezbožných. Jeho život plný sebezapření a bezhříšné oddanosti byl pro pyšné a smyslné lidi neustálou výtkou.

RH – časopis Review and Herald, 18. července 1882, odst. 8 Nemohli strpět Jeho neohrožené výtky, jimiž odhaloval pokrytectví a odsuzoval nemorálnost. Když je nabádal, aby odložili své nepravosti, odvraceli se od Něj s posměšky a opovržením. Nedokázali snést záři bezhříšného charakteru. Ten až příliš zřetelně odhaloval jejich vlastní nedostatky. Podobně jako náboženští učitelé Mu záviděli Jeho vliv na lidi a obávali se, že oni a jejich učení budou přehlíženi.

COL – Kristova podobnost 293.3 Záviděli Kristu krásu Jeho charakteru. Ježíšův způsob vyučování zdaleka převyšoval ten jejich a z Jeho úspěchu měli obavu. Kristus je káral, odhaloval jejich pokrytectví a ukazoval jim, jaké následky bude mít jejich jednání. To je dohánělo k zuřivosti. Pálily je výtky, jejichž oprávněnost nemohli popřít. Nenáviděli ideál spravedlnosti, který Kristus vždy představoval. Viděli, že

Jeho učení odhaluje jejich sobectví, proto se rozhodli Jej zabít. Nenáviděli jeho opravdovost a zbožnost, Jeho duchovnost, která se projevovala ve všem, co dělal. Celým svým životem káral jejich sobectví... (srv. PM 149.4)

DA – Touha věků 356.1 Ježíš nikdy nezískával pokoj za cenu kompromisu. Miloval všechny lidi, ale nikdy nebyl shovívavý k jejich hříchům. Byl jejich přítelem a nedokázal mlčet, když viděl, že jdou po cestě vedoucí do záhuby.... Skutečného pokoje nikdy nelze dosáhnout ústupkem v zásadách. Kdo chce zůstat věrný zásadám, narazí na odpor. (srv. TV 225.5)

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 29.2 Proti Spasiteli, který přišel vykoupit ztracený svět, se postavily spojené síly nepřátel Boha i lidí. Zlí lidé a padlí andělé se spojili v nemilosrdném odporu proti Knížeti pokoje. I když se v každém Jeho slově i činu projevoval božský soucit, pocítil vůči sobě nejhorší možné nepřátelství, protože se nepodobal světu. Poněvadž neschvaloval projevy zlých vášní naší povahy, vyvolal ten nejzuřivější odpor a nenávist. Něco podobného prožívají všichni, kdo chtějí žít zbožně v Kristu Ježíši. Mezi spravedlností a hříchem, láskou a nenávistí, pravdou a lží je nesmiřitelný rozpor. Kdo ukazuje Kristovu lásku a krásu Jeho svatosti, odvádí poddané ze satanova království. Kníže zla se tomu snaží zabránit. Všichni, kteří jsou naplněni Duchem Kristovým, musí počítat s pronásledováním a potupou. Způsob pronásledování se sice s dobou mění, avšak princip — duch, který stojí v pozadí toho všeho — se nemění. Je to ten stejný duch, který ničí Pánovy vyvolené již od dnů Ábela. (srv. MON 24.1)

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 32.1 Nikdo z lidí nebyl pomlouván tak krutě jako Syn člověka. Posmívali se Mu a tupili Ho, protože byl bezvýhradně oddaný zásadám Božího svatého zákona. Lidé Ho nenáviděli zcela bez příčiny. (srv. MON 25.2)

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1136.6 Kolik je těch, kteří slyší slovo pravdy, ale nenávidí poselství i posla, protože pravda narušuje jejich klamavé praktiky!

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1136.7 Kristus pokračoval: **Jan 8:38** "[Já mluvím o tom, co jsem viděl u \[svého\] Otce, a vy činíte to, co jste slyšeli u \[vašeho\] otce.](#)" Tato slova jasně představují dvě skupiny lidí — děti světla, které jsou poslušné pravdě, a děti temnoty, které pravdu odmítají (Rukopis 136, 1899).

Matouš 23:23-28 ²³“Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože dáváte desátky z máty, kopru a kmínu, ale zanedbali jste závažnější věci Zákona: právo, milosrdenství a věrnost. Toto bylo třeba udělat a tamto zanedbávat. ²⁴Slepí vůdcové! Cedíte komára, ale velblouda polykáte.”

²⁵“Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože čistíte číše a mísy zvnějšku, ale uvnitř jsou plné chamtivosti a nezdrženlivosti. ²⁶Slepý farizeji! Napřed vyčisti vnitřek číše [a mísy], aby se stal čistým i jejich zevnějšek.”

²⁷“Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože se podobáte obíleným hrobům [Protože ten, kdo vstoupil na hrob, se stal “nečistým” (Nu 19,16), hroby se bílily, aby byly snadno vidět, zvl. v noci.], které se zvenčí zdají pěkné, ale uvnitř jsou plné kostí mrtvých a veškeré nečistoty. ²⁸Tak i vy se navenek zdáte lidem spravedliví, ale uvnitř jste plni pokrytectví a bezzákonnosti [nepravosti].”

RH – časopis Review and Herald, 12. července 1898, odst. 6 Židé Ježíše neodmítly proto, že postrádal vnější pocty, bohatství a slávu. Slunce Spravedlnosti, zářící tak jasnými paprsky uprostřed morální temnoty, odhalovalo kontrast mezi hříchem a svatostí, čistotou a poskvrnou. Takové světlo pro ně nebylo vítané. Kristus nebyl jako oni. Židé dokázali lépe unést zklamání svých nadějí než spravedlivé odsouzení svých hříchů. Kristus v podobenstvích obnažil jimi vyznávanou svatost. Přirovnal je k obíleným hrobům, které klamou lidi svým předstíráním čistoty.

DA – Touha věků 610.1 Obdařený nebeskou mocí upřeně hleděl na své protivníky, kteří odmítali Jeho učení, pohrdali Jím a usilovali Mu o život. Mnohokrát Jej napadli, ale jejich plány vlákat Ho do pasti a odsoudit vždy ztroskotaly. Ježíš odrážel jeden útok za druhým. Proti zaslepenosti a bludům farizeů a kněží stavěl čistou a jasnou pravdu. Ukázal těmto vůdcům jejich skutečný stav a varoval je před odplatou, která je stihne, pokud se neodvrátí od svých zlých skutků. Měl však před sebou ještě jeden úkol. (srv. TV 388.2)

DA – Touha věků 611.2 Kristus vyprávěl svá podobenství jednak proto, aby varoval vůdce židovského národa, a také proto, aby je slyšel lid, který byl ochoten nechat se poučit. Bylo však třeba promluvit ještě jasněji. Lidé byli v zajetí úcty k tradicím a slepé víry ve zkažené kněze. Kristus musel tato pouta rozlomit. Musel odhalit skutečnou povahu kněží, vůdců a farizeů. (srv. TV 388.4)

Matouš 23:13-15 ¹³“Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože zavíráte království Nebes před lidmi; sami totiž nevstupujete, a těm, kdo by chtěli vstoupit, vstoupit nedovolujete. ¹⁴[Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože vyjídáte domy vdov a okázale dlouho se modlíte; proto vezmete těžší odsouzení.]” ¹⁵“Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože obcházíte moře i souš, abyste získali jednoho proselytu; a když se jím stane, děláte z něho syna Gehenny, dvakrát horšího, než jste sami.”

Lukáš 11:52 Běda vám zákoníkům, protože jste vzali klíč poznání; sami jste nevešli, a těm, kteří chtěli vstoupit, jste v tom zabránili.”

DA – Touha věků 614.1 Kněží a zákoníci překrucovali Písmo a zatemňovali mysl lidí, kteří by jinak byli obeznámeni s Kristovým královstvím a získali by poznání o vnitřním duchovním životě, jenž je základem skutečné svatosti. (srv. TV 390.4)

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 552.1 Aby mohli Boží služebníci úspěšně předkládat pravdu druhým, musí ji mít v srdci. Pravdami, které hlásají, musí být posvěceni, jinak budou hříšníkům jen překážkou. Lidé povolání Bohem ke kazatelské službě jsou povoláni k tomu, aby měli čisté srdce a vedli

svatý život. **Izaiáš 52:11** "Očistěte se, kdo nosíte Hospodinovy nádoby." Jestliže Bůh vyslovuje varování nad těmi, kdo jsou povoláni kázat pravdu a odmítají poslušnost, ještě větší varování spočívá na lidech, kteří na sebe toto svaté dílo berou, aniž by měli čisté ruce a srdce. Jako varuje ty, kdo kážou pravdu a přitom nemají posvěcené srdce a život, stejně tak varuje i ty, kteří přijímají a drží neposvěcené kazatele na pozici, kterou nemohou zastávat. Pokud Duch svatý neposvětil a neočistil ruce a srdce služebníků v kazatelské službě, budou mluvit podle svých vlastních nedokonalých, nedostačujících zkušeností. Jejich rady odvedou od Boha ty, kdo k nim vzhlížejí a důvěřují jejich úsudku a zkušenosti. Kéž Bůh kazatelům pomůže, aby dbali na Pavlovo napomenutí Korinťanům: **2. Korintským 13:5** "Sami sebe zkoušejte, jestli ve víře, sami sebe zkoumejte. Či nepoznáváte sami na sobě, že Ježíš Kristus [je] ve vás? Ledaže byste byli neosvědčení."

DA – Touha věků 467.3 Ježíš mluvil pravdu s naprostou jistotou. Proto Jej židovští vůdcové nepřijali. Pravda tyto samospravedlivé muže urážela. Odhalovala totiž podstatu bludu, odsuzovala jejich učení i jednání, a proto pro ně nebyla vítaná. Raději zavírali oči před pravdou, než aby s pokorou přiznali svůj omyl. (srv. TV 299.4)

Lukáš 20:45-47 ⁴⁵Když všechen lid poslouchal, řekl [svým] učedníkům: ⁴⁶"Mějte se na pozoru před učiteli Zákona, kteří se chtějí procházet v dlouhých rízách, mají rádi pozdravy na tržištích, přední sedadla v synagogách a přední místa na hostinách. ⁴⁷Vyjídají domy vdov a okázale [předstíraně] se dlouho modlí; ti dostanou větší trest."

DA – Touha věků 614.3 Kristus nekompromisně odsuzoval zneužívání, zároveň však velmi pečlivě dbal na to, aby nesnižoval povinnosti člověka. Odsuzoval sobecké vydírání vdov a zneužívání jejich darů. Zároveň však ocenil vdovu, která přinesla svůj příspěvek do Boží pokladnice. Nic Bohu nemůže zabránit v tom, aby žehnal dárcům i tehdy, když jejich dary jiní zneužívají. (srv. TV 390.7)

Loučím se s vámi biblickým textem, který zapsal prorok **Jeremiáš 23:1-2** ¹Běda pastýřům [vládcům], kteří hubí a rozptylují ovce mé pastvy, je Hospodinův výrok. ²Proto takto praví Hospodin, Bůh Izraele, o pastýřích, kteří pasou můj lid: Vy jste rozptýlili mé ovce, rozehnali je a nestarali se o ně. Hle, postarám se o [navštívím trestem] vás za vaše zvrácené činy, je Hospodinův výrok.

Jan 2:13-15 ¹³Byly blízko židovské velikonoce [pesach] a Ježíš vystoupil do Jeruzaléma. ¹⁴V chrámě našel prodáváče dobytka, ovcí a holubů i penězoměnce sedící za stoly. ¹⁵I udělal z provazů bič a všechny je z chrámu i s ovce a dobyt看 vyhnal, mince penězoměnců vysypal a stoly převrátil.

DA – Touha věků 157.4 Jak Ježíš hledí na to, co se před Ním odehrává, z Jeho tváře lze vyčíst rozhořčení, vážnost a moc. Pozornost lidí se obrací k Němu. Pozvedá se k Němu i zrak nepoctivých obchodníků. Nemohou od Něho odtrhnout oči. Cítí, že tento Muž čte jejich nejniternější myšlenky a zná jejich skryté pohnutky. Někteří si chtějí zakrýt tvář, jako by na ní měli napsané všechno zlo, kterého se kdy dopustili a které by Jeho pronikavé oči mohly odhalit. (srv. TV 97.1)

DA – Touha věků 158.1 Ruch utichá. Smlouvání a dohadování ustává. Všude se rozhostilo nepříjemné ticho. Všechno se zmocnila bázeň. Cítí se, jako by stáli před Božím soudem a měli se zodpovídat ze svých skutků. Hledí na Krista a vidí, jak skrze lidské tělo proniká božství. Majestát nebe před nimi stojí stejně, jako před nimi bude stát jako Soudce v poslední den. Zatím ještě není obklopen slávou, která Jej potom bude provázet, ale má stejnou moc číst v lidském nitru. Očima prohlíží dav a zkoumá každého jednotlivce. Jeho podoba jako by je všechny převyšovala nekonečnou důstojností, Jeho tvář jako by ozařovalo božské světlo. Náhle promluvil a Jeho jasný zvukový hlas — který kdysi na Sinaji vyhlásil zákon, jež nyní kněží a přední muži přestupují — se s ozvěnou nese chrámem: **Jan 2,16** *“Odstěňte se odsud! Nedělejte z domu mého Otce tržnici!”* (srv. TV 97.2)

DA – Touha věků 158.2 Pomalu sestupuje ze schodů a zvedá bič upletený z provazů, které našel u vchodu do posvátných prostor. Vyzývá obchodníky, aby opustili chrámové nádvoří. S dosud neviděnou horlivostí a přísností převrací stoly penězoměnců. Mince padají a pronikavě cinkají o mramorovou dlažbu. Nikdo se neodvažuje pochybovat o Jeho autoritě. Nikdo si nedovolí sbírat své nepoctivě nabyté peníze. Ježíš nikoho neudeřil, ale obyčejný bič z provazů v Jeho ruce působí na lidi stejně hrozivě jako ohnivý meč. Chrámoví úředníci, vypočítaví kněží, překupníci a obchodníci s dobyt看 utíkají pryč i se svými ovce a voly, jen aby unikli Jeho přítomnosti, která je usvědčuje. (srv. TV 97.3)

DA – Touha věků 158.3 Davu se zmocňuje panika, všichni cítí, že je zastínilo Jeho božství. Z vybledlých rtů se ozývají zděšené výkřiky. Dokonce i učedníci se chvějí. Naplnila je posvátná bázeň, protože Ježíš mluvil a jednal úplně jinak, než byli zvyklí. Vzpomněli si, že je o Něm psáno: **Žalm 69,10** *“Neboť mě strávila horlivost pro tvůj dům...”* Během chvíle se hlučný dav i se svým zbožím z chrámu vytratil. Hříšné obchodování na nádvořích ustalo a zmatek vystřídal hluboké a posvátné ticho. Přítomnost Páně, která kdysi posvětila horu, posvětila nyní i chrám vybudovaný na Jeho počest. (srv. TV 97.4)

DA – Touha věků 161.1 Vyčištěním chrámu Ježíš vyhlásil své mesiášské poslání a zahájil svoji činnost. Chrám postavený jako příbytek pro Boží přítomnost, měl být názorným příkladem pro Izrael i pro celý svět. Bůh si od věčnosti přál, aby každá stvořená bytost, od zářícího svatého serafína až po člověka, byla chrámem pro přebývání Stvořitele. Člověk však zhřešil a lidstvo přestalo být chrámem pro Boha. Lidské srdce znečištěné a otupené hříchem už nezjevovalo Boží slávu. Vtělením Božího Syna se však nebeský záměr naplnil. Bůh přebývá v lidstvu a Jeho spásnou milostí se lidské srdce opět stává Jeho chrámem. Bůh chtěl, aby byl jeruzalémský chrám trvalým svědectvím o vznešeném osudu, jež je k dispozici každému člověku. Židé však význam stavby, na kterou byli pyšní, nepochopili. Nevydali sami sebe jako chrám Bohu, aby v nich mohl přebývat Boží Duch. Nádvoří jeruzalémského chrámu, plná shonu nepoctivého obchodování, byla věrným obrazem srdce poskvrněného smyslností a nečistými myšlenkami. Očištěním chrámu od kupců a prodáváčů dal Ježíš jasně najevo, že Jeho posláním je očistit srdce od poskvrny hříchu — od světských tužeb, sobeckých žádostí a zlovyků, které je ničí. **Malachiáš**

3,1-3 ¹“...Panovník, kterého hledáte, vstoupí náhle do svého chrámu, posel smlouvy, jehož si přejete, hle, přijde, praví Hospodin zástupů. ²Kdo vydrží den jeho příchodu? Kdo obstojí, až se ukáže? Vždyť on je jako zlatníkův oheň a prادلákův louh. ³Posadí se jako zlatník a čistič stříbra, pročistí syny Léviho, přečistí je jako zlato a stříbro...” (srv. TV 97.5)

DA – Touha věků 161.2 1. Korinským 3,16.17 ¹⁶“Nevíte, že jste Boží svatyně a že ve vás bydlí Duch Boží? ¹⁷Ničíli někdo Boží svatyni, zničí Bůh jej. Neboť Boží svatyně je svatá, a tou svatyní jste vy.” Nikdo se nemůže sám zbavit zla, které se zmocnilo jeho srdce. Chrám nitra dokáže očistit jen Kristus. Do srdce člověka však nevstupuje bez pozvání, jako tehdy vstoupil do jeruzalémského chrámu. Říká: **Zjevení 3,20** “Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu...” Nepřijde však jen na jeden den, neboť praví: **2. Korinským 6,16** “Budu bydlet uprostřed [v] nich a procházet se mezi nimi ... a oni budou mým lidem.” **Micheáš 7,19** “...Pošlape naše viny a všechny naše hříchy uvrhneš do hlubin moře.” Jeho přítomnost očistí a posvětit nitro, aby mohlo být svatým chrámem Hospodina a **Efezským 2,22** “Boží příbytek v Duchu.” (srv. TV 98.1)

2. Korinským 7:1 (B21) Milování, když tedy máme taková zaslíbení, očistěme se od každé poskvrny těla i ducha a posvěcujme se v bázni Boží.

Matouš 21:12-13 ¹²Ježíš vstoupil do [Božího] chrámu a vyhnal všechny, kteří v chrámě prodávali a kupovali, zpřevracel stoly směnárníků i sedadla prodavačů holubů ¹³a řekl jim: "Je napsáno: "Můj dům bude nazván domem modlitby", ale vy z něj děláte jeskyni [doupě – B21] lupičů."

DA – Touha věků 589.1 Na počátku svého působení Ježíš vyhnal z chrámu kupce, směnárníky a další lidi, kteří svým nekalým obchodováním svaté místo znesvěcovali. Jeho přísné a neústupné jednání vzbudilo v ziskuchtivých intrikářích hrůzu. Na konci své pozemské služby opět přišel do chrámu a zjistil, že je znesvěcován stejně jako dřív. (srv. TV 372.1)

DA – Touha věků 590.1 Ježíš hleděl na nevinné oběti a viděl, že Židé proměnili slavnostní shromáždění v přehlídky krutosti a krveprolévání. Místo upřímného pokání z hříchu obětovali stále více zvířat, jako kdyby bezduchou a bezcitnou službou mohli Boha uctít. Kněží a vůdcové byli zaslepeni sobectvím a chamtivostí. Předmětem zisku se staly i symboly, které představovaly Božího Beránka. V očích lidu tak znevažovali posvátnost obětní služby. Ježíš byl rozhořčen. Věděl, že kněží a starší si budou Jeho krve, kterou již brzy prolije za hříchy světa, vážit právě tak málo jako krve zvířat, kterou neustále prolévají. (srv. TV 372.4)

DA – Touha věků 590.4 Ježíš se znovu přísně rozhlédl po znesvěceném chrámovém nádvoří. Všichni na Něho upřeně hleděli. Kněží i vůdcové, farizeové i pohané s údivem a bázni upírali svůj zrak na Krista, který před nimi stál v majestátu nebeského Krále. Z lidství vyzařovalo božství, které Mu dodávalo dosud neviděnou důstojnost a slávu. Lidé, kteří byli v Jeho těsné blízkosti, ustoupili tak daleko, jak jen jim to dav dovolil. Spasitel stál před nimi sám jen s několika svými učedníky. Nikdo ani nehlesl. Ticho se zdálo být nesnesitelné. Kristus promluvil s mocí, která zasáhla lid jako silná bouře: **Matouš 21,13** "Je napsáno: "Můj dům bude nazván domem modlitby", ale vy z něj děláte jeskyni [doupě – B21] lupičů." Jeho hlas se v chrámu rozléhal jako zvuk polnice. Rozhořčení na pohled patrné v Jeho tváři působilo jako spalující oheň. Přísně rozkázal: **Jan 2,16** "Odneste to odsud!" (srv. TV 372.7)

DA – Touha věků 591.1 Tři roky předtím byli chrámoví služebníci zahanbeni tím, že na Ježíšův příkaz utekli. Později se divili svému strachu a nechápali, jak mohli beze slova uposlechnout tak skromného a obyčejného člověka. Předsevzali si, že se sebou nenechají již nikdy zacházet takto nedůstojně. Přesto se tentokrát báli ještě víc a Ježíšův příkaz uposlechli ještě rychleji. Nikdo se neodvážil zpochybnit Jeho autoritu. Kněží a obchodníci před Ním prchali i se svým dobytkem. (srv. TV 372.8)

DA – Touha věků 592.1 Cestou z chrámu potkávali davy lidí, kteří s sebou přiváděli nemocné a hledali velkého Lékaře. Někteří z nich se nechali odradit tím, co slyšeli od utíkajícího zástupu, a vraceli se zpátky. Báli se setkat s někým, kdo má takovou moc, že svým pohledem vyhnal kněze a vůdce z chrámu. Většina z nich se však prodrala prchajícím davem až ke Spasiteli, který byl jejich jedinou nadějí. Chrám se do značné míry vyprázdnil, přesto v něm však zůstalo ještě mnoho lidí. K nim se připojovali nově příchozí se svými nemocnými a umírajícími. Chrámové nádvoří se brzy znovu zaplnilo a Ježíš jim opět sloužil. (srv. TV 372.9)

DA – Touha věků 592.2 Za nějakou dobu se kněží a přední muži odvážili vrátit do chrámu. Zmatek ustal a oni byli zvědaví, co bude Ježíš dělat dál. Předpokládali, že usedne na Davidův trůn. Tiše vcházeli do chrámu a slyšeli, jak muži, ženy a děti chválí Boha. To, co spatřili uvnitř, je úplně ohromilo. Nemocní byli uzdraveni, slepí viděli, hluchí slyšeli a chromí poskakovali radostí. Nejvíce ze všech se radovaly děti. Ježíš je uzdravoval, bral je do náručí a přijímal jejich polibky vděčnosti. Když potom učil lid, usínaly Mu některé z nich na rukou. (srv. TV 372.10)

DA – Touha věků 619.4 Kristus, ozářený božským světlem, mluvil ke shromážděným jako soudce s rukou zdviženou k nebi. Z Jeho úst vycházela většinou jen laskavá slova a prosby, tentokrát však z nich zaznívaly výtky a odsouzení. Posluchači byli otřeseni. Na Jeho slova a pohled neměli nikdy zapomenout. (srv. TV 394.6)

DA – Touha věků 619.5 Kristus horlil proti pokrytectví a potupným hříchům, kterými lidé ničí sami sebe, klamou druhé a znevažují Boha. Ve lstivých a podvodných úvahách kněží a předních mužů rozpoznal působení satanských sil. Jasně a důrazně odsoudil hříchy, ani slovem se však nezmínil o nějaké pomstě. Zlobil se na knížete temnoty svatým hněvem, neprojevil však ani špetku podrážděnosti. Křesťan, který žije v souladu s Boží vůlí a přijal za své Jeho lásku a milosrdenství, také pocítí spravedlivé rozhořčení nad hříchem. Nikdy se však nenechá strhnout k tomu, aby zlořečil těm, kdo zlořečí jemu. I když se setká s lidmi, kteří pod vlivem nepřítelů obhajují lež, zachová klid v Kristu a ovládne se. (srv. TV 394.7)

DA – Touha věků 620.1 Boží Syn hleděl na chrám a na své posluchače a z Jeho tváře vyzařovala lítost. Se slzami hořkosti ve tváři a s hlasem chvějícím se hlubokou úzkostí zvolal: **Matouš 23,37** *“Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kteří jsou k tobě posláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako slepice shromažďuje svá kuřata pod křídla, ale nechtěli jste.”* Kristus prožíval zápas loučení a v Jeho nářku byla patrná bolest srdce, které se vylévá za druhé. Bylo to tajemné loučení dlouho shovívavé lásky Boha. (srv. TV 395.1)

DA – Touha věků 620.2 Farizeové a saduceové byli umlčeni. Ježíš svolal učedníky a chystal se odejít z chrámu. Neodcházel jako poražený a nepřáteli vyhnáný, ale jako vítěz, který splnil své poslání. (srv. TV 395.2)

Matouš 23:38-39 ³⁸Hle, váš dům se vám zanechává [pustý]. ³⁹Neboť pravím vám, od nynějška mne již neuvidíte, dokud neřeknete: "Požehnaný, který přichází ve jménu Pána!"

Izaiáš 53:1-3 ¹Kdo by jen uvěřil zprávě, kterou jsme slyšeli? A při kom se zjevila Hospodinova paže? ²Vyrostl před ním jako výhonek a jako kořen z vyprahlé země. Neměl vzezření ani důstojnost, abychom na něho hleděli s úctou, ani vzhled, abychom po něm toužili. ³Opovržený a lidmi zavržený, muž bolestí, který znal nemoci; jako někdo, před nímž člověk skryje tvář -- všemi opovržený, takže jsme si ho nevážili.

4BC – Biblický komentář, 4. svazek 1147.2 Tato slova neznamenaají, že by Kristus byl nepřitažlivou osobou. V očích Židů neměl Kristus žádnou krásu, pro kterou by po Ném toužili. Očekávali Mesiáše, který přijde s vnější okázalostí a světskou slávou, takového, který pro židovský národ vykoná velké věci...

DA – Touha věků 27.1 Židovský národ očekával příchod Spasitele více než tisíc let. Do této události vkládal své největší naděje. Vyzývali Spasitelovo jméno v písních a proroctvích, při chrámových obřadech i domácích bohoslužbách. Když však přišel, nepoznali Ho. Byl pro ně **Izajáš 53,2** „jako kořen z vyprahlé země“, „neměl vzezření ani důstojnost“, neviděli v něm žádnou krásu, nevěděli, proč by po Ném měli toužit. **Jan 1,11** „Přišel do svého vlastního, a jeho vlastní ho nepřijali.“ (srv. TV 15.1)

DA – Touha věků 138.3 Slova o tom, že Ježíš nyní obnoví izraelské království, která kněží a rabíni tak toužili slyšet, nezazněla. Takového krále čekali a vyhlíželi, takového krále byli připraveni uznat. Ale toho, kdo chtěl zřídit království spravedlnosti a pokoje v jejich srdcích, přijmout nechtěli. (srv. TV 83.7)

DA – Touha věků 243.1 Židé nezavrhovali Ježíše jen proto, že se v Jeho životě neprojevovala vnější sláva. Byl ztělesněním čistoty, a oni byli nečistí. Žil mezi lidmi jako vzor naprosté neposkvrněnosti. Jeho bezúhonný život odhaloval jejich srdce. Jeho upřímnost dávala vyniknout jejich neupřímnosti. Odkrývala prázdnotu jejich předstírané zbožnosti a odhalovala nepravosti v jejich ohavné podobě. Takové světlo nebylo vítané. (srv. TV 151.1)

Jan 1:9-11 ⁹Bylo tu pravé světlo, které osvětluje každého člověka, to přicházelo na svět. ¹⁰Na světě byl, svět skrze něj vznikl, a svět ho nepoznal. ¹¹Přišel do svého vlastního, a jeho vlastní ho nepřijali.

PP – Patriarchové a proroci 607.5 Byl to právě čistý život našeho Spasitele, který vyvolával satanův hněv. Kristův život byl světlem světa a odhaloval skrytou zkaženost v lidských srdcích. Kristova svatost proti Němu popouzela nejdivočejší vášně falešných vyznavačů zbožnosti. Kristus na zemi nepřišel obklopen bohatstvím a počtami tohoto světa, svými skutky však dokázal, že má větší moc než kterýkoliv lidský vládce. Židé vzhlíželi k Mesiášovi s vírou, že zlomí okovy jejich utlačovatelů; sami si však hýčkali hříchy, jež je do těchto okovů spoutaly. Kdyby Kristus zakryl jejich hříchy a pochválil je za jejich zbožnost, byli by Ho přijali za svého krále. Nemohli však snést, jak jim neohroženě vytýkal jejich neřesti. Pohrdli krásou charakteru, jenž se vyznačoval především laskavostí, čistotou a svatostí, a který nechoval žádnou nenávist kromě té k hříchu. Tak tomu bylo na světě v každé době. Světlo z nebe přináší odsouzení všem, kdo v něm odmítají kráčet. Příklad těch, kteří nenávidí hřích, je výtkou pokrytcům, ti se pak stávají nástroji satanovými a obtěžují a pronásledují věrné. **2. Timoteovi 3,12** „Všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, budou pronásledováni.“ (srv. PP 456.5)

Jan 7:7b ...mne však [svět] nenávidí, protože já o něm svědčím, že jeho skutky jsou zlé.

ST – časopis Znamení doby, 25. dubna 1895, odst. 4 Kristův život se stal dějištěm dlouhého a vleklého zápasu. Proti Božímu Synu, Spasiteli světa, Satan podněcoval zlá srdce lidí a vyvolával v nich závist a predsudky. Vedl je k tomu, aby zpochybňovali Kristova slova, skutky a poslání.

DA – Touha věků 241.4 Kristus Izraeli toužil otevřít vzácné poklady pravdy. Jejich duchovní zaslepenost Mu však nedovolila zjevit jim pravdu o svém království. Nabízelo se jim nebeské světlo, oni však stále lpěli na svém vyznání a na zbytečných obřadech. (srv. TV 150.2)

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1120.9 Farizeové vůči Kristovu učení nebyli ve slepé opozici, protože pravda na jejich mysl hluboce zapůsobila. Oni se však proti ní stavěli a jednali v rozporu se svým přesvědčením. Zavírali své oči, aby neviděli, zatvrzovali svá srdce, aby nemohli pochopit, aby se neobrátili a Kristus je neuzdravil (The Review and Herald, 18. října 1892).

DA – Touha věků 452.3 Podal jim všechny možné důkazy o tom, že Ho posílá Bůh, a ze všech sil se snažil přivést je k pokání. Jeho vlastní národ by Jej neodmítl a nezabil, kdyby Ježíši dovolili, aby je před takovým činem ochránil. (srv. TV 288.3)

DA – Touha věků 213.3 Poznali, že jejich odpor k Ježíši je naprosto neopodstatněný, ale nedokázali potlačit svoji vražednou nenávist. Děsilo je, když viděli Jeho mocné působení, Jeho výzvám však odolávali a uzavřeli se v temnotě. (srv. TV 133.3)

Jan 5:43-44 ⁴³Já jsem přišel ve jménu svého Otce, a nepřijímáte mě. Kdyby přišel někdo jiný ve svém vlastním jménu, toho přijmete. ⁴⁴Jak vy můžete uvěřit, když přijímáte slávu jedni od druhých, ale slávu, která je od jediného Boha, nehledáte?

DA – Touha věků 212.4 Ježíš přišel z Božího pověření, nesl Boží obraz, naplňoval Boží slovo a hledal Boží slávu. Vůdcové Izraele Jej však nepřijali. Kdyby však přišli jiní ze své vlastní vůle a pro svoji vlastní slávu a vydávali se za Krista, přijali by je. Proč? Protože ten, kdo hledá svůj prospěch, podněcuje touhu po vlastním vyvýšení i v druhých.... (srv. TV 132.5)

DA – Touha věků 213.1 Neopakuje se to i dnes? Není i dnes velké množství lidí, dokonce i mezi náboženskými představiteli, kteří zatvrzele odmítají působení Ducha svatého a potom nejsou schopni rozpoznat Boží hlas? Neodmítají Boží slovo proto, aby mohli dodržovat své tradice? (srv. TV 132.6)

Izaiáš 53:4-5 ⁴Jenže to byly naše nemoci [utrpení – B21], které snášel, a naše bolesti, které nesl; a my jsme si o něm mysleli, že je zasažen a ubit Bohem a zkrušen [pokořen za nějakou vlastní vinu]. ⁵Ale on byl proboden [znesvěcen] za naše přestoupení, zdeptán [rozdrčen] za naše provinění, na něho dolehla kázeň [trest] pro náš pokoj a jeho šrámy jsme uzdraveni [nám bylo dáno uzdravení].

4BC – Biblický komentář, 4. svazek 1147.4 Přemýšlejte o Kristově ponížení. Vzal na sebe padlou, strádající lidskou přirozenost, poníženou a poskvřenou hříchem. Vzal na sebe naše bolesti, nesl náš žal a hanbu. Snášel všechna pokušení, kterým je vystaven člověk. Spojil lidství s božstvím: božský duch přebýval v chrámu těla. Spojil se s chrámem. **Jan 1:14** "A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi", protože jen tímto se mohlo spojit s hříšnými, trpícími Adamovými potomky (The Youth's Instructor, 20. prosince 1900).

DA – Touha věků 111.4 Jako jeden z nás bude muset nést tíhu naší viny a bídy. Sám Bezhrášný pocítí hanbu hříchu. Ten, který miluje pokoj, bude žít uprostřed rozbíjů, pravda bude vedle sebe muset snášet lež, čistota nepravost. Každý hřích, každý spor či nesoulad, každá znesvěcující žádostivost, která je důsledkem přestoupení zákona, Jeho nitru vždy způsobovaly muka. (srv. TV 65.3)

DA – Touha věků 111.5 Sám si bude muset vyšlapat cestu, sám nést břemeno. Spása celého světa závisí na Tom, který se vzdal své slávy a přijal slabost člověka. Kristus si to vše uvědomoval, ale na Jeho pevném odhodlání to nic nezměnilo. Záchrana padlého lidstva závisela na Něm, proto se pevně chopil ruky Všemocné lásky. (srv. TV 65.4)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 276.3 Součástí Kristova poslání nebylo uplatňovat svou božskou moc ve svůj vlastní prospěch, aby sám sobě ulevil od utrpení. To na sebe vzal dobrovolně. Snížil se a přijal lidskou přirozenost, ve které měl snášet nepříjemnosti, nemoci a trápení lidské rodiny. Neměl konat zázraky pro sebe. Přišel zachránit druhé. Jeho poslání bylo přinést požehnání, naději a život trpícím a utlačovaným. Byl tu proto, aby nesl břemena a strasti trpícího lidstva.

DA – Touha věků 325.3 Kdyby Kristovi příbuzní uvěřili, že Ho poslalo nebe, a spolupracovali s Ním na Božím díle, mohl v nich mít nesmírnou oporu. Jejich nedůvěra však na Ježíšův pozemský život vrhla stín. Byla to část kalichu hořkosti, který za nás vypil. (srv. TV 206.3)

DA – Touha věků 326.1 Nepřátelství vůči evangeliu planoucí v lidských srdcích nesl Boží Syn velice těžce a zvláště bolestné pro Něho bylo v Jeho vlastním domově. Jeho srdce bylo plné milosrdenství a lásky a vážil si láskyplných vztahů v rodině. Jeho bratři si přáli, aby se podřídil jejich názorům, i když by to bylo v rozporu s Jeho božským posláním. Mysleli si, že potřebuje jejich radu. Dívali se na Něho ze svého lidského pohledu a domnívali se, že kdyby říkal jen to, s čím by farizeové a zákoníci souhlasili, vyhnul by se nepříjemným sporům, které svými výroky vyvolával. Když si přivlastňoval Boží moc a káral rabíny za jejich hříchy, mysleli si, že se pomátl. Věděli, že farizeové hledají vhodnou příležitost, aby Ho mohli obvinít, a uvědomovali si, že jim ji často poskytuje. (srv. TV 206.4)

DA – Touha věků 326.2 V zajetí svých omezených názorů nedokázali pochopit Jeho poslání ani s Ním nemohli cítit v Jeho utrpení. Nevybíravými a nechápavými poznámkami dávali najevo, že mají zkreslenou představu o Jeho charakteru a nevidí, jak se v Něm božské spojuje s lidským. Často Ho viděli zarmouceného, ale místo aby Ho utěšili, ještě více Jej svými slovy a postoji zraňovali. Ježíš trpěl a lidé Jeho pohnutky ani dílo nechápali. (srv. TV 206.5)

DA – Touha věků 326.3 Ježíšovi bratři se často odvolávali na ubohou a otřepanou filosofii farizejů. Chtěli poučovat Krista, který zná veškerou pravdu i všechna tajemství. To, čemu nerozuměli, klidně

zavrhovali. Jejich výtky se Spasitele hluboce dotýkaly, býval vyčerpaný a smutný. Zakládali si na své víře v Boha a mysleli si, že Ho obhajují. On byl přitom v těle mezi nimi, a oni Ho nepoznali. (srv. TV 206.6)

DA – Touha věků 326.4 Díky tomu byl život na zemi pro Ježíše trnitou cestou. Nepochopení ve vlastním domě Jej nesmírně trápilo. Vždy se Mu ulevilo, když odešel někam, kde se s ním nesetkával. Jeden dům navštěvoval obzvláště rád — dům Lazara, Marie a Marty. Panovalo tam ovzduší víry a lásky a Ježíš si tam vždy odpočinul a načerpal síly. Přesto se na zemi nenašel nikdo, kdo by plně chápal Jeho božské poslání a věděl o břemenu, které za celé lidstvo nese. Často nalézal úlevu jen v samotě a v rozhovorech se svým nebeským Otcem. (srv. TV 206.7-207.1)

DA – Touha věků 327.1 Lidé, kteří jsou povoláni trpět pro Krista a narážejí na nepochopení a nedůvěru — dokonce i ve vlastní rodině, se mohou utěšovat tím, že Ježíš prožíval stejné těžkosti. On jim rozumí. Vyzývá je, aby přitele hledali v Něm a útěchu tam, kde ji nalézal i On — ve společenství s Otcem. (srv. TV 207.2)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 253.2 Kristus snášel urážky a výsměch, pohrdání a zesměšňování. Slyšel, jak lidé Jeho poselství plné lásky, dobroty a milosrdenství špatně vykládají a nesprávně uplatňují. Slyšel, jak Ho nazývají knížetem démonů, protože předkládal svědectví o tom, že je Boží Syn. Jeho vlastní národ, který zavíral oči před duchovními věcmi, Jeho nadpřirozené počety pokládal za hanebné a poskvrněné. Okusil každou kapku naší hořké bídy, vytrpěl každou část našeho prokletí, aby k Bohu mohl přivést velké množství lidí.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 253.3 Ježíš byl na této zemi mužem bolesti, který ví, co je zármutek. Opustil svůj nebeský domov, aby zachránil padlého člověka před věčnou zkázou. To by mělo pohřbít veškerou naši pýchu, zahanbit naši marnivost a odhalit nám hřích vlastní soběstačnosti. Pohled' na Krista, jak na sebe bere potřeby, zkoušky, bolesti a utrpení hříšných lidí. Bůh snášel tato utrpení a šrámy na nitru v důsledku hříchu. Můžeme si z toho vzít ponaučení?

Matouš 26:36-39 ³⁶Tehdy s nimi Ježíš přišel na místo zvané Getsemane a řekl učedníkům: “Posadte se zde, zatímco se tamhle odejdu pomodlit.” ³⁷Vzal s sebou Petra a oba Zebedeovy syny; tu se začal rmoutit a znepokojoval. ³⁸Pak jim řekl: “Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte se mnou.” ³⁹A trochu poodešel, padl na tvář, modlil se a říkal: “Můj Otče, jeli to možné, ať mne mine tento kalich. Avšak ne jak já chci, ale jak chceš ty.”

DA – Touha věků 685.2 Ježíš hovořil s učedníky. Byl k nim otevřený a dával jim další ponaučení. Když se však blížili ke Getsemane, zvláště ztichl. Často přicházel do těchto míst, rozjímal tam a modlil se. Nikdy však nebyl tak naplněný zármutkem jako tuto noc. Prožíval svůj poslední zápas. Po celou dobu svého pozemského života chodil ve světle Boží přítomnosti. Když se dostal do sporu s lidmi, které ovládal satanův duch, mohl říci: **Jan 8,29** “A ten, kdo mne poslal, je se mnou; nezanechal mne samotného, protože já stále činím to, co se jemu líbí.” Nyní se však zdálo, jako by Jej posilující světlo Boží přítomnosti opustilo. Byl započten mezi hříšníky. Sám musel nést tíhu viny padlého lidstva. Nikdy se neposkrvnil hříchem a nyní na Něho byly vloženy nepravosti nás všech. Hřích se Mu zdál být strašný a tíha viny, kterou na sebe vzal, pro Něho byla nepředstavitelně těžká. Pokoušela Jej obava, že by Ho toto břemeno mohlo navždy odloučit od lásky Jeho Otce. Dobře věděl, jak hrozný je Boží hněv proti přestoupení. Proto zvolal: **Matouš 26,38** “Má duše je smutná až k smrti.” (srv. TV 437.2)

DA – Touha věků 685.3 Když se přiblížili k zahradě, všimli si učedníci změny, která se s jejich Mistrem stala. Nikdy předtím Jej neviděli tak smutného a zamlklého. Ježíšova sklíčenost se s každým krokem prohlubovala. Učedníci se však neodvážili zeptat, co Jej trápí. Ježíš se zapotácel, jako by na Něho přišly mdloby. Když vešli do zahrady, učedníci úzkostlivě hledali místo, kde obvykle sedávali, aby si jejich Mistr mohl odpočinout. Každý krok Jej stál mnoho námahy. Hlasitě si povzdechl, jako by klesal pod tíhou strašlivého břemena. Dvakrát Ho museli podepřít, aby se nesel k zemi. (srv. TV 437.3)

DA – Touha věků 686.3 Potom poodešel, ale stále Jej mohli vidět a slyšet. Padl tvář k zemi. Cítil, jak Jej hřích odděluje od Otce. Propast Mu připadala tak veliká, hluboká a temná, že se jí zhroutil. V tomto smrtelném zápasu však nesmí použít svou božskou moc. Jako člověk musí nést následky lidského hříchu. Musí na sobě zakusit Boží hněv proti přestoupení. (srv. TV 438.3)

DA – Touha věků 686.4 Kristus se nyní ocitl v naprosto nové situaci. Jeho utrpení nejmýšlejněji popisují slova proroků: **Zacharjáš 13,7** “Probud’ se, meči, proti mému pastýři, proti mému druhu, je výrok Hospodina zástupů.” Jako zástupce hříšníků a jejich záruka zakoušel Boží spravedlnost. Sám na sobě poznal, co to znamená. Až dosud se přimlouval za druhé, nyní toužil po tom, aby se někdo přimlouval za Něho. (srv. TV 438.4)

DA – Touha věků 686.5 Kristus cítil, že Jeho jednota s Otcem je narušena a zmocnila se Ho obava, že ve své lidské přirozenosti nebude schopen v nastávajícím boji s mocnostmi zla obstát. Při pokušení na poušti se rozhodovalo o osudu celého lidstva. Kristus tehdy zvítězil. Nyní pokušitel nastoupil ke strašlivému poslednímu boji. Připravoval se na to po celé tři roky Kristovy služby. Šlo mu o všechno. Pokud bude poražen, ztratí naději na vládu, království tohoto světa případnou s konečnou platností Kristu a on sám bude svržen a vyhnán. Pokud však Krista přemůže, stala by se země jeho královstvím a lidstvo by měl navždy ve své moci. Kristus si plně uvědomoval závažnost tohoto konfliktu a děsil se odloučení od Boha. Satan Mu namlouval, že pokud na sebe vezme hříchy světa a stane se zárukou lidstva, bude od Boha odloučen navěky. Stane se součástí satanova království a již nikdy nebude jedno s Bohem. (srv. TV 438.5)

DA – Touha věků 687.1 Co měl Kristus svou obětí získat? Provinění lidí a jejich nevděčnost se zdály být beznadějně. Satan líčil Vykupiteli situaci v nejčernějších barvách: Lid, který se hlásí k mimořádným hmotným i duchovním požehnáním, tě zavrhl. Chce tě zničit, tebe — základ, středobod a pečeť všech zaslíbení, jež jako zvláštní lid obdržel. Jeden z učedníků, který naslouchal tvému učení a zastává v církvi významné postavení, tě zradí. Jeden z tvých nejhrošlivějších následovníků tě zapře. Všichni tě opustí. Takové pomyšlení Krista děsilo. Představa, že ti, které přišel zachránit a které tolik miloval, se spojí se satanem, Mu drásala nitro. Zápas, kterým procházel, byl strašlivý. Měřítkem jeho nepředstavitelné tíhy byla vina Jeho národa, žalobců a zrádce, vina celého bezbožného světa. Hříchy lidstva na Krista těžce doléhaly a vědomí, že Boží hněv je namířen proti hříchu, Jej drtivě sužovalo. (srv. TV 438.6)

ST – časopis Znamení doby, 15. února 1883, odst. 4 Kristus [na kříži] zakusil totéž, co pocítí hříšníci, až na ně Bůh vylije číši svého hněvu. Jejich provinilé nitro obklopí temná beznaděj podobná závoji smrti a oni si pak v plné míře uvědomí závažnost hříchu.

DA – Touha věků 687.2 Pohledte na to, jak [Kristus] uvažoval o ceně, kterou je třeba za záchranu člověka zaplatit. Ve smrtelné úzkosti padl tváří k chladné zemi, jako by se chtěl bránit odloučení od Boha. Na Jeho vyčerpané tělo se snášela studená noční rosa, ale On ji nevnímal. Z Jeho bledých rtů se ozval bolestný výkřik: **Matouš 26,39** “**Můj Otče, jeli to možné, ať mne mine tento kalich.**” I v této chvíli však dodal: “**Avšak ne jak já chci, ale jak chceš ty.**” (srv. TV 438.7)

DA – Touha věků 687.3 Člověk, který trpí, touží po soucitu. Také Kristus pocítil tuto touhu z celé hloubi svého nitra. V nejtěžší chvíli svého utrpení přišel k učedníkům, kterým tak často žehnal, které chránil a potěšoval v zármutku a tísni. Pevně doufal, že od nich uslyší slova útěchy a povzbuzení. Sám jim vždy projevoval svůj soucit. Nyní prožíval nadlidská muka a chtěl mít jistotu, že se za Něho i za sebe modlí. Cítil, jak strašlivá je temnota hříchu. Doléhalo na Něho pokušení zůstat před Bohem nevinný a nechat lidstvo, aby samo neslo následky svých provinění. Kdyby věděl, že to učedníci chápou a oceňují, nesmírně by Ho to posílilo. (srv. TV 439.1)

Matouš 26:40-44 ⁴⁰Potom přišel k učedníkům a našel je spící, i řekl Petrovi: “To jste se mnou nemohli bdít jedinou hodinu? ⁴¹Bděte a modlete se, abyste nevešli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo slabé.” ⁴²Opět podruhé odešel a pomodlil se, říká: “Můj Otče, neníli možné, aby [mne] tento [kalich] minul, musímli ho vypít, staň se tvá vůle.” ⁴³Pak šel a našel je opět spící, protože měli velmi těžká víčka. ⁴⁴I nechal je, znovu odešel a pomodlil se potřetí, říká [opět] stejnou prosbu.

DA – Touha věků 689.3 Božího Syna se znovu zmocnila nadlidská bolest. Zemdlený a vyčerpaný se s námahou vrátil zpět na místo, kde před chvílí zápasil. Utrpení se stupňovalo. Prožíval smrtelnou úzkost a **Lukáš 22,44** “jeho pot začal být jako kapky krve, které kanuly na zem.”.... (srv. TV 440.4)

DA – Touha věků 689.4 Krátce předtím stál Ježíš jako mohutný cedr a čelil bouři protivenství, která na Něho zuřivě dorážela.... Tentokrát Jeho hlas nezněl v nočním tichu jako vítězná píseň, ale ozývala se v něm lidská úzkost. Ospalí učedníci zaslechli, jak Spasitel volá: **Matouš 26,42** “Můj Otče, neníli možné, aby [mne] tento [kalich] minul, musímli ho vypít, staň se tvá vůle.” (srv. TV 440.5)

DA – Touha věků 690.1 Učedníci k Němu chtěli jít, ale vzpomněli si na Jeho slova, aby tam zůstali, bděli a modlili se. Když se k Nim vrátil, zase spali. Opět pocítil touhu po společenství, očekával od učedníků slova útěchy, která by rozptýlila tísnivou temnotu, jež Ho svírala. Jim se však zavíraly oči **Marek 14,40** “a nevěděli, co by mu odpověděli”. Kristova přítomnost je postavila na nohy. Po tváři Mu stékal krvavý pot utrpení. Učedníci se zděsili. Jeho duševní muka nemohli pochopit. **Izajáš 52,14 (B21)** „...Nelidsky byl napohled zohaven – už ani člověku nebyl podoben.” (srv. TV 441.1)

DA – Touha věků 690.2 Ježíš od nich opět odešel stranou a přemožený hrůzou strašlivé temnoty padl na zem. Lidství Božího Syna se v této těžké chvíli chvělo úzkostí. Tentokrát neprosil za své učedníky, aby neochabovali ve víře, ale za sebe, aby vydržel duševní muka a odolal pokušení. Nadešel onen hrozný okamžik, chvíle, ve které se rozhodovalo o budoucnosti světa. Osud lidstva visel na vlásku. Kristus stále ještě mohl odmítnout kalich určený hříšnému člověku. Ještě nebylo pozdě. Mohl si setřít z čela krvavý pot a nechat člověka zahynout v jeho nepravosti. Mohl říci: Ať je přestupník sám potrestán za svůj hřích, já se vrátím k Otci. Vypije nevinný Boží Syn hořký kalich ponížení a utrpení? Vezme na sebe následky kletby hříchu, aby zachránil viníka? Z bledých a rozechvělých Ježíšových rtů se ozvalo: **Matouš 26,42** “Otče můj, nemůže-li mě tento kalich minout, ale musím ho vypít, ať se stane tvoje vůle!” (srv. TV 441.2)

DA – Touha věků 690.3 Těmito slovy se Spasitel modlil třikrát. Třikrát se Jeho lidská přirozenost zděsila poslední vrcholné oběti. Najednou se Mu před očima promítají dějiny lidstva. Vidí, že pokud budou přestupníci Božího zákona ponecháni sami sobě, zahynou. Vidí bezmocnost člověka a moc hříchu. Vystávají před Ním bída a nářky hynoucího světa. Uvědomuje si, k jakému konci lidstvo neodvratně spěje, a je rozhodnut. Zachrání člověka za každou cenu. Přijímá svůj krvavý křest, aby mohly skrze Něj miliony hynoucích lidí získat věčný život. Opustil nebeské nádvoří, kde vládne čistota, štěstí a sláva, aby zachránil jednu ztracenou ovci — jeden svět, který padl do hříchu díky přestoupení. Své poslání splní. Stane se smírcí obětí za lidstvo, které se rozhodlo pro hřích. V Jeho modlitbě je vyjádřena naprostá odevzdanost: **Matouš 26,42** “Otče můj, nemůže-li mě tento kalich minout, ale musím ho vypít, ať se stane tvoje vůle!” (srv. TV 441.3)

DA – Touha věků 693.1 Ježíš se již téměř zvedl, ale když se s konečnou platností rozhodl, znovu padl k zemi jako mrtvý. Kde byli učedníci, že nepodložili svému zesláblému Mistrovi hlavu a nesvlažili Jeho nadlidsky ztrápené čelo? Spasitel šlapal v kádi vinného lisu sám a nikdo z lidí s Ním nebyl (viz **Izajáš 63,3**). (srv. TV 441.4)

DA – Touha věků 693.2 Bůh však trpěl se svým Synem. Andělé sledovali Spasitelův smrtelný zápas. Viděli svého Pána v obklíčení satanských sil. Svírala Jej hrozivá úzkost a obava. V nebesích panovalo ticho. Neozval se ani jediný tón harfy. Kdyby lidé viděli ohromený údiv andělů, kteří s bolestí a zármutkem sledovali, jak Otec odvrací od svého milovaného Syna paprsky světla, lásky a slávy, pochopili by, jak hluboce se Bohu protiví hřích. (srv. TV 442.1)

DA – Touha věků 693.3 V této rozhodující chvíli, kdy šlo o všechno a v rukou Trpitele se chvěl tajemný kalich, se otevřela nebesa a prozářila temnotu strašlivého okamžiku. Ke Kristu přistoupil mocný anděl, který přebývá v Boží přítomnosti a zastává místo padlého satana. Anděl nepřišel proto, aby vzal Kristu z ruky kalich hořkosti. Přišel Jej ujistit o Otcově lásce a povzbudit Ho, aby kalich vypil. Přišel posílit pokorně prosícího bohočlověka.... (srv. TV 442.2)

DA – Touha věků 694.1 Kristovo utrpení tím neskončilo, ale sklíčenost a tíseň se rozplynuly. Bouře neutichla, ale Ježíš, proti němuž byly její vlny namířeny, se vzchopil a nabral sílu, aby mohl čelit její zuřivosti. Byl klidný a vyrovnaný. Na Jeho zkrvavené tváři spočinul nebeský pokoj. Snášel to, co by nikdo z lidí nikdy nevydržel, neboť zakoušel utrpení smrti za každého člověka. (srv. TV 442.3)

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1103.2 Moc, která uvalila trest spravedlnosti na zástupce a ručitele člověka, byla zároveň mocí, která podepřela a podržela Toho, který trpěl pod hroznou tíhou hněvu, který měl dopadnout na hříšný svět. Kristus zakusil smrt, která je vyřčená nad přestupníky Božího zákona....

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1103.3 ... Žádné utrpení, žádná muka se nemohou měřit s tím, co vytrpěl Boží Syn.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1103.4 Člověk nebyl učiněn, aby byl nositelem hříchu, a proto nikdy nepozná hrůzu prokletí, jež nesl Spasitel.... Lidská přirozenost může snést jen omezené množství zkoušek a utrpení. Může snášet jen omezenou míru, než podlehne. Kristova přirozenost však měla větší kapacitu trpět. Protože byla součástí božské přirozenosti, byla schopná snášet utrpení, které bylo důsledkem hříchů ztraceného světa.

Izaiáš 53:6 *My všichni jsme zabloudili jako ovce, jeden každý jsme se obrátili na svou cestu, a Hospodin na něho nechal dopadnout vinu nás všech.*

DA – Touha věků 111.4 Jako jeden z nás bude muset nést tíhu naší viny a bídy. Sám Bezhríšný pocítí hanbu hříchu. Ten, který miluje pokoj, bude žít uprostřed rozbrojů, pravda bude vedle sebe muset snášet lež, čistota nepravost. Každý hřích, každý spor či nesoulad, každá znesvěcující žádostivost, která je důsledkem přestoupení zákona, Jeho nitru vždy způsobovaly muka. (srv. TV 65.3)

ST – časopis Znamení doby, 9. prosince 1897, odst. 4 Kristova lidská přirozenost byla podobná té naší. Utrpení však prožíval mnohem intenzivněji, protože Jeho duchovní přirozenost nebyla nijak poskvrněná hříchem. Z toho důvodu také byla Jeho touha odstranit utrpení silnější, než jak ji zakoušejí lidé.

ST – časopis Znamení doby, 9. prosince 1897, odst. 6 Ježíš snášel Boží hněv namířený proti hříchu. Na Toho, který byl nevinný, na Toho, který jediný mohl být smířčí obětí za hřích, protože sám byl poslušný, byl vložen veškerý nahromaděný hřích světa. Byl jedno s Bohem. Nelpěla na Něm ani jediná skvrna zkaženosti.

HP – V nebesích 42.2 [Ježíš] řekl: "Vinu hříšníka vezmu na sebe, aby dostal další šanci. Umožním mu mít na dosah sílu, která jej uschopní vítězit v boji se zlem."

2. Korintským 5:21 *Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.*

1. Petrův 3:18a *Vždyť i Kristus jednou provždy trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu.*

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 271.1 Tíha hříchů světa tížila Jeho nitro a Jeho tvář vyjadřovala nevýslovný zármutek, hloubku utrpení, jakou dosud padlý člověk ještě nezakusil. Cítil zdrcující příliv bídy, která zaplavila svět. Uvědomil si sílu požitkářství a bezbožných tužeb a vášní, které ovládaly svět a které na člověka přivolaly nepopsatelné utrpení.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 272.5 Kristovo lidství proniklo až do hlubin lidské ubohosti a ztotožnilo se se slabostmi a potřebami padlého člověka, zatímco se Jeho božská přirozenost držela Věčného. Tím, že nesl vinu za lidská přestoupení, nedával člověku oprávnění pokračovat v porušování Božího zákona, které z člověka učinilo dlužníka zákona. Tento dluh splatil Kristus sám svým vlastním utrpením. Zkoušky a utrpení Krista měly na člověka zapůsobit, aby si uvědomil svůj velký hřích spočívající v porušování Božího zákona. Měly člověka přivést k pokání a poslušnosti vůči tomuto zákonu a skrze poslušnost k přijetí u Boha. Udělením své spravedlnosti Kristus u Boha pozvedá morální hodnotu člověka, aby jeho úsilí o dodržování Božího zákona bylo přijatelné. Kristus přišel usmířit člověka s Bohem skrze svou lidskou přirozenost a Boha s člověkem skrze svou božskou přirozenost.

Izaiáš 53:11b *Svým poznáním [n.: Poznáním jeho] můj spravedlivý otrok ospravedlní mnohé a jejich provinění on sám ponese.*

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 321.4 Během třiceti let Ježíšova života na zemi bylo Jeho nitro sužováno nepředstavitelnou bolestí. Cesta od jeslí na Golgotu byla lemována strastmi a trápením. Byl mužem bolestí, který věděl, co je to zármutek. Vytrpěl tolik, že to žádný jazyk nedokáže popsat. Mohl po pravdě říci: **Pláč 1,12 (B21)** *"Jen se podívejte, pohleďte, zda je bolest podobná té, kterou trpím".* Nesnášel hřích dokonalou nenávistí, a přesto na sebe vzal hříchy celého světa. Sám byl bez viny, přesto

nesl trest za viníka. Byl nevinný, a přesto nabídl sám sebe jako náhradu za hříšníka. Tíha viny každého hříchu dopadala na božské nitro Vykupitele světa. Zlé myšlenky, zlá slova, zlé skutky každého Adamova potomka volaly po odplatě na Něm samém, neboť se stal náhradou za člověka. Jeho duch byl trýzněn a drásán lidskými přestoupeními, přestože Mu vina za hřích nenáležela. Ten, který nepoznal hřích, se stal hříchem za nás, abychom se my v Něm stali Boží spravedlností.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 267.3 Kristus nesl hříchy a slabosti lidského pokolení v podobě, v jaké byly, když přišel na zem, aby člověku pomohl. Ve jménu lidstva na sebe vzal slabosti padlého člověka a měl obstát ve všech satanových pokušeních, kterým by mohl být vystaven člověk.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1082.4 Byl svobodnou bytostí vystavenou zkoušce, tak jako Adam a jako každý jiný člověk. V posledních hodinách svého života, když visel na kříži, zakusil v plné míře to, co musí v boji proti hříchu prožít každý člověk. Uvědomil si, jak zlým se člověk může stát, když se hříchu podvolí. Uvědomil si strašné následky přestupování Božího zákona; vždyť na Něm spočívala nepravost celého světa (The Youth's Instructor, 20. července 1899).

Izaiáš 53:4-5 ⁴Jenže to byly naše nemoci, které snášel, a naše bolesti, které nesl; a my jsme si o něm mysleli, že je zasažen a ubit Bohem a zkrušen [pokořen – za nějakou vlastní vinu]. ⁵Ale on byl proboden [znesvěcen] za naše přestoupení, zdeptán [rozdrčen] za naše provinění, na něho dolehla kázeň [trest] pro náš pokoj a jeho šrámy jsme uzdraveni [nám bylo dáno uzdravení].

1. Petrův 2:24a On sám ve svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti.

SR – Dějiny vykoupení 225.1 Ten, který nese hříchy, podstupuje výkon trestu za nepravost a sám se stává hříchem za člověka.

DA – Touha věků 25.2 S Kristem bylo naloženo tak, jak si zasluhujeme my, aby s námi mohlo být nakládáno tak, jak si zasluhuje On. Byl odsouzen za naše hříchy, na kterých neměl žádný podíl, abychom my mohli být ospravedlněni Jeho spravedlností, na které nemáme žádnou zásluhu. Podstoupil smrt, která měla stihnout nás, abychom získali život, který patřil Jemu. **Izaiáš 53,5** “Jeho šrámy jsme uzdraveni.” (srv. TV 12.7)

FW – Víra a skutky 88.3 Ježíš na sebe vzal Adamovu vinu a všichni Adamovy potomci, kteří utečou ke Kristu, druhému Adamovi, mohou uniknout trestu za přestoupení. Ježíš pro člověka znovu získal nebe tím, že obstál ve zkoušce, v níž Adam selhal. Protože dokonale plnil zákon, uvidí všichni, kdo mají správnou představu o plánu vykoupení, že nemohou být spaseni, pokud přestupují svatá Boží nařízení. Musí přestat přestupovat zákon a chopit se Božích zaslíbení, která jsou nám k dispozici díky Kristovým zásluhám.

Matouš 26:45-46 ⁴⁵Tehdy přišel ke [svým] učedníkům a řekl jim: “Ještě spíte a odpočíváte? Hle, přiblížila se ta hodina a Syn člověka je vydáván do rukou hříšníků.” ⁴⁶Vstávejte, pojdme! Hle, přiblížil se ten, který mne zrazuje.”

DA – Touha věků 694.2 Světlo obklopující Spasitele spící učedníky probudilo. Zahlédli anděla, jak se sklání nad modlícím se Mistrem. Viděli, jak zvedá Spasitelovu hlavu a ukazuje k nebi. Slyšeli jeho hlas, kterým Krista utěšoval a povzbuzoval. Zněl jako nádherná hudba. Připomněli si, co prožili na hoře proměnění. Vzpomněli si na slávu, která obklopila Ježíše v chrámu, i na Boží hlas, jenž promluvil z oblaku. Stejná sláva se zjevila i nyní a učedníci se o svého Mistra již nebáli. Byl v Boží péči a na Boží pokyn Jej přišel chránit mocný anděl. Unavené učedníky opět přemohl podivný útlum, a když k nim Ježíš přišel, spali. (srv. TV 442.4)

DA – Touha věků 694.3 Pohlédl na ně plný zármutku a řekl: **Matouš 26,45** “Ještě spíte a odpočíváte? Hle, přiblížila se ta hodina, a Syn člověka je vydáván do rukou hříšníků.” (srv. TV 442.5)

DA – Touha věků 694.4 Když k nim mluvil, slyšel již kroky zástupu, který Jej hledal, a dodal: **Matouš 26,46** “Vstávejte, pojdme! Hle, přiblížil se ten, který mne zrazuje.” (srv. TV 442.6)

DA – Touha věků 694.5 Když Ježíš vyšel vstříc svému zrádci, v Jeho tváři už nebyla ani stopa po předcházejícím zápasu. Postavil se před učedníky a zeptal se zástupu: **Jan 18,4.5** ⁴... “Koho hledáte?” ⁵Odpověděli mu: “Ježíše Nazaretského.” [Ježíš] jim řekl: “Já jsem.” Vtom se mezi dav a Ježíše postavil anděl, který před chvílí Spasitele povzbuzoval. Ježíšovu tvář ozařovalo nebeské světlo a sestoupil na Něho stín ve tvaru holubice. Vražedný zástup nemohl v přítomnosti nebeské slávy vydržet ani chvíli. Lidé ohromeně ustoupili. Kněží, starší, vojáci a dokonce i Jidáš padli na zem jako mrtví. (srv. TV 442.7)

DA – Touha věků 694.6 Anděl se vzdálil a světlo se rozplynulo. Ježíš měl možnost uprchnout, ale zůstal. Byl klidný a vyrovnaný. Stál oslavený uprostřed zatvrzelého davu, který Mu nyní bezmocně ležel u nohou. Učedníky se zmocnila bázeň a v úžasu mlčky hleděli na svého Mistra. (srv. TV 443.1)

DA – Touha věků 695.1 Situace se však rychle změnila. Zástup se dal do pohybu. Římsí vojáci, kněží a Jidáš Ježíše obstoupili. Jako by se styděli za svoji slabost a báli se, že jim snad nějak unikne. Spasitel se jich znovu zeptal: “Koho hledáte?” Měli mnoho důkazů, že ten, kdo před nimi stojí, je Boží Syn, ale nechtěli se nechat přesvědčit. Na otázku: **Jan 18,7.8** “Koho hledáte?” znovu odpověděli: “Ježíše Nazaretského.” Spasitel k nim promluvil: “Řekl jsem vám, že jsem to já. Hledáte-li mne, nechte tyto lidi odejít,” a ukázal na učedníky. Věděl, jak slabá je jejich víra, a chtěl je ochránit před pokušením a zkouškou. Byl připraven za ně obětovat svůj život. (srv. TV 443.2)

DA – Touha věků 695.2 Zrádce Jidáš na úlohu, kterou měl sehrát, nezapomněl. Když přišli do zahrady, šel v čele davu. Nejvyšší kněz kráčel těsně za ním. S Ježíšovými pronásledovateli si předem domluvil znamení: **Matouš 26,48** “Je to ten, kterého políbím; toho se zmocněte.” Když však přistoupil k Ježíši, tvářil se, jako by s nimi neměl nic společného. Podal Mu ruku jako starý dobrý přítel a řekl: **Matouš 26,49** “Bud' zdrav, Mistře.” Opakovaně Jej políbil a předstíral lítost, jako by s Ním cítil v Jeho nebezpečí. (srv. TV 443.3)

DA – Touha věků 696.1 Ježíš mu odpověděl: **Matouš 26,50** “Příteli, proč jsi přišel?” Potom chvějícím se hlasem smutně dodal: **Lukáš 22,48** “Jidáš, polibkem zrazuješ Syna člověka?” Tato výzva měla probudit zrádcovo svědomí a dotknout se jeho zatvrzelého srdce. Jidáš však již v sobě neměl ani kousek cti, věrnosti či lidského citu. Stál odvážně a vzdorovitě a nehodlal ustoupit. Vydal se satanovi a neměl sílu mu čelit. Ježíš se zrádcovu políbení nebránil. (srv. TV 443.4)

DA – Touha věků 696.2 Když dav viděl, jak se Jidáš dotýká Ježíše, který tam ještě před chvílí stál v nebeské slávě, dodal si odvahy. Chopili se Krista a chtěli Mu svázat ruce, ty drahocenné ruce, které nikdy nekonaly nic jiného než dobro. (srv. TV 443.5)

Matouš 26:51-54 ⁵¹A hle, jeden z těch, kteří byli s Ježíšem, natáhl ruku, vytasil meč, udeřil veleknězova otroka a uťal mu ucho. ⁵²Tehdy mu Ježíš řekl: “Vrať svůj meč na místo. Neboť všichni, kdo se chápou meče, mečem zahynou. ⁵³Či myslíš, že nemohu poprosit svého Otce, a on mi hned pošle víc než dvanáct legií andělů? ⁵⁴Jak by se však naplnila Písma, že se tak musí stát?”

DA – Touha věků 696.4 Židovští vůdci se účastnili pronásledování Ježíše a nezabránila jim v tom ani důstojnost jejich úřadu. Zatčení Krista bylo příliš významné na to, aby jej svěřili svým podřízeným. Lstiví kněží a starší se přidali k chrámové stráží a k zástupu, který se vydal s Jidášem do Getsemane. Přední mužové se připojili k senzacechtivému davu vyzbrojenému nejrůznějším náčiním, jako by šli pronásledovat divou zvěř. (srv. TV 444.1)

DA – Touha věků 697.1 Kristus se obrátil ke kněžím a starším a zkoumavě na ně pohlédl. Na Jeho ostrá slova jistě do smrti nezapomněli. Se vši důstojností jim řekl: Vyšli jste na Mě jako na zloděje a lupiče s meči a holemi. Každý den jsem učil v chrámě. Mohli jste se Mě zmocnit, ale nevztáhli jste na Mě ruce. Noc je pro váš čin příhodnější. **Lukáš 22,53** “Ale toto je vaše hodina a vláda temnoty.” (srv. TV 444.2)

DA – Touha věků 697.2 Když učedníci viděli, že se Ježíš nechal spoutat, zhrozili se. Uráželo je, že nechá sebe i je tak ponižovat. Nedokázali pochopit Jeho postoj a měli Mu za zlé, že se podvolil davu. Byli rozhořčení a zmocnil se jich strach. Petr navrhl, aby zachránili alespoň sami sebe. **Matouš 26,56** “A v té chvíli ho všichni učedníci opustili a utekli.” Kristus však tento útěk předpověděl: **Jan 16,32** “Hle, přichází hodina, a již přišla, kdy budete rozptýleni každý do svých domovů a mne necháte samotného. Ale nejsem sám, neboť Otec je se mnou.” (srv. TV 444.3)

Izaiáš 53:8 Skrze útlak a soud byl vzat, kdo se bude zabývat jeho údělem? [n. v jeho generaci kdo se nad tím zamyslí?] Neboť byl vyťat ze země živých, jeho rána přišla za přestoupení mého lidu.

Jan 18:12-14 ¹²Oddíl, velitel a židovští strážci Ježíše zatkli a spoutali ho. ¹³Přivedli ho nejprve k Annášovi; byl totiž tchánem Kaifáše, který byl toho roku veleknězem. ¹⁴Byl to právě Kaifáš, který poradil Židům, že je prospěšné, aby jeden člověk zemřel za národ.

Jan 18:19-22 ¹⁹Velekněz se Ježíše otázal na jeho učedníky a na jeho učení. ²⁰Ježíš mu odpověděl: "Já jsem mluvil k světu veřejně; učil jsem vždy v synagoze a v chrámě, kde se scházejí všichni Židé, a nic jsem neříkal tajně. ²¹Proč se ptáš mne? Zeptej se těch, kteří slyšeli, co jsem jim pověděl; hle, tito vědí, co jsem řekl." ²²Když to řekl, jeden strážce, který stál poblíž, dal Ježíšovi ránu se slovy: "Takto odpovídáš veleknězi?"

DA – Touha věků 700.2 Kristus mu v klidu odpověděl: **Jan 18,23 (B21)** „Jestli jsem řekl něco špatného, dokaž to. Jestli ne, tak proč mě biješ?“ Nenechal se vyprovokovat a nevyslovil žádná slova odplaty. Jeho klidná odpověď vyvěrala z bezhříšného srdce naplněného trpělivostí a laskavostí. (srv. TV 446.5)

DA – Touha věků 700.3 Kristus týrání a urážení nesl těžce. Lidé, které stvořil a pro které podstupoval nekonečnou oběť, Jej ponižovali všemi možnými způsoby. Trpěl tím více, čím je svou dokonalostí, svatostí a nenávistí k hříchu převyšoval. Utrpení z rukou lidí, kteří se chovali jako běsové, pro Něj bylo nepřetržitou obětí. Protivilo se Mu být obklopen lidmi, které ovládal Satan. Věděl, že v jediném okamžiku může zábleskem své božské moci své kruté trýznitele srazit k zemi. O to těžší bylo tuto zkoušku snášet. (srv. TV 446.6)

DA – Touha věků 700.5 Ještě před založením světa se zavázal, že na sebe vezme hřích lidstva. Pro tento slib a z lásky k Otci bez reptání trpěl surové jednání lidí, které přišel spasit. Součástí Jeho poslání na zemi bylo snášet všechny urážky a křivdy, kterými budou lidé schopni Jej zahrnout. Jediná naděje lidstva spočívala v tom, že se Kristus podvolil všemu, co bylo možné z rukou a srdcí lidí unést. (srv. TV 447.1)

Marek 14:53 Ježíše odvedli k veleknězi a shromáždili se [k němu] všichni velekněží, starší a učitelé Zákona.

DA – Touha věků 704.1 Kaifáš považoval Ježíše za svého soupeře. Dychtivost lidu naslouchat Spasiteli a jeho očividná ochota přijmout Ježíšovo učení vzbudily ve veleknězi trpkou závist. Když se však na vězně podíval, musel obdivovat Jeho vznešenost a důstojnost. Vnitřní hlas ho přesvědčoval, že tento člověk je spřízněný s Bohem. Kaifáš tento hlas však ihned s pohrdáním umlčel. Soudní síní zazněla jeho jízlivá žádost, aby Ježíš předvedl nějaký ze svých zázraků. Ale Spasitel jako by jeho slova a povýšený tón hlasu ani neslyšel. Zjevného rozdílu mezi Ježíšovým vznešeným klidem a Annášovou a Kaifášovou zlomyslnou podrážděností si všiml i zatvrzelý dav a kladl si otázku: Může být tento člověk, ze kterého vyzařuje božství, odsouzen jako zločinec? (srv. TV 448.4)

Marek 14:55-59 ⁵⁵Velekněží a celá velerada hledali proti Ježíšovi svědectví, aby ho odsoudili k smrti, ale nenalezali. ⁵⁶Neboť mnozí proti němu křivě svědčili, ale jejich svědectví nebyla stejná. ⁵⁷Někteří povstali a křivě proti němu svědčili: ⁵⁸“My jsme ho uslyšeli, jak říká: Já zbořím tuto svatyni udělanou rukama a ve třech dnech vybuduji jinou, ne rukama udělanou.” ⁵⁹A ani tak jejich svědectví nebylo shodné.

DA – Touha věků 706.1 Ježíš trpělivě naslouchal rozporuplným svědeckým výpovědím. Na svoji obranu nepronесl jediné slovo. Nakonec byli zmateni i Jeho žalobci, nevěděli kudy kam a rozzuřilo je to. Vyšetřování k ničemu nevedlo, zdálo se, že jejich nástrahy a intriky selžou. Kaifáš byl zoufalý. Zbývalo jediné: přimět Krista k tomu, aby odsoudil sám sebe. Velekněz vstal ze své soudní stoličky, jeho tvář planula hněvem a z jeho hlasu i vystupování vyplývalo, že by Ježíše nejraději usmrtil, kdyby to bylo v jeho pravomoci. Vykřikl: **Matouš 26,62** „*Nic neodpovídáš? Co tito lidé svědčí proti tobě?*“ (srv. TV 449.3)

DA – Touha věků 706.2 Ježíš zachoval klid. **Izajáš 53,7** „*Byl vystaven útlaku, ale pokořil se a neotevřel ústa: jako beránek vedený na porážku a jako ovce před stříhači byl němý, ústa neotevřel.*“ (srv. TV 450.1)

DA – Touha věků 706.3 Nakonec Kaifáš pozvedl pravici směrem k nebi a oslovil Ježíše formou slavnostní přísahy: **Matouš 26,63** „*Zapřísahám tě při živém Bohu, abys nám řekl, zda jsi Mesiáš, Syn Boží!*“ (srv. TV 450.2)

DA – Touha věků 706.4 K této výzvě už Kristus nemohl zůstat němý. Byl čas mlčet, ale také čas mluvit. Ježíš nepromluvil, dokud se Jej velekněz přímo nezeptal. Věděl, že když odpoví, bude to pro Něho znamenat jistou smrt. Otázku Mu položil nejvyšší představitel národa ve jménu Všemohoucího Boha. Kristus by neopomenul projevit náležitou úctu k zákonu. Navíc velekněz zpochybnil Jeho vztah k Otci. Spasitel musí jasně odhalit svůj charakter i své poslání. Již dříve řekl svým učedníkům: **Matouš 10,32** „*Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, se i já přiznám před svým Otcem, který je v nebesích.*“ Nyní tuto lekci zopakoval svým vlastním příkladem. (srv. TV 450.3)

DA – Touha věků 707.1 Všichni bedlivě sledovali Jeho tvář a napjatě poslouchali odpověď: **Matouš 26,64** „*Tys to řekl.*“ Zdálo se, že Jeho bledý obličej ozářilo nebeské světlo, a Ježíš dodal: „*Avšak pravím vám, od nynějška spatříte Syna člověka sedícího po pravici Moci a přicházejícího na nebeských oblacích.*“ (srv. TV 450.4)

DA – Touha věků 707.2 Z Kristova lidského těla na okamžik zazářilo božství. Velekněz se před pronikavým pohledem Spasitele zachvěl. Ježíš jako by četl jeho nejskrytější myšlenky a pronikal až do srdce. Na tento zkoumavý pohled pronásledovaného Božího Syna Kaifáš již nikdy nezapomněl. (srv. TV 450.5)

Marek 14:63-64 ⁶³Velekněz roztrhl svá roucha a říká: „*Nač ještě potřebujeme svědky?*“ ⁶⁴Slyšeli jste rouhání. Jak se vám to jeví?“ Všichni ho odsoudili, že je hoden smrti.

Lukáš 22:63-65 ⁶³Muži, kteří Ježíše hlídali, se mu posmívali a bili ho. ⁶⁴Zahalili mu tvář a ptali se ho: „Prorokuj, kdo tě udeřil?“ ⁶⁵A mnoho jiného mluvili proti němu, urážejíce ho.

TMK – Abych Jež znal 139.2 Nejvyšším důkazem ušlechtilosti křesťana je sebeovládání. Měli bychom napodobovat Ježíšův příklad. **1. Petrův 2:23** „Když mu spílali, neodplácel spíláním, když trpěl, nehrozil, ale předával vše tomu, jenž soudí spravedlivě.“ Náš Vykupitel odpovídal na urážky a posměšky mlčením. Všechny kruté ústrky vražedného davu, který se vyžíval v Jeho ponížení a procesu v soudní síni, z Něj nemohly vyloudit jediný pohled nebo slovo zášti či netrpělivosti. Byl Majestátem nebes a v Jeho čistém srdci nebylo místo pro ducha odplaty, ale pouze pro lítost a lásku.

DA – Touha věků 710.1 Kristova vznešenost a božské chování je doháněly k šílenství. Jeho tichost, nevinnost a majestátní trpělivost v nich probouzely satanskou nenávist. Milosrdenství a právo bylo pošlapáno. Žádný zločinec nikdy nezakusil tak nelidské zacházení, jakému byl vystaven Boží Syn. (srv. TV 452.4)

Lukáš 22:66-71 ⁶⁶A když nastal den, shromáždilo se staršovstvo lidu, velekněží a učitelé Zákona, odvedli ho před svou veleradu ⁶⁷a říkali: „Řekni nám, jsi ty Kristus.“ Řekl jim: „Řeknuli vám to, zajisté neuvěříte. ⁶⁸Zeptámli se, zajisté [mi] neodpovíte. ⁶⁹Od této chvíle však bude "Syn člověka sedět na pravici Moci Boží".“ ⁷⁰Všichni řekli: „Ty tedy jsi Syn Boží?“ On jim řekl: „Vy říkáte, že Já jsem.“ ⁷¹Oni řekli: „Nač ještě potřebujeme svědectví? Vždyť jsme to sami slyšeli z jeho úst.“

DA – Touha věků 714.5 Na Ježíše se snesla další, tentokrát již třetí, vlna urážek a posměchu. Byla ještě horší než ta, kterou Mu připravil nevědomý dav. Vše se odehrávalo v přítomnosti kněží a předních mužů a s jejich souhlasem. V jejich srdcích již nezůstala ani trocha soucitu či lidskosti. Když se jejich tvrzení ukázala jako neopodstatněná a nedařilo se jim Krista umlčet, použili zbraně, jakými se umlčují kacíři již od nepaměti — mučení, násilí a smrt. (srv. TV 455.7)

DA – Touha věků 715.1 Když soudci vynesli nad Ježíšem rozsudek, zmocnila se lidu ďábelská zuřivost. Křik davu připomínal řev divokých šelem. Vrhali se na Ježíše a volali: Je vinen! Zabijte Ho! Nebýt římských vojáků, Ježíš by se ukřižování na Golgotě ani nedožil. Kdyby římské úřady nezasáhly a za použití zbraní dav nezastavily, lidé by Ho před Jeho soudci roztrhali na kusy. (srv. TV 455.8 a TV 456.1)

DA – Touha věků 715.2 I pohané byli pohoršeni tím, jak nelidsky se zachází s člověkem, kterému nebyla prokázána žádná vina. Římané prohlásili, že odsouzením Ježíše Židé zasáhli do jejich pravomoci a že odsoudit člověka k trestu smrti na základě jeho vlastní výpovědi je v rozporu dokonce i s židovským zákonem. Jejich zákrok proces nakrátko pozastavil, ale židovští představitelé již v sobě neměli ani trochu lítosti či studu. (srv. TV 456.2)

DA – Touha věků 715.3 Kněží a přední muži zapomněli na důstojnost svého úřadu a uráželi Božího Syna nejhoršími nadávkami. Vysmívali se Mu kvůli Jeho původu. Prohlásili, že kvůli opovržlivosti prohlásit se za Mesiáše si zaslouží nejpotupnější smrt. Na hanebném týrání Spasitele se podíleli ti nejzvrhlejší lidé. Přehodili Mu přes hlavu staré roucho, bili Jež do tváře a volali: **Matouš 26,68** „Prorokuj nám, Mesiáši, kdo je ten, který tě udeřil?“ Když z Něho roucho sejmuli, jeden z nebohých bídáků Mu plivl do tváře. (srv. TV 456.3)

DA – Touha věků 715.4 Každý urážlivý pohled, slovo i jednání proti jejich milovanému Veliteli Boží andělé věrně zaznamenali. Všichni, kdo se Mu hanebně posmívali, kdo na tichého a pobledlého Krista plivali, budou jednoho dne hledět do Jeho tváře, z níž bude vyzařovat sláva jasnější než slunce. (srv. TV 456.3)

Lukáš 23:1-9 ¹Celé jejich shromáždění povstalo a odvedli jej k Pilátovi. ²Začali ho obviňovat: “Tohoto člověka jsme našli, jak rozvrací náš národ, brání dávat daně císaři a říká, že sám je Mesiáš král.” ³Pilát se ho otázel: “Ty jsi král Židů?” On mu odpověděl: “Ty říkáš.” ⁴Pilát řekl velekněžím a zástupům: “Na tomto člověku nenalézám žádnou vinu.” ⁵Ale oni naléhali a říkali: “Svým učením bouří lid po celém Judsku, začal v Galileji a přišel až sem.”

⁶Jakmile to Pilát uslyšel, otázel se, zda ten člověk je Galilejský. ⁷A když zjistil, že podléhá Herodově pravomoci, poslal ho k Herodovi, protože i on byl v těch dnech v Jeruzalémě. ⁸Když Herodes Ježíše uviděl, velmi se zaradoval; neboť si ho už dlouho přál vidět, protože o něm [mnoho] slyšel, a doufal, že od něho uvidí nějaké znamení. ⁹Kladl mu mnoho otázek, ale on mu na nic neodpověděl.

DA – Touha věků 730.5 Herodova tvář potemněla vztekem. Obrátil se k zástupu a hněvivě odsoudil Ježíše jako podvodníka. Pak Kristu řekl: Nedokážeš-li pravdivost svých tvrzení, vydám Tě vojákům a lidu. Ti Tě snad donutí promluvit. Jsi-li podvodník, smrt z jejich rukou je to, co si zasloužíš; jsi-li Syn Boží, zachraň se tím, že uděláš zázrak. (srv. TV 468.2)

DA – Touha věků 731.1 Tato slova ještě ani nestihla doznít, když se dav jako divoká zvěř vrhl na svou kořist. Vláčeli Ježíše sem a tam. Herodes se k davu připojil a snažil se Božího Syna také ponížit. Kdyby nezasáhli římsští vojáci a nezatlačili rozběsněný dav zpět, Spasitel by byl roztrhán na kusy. (srv. TV 468.3)

DA – Touha věků 731.2 Lukáš 23,11 „Herodes jím se svými vojáky pohrdl, vysmál se mu a oblékl ho do nádherného roucha.“ Římsští vojáci se k tomuto hanobení přidali. Na Spasitele se sesypalo vše, co tito podlí a zkažení vojáci za pomoci Heroda a židovských hodnostářů dokázali podnítit. Přesto s nimi měl doslova a do písmene božskou trpělivost, která ani v této chvíli neselhala. (srv. TV 468.4)

DA – Touha věků 731.3 ... Ve chvíli, kdy Krista obklopili posměvači, cizoložníci a vrazi, měl Herodes dojem, že hledí na Boha na trůnu. (srv. TV 468.5)

DA – Touha věků 731.4 Přestože byl Herodes již zatvrzelý, neodvážil se Kristovo odsouzení potvrdit. Chtěl se zbavit tíhy této hrozné odpovědnosti, a proto poslal Ježíše zpět do římské soudní síně. (srv. TV 468.6)

Lukáš 23:13-17 ¹³Pilát svolal velekněze, vůdce a lid ¹⁴a řekl jim: “Přivedli jste mi tohoto člověka, že podněcuje lid ke vzpouře, a hle, když jsem ho před vámi vyslechl, nenalezl jsem na tomto člověku nic, z čeho jej obviňujete. ¹⁵Ale ani Herodes ne, neboť ho poslal zpět k nám. A hle, neučinil nic, za co by zasluhoval smrt. ¹⁶Jakmile ho tedy potrestám, propustím ho.” ¹⁷[O svátcích jim totiž musel propouštět jednoho vězně.]

Jan 18:33,36-39 ³³Pilát tedy opět vešel do vládního paláce, zavola si Ježíše a řekl mu: “Ty jsi král Židů?” ... ³⁶Ježíš odpověděl: “Mé království není z tohoto světa; kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji strážci by bojovali, abych nebyl vydán Židům; ale mé království není odtud.” ³⁷Pilát mu řekl: “Jsi tedy král?” Ježíš odpověděl: “Ty říkáš, že jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.” ³⁸Pilát mu řekl: “Co je pravda?”

A když to pověděl, vyšel opět k Židům a řekl jim: “Já na něm žádnou vinu nenalézám. ³⁹Je u vás zvykem, že vám o velikonocích propustím jednoho vězně. Chcete tedy, abych vám propustil krále Židů?”

DA – Touha věků 733.2 Dav řval jako divá zvěř: **Lukáš 23,18** „Propust' nám Barabáše!” Stále hlasitěji a hlasitěji volali: „Barabáše! Barabáše!” Pilát si myslel, že jeho otázku nepochopili, a znovu se zeptal: **Marek 15,9** „Chcete, abych vám propustil krále Židů?” Ale oni zase křičeli: **Lukáš 23,18 (B21)** „Pryč s ním! Propust' nám Barabáše!” Potom se jich Pilát zeptal: **Matouš 27,22** „Co tedy mám udělat s Ježíšem, zvaným Kristus?” Rozzuřený dav řval jako posedlý démoni. V davu dokonce byli samotní démoni v lidské podobě, nedala se tedy očekávat žádná jiná odpověď než: **Matouš 27,22** „Ať je ukřižován!” (srv. TV 470.3)

DA – Touha věků 733.3 Pilát to rozrušilo. Nečekal, že to zajde tak daleko. Zdráhal se vydat nevinného člověka té nejpotupnější a nejkrutější smrti, jakou lze způsobit. Když řev utichl, obrátil se k lidu se slovy: **Marek 15,14** „A čeho se vlastně dopustil?” Případ však zašel příliš daleko a pro zdůvodňování nebyl prostor. Lid nežádal důkaz Kristovy nevinu, ale Jeho odsouzení. (srv. TV 471.1)

DA – Touha věků 733.4 Pilát se Ježíše přesto snažil zachránit. **Lukáš 23,22** „Řekl jim potřetí: ‘Co tedy ten člověk udělal zlého? Žádný důvod pro trest smrti jsem u něj nenalezl. Potrestám ho tedy [zbičováním] a propustím.’” Avšak pouhá zmínka o propuštění lid rozzuřila ještě mnohonásobně více. Křičeli: **Lukáš 23,21** „Ukřižuj, ukřižuj ho!” Bouře vyvolaná Pilátovou nerozhodností sílila. (srv. TV 471.2)

Matouš 27:24-30 ²⁴Když Pilát uviděl, že to ničemu neprospívá, ale že pozdvižení je čím dál větší, vzal vodu, umyl si před zástupem ruce a řekl: “Jsem nevinný krví tohoto spravedlivého. Je to vaše věc.” ²⁵A všechen lid na to řekl: “Jeho krev na nás a na naše děti!” ²⁶Pak jim propustil Barabáše. Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován.

²⁷Tehdy vladařovi vojáci vzali Ježíše do vládního paláce a shromáždili k němu celý oddíl vojska. ²⁸Svlékli ho a oblékli mu šarlatový plášť, ²⁹upletli věnec z trní a vložili jej na jeho hlavu a do pravé ruky mu dali rákosovou hůl. Padali před ním na kolena a posmívali se mu: “Buď zdrav, králi Židů!” ³⁰A když ho poplivali, vzali tu hůl a začali ho bít po hlavě.

DA – Touha věků 734.2 Divte se, ó nebesa! Ó země, nevycházej z úžasu! Pohlédněte na utlačovatele a utlačovaného. Rozzuřený dav obklopuje Spasitele světa. Výsměch a urážky se mísí se sprostým rouháním a nadávkami. Bezcitný zástup s opovržením poukazuje na Jeho nízký původ a skromný život. Vysmívají se tomu, že se prohlásil za Božího Syna. Sprostě o Něm vtipkují a zesměšňují Jej. (srv. TV 471.4)

Izajáš 53:7 „Byl vystaven útlaku, ale pokořil se a neotevřel ústa: jako beránek vedený na porážku a jako ovce před střihači byl němý, ústa neotevřel.“

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 481.4 Ježíš byl klidný a laskavý, neztrácel sebeovládání, ani když se ocitl v bouřlivém konfliktu, uprostřed nejzuřivějších projevů odporu.

Izaiáš 50:6 Svá záda nastavuji těm, kdo mě bijí, a své tváře těm, kdo rvou můj vous; tvář neskrývám před potupou a slinou.

DA – Touha věků 734.3 Satan svedl krutý dav k hanobení Spasitele. Chtěl v Kristu vyvolat touhu po pomstě nebo Jej přimět k tomu, aby se vysvobodil výkonem zázraku, a zmařil tak plán spasení. Jediná skvrna v Ježíšově pozemském životě, jediné selhání Jeho lidské přirozenosti v této hrozné zkoušce a Boží Beránek by nebyl dokonalou obětí. Vykoupení lidstva by skončilo neúspěchem. Ale Ježíš, který mohl jediným slovem přivolat na pomoc celý nebeský zástup či nahnat davu zábleskem svého božského majestátu hrůzu a odehnat jej od sebe, se s naprostým klidem podřídil i těm nejhrubším urážkám a projevům krutosti. (srv. TV 471.5)

DA – Touha věků 734.4 Nepřátelé po Kristu žádali, aby své božství dokázal nějakým zázrakem. Měli však před sebou daleko větší důkaz, než jakého se dožadovali. Stejně jako krutost snižovala ty, kdo Krista mučili, pod úroveň člověka až do podobnosti Satana, tak tichost a trpělivost povznášely Ježíše nad úroveň člověka a dokazovaly Jeho spřízněnost s Bohem. Jeho ponížení bylo příslibem Jeho povýšení. Krvavé kapky smrtelného zápasu stékající po zraněných spáncích na tvář a vousy byly zárukou Jeho pomazání **Židům 1,9** „olejem veselí“ jako našeho Velekněze. (srv. TV 471.6)

DA – Touha věků 735.1 Když satan viděl, že Spasitel při všem tom strašném příkoří nevypustil z úst ani jediné reptavé slovo, zuřil. Ačkoliv na sebe Ježíš vzal lidskou přirozenost, podpírala Jej božská statečnost. Ani v nejmenším se neodchýlil od Otcovy vůle. (srv. TV 471.7)

Izaiáš 50:7-9 ⁷Panovník Hospodin mi pomáhá, proto nebudu zahanben; proto jsem nastavil svou tvář jako křemen [tzn. že je nezvratně rozhodnut dát svůj život za mnohé] a vím, že se nebudu stydět. ⁸Blízko je ten, kdo mne ospravedlňuje, kdo se mnou povede při? Povstaňme spolu! Kdo bude mým žalobcem? Ať ke mně přistoupí! ⁹Hle, Panovník Hospodin mi pomáhá, kdo mě chce prohlásit vinným? Hle, ti všichni se obnosí jako oděv, sežere je mol [tzn., že jejich postoj neobstojí a sami propadnou zkáze].

Jan 19:4-5 ⁴Pilát vyšel znovu ven a řekl jim: "Hle, vedu vám ho ven, abyste poznali, že na něm nenalézám žádnou vinu." ⁵Ježíš vyšel ven, měl na sobě trnový věnec a purpurový plášť. Pilát jim řekl: "Hle, člověk!"

DA – Touha věků 735.4 Boží Syn stál před lidmi v zesměšňujícím rouchu s trnovou korunou na hlavě. Na obnažených zádech byly vidět stopy po krutém bití, kdy z velkých otevřených ran stékala krev. Ježíšova zkrvavená tvář svědčila o vyčerpání a nesmírné bolesti. Nikdy však nebyla krásnější než v této chvíli. Výraz Spasitelovy tváře nepřátel zničit nemohli. Vyzařovala z ní ušlechtilost, odevzdanost a laskavý soucit s krutými nepřáteli. Ježíš si nepočínal jako zbabělý slaboch, ale prokázal sílu a důstojnost trpělivosti. Druhý vězeň po Jeho boku byl pravým opakem. Každý rys Barabášovy tváře vypovídal o tom, že je zatvřelý zločinec. Rozdíl mezi nimi nemohl nikomu uniknout. Někteří přihlížející se rozplakali. Při pohledu na Ježíše bylo jejich nitro plné soucitu. Dokonce i kněží a vládcí byli přesvědčeni, že je vším, za co se vydává. (srv. TV 472.2)

DA – Touha věků 735.5 Ne všichni římsí vojáci, kteří obklopovali Krista, byli zatvřelí. Někteří z nich v Jeho tváři upřímně hledali nějaký důkaz o tom, že je zločincem či nebezpečnou osobou.... Hleděli na božského Trpítele s pocity hluboké lítosti.... (srv. TV 472.3)

DA – Touha věků 736.1 Pilát žasl nad Spasitelovou trpělivostí a vytrvalostí. Nepochyboval o tom, že pohled na muže, který se tolik lišil od Barabáše, vzbudí v Židech soucit. Nerozuměl však fanatické nenávisti kněží namířené proti Ježíši, jenž jako Světlo světa osvětlil jejich temnotu a pomýlenost. Podnítily lid k bezmezné zuřivosti a kněží, vůdcové i lid znovu křičeli: "Ukřižuj ho! Ukřižuj ho!" Nakonec Pilátovi s jejich nesmyslnou krutostí došla veškerá trpělivost a zoufale zvolal: **Jan 19,6** „Vezměte ho vy a ukřižujte, neboť já na něm vinu nenalézám.“ (srv. TV 472.4)

Jan 19:7-16 ⁷Židé mu odpověděli: "My máme zákon, a podle toho zákona musí zemřít, protože se vydával za Syna Božího." ⁸Když Pilát uslyšel toto slovo, ulekl se ještě více. ⁹Vešel znovu do vládního paláce a řekl Ježíšovi: "Odkud jsi?" Ježíš mu však nedal žádnou odpověď. ¹⁰Pilát mu tedy řekl: "Nemluvíš se mnou? Nevíš, že mám pravomoc tě propustit, a že mám pravomoc tě ukřižovat?" ¹¹Ježíš [mu] odpověděl: "Neměl bys nade mnou žádnou pravomoc, kdyby ti to nebylo dáno shůry. Proto ten, kdo mě tobě vydal, má větší hřích."

¹²Od té chvíle ho Pilát usiloval propustit. Židé však křičeli: "Propustíšli ho, nejsi přítelem císaře; každý, kdo se vydává za krále, se protíví císaři!" ¹³Když Pilát uslyšel tato slova, vyvedl Ježíše ven a usedl na soudní stolicí na místě zvaném "Kamenná dlažba", hebrejsky "Gabbatha". ¹⁴Byl den přípravy před velikonoce, kolem poledne. I řekl Židům: "Hle, váš král." ¹⁵Oni zvolali: "Pryč, pryč s ním, ukřižuj ho!" Pilát jim řekl: "Vašeho krále mám ukřižovat?" Velekněží odpověděli: "Nemáme krále, jen císaře." ¹⁶Tu jim ho vydal, aby byl ukřižován.

DA – Touha věků 737.6 Židovský národ se tak volbou pohanského panovníka zřekl teokracie. Boha jako svého krále zavrhl. Od této chvíle již Židé neměli žádného Vykupitele. Neměli krále, ale císaře. Tak daleko kněží a učitelé dovedli lid. Byli za to zodpovědní, stejně jako za všechny hrozné následky. Náboženští vůdcové byli příčinou hříchu národa i jeho zkázy. (srv. TV 473.7)

DA – Touha věků 738.1 Pilát pohlédl na Spasitele. Kristus si jako jediný ze všech přítomných zachoval klid a z Jeho tváře vyzařoval pokoj. Zdálo se, jako by se kolem Jeho hlavy rozlévalo tlumené světlo. Pilát si v nitru řekl: On je Bůh. (srv. TV 474.1)

DA – Touha věků 739.1 Při pohledu na ubitého Božího Beránka Židé volali: **Matouš 27,25** „**Jeho krev na nás a na naše děti!**“ Tento strašný výkřik vystoupil až k Božímu trůnu. Soud, který nad sebou vyřkli, byl zapsán v nebi. Jejich prosba byla vyslyšena. Krev Božího Syna se stala trvalou kletbou pro jejich syny i vnuky. (srv. TV 474.6)

DA – Touha věků 739.2 Hrozivě se projevila i při zkáze Jeruzaléma. Děsivé následky tohoto zlořečenství se projevují na židovském národu po mnohá staletí až dodnes. Je jako větev odříznutá od vinného kmene, jako mrtvý, neplodný výhonek, který se sbírá a pálí. Po staletí jsou Židé ve všech zemích světa jako mrtví, mrtví v přestoupeních a hříších! (srv. TV 475.1)

DA – Touha věků 739.3 Toto zvolání se hrozivě naplní v den velkého soudu. Až Kristus opět přijde na tuto zem, neuvidí Jej lidé jako vězně obklopeného chátrou, ale jako nebeského Krále. Kristus přijde ve své slávě, ve slávě svého Otce a ve slávě svatých andělů. Na cestě Jej bude v nekonečné nádheře a slávě provázet desettisíckrát deset tisíc a tisíce tisíců andělů, krásných a vítězných, nadmíru nádherných Božích synů. Potom Kristus usedne na trůn své slávy a shromáždí se před Ním všechny národy. Tehdy Jej uvidí úplně všichni, i ti, kdo Jej probodli. Místo trnové koruny bude mít korunu slávy – korunu v koruně. Místo starého purpurového královského roucha bude mít na sobě zářivě bílý šat, tak bílý, **Marek 9,3** „**jak by jej žádný bělič na zemi nemohl vybělit.**“ Na plášti a na svém boku bude mít napsané jméno: **Zjevení 19,16** „**Král králů a Pán pánů.**“ Budou tam i ti, kdo se Mu posmívali a bili Ho. Kněží a přední mužové znovu uvidí výjevy ze soudní síně. Ukážou se jim všechny podrobnosti, jako by byly napsané ohnivým písmem. Volání těch, kdo kdysi křičeli: **Matouš 27,25** „**Krev jeho na nás a na naše děti!**“ bude vyslyšeno. Tehdy celý svět pozná a pochopí. Tehdy si ubozí a slabí smrtelníci uvědomí, proti komu a čemu bojovali. V děsivé úzkosti a hrůze budou volat na hory a skály: **Zjevení 6,16.17** „¹⁶...**Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem Beránka!** ¹⁷**Neboť přišel veliký den jeho hněvu; kdo bude moci obstát?**“ (srv. TV 475.2-3)

Lukáš 23:26 A když ho odváděli, chytli nějakého Šimona z Kyrény, jdoucího z pole, a vložili na něho kříž, aby ho nesl za Ježíšem.

DA – Touha věků 741.4 Když Ježíš procházel branou Pilátova nádvoří, vložili Mu na zbitá krvácející bedra kříž, který byl původně připraven pro Barabáše. Spolu s Ježíšem měli být popraveni také dva Barabášovi společníci. I na ně byl vložen kříž. Spasitel byl zesláblý a trpěl. V tomto stavu pro Něho bylo břemeno v podobě kříže příliš těžké. Od chvíle, kdy stoloval s učedníky při velikonoční večeři, nejedl ani nepil. V zahradě Getsemane protrpěl smrtelný zápas se satanskými mocnostmi. Zakusil bolest zrady. Viděl, jak Její učedníci opustili a rozprchli se. Byl odveden k Annášovi, potom ke Kaifášovi a k Pilátovi. Od Piláta Její poslali k Herodovi a znovu k Pilátovi. Dopadala na Něho jedna urážka za druhou, vysmívali se Mu, dvakrát Její zbičovali. Celou noc, scénu za scénou, bylo nitro člověka prověřováno až do krajnosti. Kristus neselhal. Promluvil jen proto, aby oslavil Boha. Po celou dobu hanebné frašky, který měla vypadat jako soudní proces, si zachoval důstojnost a nenechal se zlomit. Když Její však podruhé zbičovali a vložili na Něho kříž, lidská přirozenost to již nemohla unést. Zemdlený padl pod tíhou břemena k zemi. (srv. TV 476.4)

DA – Touha věků 742.1 Dav, který Spasitele doprovázel, viděl Jeho slabé a klopýtavé kroky. Nikdo z nich Mu však neprojevil soucit. Když už nemohl těžký kříž dále nést, posmívali se Mu a uráželi Její. Znovu Mu ho vložili na záda a On znovu vysílením padl. Nepřátelé pochopili, že už kříž dál neunes. Dalo jim zabrat najít někoho, kdo by potupné břemeno nesl místo Něho. Nikdo z Židů to totiž být nemohl, protože by se poskrvnil a nemohl slavit Velikonoce. Dokonce ani v davu nenašli nikoho, kdo by se k tomu snížil. (srv. TV 476.5–477.1)

DA – Touha věků 742.2 Cestou potkali Šimona z Kyrény, který šel z pole. Slyšel hrubé urážky, nadávky a stále se opakující posměšné výkřiky: Ustupte z cesty židovskému králi! V údivu nad tím vším se zastavil. A zatímco vyjadřoval svůj soucit, chopili se Její a naložili mu Ježíšův kříž na záda. (srv. TV 477.2)

DA – Touha věků 742.3 Šimon již o Ježíši slyšel. Jeho synové ve Spasitele věřili, ale on sám Jeho učedníkem nebyl. Břemeno kříže bylo pro Šimona požehnáním. Nikdy nepřestal být za tuto příležitost vděčný. Přivedla Její k tomu, že na sebe sám z vlastní vůle vzal Kristův kříž a vždy ochotně snášel jeho tíhu. (srv. TV 477.3)

Lukáš 23:27-28 ²⁷Za ním šlo veliké množství lidu a žen, které se bily v prsa a oplakávaly ho. ²⁸Ježíš se k nim obrátil a řekl: „Dcery jeruzalémské, nade mnou neplačte, spíše plačte nad sebou a nad svými dětmi.“

Lukáš 23:32-33 ³²Byli s ním vedeni k popravě i jiní: dva zločinci. ³³A když přišli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali tam Jeho i ty zločince -- jednoho po pravici a druhého po levici.

DA – Touha věků 744.1 Ježíšova matka šla na Golgotu za svým synem, cestou ji podpíral milovaný učedník Jan.... Viděla, jak Ježíši rozepjali ruce na kříž. Potom přinesli kladiva a hřebíky. Když Mu hroty hřebů prorážely tělo, museli zděšení učedníci Ježíšovu omdlávající matku z místa hrůzy odnést. (srv. TV 478.1)

DA – Touha věků 744.2 Spasitel si na nic nestěžoval. Z Jeho tváře vyzařoval klid a vyrovnanost, z čela Mu však stékaly krůpěje potu. Nikdo se nad Ním neslitoval a nesetřel Mu je, nikdo nepovzbudil Jeho lidské srdce slovy soucitu a neochvějně věrnosti. Když vojáci plnili hrozný úkol, Ježíš se modlil za své nepřátele: **Lukáš 23,34** „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Nemyslel na své vlastní utrpení, ale na hřích a strašný konec svých nepřátel. Neproklínal vojáky, kteří s Ním tak krutě zacházeli. Nesvolával

pomstu na kněze a přední muže, kteří se škodolibě radovali z uskutečnění svého záměru. Kristus je v jejich nevědomosti a vině litoval. Prosil Otce, aby jim odpustil, protože „nevědí, co činí“ (srv. TV 478.2)

DA – Touha věků 744.3 Kdyby byli věděli, že mučí Toho, kdo přišel zachránit hříšné lidstvo před věčným zahynutím, zmocnila by se jich hrůza a výčitky svědomí. Nevědomost je však nezbavuje viny, neboť měli tu přednost poznat Ježíše a přijmout Jej za svého Spasitele. Někteří z nich si svůj hřích přece uvědomili, činili pokání a obrátili se. Jiní byli tak zatvrzelí, že Kristova přímлівná modlitba za ně nemohla být vyslyšena. Nicméně tak jako tak se Boží záměr blížil ke svému naplnění. Ježíš získával právo stát se obhájcem lidí před tváří svého Otce. (srv. TV 478.3)

DA – Touha věků 745.1 Když Kristus prosil za své nepřátele, modlil se za celý svět. Jeho modlitba zahrnovala každého hříšníka, který žil nebo bude žít od začátku světa až do konce času. Vina za ukřižování Božího Syna spočívá na všech lidech. A všem je bezplatně nabízeno odpuštění. Každý, kdo chce, může mít pokoj s Bohem a zdědit věčný život. (srv. TV 478.4)

DA – Touha věků 745.2 Jakmile byl Ježíš přibit na kříž, statní muži jej zdvihli a silou zarazili do připraveného místa. To způsobilo Božímu Synu nepředstavitelné utrpení. (srv. TV 478.5)

Jan 19:19-20 ¹⁹Pilát napsal a upevnil na kříž také nápis, na kterém bylo napsáno: "Ježíš Nazaretský -- král Židů". ²⁰Ten nápis četlo mnoho Židů, protože místo, kde byl Ježíš ukřižován, bylo blízko města; nápis byl napsán hebrejsky, latinsky a řecky.

Matouš 27:39-44 ³⁹Kolemjdoucí ho uráželi, potřásali hlavou ⁴⁰a říkali: "Ty, který boříš svatyni a ve třech dnech ji stavíš, zachraň se, jsili Syn Boží, [a] sestup s kříže!" ⁴¹Podobně se posmívali i velekněží s učiteli Zákona a staršími. Říkali: ⁴²"Jiné zachránil, sám sebe zachránit nemůže. Jeli králem Izraele, ať nyní sestoupí s kříže, a my v něho uvěříme." ⁴³Spolehl se na Boha [Složil naději v Bohu], ať [ho] nyní vysvobodí, stojíli o něho. Vždyť řekl: "Jsem Boží Syn!" ⁴⁴Stejně ho tupili i lupiči [jde spíše o zélóty ("horlivce"), kteří bojovali proti Římanům], kteří byli ukřižováni spolu s ním.

Lukáš 23:39-42 ³⁹Jeden z pověšených zločinců ho urážel slovy: „Což ty nejsi Kristus? Zachraň sám sebe i nás!“ ⁴⁰Ale druhý ho napomínal: „To se ani Boha nebojíš? Vždyť jsi stejně odsouzený.“ ⁴¹A my spravedlivě, neboť dostáváme, co si zasluhujeme za své skutky, ale tento nic zlého neudělal.“ ⁴²A říkal: „Ježíši, vzpomeň si na mne, až přijdeš do svého království.“ [var.: A říkal Ježíšovi: „Vzpomeň si na mne, Pane, až přijdeš ve své královské moci.“]

DA – Touha věků 749.3 Jeden záblesk útěchy pocítil ve svém smrtelném utrpení na kříži i Ježíš. Byla jím modlitba kajícího se lotra. Oba muži, kteří byli ukřižováni spolu s Ježíšem, se na Něj zpočátku obořili a jeden z nich se pod vlivem utrpení stal jen ještě zoufalejším a vzdorovitějším. Ne tak jeho kumpán. Ten nebyl zatvrzelým kriminálníkem. Svedla jej špatná společnost a ve skutečnosti se provinil méně než mnozí z těch, kdo stáli pod křížem a Spasiteli se vysmívali. Již předtím Ježíše vídal, naslouchal Jeho slovům a byl usvědčen Jeho učením. Kněží a přední muži jej však od přijetí Krista odradili. Snažil se své usvědčení potlačit, a proto se vrhal stále hlouběji a hlouběji do víru hříchu, až byl zatčen, souzen jako zločinec a nakonec odsouzen k trestu smrti ukřižováním. Byl s Ježíšem v soudní síni a provázel Jej i na cestě k popravišti. Slyšel, jak Pilát prohlásil: **Jan 19,6** „**Já na něm vinu nenalézám.**“ Všiml si Jeho božského chování i toho, jak Ježíš plný soucitu odpustil těm, kteří Ho mučili. Z kříže viděl mnohé významné náboženské vůdce, jak krouť hlavou a posmívají se Kristu. Slyšel nadávky, které potom opakoval i druhý spoluviník: **Lukáš 23,39** „**Což ty nejsi Kristus? Zachraň sám sebe i nás!**“ Slyšel však i to, jak mnozí kolemjdoucí Ježíše obhajují, opakují Jeho výroky a vyprávějí o Jeho činech. Znovu se jej zmocnilo přesvědčení, že Ježíš je Kristus. Obrátil se ke svému společníkovi: **Lukáš 23,40** „**To se ani Boha nebojíš? Vždyť jsi stejně odsouzený.**“ Umírající zločinci se už lidí bát nemusí. Avšak jednoho z nich tížilo přesvědčení, že je Bůh, kterého by se měl bát, a že je i budoucnost, o níž je důvod se strachovat. Nyní se jeho hříchem poznamenaný život blížil ke konci. Sténavým hlasem dodal: **Lukáš 23,41** „**A my spravedlivě, neboť dostáváme, co si zasluhujeme za své skutky, ale tento nic zlého neudělal.**“ (srv. TV 481.2)

DA – Touha věků 750.1 Už se na nic neptal. Nepochyboval a nic nenamítal. Po vynesení rozsudku ztratil naději a zmocnilo se jej zoufalství. Nyní se objevily zvláštní, láskyplné myšlenky. Vzpomněl si na vše, co o Ježíši slyšel, na to, jak Spasitel uzdravoval nemocné a odpouštěl hříchy. Vyslechl svědectví lidí, kteří v Ježíše uvěřili a s pláčem šli za Ním na popraviště. Viděl nápis nad Kristovou hlavou. Všiml si, že někteří kolemjdoucí četli napsaná slova se zármutkem, jiní s výsměchem a pohrdáním. Duch svatý osvětlil jeho mysl a postupně pospojoval jednotlivé články řetězce důkazů dohromady. Nakonec zločinec poznal ve zmučeném, ukřižovaném a vysmívaném Ježíši Božího Beránka, který snímá hřích světa. V jeho hlase se mísila naděje i úzkost. Zcela bezmocný umírající hříšník se obrátil k umírajícímu Spasiteli a zvolal: **Lukáš 23,42** „**Ježíši, vzpomeň si na mne, až přijdeš do svého království.**“ (srv. TV 481.3)

DA – Touha věků 750.2 Odpověď dostal okamžitě. Tichým a melodickým tónem, slovy plnými lásky, soucitu a moci mu Kristus odpověděl: **Lukáš 23,43** „**Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.**“ (srv. TV 482.1)

DA – Touha věků 750.3 Celé dlouhé hodiny smrtelného zápasu doléhaly k Ježíšovu sluchu jen samé nadávky a výsměch. Dokonce i na kříži musel poslouchat jízlivé urážky a proklínání. S touhou čekal, zda nezaslechne nějaký projev víry od svých učedníků. Ozvala se však jen slova plná zklamání: **Lukáš 24,21** „**My jsme však doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael.**“ Jak moc Ježíše potěšil projev víry a lásky z úst umírajícího zločince. Přední muži Izraele Jej odmítli, dokonce i učedníci ovládly pochybnosti o Jeho božství, a ubohý lotr na prahu smrti činil pokání a nazval Ježíše Pánem. Mnozí Ho tak rádi

oslovovali v době, kdy konal zázraky, a potom když vstal z mrtvých. Když však umíral na kříži, nikdo, kromě lotra zachráněného v poslední chvíli, se k Němu nehlásil. (srv. TV 482.2)

DA – Touha věků 751.1 Lidé, kteří stáli pod křížem, zaslechli, jak umírající zločinec nazval Ježíše Pánem. Hlas člověka činícího pokání upoutal jejich pozornost. I vojáci, kteří se pod křížem dohadovali a losovali o Kristův oděv, zbystřili sluch. Přestali se přít. Se zatajeným dechem hleděli na umírajícího Krista a čekali na odpověď. (srv. TV 482.3)

DA – Touha věků 751.2 Když Ježíš vyřkl své zaslíbení, proniklo ponurým mrakem, který jako by zahaloval kříž, jasné a zářivé světlo. Zločinec litoval svých hříchů, byl přijat Bohem a jeho srdce naplnil pokoj. Kristus byl oslaven ve svém ponížení. Ten, který se všem okolo zdál být poražen, byl Vítězem. Byl uznán jako Ten, kdo na sebe vzal lidské hříchy. Lidé se mohou zmocnit Jeho těla. Mohou Mu rozdrásat spánky trnovou korunou. Mohou z Něho strhnout roucho a hádat se o ně. Nemohou však Ježíše připravit o moc odpouštět hříchy. Svou smrtí potvrzuje své božství a svědčí o Otcově slávě. Vždy je ochoten vyslyšet a zachránit. Jeho královskou pravomocí je zachránit všechny, kdo skrze Něj přicházejí k Bohu. (srv. TV 482.4)

DA – Touha věků 751.3 „Amen, pravím ti dnes, budeš se mnou v ráji.“ Kristus neslibil lotrovi, že s ním bude v ráji ještě týž den. Ani On sám ten den do ráje nešel. Odpočíval v hrobě a ráno po vzkříšení řekl: **Jan 20,17** „*Nedotýkej se mne, neboť jsem ještě nevystoupil ke [svému] Otci.*“ Zaslíbení však vyslovil v den ukřižování, ve chvíli zdánlivé porážky a beznaděje. „Dnes“, tedy v den potupné smrti na kříži, Kristus ujišťuje ubohého hříšníka: „Budeš se mnou v ráji.“ (srv. TV 482.5)

DA – Touha věků 751.4 Na příkaz kněží a předních mužů ukřižovali zločince **Jan 19,18** „*dva po obou stranách; Ježíše uprostřed.*“ Ježíšovo místo mezi oběma zločinci mělo zdůraznit, že On je zločincem největším. Naplnilo se tak Písmo: **Izajáš 53,12** „*Byl započten mezi přestupníky.*“ Kněží však význam svého činu nechápali. Tak jako byl Kristus ukřižován „uprostřed“ zločinců, stál Jeho kříž „uprostřed“ hříšného světa. Odpustil lotrovi, který činil pokání, a Jeho slova rozžehla světlo, jež pronikne i do nejvzdálenějších končin země. (srv. TV 482.6)

Žalm 69:20-22 ²⁰Ty víš, jak mě tupí, haní a ostouzejí; máš před sebou všechny mé nepřátele. ²¹Potupa mi láme srdce, jsem ochromen. Doufal jsem v soucit, leč nebylo ho, v utěšitele, avšak nenašel jsem je. ²²Do jídla mi dali žluč a na žízeň mě napájeli octem.

DA – Touha věků 746.2 Podle tehdejších zvyklostí bylo dovoleno podat ukřižovaným nápoj otupující smysly a tlumící pocit bolesti. Nabídli jej i Ježíši. Když však Spasitel ochutnal, odmítl jej. Nechtěl pozřít nic, co by Mu zatemnilo mysl. Jeho víra se musí pevně držet Boha. Jedině v tom byla Jeho síla. Otupení smyslů by poskytlo Satanovi výhodu. (srv. TV 480.4)

DA – Touha věků 752.2 Když Ježíš hleděl na zástup lidí pod křížem, upoutala Jej jedna postava. Byla to Jeho matka, kterou podpíral učedník Jan. Nemohla se od svého Syna odloučit. Jan věděl, že konec se již přiblížil, a přivedl ji opět ke kříži. Kristus na svou matku v hodině smrti nezapomněl. Podíval se na její ztrápenou tvář, na Jana a řekl: **Jan 19,26.27** „Ženo, hle, tvůj syn.“ Potom se obrátil k Janovi: „Hle, tvá matka“ Jan Kristova slova pochopil a svěřenou zodpovědnost přijal. Vzal Marii k sobě a příkladně se o ni staral. Spasitelova láska a soucit neznaly mezí, i ve chvíli nezměrné tělesné a duševní bolesti starostlivě pamatoval na svoji matku. Neměl žádné peníze, aby ji mohl zabezpečit. Věděl však, že Jan má vetkanou Jeho povahu v srdci, a proto mu matku svěřil jako vzácný odkaz. Zajistil jí tak to nejnutnější, lásku a soucit člověka, který ji miloval proto, že ona milovala Ježíše. Jan přijal péči o Marii jako svatou povinnost a dostalo se mu velkého požehnání. Stále mu připomínala jeho milovaného Mistra. (srv. TV 483.2-4)

DA – Touha věků 752.4 Pán slávy tedy umíral jako výkupné za spasení lidstva. Jak se vzdával svého života, žádná vítězná radost Jej nepodporovala. Všechno bylo ponuré a temné. Kristus se však hrozné smrti neděsil, trpělivě snášel bolest a potupu kříže. Trpěl nejvíce ze všech. Znal zlobnost hříchu a věděl, že člověk si hřích tak oblíbil, že už si ani neuvědomuje jeho ohavnost. To Mu působilo největší muka. Viděl, jak hluboce je hřích v lidském srdci zakořeněn a jak málo lidí bude ochotno se vymanit z jeho moci. Uvědomoval si, že bez Boží pomoci musí lidstvo zahynout, a viděl také zástupy, které skutečně zahynou, přestože pomoc bude na dosah ruky. (srv. TV 483.7)

DA – Touha věků 753.1 Na Krista jako náhradníka za nás a naši jistotu byly vloženy nepravosti nás všech. Byl považován za přestupníka, aby nás vykoupil z odsouzení zákona. Doléhala na Něho tíha viny každého Adamova potomka. Boží hněv namířený proti hříchu, hrozivý projev Jeho nelibosti kvůli nepravosti, naplňoval Ježíšovo nitro hrůzou. Kristus celý svůj život zvěstoval padlému lidstvu radostnou zvěst o Otcově milosrdenství a odpouštějící lásce. Ústřední téma spasení hlásal i těm největším hříšníkům. Avšak nyní pod strašlivou tíhou viny, kterou nese, najednou nevidí Otcovu smířlivou tvář. Úzkost, která svírala Spasitelovo srdce, když se od Něho ve chvíli smrtelného zápasu odvrátila Boží tvář, člověk nebude moci nikdy plně pochopit. Působila Mu takové utrpení, že fyzickou bolest téměř nevnímal. (srv. TV 483.8)

DA – Touha věků 753.2 Satan svými krutými pokušeními Ježíšovo srdce úplně rozdrásal. Spasitel neviděl za hranice hrobu. Naděje Mu nedávala jistotu vítězství nad smrtí ani nezaručovala, že Otec Jeho obět přijme. Kristus se bál, že hřích se Bohu natolik protíví, že jejich odloučení bude věčné. Pociťoval úzkost, která se zmocní hříšných lidí, až se za ně milost přestane přimlouvát. Vědomí hříchu, který obracel Otcův hněv proti Němu jako náhradníkovi za člověka, bylo tím, co ztěžovalo Kristu Jeho úděl a činilo kalich natolik hořkým, až Mu nakonec puklo srdce. (srv. TV 484.1)

DA – Touha věků 753.3 Andělé se zděšením sledovali Spasitelův zoufalý zápas. Nebeské zástupy si před strašlivým pohledem zakrývaly tvář. Neživá příroda vyjadřovala soucit s ponižovaným umírajícím

Stvořitelem. Slunce odmítalo na tak děsivý výjev svítit. Jeho zářivé polední paprsky jako by náhle vyhasly. Kříž zahalila naprostá tma, jako by se na zem snesl smuteční závoj. **Lukáš 23,44** „**Nastala tma po celé zemi až do deváté hodiny [třetí hodiny po poledni].**“ Nejednalo se o zatmění ani jiný přírodní úkaz. Všude zavládla tma jako o půlnoci, nesvítil ani měsíc ani hvězdy. Bylo to zázračné Boží svědectví, které mělo utvrdit víru dalších generací. (srv. TV 484.2)

DA – Touha věků 753.4 V husté tmě se skrývala Boží přítomnost. Ze tmy si Hospodin udělal příbytek a skryl svou slávu před lidským zrakem. Spolu se svými svatými anděly byl u kříže. Otec stál při Synovi. Jeho přítomnost však nebyla zjevná. Kdyby Jeho sláva zazářila z temného mračna, všichni přítomní by zahynuli. Otcova přítomnost neměla Krista utěšovat ani v této strašlivé hodině. Spasitel šlapal v kádi vinného lisu sám a nikdo z národů s ním nebyl (viz Izajáš 63,3). (srv. TV 484.3)

DA – Touha věků 754.1 Hustou tmou Bůh přikryl poslední lidská muka svého Syna. Všichni, kdo viděli, jak Kristus trpí, byli přesvědčeni o Jeho božství. Jeho tvář se jim navždy vryla do paměti. Tak jako Kainova tvář svědčila o vině vraha, odrážela Kristova tvář nevinnost, upřímnost a dobrotu, tedy Boží obraz. Ježíšovi žalobci však na toto nebeské znamení nedbali. Dav se Kristu vysmíval a celé dlouhé hodiny sledoval Jeho utrpení. Potom Jej Bůh milostivě zahalil. (srv. TV 484.4)

DA – Touha věků 754.2 Na Golgotě zavládlo hrobové ticho. Zástupu, který se shromáždil pod křížem, se zmocnila nepopsatelná hrůza. Nedořečené nadávky a urážky jako by lidem ztuhly na rtech. Všichni padli na zem. Chvillemi šlehal z temného mraku oslnivé blesky a ozařovaly kříž i ukřižovaného Vykupitele. Kněží, přední muži, zákoníci, ti, kdo Krista ukřižovali, i dav si mysleli, že nadešla hodina odplaty. Potom někteří šeptali, že teď Kristus sestoupí z kříže. Jiní se pokoušeli vrátit do města, bili se v prsa a plakali strachy. (srv. TV 484.5)

Matouš 27:46 Kolem deváté hodiny zvolal Ježíš silným hlasem: „Eli, Eli, lema sabachthani?“ To jest: „Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?“

DA – Touha věků 754.3 V devět hodin se začalo vyjasňovat, ale Spasitele stále ještě zahalovala tma. Temnota byla symbolem smrtelného utrpení a hrůzy, která svírala Spasitelovo srdce. Tmu kolem kříže nebylo možné lidským zrakem prohlédnout, tím spíše nemohl nikdo proniknout hlubokou temnotou, která se zmocňovala Kristova trpícího nitra. Zuřivé blesky jako by mířily přímo na Ukřižovaného. Ježíš **Marek 15,34** „zvolal silným hlasem: „Eloi, Eloi, lema sabachthani?“... „Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?““ Když Spasitele zahalila tma, mnoho lidí říkalo: To je pomsta nebes. Dopadá na Něho Boží hněv, protože se vydával za Božího Syna. Mnozí z těch, kdo v Něho uvěřili, slyšeli Jeho zoufalé volání. Ztratili poslední naději. Pokud Bůh opustil Ježíše, v co mohou doufat Jeho následovníci? (srv. TV 485.1)

DA – Touha věků 754.4 Jakmile přestala Krista sužovat niterná temnota, ozvalo se opět tělesné utrpení a Ježíš zvolal: **Jan 19,28** „Žízním.“ Jeden římský voják se při pohledu na Jeho vyschlé rozpraskané rty slitoval, vzal houbu na yzopové tyči, namočil ji v octu a podal Mu ji. Kněží se však Jeho utrpení vysmívali. Když se na zem snesla tma, zmocnila se jich hrůza. Po chvíli se vzpamatovali a začali se zase bát, že by jim Ježíš mohl stále ještě nějak uniknout. (srv. TV 485.2)

DA – Touha věků 755.1 Neposkrvněný a neviný Boží Syn visel na kříži, tělo měl samou ránu, ruce, kterými lidem tak často žehnal, přibité na dřevěných trámech. I nohy, jež Ho neúnavně nosily ve službě lásky, byly probodnuty hřeby. Hlavu měl rozdrásanou od trnové koruny a Jeho chvějící se rty jako by chtěly křičet bolestí. Všechny známky Jeho utrpení — kapky krve stékající po hlavě, rukou, nohou; tělo zmučené smrtelným zápasem; nepopsatelná úzkost, která svírala Jeho nitro, když před Ním Otec skryl svou tvář — dodnes oslovují každého člověka. To pro tebe Boží Syn ochotně nesl břemeno viny, pro tebe vítězil nad smrtí a otevřel ti brány ráje. Kristus, který utišil rozbouřené vlny a krácel po zpěných vodách jezera; Kristus, před nímž se třáslí ďáblové a ustupovaly nemoci; Kristus, který slepým vracel zrak a mrtvým život — z lásky k tobě dobrovolně zemřel jako oběť na kříži. Kristus, který snímá hříchy světa, snášel hněv Boží spravedlnosti a pro tvé spasení se sám stal hříchem. (srv. TV 485.3)

DA – Touha věků 756.1 Lidé pod křížem tiše čekali, až tento strašlivý výjev skončí. Slunce již opět začalo svítit, ale kříž byl stále zahalen tmou. Kněží a přední muži hleděli na Jeruzalém. Temný mrak zakryl město i judské pláň. Paprsky Slunce spravedlnosti, Světla světa, přestávaly svítit na kdysi oblíbené město. K Jeruzalému nyní mířily ohnivé blesky Božího hněvu. (srv. TV 485.4)

DA – Touha věků 756.2 Tma náhle ustoupila a Ježíš mocně zvolal: **Jan 19,30** „Dokonáno jest.“ **Lukáš 23,46** „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ Jeho hlas zněl jako zvuk polnice a zdálo se, že musí proniknout ke všemu stvoření. Kříž osvítilo zvláštní světlo a Spasitelova tvář zářila slávou jako slunce. Potom sklonil hlavu na prsa a zemřel. (srv. TV 485.5)

Matouš 27:51-54 ⁵¹A hle, opona svatyně se roztrhla ve dví odshora až dolů a země se zatřásla a skály se roztrhly ⁵²a hroby se otevřely a mnohá těla zesnulých svatých byla vzkříšena; ⁵³když vyšli z hrobů po jeho vzkříšení, vstoupili do svatého města a ukázali se mnohým. ⁵⁴Když setník a ti, kdo s ním střežili Ježíše, uviděli zemětřesení a to, co se stalo, velmi se ulekli a řekli: „Opravdu to byl Boží Syn!“

DA – Touha věků 756.3 Kristus ve strašné tmě, zdánlivě Bohem opuštěný, vypil kalich lidské bídy až do dna. V hodinách hrůzy se spoléhal na všechny dosavadní důkazy Otcovy přízně. Znal Otcovu povahu, chápal Jeho spravedlnost, milosrdenství i nekonečnou lásku. Vždy Jej rád poslouchal a i nyní se Mu s

vírou odevzdal. Pokorně se svěřil Bohu a strach ze ztráty Otcovy přízně pominul. Kristus zvítězil vírou. (srv. TV 486.1)

DA – Touha věků 756.4 Nikdy předtím země nic podobného nezažila. Ohromený zástup hleděl na Spasitele se zatajeným dechem. Na zem se znovu snesla tma a ozvalo se hřmění. Začalo silné zemětřesení. Lidé se potáceli a padali jeden na druhého. Všude nastal zmatek a zavládlo zděšení. Okolní hory praskaly a skály se s rachotem řítily do údolí. Hroby se otevíraly a vydávaly své mrtvé. Celé stvoření jako by se otřásalo v základech. Kněží, přední muži, vojáci, popravčí i lid oněměli hrůzou a padli na zem. (srv. TV 486.2)

DA – Touha věků 756.5 Když Kristus zvolal: „Dokonáno jest,“ vykonávali kněží v chrámu večerní obětní obřad. Právě přinesli beránka, který představoval Krista, aby byl zabit. Kněz v nádherném slavnostním rouchu stál s nožem v pozdvížené ruce tak jako Abraham, když se chystal zabít svého syna. Lidé jej s napětím sledovali. Zem se však chvěla a třásla. Blížil se sám Pán. Neviditelná ruka zcela slyšitelně roztrhla vnitřní chrámovou oponu shora dolů a odhalila zástupu místo, kde dříve přebývala Boží přítomnost. Bůh tam nad slitovnicí zjevoval svou slávu. Oponu, která oddělovala toto místo od ostatních částí chrámu, směl odhrnout jen velekněz. Vstupoval tam jednou za rok, aby vykonal obřad smíření za hříchy lidu. Opona se nyní roztrhla na dva kusy. Nejsvětější místo v pozemském svatostánku přestalo být posvátné. (srv. TV 486.3-4)

DA – Touha věků 757.1 Všem se zmocnila hrůza a zmatek. Kněz chtěl zabít oběť, ale nůž mu vypadl z třesoucí se ruky a beránek utekl. Ve smrti Božího Syna se předobraz setkal se skutečností. Byla přinesena ta největší Oběť. Svatyně svatých byla otevřena. Pro každého je nyní připravena nová cesta života. Hříšné a zarmoucené lidstvo už nemusí čekat na příchod velekněze. Nyní bude sám Spasitel sloužit jako kněz a obhájce v nebesích. Shromáždění lidé jako by slyšeli skutečný hlas: Právě skončily všechny oběti za hřích. Boží Syn přišel podle svého slova: **Židům 10,7 (B21)** „Zde jsem, Bože, jako je o mně v knize napsáno, přicházím konat vůli tvou.“ **Židům 9,12** „Vešel ... skrze svou vlastní krev jednou provždy do svatyně, když získal věčné vykoupení.“ (srv. TV 486.5)

Izaiáš 42:1,4 (B21) ¹Hle, můj služebník, jehož podpořím, můj vyvolený, jehož jsem si oblíbil! Na něj svého Ducha položím, aby šel národům právo vyhlásit.... ⁴Nevzdá se a nepoleví, dokud nenastolí právo na zemi...

DA – Touha věků 330.3 Kristus žil v naprostém souladu s Bohem a v Jeho srdci vládl dokonalý pokoj. Chvála v Něm nikdy nevzbuzovala pýchu a kritika či zklamání Ho nezmalomyslněly. Ani když musel čelit tomu největšímu protivenství a snášet nejkrutější zacházení, neztrácel odvalu. (srv. TV 210.1)

ST – časopis Znamení doby, 16. června 1898, odst. 5 Chtěl naplnit své poslání a neustále si říkal: „Nezklam a nenechám se odradit.“

AA – Skutky apoštolů 23.1 Měl radost z toho, že pro své následovníky může učinit a učiní více, než zaslíbil; že od Něj bude proudit láska a slitování, která očistí chrám nitra a promění jejich charakter k Jeho obrazu; že Jeho pravda vyzbrojená mocí Ducha bude dobývat svět a nakonec zvítězí. (srv. PNL 16.1)

DA – Touha věků 410.1 Ještě předtím, než na sebe vzal lidskou podobu, znal dlouhou cestu, kterou bude muset ujít, aby zachránil ztracené. Dříve než v nebi odložil svoji korunu, královské roucho a než sestoupil z trůnu a své božství oblékl do lidství, věděl o každé ráně, která zasáhne Jeho srdce, o každé urážce, která dopadne na Jeho hlavu, i o každé bolesti, kterou bude muset snášet. Znal celou svou životní pouť od jeslí až po Golgotu. Věděl, jakým utrpením bude muset projít. Přesto řekl: **Žalm 40,8.9** „⁸Hle, přicházím. Ve svitku knihy je o mně psáno. ⁹Oblíbil jsem si dělat to, co je ti milé, můj Bože. Tvůj zákon je v mém nitru.“ (srv. TV 262.1)

DA – Touha věků 410.2 Ježíš měl před sebou neustále cíl svého poslání. V životě plném práce a odříkání Jej povzbuzovala vyhlídka na to, že Jeho úsilí nebude marné. Obětuje svůj život za život lidí, a tím přivede svět zpět k věrnosti Bohu. Bude však muset projít křtem krve, dolehne na Něho nepopsatelné utrpení a všechny hříchy světa obtíží Jeho nevinné nitro. Kvůli radosti, která Mu byla předložena, si Kristus zvolil kříž a nedbal na potupu. (srv. TV 262.2)

PK – Proroci a králové 701.1 Hříchem přinášené útrapy byly vylity do lůna Bezhíšného; avšak tím, že snášel odpor hříšníků vůči sobě, platil Kristus dluh za hříšného člověka a lámal pouta otroctví, jež lidstvo věznila. Každá úzkost a bolest, každá urážka přispívala k vykoupení lidstva. (srv. PK 460.5)

PK – Proroci a králové 701.2 Kdyby byl satan Krista přiměl, aby podlehl bytí jedinému pokušení, kdyby Ho byl mohl přivést k tomu, aby jediným činem nebo i jen myšlenkou poskrvnil svou dokonalou čistotu, kníže temnoty by nad Ručitelem člověka zvítězil a býval by pro sebe získal celé lidstvo. Satan sice mohl rozrušovat, nemohl však poskrvnit. Mohl způsobit smrtelnou úzkost, nemohl však znečistit hříchem. Učinil z Kristova života jednu dlouhou etapu bojů a zkoušek, avšak s každým dalším útokem ztrácel nad lidstvem svou moc. (srv. PK 460.6)

PK – Proroci a králové 701.3 Na poušti, kde byl pokoušen, v zahradě Getsemanské a na kříži se náš Spasitel utkal s knížetem temnoty. Jeho rány se staly trofejemi Jeho vítězství ve prospěch lidstva. Když Kristus visel ve smrtelné úzkosti na kříži, zatímco zlí duchové se radovali a zlí lidé se Mu vysmívali, tehdy Mu satan vskutku rozdrtil patu. Avšak právě to rozdrtilo hlavu hadovi. Svou smrtí zahladil Kristus **Židům 2,14** „toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Ďábla.“ Kristova smrt zpečetila osud vůdce odboje a navždy zajistila plán spasení. Ve smrti zvítězil Kristus nad mocí smrti; když vstal z mrtvých, otevřel brány hrobu pro všechny své následovníky. (srv. PK 461.1)

DA – Touha věků 490.4 Od této chvíle měli Kristovi následovníci považovat satana za poraženého nepřítele. Ježíš pro ně na kříži vydobyl vítězství a chtěl, aby jej přijali za své. (srv. TV 314.3)

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1131.3 Kdyby Satan svedl Krista k hříchu být jen v tom nejmenším, rozdrtil by tím Spasiteli hlavu. Takto však zasáhl pouze Jeho patu. Kdyby zasáhl Kristovu hlavu, lidstvo by ztratilo veškerou naději. Boží hněv by dolehl na Krista stejně, jako na Adama. Kristus i církev by neměli žádnou naději.

3BC – Biblický komentář, 3. svazek 1166.3 Kristova smrt je přesvědčivým a věčným důkazem toho, že Boží zákon je stejně tak neměnný, jako Jeho trůn. Utrpení v zahradě Getsemane, urážky, výsměch a příkoří, které se snášely na milovaného Božího Syna, hrůza a potupa ukřižování, to vše poskytuje dostatečný a působivý důkaz o tom, že když Boží spravedlnost trestá, činí své dílo důkladně. Skutečnost, že neušetřil svého vlastního Syna, Ručitele lidstva, představuje důkaz, který bude po celou věčnost stát před svatými i hříšníky, před celým Božím vesmírem. Bude svědčit o tom, že Bůh neomluví nikoho, kdo porušuje Jeho zákon. Každé sebenepatrnější přestoupení Božího zákona je zapsáno na účet přestupníka, a až Bůh vezme do ruky meč spravedlnosti, vykoná na přestupnících, kteří nečinili pokání, stejné dílo, které vykoná na božském Trpiteli. Spravedlnosti bude učiněno zadost, protože Boží nenávist vůči hříchu je silná a nepřekonatelná (Rukopis 58, 1897).

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 214.2 Odloučení, které mezi Bohem a člověkem způsobuje hřích, plně pochopil a silně pocítil nevinný, trpící Muž z Golgoty. Utlačovaly Ho síly temnoty. Nebyl tu ani jediný paprsek světla, který by Mu prosvětlnil budoucnost. A bojoval s mocí satana, který prohlašoval, že má Krista ve své moci, že je silnější než Boží Syn, že Otec se svého Syna zřekl a že už není v Boží přízni o nic víc než on sám. Kdyby byl skutečně stále ještě v Boží přízni, proč by musel zemřít? Bůh Ho mohl před smrtí zachránit.

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 214.3 Kristus se ani v nejmenším nepodvolil krutému nepříteli, ani když prožíval ta nejhorší muka. Božího Syna obklopovaly legie zlých andělů, svatí andělé však dostali příkaz do konfliktu s provokujícím a posmívajícím se nepřítelem nevstupovat. Nebeští andělé neměli dovoleno posloužit trpícímu nitru Božího Syna. V této strašné hodině temnoty, kdy byla tvář Jeho Otce skryta, kdy Ho obklopovaly legie zlých andělů a kdy na Něk spočívaly hříchy světa, se z Jeho rtů vydrala slova: **Matouš 27:46** „Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?“

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 215.1 Smrt mučedníků se nedá srovnat s utrpením, které podstoupil Boží Syn.

Jan 19:30 [Dokonáno jest.](#)

Lukáš 23:46 [Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.](#)

DA – Touha věků 758.1 Kristus nepodlehli smrti, dokud nedokončil dílo, které přišel vykonat. Posledním dechem zvolal: **Jan 19,30** „[Dokonáno jest.](#)“ Boj byl úspěšně dobojován. Kristus zvítězil svou pravicí, svou svatou paží (viz Žalm 98,1). Jako vítěz vztyčil svůj prapor na věčných výšinách. Andělé měli nevýslovnou radost. Celé nebe jásalo nad Spasitelovým vítězstvím. Satan byl poražen a uvědomil si, že přišel o své panství. (srv. TV 487.1)

DA – Touha věků 758.2 Pro anděly a nepadlé světy mělo zvolání „Dokonáno jest“ hluboký význam. I pro nás to dodnes znamená, že velké dílo vykoupení bylo dokončeno. Spolu s nebeskými bytostmi můžeme mít podíl na plodech Kristova vítězství. (srv. TV 487.2)

DA – Touha věků 758.3 Až do Kristovy smrti nebyl ani andělům a nepadlým světům plně odhalen satanův charakter. Největší nepřítel se tak přetvařoval, že jeho skutečné úmysly nepochopily ani svaté bytosti. Nerozuměly podstatě jeho vzpoury. (srv. TV 487.3)

DA – Touha věků 759.2 Bůh si přál, aby věčným základem všeho byla důvěra. Nebeská rada rozhodla poskytnout satanovi čas, aby se ukázalo, k čemu povedou zásady, na nichž je založena jeho vláda. Satan totiž tvrdil, že jeho způsoby jsou lepší než Boží. Dostal tedy pro své působení stanovený čas, aby celý vesmír poznal, co jeho vláda přinese. (srv. TV 487.6)

DA – Touha věků 759.3 Satan svedl lidi k hříchu a Bůh začal uskutečňovat plán spasení. Čtyři tisíce let usiloval Kristus o povznesení člověka, zatímco satan se snažil lidi ponížit a zničit. To vše se odehrávalo před zraky celého vesmíru. TV 487.7

DA – Touha věků 759.4 Když Ježíš přišel na svět, satan proti Němu obrátil všechny své síly. Od chvíle, kdy se Boží Syn narodil v Betlémě jako dítě, usiloval Mu satan o život. Všemi možnými způsoby se snažil narušit Jeho dokonalý vývoj v dětství, Jeho čistotu v mládí a potom i Jeho svatou službu a neposkrvněnou obět. Byl však poražen. Nepodařilo se mu svést Ježíše k hříchu. Nemohl Ho zmalomyslně ani odvést od díla, které přišel na zem vykonat. Od pokušení na poušti až po Golgotu dorážela na Ježíše bouře satanova hněvu. Čím zuřivěji na Něho útočila, tím pevněji se Syn držel svého Otce a dál neochvějně kráčet krví potřísněnou cestou oběti. Všechny satanovy snahy Krista přemoci a zničit vedly jen k tomu, že ještě více vynikal Ježíšův bezúhonný charakter. (srv. TV 488.1-2)

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 924.3 [Kristus] porazil Satana ve stejné přirozenosti, nad kterou Satan v Edenu zvítězil. Nepřítel byl poražen Kristem v Jeho lidské přirozenosti. Božská moc Spasitele byla skryta. Zvítězil v lidské přirozenosti a spoléhal se při tom na Boha a Jeho moc (The Youth's Instructor, 25. dubna 1901).

DA – Touha věků 759.5 Celé nebe a nepadlé světy byly svědky tohoto velikého sporu. Se zájmem a napětím sledovaly závěrečné scény boje. Viděly Spasitele, jak vstupuje do Getsemane sklíčený hrůzou hluboké temnoty. Slyšely Jeho bolestné volání: **Matouš 26,39** „[Můj Otče, jeli to možné, ať mne mine tento kalich.](#)“ Když od Něho odstoupila Otcova přítomnost, zmocnila se Ho trpká bolest, která všechny útrapy posledního boje se smrtí převyšovala. Na tváři se Mu objevil krvavý pot a po kapkách stékal na zem. Třikrát prosil o vysvobození. Nebe se již nemohlo na utrpení Božího Syna déle dívat a seslalo Mu posla, který Jej měl povzbudit. (srv. TV 488.3)

DA – Touha věků 760.1 Obyvatelé nebe viděli, jak byl Boží Syn zrazen a vydán do rukou vražedného zástupu, jak Jej s výsměchem zuřivě hnali od jednoho soudu k druhému. Slyšeli, jak se Mu pronásledovatelé posmívají pro Jeho nízký původ. Byli svědky toho, jak Jej jeden z Jeho nejmilovanějších učedníků s přísahou a kletbami zapřel. Sledovali satanovo šílené úsilí a viděli, jak obrovský vliv má na srdce lidí. Byl to hrozný pohled. Před jejich očima o půlnoci zajali Spasitele v Getsemane, vláčeli Ho sem a tam, z paláce do soudní síně – dvakrát před kněze, dvakrát před veleradu, dvakrát před Piláta a jednou před Heroda. Vysmívali se Mu, bičovali Ho, odsoudili Jej, na záda Mu naložili těžký kříž a za hlasitého pláče jeruzalémských dcer a posměchu davu Jej vedli na místo ukřižování. (srv. TV 488.4)

DA – Touha věků 760.2 Nebe se zármutkem a ohromením hledělo na ukřižovaného Krista. Z rozdrásaných spánků Mu tekla krev a na čele měl krvavý pot. Z přibitých rukou a nohou stékala na kámen pod křížem jedna kapka krve za druhou. Rány od hřebů se vahou těla stále zvětšovaly. Tíha hříchů světa na Krista těžce doléhala, Jeho dech se zrychloval a prohluboval. Celé nebe naplnil úžas nad modlitbou, kterou v tomto nevýslovném utrpení vyslovil: **Lukáš 23,34** „*Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.*“ Stáli tam lidé, kteří byli stvořeni k Božímu obrazu, a usilovali o život jednorozeného Božího Syna. Pro nebeský vesmír to byl hrozný pohled. (srv. TV 488.5-6)

DA – Touha věků 760.4 Satanské síly se spojily se zkaženými lidmi a snažily se přesvědčit dav, že Kristus je největší hříšník a zaslouží si opovržení. Duch prvního velkého vzbuřence ovládal všechny, kdo se Kristu na kříži vysmívali. Našeptával jim sprosté a nízké urážky. Strhával je k výsměchu. Nic tím však nezískal. (srv. TV 489.1)

DA – Touha věků 761.1 Kdyby se Kristus dopustil jediného hříchu, kdyby se satanovi jen nepatrně podvolil, aby se vyhnul strašlivému utrpení, nepřítel Boha i člověka by zvítězil. Kristus sklonil hlavu a zemřel. Pevně se držel své víry a byl bezvýhradně odevzdán Bohu. **Zjevení 12,10** „*A uslyšel jsem mocný hlas v nebi, který říkal: „Nyní přišla záchrana, moc a kralování našeho Boha a pravomoc jeho Krista, neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je obviňoval před naším Bohem dnem i nocí.”*“ (srv. TV 489.2)

DA – Touha věků 761.2 Satan pochopil, že byl odhalen. Nepadlí andělé i celý vesmír měli možnost sledovat jeho jednání. Sám se projevil jako vrah. Prolil krev Božího Syna, a tím se připravil o náklonnost nebeských bytostí. Od té doby má omezenou působnost. I kdyby se sebevíc snažil, nemůže již před nebeskými anděly obviňovat Kristovy bratry z toho, že mají černá roucha poskvrněná hříchem. Poslední zbytky soucitu nebeských bytostí se satanem se rozplynuly. (srv. TV 489.3)

Žalm 98:1-2 ¹Zpívejte Hospodinu novou píseň, protože vykonal divy! Pomohla mu jeho pravice, jeho svatá paže. ²Hospodin dal poznat svou spásu, zraku pohanů odhalil svou spravedlnost.

DA – Touha věků 761.3 Ani v této chvíli však stále ještě nedošlo ke zničení satana. Andělé ani tentokrát nepochopili, oč ve velkém sporu jde. Bylo třeba důkladně objasnit všechny zásady, které jsou v sázce. Že je satan stále ještě naživu je i v zájmu člověka. Lidé i andělé musí zcela jasně poznat rozdíl mezi Knížetem světla a vládcem temnoty. Každý se musí rozhodnout, komu bude sloužit. (srv. TV 489.4)

DA – Touha věků 761.4 Na počátku velkého sporu satan prohlásil, že Boží zákon není možné zachovávat, že spravedlnost a milosrdenství jsou neslučitelné a že přestoupení zákona nemůže být hříšníkově odpuštěno. Trval na tom, že každý hřích musí být potrestán, a tvrdil, že pokud Bůh trest za hřích odpustí, nebude už Bohem pravdy a spravedlnosti. Když lidé přestoupili Boží zákon a vzepřeli se Boží vůli, satan jásal. Tvrdil, že je to pro něho důkaz, že zákon není možné zachovávat a člověku nemůže být odpuštěno. Prohlašoval, že lidstvu musí být navždy odepřena Boží přízeň, protože i on sám byl po své vzpouře vyhnán z nebe. Tvrdil, že Bůh nemůže být spravedlivý, a zároveň hříšníkově přesto prokázat milosrdenství. (srv. TV 489.5-6)

DA – Touha věků 761.5 Člověk se však i jako hříšník nacházel v jiné situaci než satan. Lucifer v nebi zhřešil ve světle Boží slávy. Jemu byla Boží láska zjevena v takové míře jako žádné jiné stvořené bytosti. Satan znal Boží charakter, chápal Jeho dobrotu, a přesto se rozhodl jednat podle své vlastní sobecké a nezávislé vůle. Jeho volba byla konečná. Bůh pro jeho záchranu nemohl udělat již nic více. Člověk však byl sveden, satan mu svou lstí zatemnil mysl. Člověk neznal hloubku Boží lásky a jeho jediná naděje tak spočívala v tom, že se s ní seznámí. Díky pohledu na Boží charakter by člověk mohl být přitáhnut zpět k Bohu. (srv. TV 489.7)

DA – Touha věků 762.4 Kristus svým životem a smrtí dokázal, že Boží spravedlnost neruší Boží milost, ale že hřích může být odpuštěn, zákon je spravedlivý a jeho požadavkům je možno plně vyhovět. Satanova obvinění byla vyvrácena. Bůh dal člověku nezpochybnitelný důkaz své lásky. (srv. TV 490.3)

DA – Touha věků 762.5 Satan tedy přišel s dalším podvodem. Prohlásil, že milost vyřadila spravedlnost a Kristova smrt zrušila Otcův zákon. Kdyby bylo možné zákon změnit nebo zrušit, nemusel by Kristus zemřít. Zrušit zákon by však znamenalo zvěčnit přestoupení a předat vládu nad světem satanovi. Ale Ježíš byl ukřižován proto, že zákon je neměnný a člověk může být spasen jen tehdy, když žije podle Božích přikázání. Satan se naopak snažil dokázat, že tím, čím Kristus zákon potvrdil, jej vlastně zrušil. To bude předmětem závěrečného boje ve velkém sporu mezi Kristem a satanem. (srv. TV 490.4)

DA – Touha věků 763.3 Boj proti Božímu zákonu, který začal v nebi, bude pokračovat až do konce času. Každý bude podroben zkoušce. Celý svět bude muset volit mezi poslušností a neposlušností. Každý se bude muset rozhodnout buď pro Boží zákon, nebo pro lidská nařízení. To bude dělicí čára. Vytvoří se dvě skupiny lidí. Každý projeví svou skutečnou povahu a ukáže se, zda zvolil cestu poslušnosti či vzpoury. (srv. TV 491.2)

DA – Touha věků 763.4 Potom přijde konec. Bůh obhájí zákon a vysvobodí svůj lid. Satan a všichni, kdo se k němu připojili ve vzpouře proti Bohu, zahynou. Hřích a hříšníci budou zničeni s kořenem i větvemi (viz Malachiáš 3,19) — satan jako kořen a jeho stoupenci jako větve. Na knížeti zla se naplní Boží předpovědi: **Ezechiel 28,6-19** „⁶Jelikož vydáváš své srdce za srdce božské... ¹⁴...vyhladil jsem tě, zastírající cherube, zprostřed ohnivých kamenů... ¹⁹... stal ses výstrahou a už navěky nebudeš.“ **Žalm**

37,10 „Ještě chvílku a ničema už nebude. Zadíváš se na jeho místo a nebude tam.“ **Abdijáš 1,16 (B21)**
„Zmizí, jako by nebyly.“ (srv. TV 491.3)

DA – Touha věků 764.1 Bůh se neprojeví jako nějaký tyran. Ti, kdo odmítli Jeho milost, sklídí, co zaseli. Bůh je zdrojem života, a když se někdo rozhodne sloužit hříchu, odděluje se od Boha a tím se připravuje o život. V Písmu čteme: **Efezským 4,18** „Jsou odcizeni od Božího života.“ Kristus říká: **Příslaví 8,36** „Všichni, kdo mě nenávidí, milují smrt.“ Bůh jim dává časově omezenou příležitost, aby mohli rozvinout svůj charakter a projevit své zásady. Potom budou sklízet následky vlastního rozhodnutí. Satan a jeho stoupenci se svým životem ve vzpouře natolik vzdálili souladu s Bohem, že sama Boží přítomnost je pro ně spalujícím ohněm. Sláva Boha, který je láska, je zničí. (srv. TV 491.4)

DA – Touha věků 764.2 Na počátku velkého sporu tomu však nerozuměli ani andělé. Kdyby musel satan a jeho přívrženci nést všechny následky svého hříchu, byli by vyhlazeni. Ostatní nebeské bytosti by ale nevěděly, že je to nevyhnutelný následek hříchu. V srdci by jim zůstala pochybnost o Boží dobrotě jako semeno zla, které by mohlo jednou přinést smrtelné plody hříchu a utrpení. (srv. TV 491.5)

DA – Touha věků 764.3 Po skončení velkého sporu to však už bude jiné. Plán vykoupení bude dokonán a všem stvořeným bytostem bude zjeven Boží charakter. Všichni poznají, že zásady Božího zákona jsou dokonalé a neměnné. I hřích tehdy odhalí svou podstatu a satan ukáže svoji pravou povahu. Vyhlazení hříchu ospravedlní Boží lásku a obhájí Boží čest před všemi obyvateli vesmíru, kteří s radostí plní Boží vůli a Jeho zákon mají ve svém srdci. (srv. TV 491.6)

DA – Touha věků 764.4 Andělé se tedy mohli při pohledu na Spasitelův kříž radovat. I když ještě všemu nerozuměli, věděli, že zničení hříchu a satana je jednou provždy zpečetěné a vykoupení člověka jisté. Vesmír bude již navěky v bezpečí. Kristus sám si důsledky oběti na Golgotě plně uvědomoval. S výhledem na tuto budoucnost na kříži zvolal: „Dokonáno jest.“ (srv. TV 491.7)

Jan 19:31-37 ³¹Poněvadž byl den přípravy a Židé *nechtěli*, aby těla zůstala přes sobotu na kříži -- tu sobotu byl totiž velký den --, požádali Piláta, aby byly ukřižovaným zlámány nohy a *aby* byli sňati z *kříže*. ³²Přišli tedy vojáci a zlámali nohy prvnímu i druhému, kteří byli ukřižováni spolu s ním. ³³Když však přišli k Ježíšovi a uviděli, že je již mrtev, nohy mu nezlámali, ³⁴ale jeden z vojáků mu kopím probodl bok; a hned vyšla krev a voda. ³⁵A ten, který *to* viděl, vydal svědectví a jeho svědectví je pravdivé; on ví, že mluví pravdu, abyste i vy uvěřili. ³⁶To se stalo, aby se naplnilo Písmo: "Kost mu nebude zlomena." ³⁷A zase na jiném místě Písmo praví: "Uvidí, koho probodli."

DA – Touha věků 771.4 Kněží a přední muži byli překvapeni, že Kristus je již mrtvý. Smrt na kříži byla zdoluhavá. Jen těžko se určovalo, kdy vlastně život skončil. Nestávalo se, že by někdo zemřel do šesti hodin po ukřižování. Kněží chtěli mít jistotu, že je Ježíš mrtvý, a proto jeden z vojáků vrazil na jejich příkaz kopí do Spasitelova boku. Z rány vytryskla odděleně voda a krev. Všichni přítomní si toho všimli a Jan celou událost velice přesně zaznamenal: **Jan 19,34** „Jeden z vojáků mu kopím probodl bok; a hned vyšla krev a voda.“ (srv. TV 494.1)

DA – Touha věků 772.2 Ježíše ale nezabila rána kopím ani tělesné utrpení na kříži. Výkřik, který se „silným hlasem“ (Matouš 27,50; Lukáš 23,46) vydral z Jeho úst v okamžiku smrti, a proud krve a vody, který Mu vytekl z boku, svědčí o tom, že Mu puklo srdce. Roztrhlo se duševní trýzní. Zabil Jej hřích světa. (srv. TV 494.3)

EW – Ranné spisy 209.2 Když voják probodl bok Ježíše visícího na kříži, vytryskla odděleně krev a voda. Krev měla smýt hříchy těch, kteří uvěří v Jeho jméno, a voda měla představovat živou vodu, kterou Ježíš poskytuje věřícím, aby jim dal život.

DA – Touha věků 772.3 Kristova smrt připravila učedníky o naději. Hleděli na Jeho zavřené oči, svěšenou hlavu, zkrvavené vlasy, probodnuté ruce i nohy a svírala je nepopsatelná úzkost. Až do úplného konce nevěřili, že zemře, a nechtěli věřit ani tomu, že je opravdu mrtvý. Zármutek je zlomil a oni zapomněli, že jim to všechno Ježíš řekl předem. Nic z toho, co jim kdysi vyprávěl, je nedokázalo potěšit. Viděli jen kříž a na něm krvácející oběť. Budoucnost se jim zdála být temná a beznadějná. Ztratili víru v Ježíše, ale nikdy Jej nemilovali tolik, jako v této chvíli. Nikdy si Jej tolik nevážili a nikdy jim Jeho přítomnost tolik nechyběla jako právě teď. (srv. TV 494.4)

DA – Touha věků 772.4 Kristus byl učedníkům drahý i po smrti. Chtěli Jeho tělo důstojně pohřbít, ale nevěděli, jak to uskutečnit. (srv. TV 494.5)

Jan 19:38-42 ³⁸Po tomto Josef z Arimatie, který byl Ježíšovým učedníkem -- ale ze strachu před Židy tajným -- požádal Piláta, aby směl odnést Ježíšovo tělo. A Pilát svolil. Šel tedy a sňal jeho tělo. ³⁹Přišel také Nikodém, který k němu poprvé přišel v noci, a nesl asi sto liber směsi myrhy a aloe. ⁴⁰Vzali tedy Ježíšovo tělo a zavinuli je s těmi vonnými věcmi do lněných pláten, jak je *to* u Židů při pohřbu zvykem. ⁴¹Na tom místě pak, kde byl ukřižován, byla zahrada a v té zahradě nový hrob, v němž ještě nebyl nikdo pochován. ⁴²Tam kvůli židovskému dni přípravy Ježíše položili, neboť hrob byl blízko.

DA – Touha věků 773.3 Pilát Josefově žádosti vyhověl. Jan se stále ještě trápil tím, jak zařídit Mistrovi pohřeb, když se k němu vrátil Josef s Pilátovým příkazem k vydání Ježíšova těla. Nikodém přinesl asi sto liber vzácné a drahé směsi myrhy a aloe na balzamování. Ani těm nejváženějším občanům Jeruzaléma se nemohlo po smrti dostat větší pocty. Učedníky velmi překvapilo, že tak bohatí a vysoce postavení muži mají o pohřeb jejich Pána stejný zájem jako oni sami. (srv. TV 495.1)

DA – Touha věků 774.1 Opatrně a s úctou sami sejmuli Ježíšovo tělo z kříže. Při pohledu na Jeho umučené a probodnuté tělo se jim do očí draly slzy. Josef měl novou hrobku vytesanou ve skále. Připravoval si ji pro sebe, ale byla blízko Golgoty, a tak ji uvolnil pro Ježíše. Spasitelovo tělo s vonnou směsí od Nikodéma pečlivě zabalili do plátna a odnesli do hrobu. Tři učedníci Mu narovnali zmrzačené nohy a probodnuté ruce Mu složili na bezvládnou hrud'. Galilejské ženy se přišly podívat, zda bylo pro mrtvé tělo jejich milovaného Učitele uděláno opravdu všechno. Na vlastní oči viděly, jak ke vchodu do hrobu přivalili obrovský kámen. Potom už Spasitel v klidu odpočíval. Ženy odcházely od kříže i od hrobu jako poslední. Už se stmívalo a na místě odpočinku stále ještě plakala pro svého Pána Marie Magdalská i ostatní Marie. Naříkaly nad údělem Mistra, kterého tolik milovaly. **Lukáš 23,56** „*Pak se vrátily a ... v sobotu podle přikázání zachovaly klid.*“ (srv. TV 495.3)

DA – Touha věků 769.1 Konečně měl Ježíš klid. Dlouhý den hanobení a týrání skončil. Když poslední paprsky zapadajícího slunce ohlásily příchod soboty, ležel již Boží Syn v Josefově hrobce. Dokončil své dílo a v posvátných hodinách sobotního dne odpočíval s rukama pokojně složenýma na hrudi. (srv. TV 492.1)

Matouš 27:62-66 ⁶²Nazítří, to je po přípravě *na svátek*, se u Piláta shromáždili velekněží a farizeové ⁶³a řekli: „Pane, vzpomněli jsme si, že onen svůdce ještě *za svého života* řekl: „Po třech dnech vstanu.“ ⁶⁴Rozkaž tedy, ať je do třetího dne hrob zajištěn, aby nepřišli [jeho] učedníci, neukradli ho a neřekli lidu: „Vstal z mrtvých.“ A bude poslední blud horší než ten první.“ ⁶⁵Pilát jim řekl: „Máte stráž. Jděte a zabezpečte *to*, jak umíte.“ ⁶⁶Oni pak šli a zabezpečili hrob tak, že zapečetili kámen a postavili k němu stráž.

Jan 10:10.11.17.18 ¹⁰ ... Já jsem přišel, aby měly život a měly *ho* hojnost. ¹¹Já jsem ten dobrý pastýř. Dobrý pastýř pokládá svou duši za ovce. ... ¹⁷Proto mne Otec miluje, že já pokládám svou duši, abych ji zase přijal. ¹⁸Nikdo ji ode mne nebere, ale já ji pokládám sám od sebe. Mám moc ji položit, a mám moc ji opět přijmout. Tento příkaz jsem přijal od svého Otce.”

DA – Touha věků 484.1 Ježíš jako člověk byl smrtelný, ale jako Bůh byl zdrojem života pro celý svět. Mohl se smrti postavit, nemusel se jí poddávat. On však dobrovolně zemřel, aby přinesl život a nesmrtelnost. Nesl hříchy světa a snášel jeho prokletí. Obětoval svůj život, aby lidé nemuseli zemřít věčnou smrtí. **Izajáš 53,4-6** „⁴Jenže *to byly* naše nemoci, *které snášel*, a naše bolesti, které nesl.... ⁵ ... byl proboden za naše přestoupení, zdeptán za naše provinění, na něho *dolehla* kázeň *pro* náš pokoj a jeho šrámy jsme uzdraveni. ⁶My všichni jsme zabloudili jako ovce, *jeden* každý jsme se obrátili na svou cestu, a Hospodin na něho nechal dopadnout vinu nás všech.“ (srv. TV 309.1)

1. Korintským 15:3.4 ³Předal jsem vám především *to*, co jsem také *sám* přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem, ⁴byl pohřben a třetího dne byl vzkříšen podle Písem.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1114.1 Ten, který zemřel za hříchy světa, měl strávit v hrobě jen vymezený čas. Přebýval v tomto kamenném žaláři jako zajatec božské spravedlnosti. Podléhal Soudci celého vesmíru. Nesl hříchy světa a pouze Jeho Otec Ho mohl vysvobodit.

Matouš 28:1-10 ¹Po sobotě, když už svítalo na první *den* týdne, přišla Marie Magdalská a ta druhá Marie, aby se podívaly na hrob. ²A hle, nastalo veliké zemětřesení, neboť Pánův anděl sestoupil z nebe, přistoupil, odvalil kámen a posadil se na něm. ³Jeho vzhled byl jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh. ⁴Strachem z něho se strážci roztřásli a zůstali jako mrtví. ⁵Anděl promluvil k ženám: “Vy se nebojte. Vždyť vím, že hledáte Ježíše, toho ukřižovaného. ⁶Není zde, neboť byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte a podívejte se na místo, kde ležel [*Pán*]. ⁷A rychle jděte a povězte jeho učedníkům, že byl vzkříšen [z mrtvých]; a hle, jde před vámi do Galileje, tam ho spatříte. Hle, řekl jsem vám *to*.” ⁸Rychle odešly od hrobky a se strachem i velikou radostí *to* běžely oznámit jeho učedníkům. ⁹A [*jak šly dát zprávu jeho učedníkům*,] hle, Ježíš je potkal a řekl: “Buďte pozdraveny!” Ony přistoupily, objaly mu nohy a poklonily se mu. ¹⁰Tehdy jim Ježíš řekl: “Nebojte se! Jděte a oznamte mým bratřím, aby odešli do Galileje; tam mě uvidí.”

DA – Touha věků 785.2 Když u Kristova hrobu zazněl hlas mocného anděla: „Tvůj Otec tě volá,“ vyšel Spasitel z hrobu, neboť měl život sám v sobě. Potvrdila se tak Jeho slova: **Jan 10,17.18 (B21)** „*Pokládám svůj život, abych ho zase přijal... Mám moc ho položit a mám moc ho zase přijmout.*“ Naplnilo se proroctví, které řekl kněžím a předním mužům: **Jan 2,19** „*Zbořte tuto svatyni, a ve třech dnech ji postavím.*“ (srv. TV 501.4)

DA – Touha věků 785.3 Kristus mohl nad otevřeným Josefovým hrobem vítězně prohlásit: **Jan 11,25** „*Já jsem vzkříšení i život.*“ Taková slova může vyslovit jen Bůh. Všechny stvořené bytosti žijí jen z Jeho vůle a moci. Jejich život závisí na Bohu. Od nejvyššího serafína po nejnepatrnější živou bytost všichni čerpají život z věčného Zdroje. Jedině Ten, kdo je jedno s Bohem, mohl říci, že má moc život položit a zase jej přijmout. Kristus měl ve svém božství moc lámat pouta smrti. (srv. TV 501.5)

Ev – Evangelizace 615.3 Byl roven Bohu, nekonečný a všemocný... Je věčný Syn, který má život sám v sobě. — Rukopis 101, 1897.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1113.2 Když byl Kristus ukřižován, zemřela Jeho lidská přirozenost. Božství nezaniklo ani nezemřelo, protože něco takového není možné.

DA – Touha věků 530.3 Ježíš řekl: **Jan 11,25** „Já jsem vzkříšení i život.“ V Kristu je život, původní, nevypůjčený, neodvozený. **1. Janův 5,12** „Kdo má Syna, má život.“ Kristovo božství je pro věřícího zárukou věčného života. Ježíš řekl: **Jan 11,25.26** „²⁵...Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít. ²⁶A každý, kdo žije a věří ve mne, jistě nezemře na věčnost.“ (srv. TV 338.7)

DA – Touha věků 209.3 Tato moc křísit mrtvé oživuje i lidské nitro mrtvé **Efezským 2,1** „pro svá provinění a pro své hříchy“. Duch života v Ježíši Kristu, **Filipským 3,10** „moc jeho vzkříšení“, osvobozuje člověka **Římanům 8,2** „od zákona hříchu a smrti“. Nadvláda moci zla je zlomena a víra chrání člověka před hříchem. Kdo otevírá své srdce Kristovu Duchu, stává se účastníkem oné mocné síly, která vyvede jeho tělo z hrobu. (srv. TV 130.3)

1. Korintským 15:20-23 ²⁰Avšak Kristus vstal z mrtvých, prvotina těch, kdo zemřeli. ²¹Když tedy přišla skrze člověka smrt, přišlo skrze člověka také vzkříšení mrtvých. ²²Jako v Adamovi všichni umírají, tak také v Kristu budou všichni obživeni. ²³Každý však ve svém pořadí: jako prvotina Kristus, potom při jeho příchodu ti, kdo jsou Kristovi.

DA – Touha věků 786.1 Když Kristus vstal z mrtvých, vysvobodil ze smrti mnoho dalších zajatců. Zemětřesení, které nastalo při Jeho ukřižování, jim otevřelo hroby, a když Kristus vstal, vyšli s Ním. Byli to služebníci Božího díla, kteří vydávali svědectví o pravdě i za cenu života. Nyní měli svědčit o Kristu, který je vzkřísil z mrtvých.... (srv. TV 502.3)

DA – Touha věků 786.2 Mrtví, kteří vyšli z hrobu při Kristově vzkříšení, vstali k věčnému životu. Vystoupili s Ním do nebe jako důkaz Jeho vítězství nad smrtí a hrobem. Kristus o nich řekl: Nejsou již satanovými zajatci, vykoupil jsem je. Vyvedl jsem je z hrobu jako prvotinu své moci, aby byli tam, kde jsem Já a aby už nikdy nepoznali smrt ani zármutek. (srv. TV 502.4)

DA – Touha věků 786.3 Vzkříšení šli do města, ukázali se mnoha lidem a řekli jim: Kristus vstal z mrtvých a my jsme vstali s Ním. Svatá pravda o vzkříšení se tak stala nesmrtelnou. (srv. TV 502.5)

Lukáš 24:50-51 ⁵⁰Potom je vyvedl až k Betanii, zvedl své ruce a požehnal jim. ⁵¹A stalo se, když jim žehnal, že se od nich vzdálil [a byl nesen vzhůru do nebe].

DA – Touha věků 829.1 Přišel čas, kdy měl Kristus vystoupit k trůnu svého Otce. Chystal se vrátit do nebeských příbytků jako božský vítěz s trofejemi. Před svou smrtí řekl Otcí: Dokonal jsem **Jan 17:4** „*dílo, které jsi mi svěřil.*“ Po svém zmrtvýchvstání zůstal ještě nějakou dobu na zemi, aby Jej učedníci mohli vidět ve vzkříšeném a oslaveném těle. Nyní se s nimi chtěl rozloučit. Dokázal, že je živým Spasitelem. Učedníci si Ho již nemusí spojovat s hrobem. Mohou na Něho vzpomínat jako na Pána oslaveného před celým vesmírem. (srv. TV 529.1)

DA – Touha věků 830.3 Potom vztáhl ruce, aby jim požehnal a ujistil je o své stálé péči a ochraně, a pomalu se vznesl z jejich středu. Unášela Jej moc silnější než zemská přitažlivost. Učedníků se zmocnila posvátná bázeň. Upřeně hleděli za svým k nebi stoupajícím Pánem, dokud Jej před jejich zraky neskryl oblak slávy. Potom se z oblačného zástupu andělů, kteří Jej přivítali, ozvalo: **Matouš 28,20** „*A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.*“ Současně k nim z nebe doléhal líbezný a radostný zpěv andělského sboru. (srv. TV 530.2)

DA – Touha věků 833.2 Celé nebe chtělo přivítat Spasitele ve svých nádvořích. Ježíš stoupal k nebesům v čele zástupu vykoupených, které při svém zmrtvýchvstání vysvobodil ze zajetí smrti. Nebeské zástupy se k tomuto radostnému průvodu s jásáním, zpěvem a chvalořečením připojily. (srv. TV 532.2)

YI – Instrukce pro mladé lidi, 16. dubna 1903, odst. 8 Krista ukřižovali, ale v podivuhodné moci a slávě vstal z mrtvých. Vzal do svých rukou svět, nad nímž prohlásil nadvládu Satan, a znovu získal pro lidstvo Boží přízeň. Při tomto nádherném završení díla neporušené světy zaplnily vítězné písně. Andělé a archandělé, cherubíni a serafíni se k vítězným chorálům připojili.

DA – Touha věků 834.2 Dříve než byly položeny základy země, uzavřeli Otec se Synem smlouvu o vykoupení člověka pro případ, že by jej satan přemohl. Slavnostním slibem a podáním ruky se zavázali, že Kristus bude zárukou lidstva. Kristus tento závazek splnil. Když na kříži zvolal: **Jan 19,30** „*Dokonáno jest,*“ obracel se tím k Otcí. Úmluva byla zcela naplněna. Nyní říká: Dokonáno jest, Otče. Splnil jsem Tvou vůli, můj Bože. Dílo vykoupení jsem dokončil. Je-li Tvá spravedlnost uspokojena, **Jan 17,24** „*chci, aby i ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já.*“ (srv. TV 532.15)

DA – Touha věků 834.3 Ozývá se Boží hlas a oznamuje, že spravedlnosti bylo učiněno zadost. Satan je poražen. Kristovy následovníky, kteří zápasí a bojují na zemi, Bůh přijímá **Efezským 1,6** „*ve svém milovaném Synu*“. Před nebeskými anděly a před zástupci nepadlých světů jsou prohlášeni za ospravedlněné. Kde je On, tam bude i Jeho církev. **Žalm 85,11** „*Milosrdenství a věrnost se setkají, spravedlnost a pokoj se políbí.*“ Otec objímá svého Syna a říká: **Židům 1,6** „*Ať se mu pokloní všichni andělé Boží!*“ (srv. TV 533.1)

DA – Touha věků 834.4 Nebeští vládcové, knížectví i mocnosti s nevýslovnou radostí uznávají svrchovanost Knížete života. Andělské zástupy se Mu klanějí a po všech nebeských nádvořích se rozléhá radostné jásání. **Zjevení 5,12** „*Hoden jest Beránek, ten zabitý, přijmout tu moc a bohatství, moudrost, sílu a úctu, slávu a dobrořečení.*“ (srv. TV 533.2)

1. Timoteus 3:16 A vpravdě veliké je to tajemství zbožnosti: *Ten*, který se zjevil v těle, byl ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, byl hlásán národům, ve světě mu uvěřili, byl přijat ve slávě vzhůru.

Židům 1:3 On je září *jeho* slávy a otiskem jeho podstaty, všechno nese svým mocným slovem. Když [skrže sebe] vykonal očištění od [našich] hříchů, posadil se po pravici Majestátu na výsostech.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1125.14 Kristus vystoupil do nebe a nesl s sebou posvěcenou, svatou lidskou podobu. Toto lidství vzal s sebou do nebeských nádvoří a bude jej nosit navěky jako Ten, který vykoupil každého člověka nacházejícího se v Božím městě.

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 19.1 Kristus nikdy nezapomněl na dny svého ponížení. Ježíš ze své lidskosti neztratil nic, ani když oblast svého pokořování opustil. Chová stále stejnou něžnou, soucitnou lásku a stále Jej dojíká lidské utrpení... Nikdy nezapomíná, že je naším představitelem, že nese naši přirozenost.

SC – Cesta ke Kristu 72.1 Když Kristus přijal lidskou přirozenost, připoutal k sobě lidstvo poutem lásky, jenž nemůže přetrhout žádná síla, ledaže se k tomu rozhodne člověk sám. (srv. CK 49.3)

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1126.1 Ježíš přijal přirozenost člověka, aby lidem zjevil čistou, nesobeckou lásku a naučil nás, jak se navzájem milovat.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1126.2 Kristus jako člověk vystoupil do nebe. Jako člověk je zástupcem a ručitelem lidstva. Jako člověk žije, aby se za nás přimlouval. Připravuje příbytek pro všechny, kdo Ho milují. Jako člověk opět přijde v moci a slávě, aby vzal své děti k sobě. A to, co by nám mělo přinášet radost a působit v nás vděčnost, je, že Bůh **Skutky 17:31** „*ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit obydlený svět skrze muže, kterého k tomu určil.*“ Tím můžeme mít navždy jistotu, že celý nepadlý vesmír se zajímá o veliké dílo, které Ježíš přišel na náš svět vykonat, totiž spasení člověka (Rukopis 16, 1890).

SC – Cesta ke Kristu 73.2 Když Kristus vystoupil na nebe, zůstal v Jeho následovnících stále pocit Jeho přítomnosti. Byla to osobní přítomnost plná lásky a světla. Ježíš, Spasitel, který s nimi kráčel a mluvil a který se s nimi modlil, který poskytoval jejich srdcím naději a útěchu, od nich byl vzat do nebe s poselstvím pokoje na rtech. A když Ho přijal zástup andělů, zaslechli ještě učedníci Jeho hlas, který pravil: **Matouš 28,20** „*A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.*“ (srv. CK 50.3)

Židům 2:9-11,14-15 ⁹Avšak toho, který byl nakrátko postaven níže než andělé, Ježíše, vidíme pro utrpení smrti ověčeného slávou a ctí; tak z milosti Boží za každého okusil smrti. ¹⁰Slušelo se totiž na toho, pro něhož je všechno a skrze něhož je všechno, když mnoho synů přivedl do slávy, aby skrze utrpení učinil dokonalým původce jejich záchrany. ¹¹Neboť ten, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou všichni z jednoho. Z toho důvodu se nestydí nazývat je bratry ... ¹⁴Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným, aby skrze smrt zahladil toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Dávla, ¹⁵a osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 309.4 Jakým právem Kristus osvobodil zajatce z rukou nepřítelů? Tím, že přinesl oběť, která splňuje zásady spravedlnosti, jimiž se království nebeské řídí. Přišel na tuto zemi jako Vykupitel ztraceného lidstva, aby porazil lstivého nepřítel a svou neochvějnou věrností tomu, co je správné, zachránil všechny, kteří Ho přijímají jako svého Spasitele. Na Golgotském kříži zaplatil výkupné za lidstvo. Tak získal právo vysvobodit zajatce z rukou velkého podvodníka, který lži namířenou proti Boží vládě způsobil pád člověka. Tím přišel o jakýkoliv nárok nazývat se věrným poddaným Božího slavného a věčného království.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 309.5 Náš Spasitel za nás zaplatil výkupné. Nikdo nemusí být otrokem satana. Kristus je náš všemohoucí pomocník. **Židům 2:17-18** ¹⁷A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratřím, aby se stal milosrdným a věrným veleknězem v Božích věcech, k usmíření hříchů lidu. ¹⁸Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 310.1 Jan 1:11.12.14.16 ¹¹Přišel do svého vlastního, a jeho vlastní ho nepřijali. ¹²Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. ... ¹⁴A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi ... Syn, plný milosti a pravdy. ... ¹⁶Z jeho plnosti jsme my všichni vzali, milost za milostí.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 310.2 Lidi, které přijímá do Boží rodiny, proměňuje svým Duchem. Sobectví a svrchovaná láska k sobě samému se proměňuje v sebezapření a svrchovanou lásku k Bohu. Žádný člověk nezískává svatost dědičně, ani se nemůže žádnými vlastními prostředky či metodami stát věrným Bohu. Kristus říká: **Jan 15:5** „Beze mne nemůžete činit nic.“ Lidská spravedlnost je jako „poskvřněné roucho“ (**Izaiáš 64:5**). Ale s Bohem je možné všechno. V síle Vykupitele se slabý, chybující člověk může stát něčím více než jen vítězem nad zlem, které ho sužuje.

1. Janův 4:9-10 ⁹V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh na svět poslal svého Syna, toho jediného, abychom skrze něho měli život. ¹⁰V tom je láska: ne že my jsme si zamílovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.

1. Janův 1:7 Jestliže však chodíme v tom světle, jako on je v tom světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše [Krista], jeho Syna, nás očisťuje od každého hříchu.

1. Janův 1:9 Jestliže své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.

Židům 9:22-28 ²²A téměř všechno se podle Zákona očisťuje krví a bez vylití krve není odpuštění. ²³Bylo tedy nutné, aby obrazy těch věcí, které jsou v nebesích, byly takto očisťovány, avšak samy nebeské věci jsou očisťovány obětmi lepšími, než jsou tyto. ²⁴Neboť Kristus nevesel do svatyně udělané lidskýma rukama, která je předobrazem té pravé, nýbrž do samého nebe, aby se nyní za nás ukázal před Boží tvář. ²⁵Nepřišel ani proto, aby častokrát obětoval sám sebe, jako velekněz každoročně vchází do svatyně s cizí krví, ²⁶neboť by musel od založení světa častokrát trpět; nyní však je zjeven

jednou při dokonání věků ke zrušení hříchu skrze svou oběť. ²⁷A jako je lidem uloženo jednou zemřít a potom *bude soud*, ²⁸tak i Kristus, když byl jednou obětován, aby vynesl hříchy mnohých, podruhé se bez hříchu ukáže k záchraně těm, kteří ho očekávají.

RH – časopis Review and Herald, 27. února 1900, odst. 3 Kristus na sebe vzal odpovědnost za každého muže a za každou ženu na této zemi. Stojí před Bohem a říká: Otče, беру na sebe vinu tohoto člověka. Pokud by ji musel nést sám, znamenalo by to pro něj smrt. Pokud však učiní pokání, bude mu odpuštěno. Má krev ho očistí od veškerého hříchu. Položil jsem svůj život za hříchy tohoto světa.

RH – časopis Review and Herald, 27. února 1900, odst. 4 Pokud člověk, který přestoupil Boží zákon, uvidí v Kristu svou smírčí oběť, pokud uvěří v Toho, který může očistit od veškeré nepravosti, pak za něj Kristus nezemřel nadarmo.

1. Petrův 2:24 On sám ve svém těle vynesl naše hříchy na dřevo *kříže*, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti. Jeho zraněním jste byli uzdraveni.

Římanům 8:3-4 ³Neboť co *bylo* Zákonu nemožné, protože byl bezmocný kvůli tělu, *to učinil* Bůh, když poslal svého Syna v podobnosti těla hříchu a *jako oběť* za hřích a odsoudil hřích v těle, ⁴aby byl požadavek Zákonu naplněn v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 341.1 Pouze skrze Krista mohou prameny života oživit přirozenost člověka, proměnit jeho vkus a nasměrovat jeho touhy a city k nebi. Spojením božské a lidské přirozenosti mohl Kristus osvětlit mysl a vdechnout novou životodárnou sílu do nitra mrtvého v hříších a přestoupeních.

Efezským 2:13 Ale nyní v Kristu Ježíši vy, kteří jste byli kdysi daleko, stali jste se blízkými v krvi Kristově.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 741.1 Prostřednictvím krve smírčí oběti se stáváme účastníky božské přirozenosti; skrze Krista jsme Božími dětmi.

1. Korintským 1:30 Vy však jste z něho v Kristu Ježíši, jenž se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením i vykoupením.

2. Korintským 5:21 Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.

Židům 9:11-14 ¹¹Ale když přišel Kristus *jako* velekněz ... ¹²vešel ne skrze krev kozlů a telat, ale skrze *svou* vlastní krev jednou provždy do svatyně, když získal věčné vykoupění. ¹³Jestliže totiž krev kozlů a býků a popel z jalovice kropením posvěcuje znečištěné k čistotě těla, ¹⁴čím více krev Krista, který skrze věčného Ducha sebe samého obětoval neposkvrněného Bohu, očistí naše svědomí od mrtvých skutků k službě živému Bohu?

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1074.2 Kristovo smíření není pouhým důmyslným způsobem, jak dosáhnout odpuštění našich hříchů; je to božský lék na uzdravení přestoupení a obnovu duchovního zdraví. Je to nebesy stanovený prostředek, díky němuž můžeme být Kristovou spravedlností nejen přikryti, ale může být také v nás – v našem srdci a charakteru (Dopis 406, 1906).

Židům 10:14-18 (B21) ¹⁴Neboť jedinou obětí přivedl ty, které posvěcuje, k věčné dokonalosti. ¹⁵Totéž nám dosvědčuje i Duch svatý. Nejdříve totiž říká: ¹⁶„Toto je smlouva, kterou s nimi po těch dnech uzavřu, praví Hospodin: Své zákony vložím do jejich srdce a vepíši jim je do mysli,“ ¹⁷a potom dodává: „Už nikdy nevzpomenu na jejich hříchy a zločiny.“ ¹⁸Tam, kde jsou hříchy odpuštěny, nejsou už za ně potřeba oběti.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 933.6 Kristovo smíření navždy zpečetilo věčnou smlouvu milosti. Bylo naplněním všech podmínek, jimiž Bůh podmínil bezplatné poskytnutí milosti lidské rodině. Došlo tak k odstranění všech překážek, které bránily volnému uplatňování milosti, milosrdenství, pokoje a lásky vůči Adamovu potomstvu obtěžkanému vinou (Rukopis 92, 1899).

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1150.1 Ve chvíli, kdy Kristus zvolal: **Jan 19:30** „*Dokonáno jest*“, roztrhla Boží neviditelná ruka chrámovou oponu zhotovenou ze silné tkaniny odshora až dolů. Cesta do svatyně svatých se otevřela. Bůh sklonil hlavu v plném uspokojení. Nyní se Jeho spravedlnost a milosrdenství mohly spojit. Mohl ospravedlnit všechny, kdo uvěří v Krista a zároveň zůstat spravedlivým. Pohlédl na oběť umírající na kříži a řekl: „Je dokonáno. Lidstvo dostane druhou šanci.“

COL – Kristova podobnost 386.2 Kristus přišel strhnout všechny bariéry, otevřít každé oddělení svatyně, aby měli všichni lidé volný přístup k Bohu. (srv. PM 198.1)

Židům 10:19-24 ¹⁹Když tedy, bratři, máme smělou důvěru, že smíme vstoupit *do* svatyně Ježíšovou krví, ²⁰cestou novou a živou, kterou nám otevřel skrze oponu, to jest *skrze* své tělo, ²¹a *když máme* velikého kněze nad domem Božím, ²²přistupujme s opravdovým srdcem v plnosti víry, *se* srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou. ²³Neochvějně držíme své vyznání naděje, neboť ten, který dal slib, *je* věrný; ²⁴a budme pozorní jedni k druhým, abychom se rozněcovali v lásce a dobrých skutcích.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 321.4 Ježíš je naší smírčí obětí. Sami sebe nemůžeme s Bohem smířit, vírou však můžeme přijmout smíření, které za nás bylo učiněno. **1. Petrův 3:18** „*Vždyť i Kristus jednou provždy trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby vás přivedl k Bohu.*“ **1. Petrův 1:18.19** „*Byli jste vykoupeni ne pomíjejícími věcmi, ... nýbrž drahou krví Krista jako beránka bez vady a bez poskvrny.*“ Díky nekonečné oběti a nepopsatelnému utrpení nám náš Vykupitel umožnil dosáhnout vykoupění.

1BC – Biblický komentář, 1. svazek 1082.6 Kdyby nebylo vykonáno toto smíření, nebylo by možné odpustit hřích.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 363.2 Skrze Krista je člověku poskytnuto jak obnovení, tak usmíření. Propast vytvořenou hříchem překlenul Golgotský kříž. Ježíš zaplatil úplné výkupné, díky němuž je hříšníku odpuštěno a spravedlnost zákona přitom zůstává zachována. Všichni, kdo věří, že Kristus je smířící obětí, mohou přijít a získat odpuštění svých hříchů, neboť díky Kristovým zásluhám byla komunikace mezi Bohem a člověkem obnovena. Bůh mě může přijmout jako své dítě a já se k Němu mohu hlásit a radovat se z Něj jako ze svého milujícího Otce. Musíme soustředit svou naději pouze na Krista, protože On je naším zástupcem a zárukou.

Římanům 5:11 A nejen to, chlubíme se také Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, skrze něhož jsme nyní přijali usmíření.

Koloským 1:19-23 ¹⁹neboť se *Otci* zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost ²⁰a aby skrze něho smířil všechno se sebou a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže -- *aby* [skrze něho] *smířil* vše jak na zemi, tak v nebesích. ²¹I vás, *kteří* jste kdysi byli odcizeni a myslí nepřatelští ve zlých skutcích, ²²nyní smířil ve svém lidském těle skrze [*svou*] smrt, aby vás před sebou postavil svaté, bez poskvrny a bez úhony, ²³zůstávající vskutku *na* víře založení a v *ní* pevní a nevzdálíte-li se od naděje evangelia, které jste slyšeli, které bylo hlášáno v celém stvoření pod nebem a kterého jsem se já, Pavel, stal služebníkem.

YI – časopis Instrukce pro mladé lidi, 25. dubna 1901, odst. 10 Ve smíření bylo spravedlnosti učiněno zadost. Místo hříšníka přijal trest bezúhonný Boží Syn. Hříšník, pokud přijme Krista a bude se Jej držet jako svého osobního Spasitele, je osvobozen.

1. Korinským 5:7b *Vždyť Kristus, náš velikonoční Beránek, byl [za nás] obětován.*

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 924.7 Ztotožnil se s našimi zájmy, vystavil se smrtícímu úderu, vzal na sebe vinu člověka a jeho trest a na místo člověka přinesl Bohu dokonalou oběť. Na základě tohoto smíření má pravomoc nabídnout člověku dokonalou spravedlnost a úplnou spásu. Kdokoli v Něj uvěří jako ve svého osobního Spasitele, nezahyne, ale bude mít věčný život (The Review and Herald, 18. dubna 1893).

1. Petrův 3:18 *Vždyť i Kristus jednou provždy trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby vás přivedl k Bohu. V těle byl sice usmrčen, ale v Duchu obživen.*

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 913.2 Spravedlnost požadovala utrpení člověka, Kristus však poskytl utrpení Boha. Sám za sebe nepotřeboval žádné smíření ani s tím související utrpení. Trpěl kvůli nám. Veškeré své zásluhy a svatost nabídl padlému člověku jako bezplatný dar (Dopis 12, 1892).

Galatským 3:13-14 ¹³Kristus nás vykoupil z prokletí Zákona *tím*, že se stal za nás prokletím, neboť je napsáno: "Proklet je každý, kdo je pověšen na dřevě." ¹⁴*To proto*, aby k pohanům přišlo to Abrahamovo požehnání v Kristu Ježíši a abychom skrze víru přijali zaslíbení Ducha.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 363.3 Přestoupili jsme Boží zákon a podle skutků zákona nebude žádný člověk ospravedlněn. Co se týče dodržování svatého a spravedlivého zákona, který člověk přestoupil, nemá i to nejlepší úsilí, které člověk vlastními silami vynaloží, žádnou cenu. Skrze víru v Krista si však člověk může nárokovat zcela dostačující spravedlnost Božího Syna. Kristus ve své lidské přirozenosti uspokojil požadavky zákona. Nesl za hříšníka prokletí zákona, vykonal za něj smíření, aby každý, kdo v Něj věří, nezahynul, ale měl věčný život. Skutečná víra si přisvojuje Kristovu spravedlnost a hříšník tak vítězí spolu s Kristem, protože se stává účastníkem božské přirozenosti. Tak se spojuje božství s lidstvím.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 330.1 Když se odvrátíte od popraskaných nádob, které neudrží vodu, a ve jménu Ježíše, svého Obhájce přijdete přímo k Bohu a požádáte Ho o to, co je třeba, Kristova spravedlnost se ukáže být vaší spravedlností a Kristova ctnost vaší ctností. Pak pochopíte, že ospravedlnění přichází pouze skrze víru v Krista, protože v Ježíši se zjevuje dokonalost Božího charakteru a v Jeho životě se projevilo naplnění principů svatosti. Prostřednictvím krve Kristovy smířčí oběti je hříšník vysvobozen z otroctví a zatracení. Díky dokonalosti bezhříšného Zástupce a Ručitele může běžet závod v pokorné poslušnosti všech Božích přikázání. Bez Krista zůstává v odsouzení zákona, stále jako hříšník, ale vírou v Krista je před Bohem učiněn spravedlivým.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 240.2 Kristus na sebe vzal prokletí zákona, podstoupil jeho trest a naplnil tak plán, podle kterého měl být člověk uveden do postavení, v němž by mohl zachovávat Boží zákon a být přijat díky zásluhám Vykupitele. Díky Jeho oběti byl zákon oslaven.

1. Petrův 1:18-23 ¹⁸Víte, že ze svého marného způsobu života, zděděného po otcích, jste byli vykoupeni ne pomíjejícími věcmi, stříbrem nebo zlatem, ¹⁹nýbrž drahou krví Krista jako beránka bez vady a bez poskvrny. ²⁰On byl předem poznán před založením světa a byl na konci časů zjeven pro vás, ²¹kterí skrze něho věříte v Boha, jenž ho probudil z mrtvých a dal mu slávu, takže vaše víra i naděje se upíná k Bohu. ²²Když jste poslušností pravdy [skrze Ducha] očistili své duše k bratrské lásce bez přetvářky, vroucně se navzájem milujte z [čistého] srdce. ²³Vždyť jste se znovu narodili ne z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a [na věčnost] zůstávající slovo Boží.

COL – Kristova podobenství 162.4 Když hříšník, kterého přitahuje Kristova moc, přistupuje ke kříži a v pokoře kleká před svým Spasitelem, prožívá znovuzrození. Dostává nové srdce. Stává se novým stvořením v Kristu Ježíši (2. Korintským 5,17). Více se od něj nežádá. Bůh sám **Římanům 3,26** „ospravedlňuje toho, kdo žije z víry Ježíšovy.“ A ty, **Římanům 8,30** „které ospravedlnil, ty také oslavil.“ Sláva a čest, které člověku dává zachraňující láska Ježíše Krista, je mnohem větší, než hanba a potupa, kterou způsobuje hřích. Lidem, kteří usilují o to podobat se božskému obrazu, dává Bůh z nebeských pokladů dary, které je nakonec uvedou do vyššího postavení, než v jakém jsou andělé, kteří nepadli do hříchu. (srv. PM 81.5)

Efezským 2:13 Ale nyní v Kristu Ježíši vy, kteří jste byli kdysi daleko, stali jste se blízkými v krvi Kristově.

PP – Patriarchové a proroci 63.2 Pouze Kristus může vykoupit padlého člověka z prokletí zákona a uvést jej opět do souladu s nebem. Kristus na sebe vezme vinu a hanbu hříchu, který je svatému Bohu

tak odporný, že odloučí Otce od Syna. Kristus podstoupí to největší možné utrpení, aby ztracené lidstvo zachránil. (srv. PP 36.2)

SR – Dějiny vykoupení 225.1 Na Krista jako náhradu a ručitele za člověka byla vložena nepravost lidí. Byl považován za přestupníka, aby je mohl vykoupit z prokletí zákona. Vina každého Adamova potomka, který kdy žil, tíživě doléhala na Jeho srdce. Nitro Spasitele bylo naplněné zármutkem. Děsil Jej Boží hněv a hrozivé projevy Boží nelibosti vůči nepravosti. To, že Bůh v této hodině největší úzkosti odvrátil od Spasitele svou tvář, Mu zlomilo srdce... Ten, který nese hříchy, podstupuje výkon trestu za nepravost a sám se stává hříchem za člověka.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 934.21 Kristus měl trpět za hranicemi svatého města. Zemřel tam, kde byli popravováni zločinci a vrazi. Šlapal v kádi vinného lisu sám a nesl trest, který měl připadnout hříšníkovi. Jak hluboký a výstižný je význam slov: **Galatským 3:13** „Kristus nás vykoupil z prokletí Zákona tím, že se stal za nás prokletím.“ Vyšel ven za hranice města, čímž ukázal, že dal svůj život nejen za židovský národ, ale za celý svět (The Youth's Instructor, 28. června 1900).

Zjevení 5:9b Svou krví jsi vykoupil Bohu *lidi* z každého kmene, jazyka, lidu a národu.

Galatským 4:4-7 ⁴Když však přišla plnost času, vyslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, narozeného pod Zákonem, ⁵aby vykoupil ty, *kdo byli* pod Zákonem, *a* abychom přijali synovství. ⁶A protože jste synové, vyslal Bůh ducha svého Syna do našich srdcí, *ducha*, který volá: "Abba, Otče." ⁷Takže už nejsi otrok, ale syn. A když syn, *tedy* i dědic skrze Boha.

1. Petrův 2:24 On sám ve svém těle vynesl naše hříchy na dřevo *kříže*, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 394.3 Ježíš Kristus v srdci člověka činí přítrž ovládající moci hříchu. Život a charakter věřícího pak svědčí o skutečné povaze Kristovy milosti.

Židům 2:14-18 ¹⁴Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným, aby skrze smrt zahladil toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Dábla, ¹⁵a osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví. ¹⁶Je přece jasné, že se neujímá andělů, ale ujímá se semene Abrahamova. ¹⁷A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratřím, aby se stal milosrdným a věrným veleknězem v Božích věcech, k usmíření hříchů lidu. ¹⁸Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 250.1 Bůh a Kristus od počátku věděli o satanově odpadnutí a také o Adamově pádu skrze podvodnou moc tohoto odpadlíka. Plán spásy byl navržen tak, aby vykoupil padlé lidstvo, aby mu poskytl další šanci. Kristus byl od počátku Božího stvoření určen do funkce Prostředníka. Byl od věčnosti ustanoven, aby byl naším zástupcem a naší jistotou. Ještě před stvořením světa bylo rozhodnuto, že Kristovo božství bude zahaleno do lidství. Kristus řekl: **Židům 10:5 "Připravil jsi mi však tělo"**.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 926.3 V Kristu se spojilo božství a lidství – Stvořitel a stvoření. Přirozenost Boha, jehož zákon byl přestoupen, a přirozenost Adama, který přestoupil zákon, se setkávají v Ježíši – Synu Božím a Synu člověka. Když svou vlastní krví zaplatil cenu za vykoupení, když prošel životní zkušeností člověka, když jménem člověka a za člověka čelil pokušení a zvítězil nad ním, když sám, ačkoli byl bez hříchu, snášel hanbu, vinu a tíhu hříchu, stává se člověku Obhájcem a Přímělnvcem. Jaké to je ujištění pro pokoušeného a zápasícího člověka, jaké to je ujištění pro celý vesmír, který tomu přihlíží, že Kristus bude **Židům 2:17 „milosrdným a věrným veleknězem“** (Rukopis 141, 1901)!

1. Timoteus 2:5-6 ⁵Je totiž jeden Bůh, jeden je také prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, ⁶kteřý dal sám sebe jako výkupné za všechny.

1BC – Biblický komentář, 1. svazek 1085.2 V okamžiku, kdy člověk podlehl satanovým pokušením a udělal přesně to, co mu Bůh zapověděl, se Kristus, Boží Syn, postavil mezi živé a mrtvé a řekl: "Ať trest dopadne na mě. Já se postavím na místo člověka. Člověk dostane druhou šanci." (Dopis 22, 13. února 1900).

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 223.2 Aby se Spasitel mohl stát před Otcem obhájcem člověka, prožil svůj život na zemi tak, jak ho musí prožít každý člověk, včetně nesnází, utrpení a pokušení. Jako dítě z Betléma se ztotožnil s lidskou rasou a svým bezúhonným životem od jeslí až po smrt na kříži ukázal, že člověk může být skrze život v pokání a víru v Něho znovu obnoven a obdržet Boží přízeň. Přinesl lidem spásnou milost a odpuštění hříchů. Pokud se lidé vrátí ke své věrnosti Bohu a nebudou se již více dopouštět přestoupení, bude jim odpuštěno.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 223.3 Kristus se v lidské slabosti měl setkat s pokušeními toho, kdo měl k dispozici moc vyšší přirozenosti, takové, kterou Bůh udělil andělům. Kristovo lidství však bylo spojeno s božstvím. Díky této síle mohl snášet všechna pokušení, která na Něj satan uvrhal, a neposkvřnit své nitro hříchem. Tuto moc vítězit dá každému Adamovu potomku, který vírou přijme spravedlivé vlastnosti Jeho charakteru.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 223.4 Bůh tak moc miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo Ho přijme, měl moc žít Jeho spravedlivý život. Kristus prokázal, že je možné, aby se člověk vírou chopil Boží moci. Ukázal, že skrze pokání a prožívání víry v Kristovu spravedlnost může být hříšník

smířen s Bohem a stát se účastníkem božské přirozenosti a překonávat tak zkaženost, která je ve světě skrze žádostivost.

DA – Touha věků 757.1 Byla přinesena ta největší Oběť. Svatyně svatých byla otevřena. Pro každého je nyní připravena nová cesta života. Hříšné a zarmoucené lidstvo už nemusí čekat na příchod velekněze. Nyní bude sám Spasitel sloužit jako kněz a obhájce v nebesích. (srv. TV 486.5)

Židům 4:14-16 ¹⁴Když tedy máme velikého velekněze, který prošel nebesy, Ježíše, Syna Božího, držme pevně to vyznání. ¹⁵Neboť nemáme *takového* velekněze, který by s *námi* nemohl soucítit v našich slabostech, *nýbrž takového*, který ve všem prošel zkouškami podobně *jako my*, *avšak* bez hříchu. ¹⁶Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom přijali milosrdenství a našli milost ku pomoci v pravý čas.

Židům 5:7-10 ⁷On ve dnech svého pozemského života s hlasitým křikem a slzami obětoval modlitby a úpěnlivé prosby tomu, který byl mocen ho zachránit ze smrti, a byl vyslyšen pro *svou bohabojnost*. ⁸Ačkoli to byl Syn, naučil se poslušnosti tím, co vytrpěl. ⁹I dosáhl dokonalosti a stal se všem, kdo ho poslouchají, původcem věčné záchrany, ¹⁰když ho Bůh prohlásil za velekněze podle řádu Melchisedechova.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 930.7 Kristus se neoslavil tím, že byl učiněn Veleknězem. Bůh sám Ho pověřil kněžským úřadem. Je příkladem pro celé lidstvo. Stal se způsobilým být nejen Zástupcem lidstva, ale také jeho Obhájcem, aby každý, kdo bude chtít, mohl říct: „Mám Přítele u soudního dvora.“ Je Veleknězem, který se dokáže vcítit do našich slabostí (Rukopis 101, 1897).

Židům 2:10-11 ¹⁰Slušelo se totiž na toho, pro něhož *je* všechno a skrze něhož *je* všechno, když mnoho synů přivedl do slávy, aby skrze utrpení učinil dokonalým původce jejich záchrany. ¹¹Neboť ten, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, *jsou* všichni z jednoho. Z toho důvodu se nestydí nazývat je bratry.

6T – Svědectví pro církev, 6. svazek 363.3 Svým rozhodnutím ustanovil u svého oltáře Obhájce, který je přioděn naší přirozeností. Součástí Jeho práce jako našeho Prostředníka je představovat nás Bohu jako své děti. Za ty, kteří Ho přijali, se Kristus přimlouvá. Na základě svých vlastních zásluh jim dává oprávnění stát se členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále.

Jan 1:12-13 ¹²Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. ¹³Ti se nenarodili z krve ani z vůle těla ani z vůle muže, nýbrž z Boha.

Římanům 8:34b *Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a byl i vzkříšen [z mrtvých], je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!*

ST – časopis Znamení doby, 14. února 1900, odst. 9 Kristus je Služebníkem pravého svatostánku, Veleknězem všech, kteří v Něho věří jako ve svého osobního Spasitele. Jeho místo nemůže zastávat nikdo jiný. Je Veleknězem církve a Jeho dílo nemůže konat nikdo jiný. Svou milostí je schopen uchránit každého člověka od přestoupení.

Židům 8:1-2 ¹...Máme takového velekněze, který usedl po pravici trůnu Majestátu v nebesích, ²je služebníkem svatyně a toho pravého stánku, který postavil Pán, a ne člověk.

GC – Velký spor věků 489.1 Kristova prostřednická služba za člověka v nebeské svatyni je právě tak podstatná součást plánu vykoupení jako Jeho smrt na kříži. Toto dílo zahájil svou smrtí a po svém zmrtvýchvstání vystoupil na nebesa, aby jej dokončil v nebi. Vírou smíme vstoupit za oponu, **Židům 6,20** „kam kvůli nám vešel náš předchůdce Ježíš.“ ... Pán Ježíš otevřel cestu ke trůnu Otce a díky Jeho prostřednické službě mohou být Bohu předložena upřímná přání všech, kdo k Němu přicházejí s vírou. (srv. VDV 319.1)

6T – Svědectví pro církev, 6. svazek 364.1 Jakmile se Boží dítě stane chráněncem velkého Obhájce, může přistoupit ke trůnu milosti. Jakmile poprvé projeví lítost a prosí o odpuštění, ujímá se Kristus jeho případu a přijímá jej za svůj. Jeho prosby Ježíš před Otcem předkládá jako by byly Jeho vlastní.

OHC – Naše nejvyšší povolání 50.2 Kristus je spojujícím článkem mezi Bohem a člověkem. Zaslíbil svou osobní přimluvu prostřednictvím svého jména. Vkládá veškerou sílu své spravedlnosti na stranu prosebníka. Kristus se přimlouvá za člověka a člověk, který potřebuje božskou pomoc, se přimlouvá před Bohem za sebe a využívá při tom sílu vlivu Toho, který za svět položil svůj život. Když před Bohem vyznáváme svou vděčnost za Kristovy zásluhy, naše přimluvy se stávají příjemnou vůní. Kdo jen může ocenit tuto velikou milost a lásku! Když k Bohu přicházíme skrze Kristovy zásluhy, jsme přioděni Jeho kněžským rouchem. Staví nás těsně k sobě, objímá nás svou lidskou paží, zatímco svou božskou paží se drží trůnu Nekonečného. Přidává své zásluhy jako vonné kadidlo do kadidelnice v našich rukou, aby podpořil naše prosby. Slibuje, že vyslyší a odpoví na naše prosby. (viz také 6BC 1078.7)

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 931.2 Náš Obhájce předkládá důkaz za důkazem, aby naučil své zkoušené a pokoušené následovníky, jak se satanovým pokušením bránit. Objasňuje každý pohyb nepřítele. Řídí události. (Dopis 90, 1906)

DA – Touha věků 329.1 Ježíš, náš starší bratr, se nachází u věčného trůnu a vidí každého, kdo se k Němu obrací jako ke svému Spasiteli. Z vlastní zkušenosti zná naši slabost i naše potřeby a ví, s jakou silou na nás doléhají pokušení. Byl totiž ve všem pokoušen jako my, ale nezhřešil. Bdí nad každým chvějícím se Božím dítětem. Jsi v pokušení? On tě vysvobodí. Jsi slabý? On tě posilní. Chybí ti poznání? On tě osvítí. Jsi zraněný? On tě uzdraví. (srv. TV 208.6)

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 931.1 Kristus je schopen zcela zachránit všechny, kteří k Němu přicházejí s vírou. Pokud Mu to dovolí, očistí je od veškeré nečistoty. Pokud se však drží svých hříchů, nemohou být zachráněni, protože Kristova spravedlnost nepřikrývá žádný nevyznaný hřích. Bůh prohlásil, že lidé, kteří přijímají Krista jako svého Vykupitele a uznávají Ho jako Toho, kdo z nich snímá všechny hříchy, získají odpuštění ze svých přestoupení. To jsou podmínky naší volby. Spása člověka závisí na tom, zda přijme Krista vírou. Ti, kdo Ho nepřijmou, ztratí věčný život, protože odmítli využít jediný prostředek, který Otec a Syn poskytli pro záchranu hynoucího světa (Rukopis 142, 1899).

Jeremiáš 3:13a Jen uznej svou vinu, že ses vzbouřila proti Hospodinu, svému Bohu.

Ezechiel 36:25-27 ²⁵Pokropím vás čistou vodou a budete čistí; očistím vás od všech vašich nečistot a od všech vašich bůžků. ²⁶Dám vám nové srdce a nového ducha dám do vašeho nitra. Odstráním srdce kamenné z vašeho těla a dám vám srdce masité. ²⁷Svého ducha dám do vašeho nitra a způsobím, že budete žít podle mých ustanovení a má nařízení budete zachovávat a plnit.

SD – Synové a dcery Boží 22.3 Z Kristovy poslušnosti pochází nevyčerpatelný zdroj dokonalé poslušnosti. V nebi jsou Jeho zásluhy, Jeho sebezapření a sebeobětování považovány za drahocenné kadidlo, které je přinášeno spolu s modlitbami Jeho lidu. Když upřímné a pokorné modlitby hříšníků stoupají k Božímu trůnu, Kristus k nim připojuje zásluhy svého vlastního života v dokonalé poslušnosti. Naše modlitby díky tomuto kadidlu získávají příjemnou vůni. Kristus se zaručil, že se za nás bude přimlouvat. A Otec Syna vždy vyslyší.

SD – Synové a dcery Boží 22.4 Toto je tajemství zbožnosti. To, že Kristus přijal lidskou přirozenost a svým životem plným ponížení pozvedl morální hodnotu člověka u Boha. To, že vynesl osvojenou přirozenost člověka k Božímu trůnu a tam představil Otci své děti, aby jim Bůh udělil čest převyšující tu, která byla udělena andělům – to je pro celý vesmír úžasný zázrak, to tajemství, do kterého andělé touží nahlédnout. To je láska, při které srdce hříšníka roztává. SD 22.4

2. Petrův 1:3-4 ³Jeho božská moc nám darovala všechno, čeho *je třeba* k životu a zbožnosti skrze poznání toho, který nás povolal [vlastní] slávou a mocí. ⁴Tím nám byla darována vzácná a veliká zaslíbení, abyste se skrze ně stali účastníky božské přirozenosti a unikli zkáze, *kteřá je ve světě v žádostivosti*.

AA – Skutky apoštolů 552.2 Kristus před Božím trůnem prosí za svou církev; prosí za ty, které vykoupil svou krví. Staletí ani tisíciletí nemohou oslabit účinnost Jeho smířčí oběti. Ani život ani smrt, ani výšiny ani hlubiny nás nedokážou odloučit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši; ne proto, že bychom se Ho tak pevně drželi, ale proto, že On tak pevně drží nás. (srv. PNL 318.3)

Židům 7:23-27 ²³A jich se mnoho stalo kněžími, protože smrt bránila, aby *jimi* zůstávali. ²⁴Protože však on sám zůstává na věčnost, má nezměnitelné kněžství. ²⁵Proto také může dokonale zachránit ty, kteří skrze něho přistupují k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval.

²⁶Takový velekněz byl pro nás vhodný: svatý, bezelstný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků, *ten*, který se stal vyšším nad nebesa ²⁷a který nemusí jako *tamti* velekněží denně přinášet oběti napřed za vlastní hříchy a potom za *hříchy* lidu, neboť to učinil jednou provždy, když obětoval sebe sama.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 932.7 Kristova kněžská prostřednická služba nyní probíhá nahoře v nebeské svatyni v náš prospěch. Ale jak málo lidí doopravdy chápe, že náš velký Velekněz předkládá Otcí svou vlastní krev a žádá pro hříšníka, který Ho přijímá jako svého osobního Spasitele, všechny výsady, které Jeho smlouva přináší jako odměnu za Jeho oběť. Tato oběť Jej učinila nadmíru způsobilým přinést úplnou záchranu všem, kteří skrze Něho přicházejí k Bohu. Neboť žije, aby se za ně přimlouval (Rukopis 92, 1899).

Židům 10:19-23 ¹⁹Když tedy, bratři, máme smělou důvěru, že smíme vstoupit *do* svatyně Ježíšovou krví, ²⁰cestou novou a živou, kterou nám otevřel skrze oponu, to jest *skrze* své tělo, ²¹a *když máme* velikého kněze nad domem Božím, ²²přistupujme s opravdovým srdcem v plnosti víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou. ²³Neochvějně držíme své vyznání naděje, neboť ten, který dal slib, je věrný.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 947.11 Díky Bohu, že Ten, který za nás prolil svou krev, žije, aby se za nás přimlouval. Žije, aby se přimlouval za každého, kdo Ho přijímá. **1. Janův 1:9** „Jestliže své hříchy vyznáváme, *on* je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.“ Krev Ježíše Krista nás očišťuje od všech hříchů. Vypovídá o lepších věcech než Ábelova krev, protože Kristus stále žije, aby se za nás přimlouval. Musíme mít neustále před očima účinnost Ježíšovy krve. Ta krev, která očišťuje a zachovává při životě, přivlastňovaná živou vírou, je naší nadějí. Musíme růst v chápání její nevyčísitelné hodnoty, protože za nás promlouvá pouze tehdy, když vírou uplatňujeme její zásluhy a uchováváme si čisté svědomí a pokoj s Bohem.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 948.1 Toto je znázornění odpouštějící krve, neoddělitelně spojené se vzkříšením a životem našeho Vykupitele, vyobrazené neustále tekoucím proudem vycházejícím od Božího trůnu, vodou řeky života (Dopis 87, 1894).

Efezským 1:7-8 ⁷V něm máme vykoupení skrze jeho krev -- odpuštění *našich* provinění podle bohatství jeho milosti, ⁸kteřou nás hojně zahrnul ve vši moudrosti a rozumnosti.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 912.9 K Bohu se přistupuje skrze Ježíše Krista, Prostředníka, jedinou cestu, skrze kterou odpouští hříchy. Bůh nemůže odpouštět hříchy na úkor své spravedlnosti, svatosti a pravdy. Hříchy však odpouští, a to v plném rozsahu. Neexistují žádné hříchy, které by neodpustil v Pánu Ježíši Kristu a skrze Něj. To je jediná naděje hříšníka, a pokud v tomto v upřímné víře spočívá, má jistotu plného a bezplatného odpuštění. Existuje pouze jedna cesta a ta je přístupná všem. Skrze tuto cestu čeká na kajícího se zkroušeného člověka bohaté a velkorysé odpuštění a jsou mu tak odpuštěny i ty nejtemnější hříchy.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 913.1 Tato naučení dostával Boží vyvolený lid po tisíce let opakovaně v různých symbolech a podobách, aby se tato pravda pevně vryla do každého srdce: že bez prolití krve není odpuštění hříchů. Důležité ponaučení obsažené v každé krvácející oběti, vtisknuté do každého obřadu a vštěpované samotným Bohem, spočívalo v tom, že odpuštění hříchů lze dosáhnout

pouze skrze Kristovu krev. Kolik lidí však přesto nosí tíživé břemeno a jak málo z nich pociťuje sílu této pravdy, jedná podle ní a čerpá požehnání, která by mohli získat skrze dokonalou víru v krev Beránka Božího.

OHC – Naše nejvyšší povolání 50.4 Když modlitby upřímných a kajících se lidí stoupají k nebi, říká Kristus Otci: „Vezmu na sebe jejich hříchy. Necht' před Tebou stojí jako nevinní.“ A jak z nich snímá jejich hříchy, naplňuje jejich srdce nádherným světlem pravdy a lásky. (viz také 7BC 930.16)

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 933.9 Ježíš stojí v nejsvětější svatyni, aby se nyní za nás přimlouval před Bohem. Ani na okamžik nepřestává předkládat svůj lid, který je v Něm úplný. Přestože jsme takto představováni Otci, nemáme se domnívat, že Jeho milosrdenství můžeme zneužívat a stát se nedbalými, lhostejnými a samolibými. Kristus není služebníkem hříchu. Jsme přijati v Milovaném a jsme v Něm úplní, pouze pokud v Něm zůstáváme skrze víru (The Signs of the Times, 4. července 1892).

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 115.2 Ti, kdo přijali světlo z Božího slova, v lidech nesmějí nikdy, nikdy vyvolávat dojem, že Bůh bude sloužit společně s jejich hříchy. Jeho Slovo definuje hřích jako přestoupení zákona. — Rukopis 16, 1901.

TMK – Abych Jej znal 361.2 Ježíš přišel na svět zachránit hříšníky, nikoli v jejich hříších, ale od jejich hříchů, a posvětit je skrze pravdu; a aby se pro nás stal dokonalým Spasitelem, musíme se s Ním sjednotit osobním aktem víry. Kristus si nás vyvolil, my jsme si vyvolili Jeho, a touto volbou se s Ním spojujeme a od nynějška máme žít ne pro sebe, ale pro Toho, který za nás zemřel. Toto spojení však lze zachovat pouze neustálou bdělostí, abychom neupadli do pokušení a nerozhodli se jinak, neboť pokud si to přejeme, máme svobodu si kdykoliv vybrat jiného pána. Spojení s Kristem znamená dát Mu v každém činu a myšlence bezvýhradnou přednost.

OHC – Naše nejvyšší povolání 50.3 Každý, kdo se zbaví otroctví a služby satanu a postaví se pod krev potřísněný prapor knížete Immanuela, bude střežen Kristovými přímlovami. Kristus jako náš Prostředník po pravici Otce nás má stále před očima, neboť je stejně tak nezbytné, aby nás svými přímlovami chránil, jako když nás vykoupil svou krví. Kdyby nás jen na jediný okamžik přestal střežit, je satan připraven nás zničit. (viz také 6BC 1078.5)

2. Petrův 1:10-11 ¹⁰Proto se, bratři, tím více snažte upevňovat svoje povolání a vyvolení; neboť budete-li to činit, nikdy nepadnete. ¹¹Tak vám bude bohatě poskytnut vstup do věčného království našeho Pána a Zachránce Ježíše Krista.

2. Korintským 5:21 Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 215.1 Lidstvo se ocitlo v nesnázích kvůli porušení zákona Otce. Bůh však hříšníka neopouští, dokud mu nepředstaví prostředek pro vyřešení problému hříchu. Boží jednorozený Syn zemřel, abychom my mohli žít. Bůh tuto oběť přijal naším jménem, jako náhradu a záruku za nás, pod podmínkou, že přijmeme Krista a uvěříme v Něj. Hříšník musí s vírou přijít ke Kristu, chopit se Jeho zásluh, vložit své hříchy na Toho, který nese hříchy, a přijmout Jeho odpuštění. Právě kvůli tomu přišel Kristus na tento svět. Tímto způsobem se Kristova spravedlnost připisuje hříšníkovi, který uvěří a činí pokání. Stává se členem královské rodiny, dítětem nebeského Krále a Božím dědicem spolu s Kristem.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 392.2 Ospravedlnění je tím velkým činem, který se koná pro hříšníka poskvrněného a znetvořeného zlem. Ten, který je Pravda, jej prohlašuje za spravedlivého. Bůh připisuje věřícímu Kristovu spravedlnost a před celým vesmírem ho označuje za spravedlivého. Přenáší jeho hříchy na Ježíše jako představitele, náhradníka a ručitele hříšníka. Nepravost každého, kdo věří, vkládá na Krista. **2. Korintským 5:21** „Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.“

COL – Kristova podobenství 157.1 Kristus se zavázal, že bude naším zástupcem a ručitelem. Nikoho neodmítá. Nemohl se dívat na to, jak jsou lidé vydáni napospas věčné smrti, proto položil svůj život, aby je zachránil. S láskou a soucitem se dívá na každého, kdo si uvědomuje, že se sám nedokáže zachránit. (srv. PM 78.4)

COL – Kristova podobenství 157.2 Kristus pozvedne každého rozechvělého člověka, který k Němu volá. Svým vlastním dílem smíření otevřel nekonečný zdroj mravní síly a dnes nám tuto sílu ochotně uděluje. Smíme Mu předložit svá provinění a nedostatky, protože nás miluje. Každý Jeho pohled a každé slovo povzbuzuje naši důvěru. Kristus formuje a přetváří náš charakter podle své vůle. (srv. PM 78.5)

COL – Kristova podobenství 157.3 Veškerá moc satana nedokáže přemoci člověka, který se s prostou důvěrou odevzdal Kristu. **Izajáš 40,29** „Unavenému dává sílu a bezmocného zahrnuje zdatností.“ (srv. PM 78.6)

FE – Základy křesťanské výchovy 135.1 On jako jediný měl sílu zápasit s velkým nepřitelem Boha i člověka a jako náš zástupce a ručitel dal moc těm, kdo se Ho vírou drží, aby se stali vítězi v Jeho jménu a skrze Jeho zásluhy.

ST – časopis Znamení doby, 18. června 1894, odst. 4 Skrze spravedlnost Krista, našeho zástupce a ručitele, se naše poslušnost Božích přikázání stává přijatelnou. Kristus oblékl své božství do lidství a podstoupil pokušení v oblasti chuti, ctižádosti a lásky k tomuto světu, čímž člověku umožnil dodržovat Boží přikázání skrze svou přičtenou spravedlnost. Skrze víru v Krista se člověk stává účastníkem božské přirozenosti a dokud chodí ve světle, je v Něm úplný.

RH – časopis Review and Herald, 28. června 1892, odst. 9 Bůh přijal Krista jako našeho zástupce a ručitele v plné míře. Proto ať se každý, kdo vyslovuje Kristovo jméno, odvrátí od veškeré nepravosti a sjednotí se v charakteru s Kristem, aby se Ježíš nemusel stydět nazývat nás svými bratry.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 941.7 Kristus je představován jako Ten, kdo nese těžkosti a bolesti způsobené hříchem, a to nejen jako náš soucitný přítel, ale jako náš Zástupce. Proto máme naše hříchy

sobectví, nelaskavosti, lhostejnosti, špatných návyků a praktik rozhodným a důrazným způsobem odložit. Kdo se rozešel se satanem, nemůže dát prostor jeho pokušením. Ať si lidé přicházející ke Kristu uvědomí, že On je Ten, který nese hříchy... Ať se člověk činící pokání vírou chopí prostředku, který je k dispozici pro jeho záchranu, nikoli v jeho hříchu, ale od jeho hříchu. Kristus jako ten, kdo nese hříchy, musí hřích odstranit a vysvobodit hříšníka z jeho chorobného duchovního stavu (Rukopis 56, 1900).

2SM – Vybraná poselství, 2. svazek 32.3 Skrze víru v Jeho krev mohou být všichni učiněni dokonalými v Kristu Ježíši. Díky Bohu, že se nezabýváme něčím nemožným. Můžeme se těšit z posvěcení. Můžeme se těšit z Boží přízně. Nemáme se starat o to, co si o nás myslí Kristus a Bůh, ale o to, co si Bůh myslí o Kristu, našem Zástupci. V Jeho Milovaném jsme přijati. Člověku, který činí pokání a věří, Bůh ukazuje, že Kristus odevzdávané nitro přijímá, aby jej formoval a utvářel podle svého vlastního obrazu.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 730.3 Kristovu poslušnost není možné považovat za něco, k čemu byl díky své božské přirozenosti zvlášť uzpůsoben, protože před Bohem stál jako představitel člověka a byl pokoušen jako jeho zástupce a záruka za něj. Kdyby měl Kristus nějakou zvláštní moc, kterou člověk nemá, satan by z toho udělal velké téma. Kristovým úkolem bylo zbavit satana nároku na jeho nadvládu nad člověkem, a to mohl učinit pouze tak, že přišel jako člověk, byl pokoušen jako člověk a jako člověk prokázal poslušnost (Rukopis 1, 1892).

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 342.2 Ve své lidské přirozenosti spojené s božskou Kristus snášel vše, co pro člověka v boji se satanem bylo možné unést. Poslušný a bez hříchu až do poslední chvíle zemřel za člověka jako jeho Náhrada a Záruka. Vydržel vše, co kdy lidé od podvodného pokušitele budou muset zakusit, aby člověk mohl zvítězit tím, že se stane účastníkem božské přirozenosti.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 256.2 Neměli bychom mít žádné pochybnosti o naprosté bezhříšnosti Kristovy lidské přirozenosti. Naše víra musí být vírou rozumnou, upřenou k Ježíši v dokonalé důvěře, v naprosté a úplné víře v Jeho smírcí oběť. To je základním předpokladem pro to, aby nitro nebylo zahalené temnotou. Tento svatý Zástupce je schopen zachránit až do krajnosti; protože před zraky celého vesmíru, který vše v údivu sledoval, ve svém lidském charakteru projevil dokonalou a úplnou pokoru a naprostou poslušnost vůči všem Božím požadavkům. Božská moc je na dosah člověku, aby se mohl stát účastníkem božské přirozenosti a unikl zkáze, která je ve světě skrze žádostivost. Proto může být kající se člověk, který uvěřil, učiněn Boží spravedlností v Kristu.

Jan 12:31-32 ³¹Nyní je soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven. ³²A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1137.6 Nikdy předtím nebyl Ježíš tak dobře všeobecně známý jako ve chvíli, kdy visel na kříži. Byl vyvýšen nad zemi, aby přitáhl všechny k sobě. Do srdcí mnohých lidí, kteří sledovali ukřižování a slyšeli Kristova slova, zazářilo světlo pravdy. Spolu s Janem volali: **Jan 1:29** „Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa.“ Byli mezi nimi i lidé, kteří nemohli nalézt klid a kteří prozkoumávali Písma a porovnávali jednotlivé texty, až dokud nepochopili smysl Kristova poslání. Poznali, že Ten, jehož milosrdenství zahrnuje celý svět, poskytl lidem bezplatné odpuštění. Četli proroctví vztahující se ke Kristu a velkorysá a bohatá zaslíbení ukazující na pramen, který byl otevřen pro Judu a Jeruzalém (Rukopis 45, 1897).

GW – Pracovníci evangelia 315.2 Tou velkou pravdou, kolem níž se soustřeďují všechny ostatní, je Kristova oběť jako smíření za hříchy. Abychom správně pochopili a ocenili každou pravdu v Božím slově, od Genesis až po Zjevení, je třeba ji studovat ve světle, které září z golgotského kříže. Představuji vám velkolepý památník milosrdenství a obnovy, spásy a vykoupení – Božího Syna vyvýšeného na kříži. To má být základem každého projevu našich kazatelů.

GW – Pracovníci evangelia 160.1 Vy, kdo učíte lid, vyzdvihujte Ježíše, vyvyšujte Ho v kázání, v písni, v modlitbě. Zaměřte všechny své síly na to, abyste zmatené, zbloudilé a ztracené lidi nasměrovali k „Beránku Božímu“. Vyvyšujte vzkříšeného Spasitele, a říkejte všem, kdo slyší: Pojdte k Tomu, který nás miloval a **Efezským 5:2** „vydal sám sebe za nás.“ Ať je nauka o spasení hlavním tématem každého kázání a každé písně. Ať zaznívá v každé prosbě. Nevnášejte do svého kázání nic, co by nahrazovalo Krista jakožto Boží moudrost a moc. Zvěstujte slovo života a představujte Ježíše jako naději pro ty, kteří mají výčitky svědomí a hledají odpuštění, a jako útočiště pro každého věřícího člověka. Ukažte cestu k pokoji všem, kdo jsou znepokojeni a skleslí, a představte jim milost a úplnost Spasitele.

1. Korintským 1:23-24 ²³ ... Hlásáme Krista ukřižovaného: Židům pohoršení, pohanům bláznovství, ²⁴ale těm, kteří jsou povoláni, Židům i Řekům, Krista -- Boží moc a Boží moudrost.

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 44.2 Aby upoutal lidi a soustředili na něj svou pozornost, musí být golgotský kříž vyzdvižen vysoko. Pak všechny duchovní schopnosti umocní Boží síla. (srv. MON 31.3)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 349.2 Prostřednictvím kříže byl hříšník vysvobozen ze zajetí hříchu, ze spojenectví se zlem. Při každém pohledu na kříž a na Krista srdce hříšníka taje a v lítosti volá: „Byly to mé hříchy, které ukřižovaly Božího Syna.“ U kříže odkládá své hříchy a skrze Kristovu milost se jeho charakter proměňuje. Spasitel jej pozvedá z prachu a svěřuje ho pod vedení Ducha svatého. Při pohledu na Vykupitele nachází hříšník naději, jistotu a radost. Víra se láskou zmocňuje Krista. Víra se projevuje láskou a očišťuje nitro.

RH – časopis Review and Herald, 3. září 1903, odst. 6 Jakmile se člověk, který lituje svých hříchů a chce se jich zbavit, obrátí ke Spasiteli s prosbou o pomoc, Duch svatý začne v jeho srdci působit změnu. **Jan 1:12** „Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc [n.: oprávnění] stát se Božími dětmi.“ To je motivací k vyvinutí ještě většího úsilí pro všechny, kdo usilují o předložení naděje evangelia lidem, kteří se stále ještě nacházejí v temnotě a klamu.

COL – Kristova podobenství 196.4 Kdo z lidí zná skutečnou hodnotu člověka? Chceme-li ji pochopit, pojdme s Kristem do Getsemanské zahrady a prožijeme s Ním hodiny úzkosti, kdy Mu z čela místo potu stékaly velké kapky krve. Pohledme na Spasitele vyvýšeného na kříži a vyslechněme si Jeho

zoufalé zvolání: **Marek 15,34** „[Můj Bože, můj Bože, proč jsi mě opustil?](#)“ Pohledme na zkrvavenou hlavu, proboděný bok a poraněné nohy. Uvědomme si, že Kristus dal v sázku vše. Pro naši záchranu se vydalo v nebezpečí celé nebe. Pod křížem si připomeňme, že Kristus by svůj život obětoval i pro jediného hříšníka. Jedině tak můžeme poznat hodnotu člověka. (srv. PM 98.4)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 342.1 Boží nepřítel projevoval svou nenávist vůči Kristu až do chvíle, kdy Ježíš visel na Golgotském kříži s poraněným, zbitým tělem a se zlomeným srdcem. Tím satan zcela ztratil přízeň vesmíru. Tehdy se ukázalo, že se Bůh ve svém Synu zřekl sám sebe a obětoval se za hříchy světa, protože lidstvo miloval. Stvořitel se zjevil v Synu nekonečného Boha. Zde byla navždy zodpovězena otázka: „Může Bůh zapřít sám sebe?“ Kristus byl Bůh, který se v pokorné dobrotivosti stal lidským tělem, přijal lidskou přirozenost a stal se poslušným až k smrti, aby mohl přinést nekonečnou oběť.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1108.5 Protože Kristus byl jedno se svým Otcem, byl s Ježíšem ukřižován sám Bůh.

2. Korintským 5:19 [Neboť Bůh byl v Kristu, když smiřoval svět se sebou a nepočítal lidem jejich provinění, a uložil v nás to slovo smíření.](#)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 395.2 Smíření znamená, že jsou odstraněny všechny překážky mezi nitrem člověka a Bohem a že si hříšník uvědomuje, co obnáší Boží odpouštějící láska. Díky Kristově oběti za padlé lidstvo může Bůh odpustit hříšníkovi, který přijímá Kristovy zásluhy, a přitom zůstat spravedlivý. Díky Ježíši může milosrdenství, láska a spravedlnost proudit z Božího srdce do srdce hříšníka.

DA – Touha věků 175.5 Jan 1,29 [“Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.”](#) Světlo zářící z kříže zjevuje Boží lásku. Ta nás přitahuje k Bohu. Pokud se jí nevzpíráme, dovede nás ke kříži a my s lítostí v srdci vyznáme hříchy, které ukřižovaly našeho Spasitele. Boží Duch pak skrze víru probudí v našem nitru nový život. Své touhy a myšlenky budeme podřizovat Kristově vůli. Dostaneme nové srdce a novou mysl podle obrazu Toho, který v nás zároveň působí ochotu cele se Mu podřídit. (srv. TV 108.1)

Jan 1:29 „Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa.”

DA – Touha věků 439.3 Ať hříšník, který činí pokání, stále hledí na Beránka Božího, který **Jan 1,29** „snímá hřích světa“. Jen to ho může proměnit. Jeho strach se obrátí v radost a pochybnosti ustoupí naději. Kamenné srdce se roztříští a nitro se naplní vděčností a láskou. Kristus se v něm stane **Jan 4,14** „pramenem vody tryskající k věčnému životu“. Když se díváme na Ježíše, Muže bolesti a utrpení, který zachraňoval ztracené přesto, že Jím lidé pohrdali, vysmívali se Mu a pronásledovali Jej od města k městu, dokud nedokončil své poslání, když si Jej představíme v Getsemane, jak potí krůpěje krve a ve strašných mukách umírá na kříži, naše touha po uznání a vlastním vyvýšení utichne. Při pohledu na Ježíše se budeme stydět za svoji chladnost, lhostejnost a sobectví. Budeme ochotni dělat cokoli, jen abychom mohli z celého srdce sloužit svému Pánu. Pro Něho s radostí ponese kříž, budeme snášet zkoušky, potupu či pronásledování. (srv. TV 282.3)

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1113.1 Kristus visící na kříži byl evangeliem, tou dobrou zprávou. ... To je naše poselství, naše přesvědčení, naše nauka, naše varování pro zatvrzelé, naše povzbuzení pro zarmoucené, naděje pro každého, kdo věří. Pokud dokážeme v lidech vzbudit zájem, který je přiměje pohlédnout na Krista, můžeme ustoupit stranou a jen je požádat, aby i nadále upírali svůj zrak na Beránka Božího. Takto se jim dostane poučení. **Matouš 16:24** „Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne“. Kdo upírá své oči na Ježíše, opustí vše. Zemře svému sobectví. Bude věřit celému Božímu Slovu, které je v Kristu tak velkolepě a podivuhodně vyvýšeno.

8T – Svědectví pro církev, 8. svazek 287.2 Kristus ukřižovaný za naše hříchy, Kristus vzkříšený z mrtvých, Kristus, který vystoupil na nebesa, je naukou o spasení, kterou máme poznávat a předávat dál.

1. Korintským 2:2 Rozhodl jsem se, že nechci mezi vámi znát nic než Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného.

6T – Svědectví pro církev, 6. svazek 53.3 Nikdy by nemělo zaznít kázání nebo jakákoliv biblická hodina, aniž by posluchači byli nasměrováni k Beránku Božímu, který **Jan 1:29** „snímá hřích světa“. Ústředním bodem každého skutečného učení je Kristus. Každé poučení či přikázání získává sílu z Jeho slov.

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1113.3 V kříži se soustřeďuje veškerý vliv a odtud se veškerý vliv šíří dál. Je přitažlivým místem, neboť na něm Kristus obětoval svůj život za člověka. Tuto oběť přinesl, aby člověka obnovil k jeho původní dokonalosti. Ba co víc, obětoval se, aby člověku poskytl úplnou proměnu charakteru a učinil ho více než jen vítězem.

1. Korintským 1:18 Slovo kříže je totiž bláznovstvím těm, kteří hynou, ale nám, kteří jsme zachraňováni, je mocí Boží.

Koloským 1:19-20 ¹⁹Neboť se Otcí zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost ²⁰a aby skrze něho smířil všechno se sebou a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže -- aby [skrze něho] smířil vše jak na zemi, tak v nebesích.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 166.3 Potřebujeme upřít svůj zrak víry na kříž a věřit, že Ježíš je naší silou a naší spásou.

RH – časopis Review and Herald, 2. září 1890, odst. 6 Chvějícímu se nitru obtíženému pocitem viny přináší smířčí oběť vnímaná vírou pokoj, útěchu a naději. Boží zákon odhaluje hřích. Hříšníka vede k

umírajícímu Kristu, kde poznává závažnost hříchu, činí pokání a přijímá lék – Beránka Božího, který snímá hřích světa.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1137.9 Ježíš se ujal světa, aby ho vytrhl ze satanovy moci. Přišel ho vykoupit z prokletí hříchu a trestu za přestoupení, aby přestupníkovi mohlo být odpuštěno. Kristus vztyčil kříž mezi zemí a nebem a mezi božstvím a lidstvím; a když Otec kříž uviděl, byl uspokojen. Řekl: „Stačí, oběť je úplná.“ Bůh a člověk mohou být usmířeni. Kdo žil ve vzpouře proti Bohu, může být usmířen, pokud při pohledu na kříž projeví lítost, a to veliké Kristem vykonané smíření za své hříchy přijme. V kříži vidí: **Žalm 85:11** „Milosrdenství a věrnost [n.: pravda] se potkají, spravedlnost a pokoj se políbí.“ (The Signs of the Times, 30. září 1889).

8T – Svědectví pro církev, 8. svazek 206.4 Pouze lidé uvědomující si, že kříž je ústředním místem naděje pro lidské pokolení, mohou pochopit evangelium, které Kristus kázal. Přišel na tento svět s jediným cílem: zajistit člověku před světem i vesmírem výhodnější pozici. Přišel vydat svědectví, že padlí lidé se mohou stát účastníky božské přirozenosti skrze víru v působení a moc Božího Syna. Jen On sám mohl učinit smíření za hříšníky a otevřít brány ráje padlému lidstvu. Vzal na sebe nikoli přirozenost andělů, ale přirozenost člověka, a žil v tomto světě život neposkvrněný hříchem. **Jan 1:14.12** „A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi, ... plné milosti a pravdy.“ „Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc [n.: oprávnění] stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno.“

SC – Cesta ke Kristu 103.3 Musíme se setkávat u kříže. Kristus, Ukřižovaný, by měl být předmětem našeho uvažování, našich rozhovorů, našich nejradosnějších pocitů. Měli bychom stále myslet na všechna požehnání, která od Boha dostáváme. Když si uvědomíme Jeho velkou lásku, měli bychom být ochotni svěřit všechno do rukou Toho, kterého za nás přibili na kříž. (srv. CK 71.1)

PP – Patriarchové a proroci 188.1 Z golgotského kříže nás Kristus vyzývá k bezvýhradné oddanosti. Vše, co máme, vše, čím jsme, má být zasvěceno Bohu. (srv. PP 131.3)

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 941.8 Kvůli svému přestoupení se člověk odloučil od Boha, spojení mezi ním a Bohem bylo přerušeno; Ježíš Kristus však zemřel na golgotském kříži, nesl na svém těle hříchy celého světa a propast mezi nebem a zemí křížem překlenul. Vede lidi k této propasti a ukazuje na most, který ji překlenuje a říká: **Lukáš 9:23** „Chceli kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe a [každý den] vezme svůj kříž a následuje mne.“ (Rukopis 21, 1895).

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1113.4 Ti, kdo v Kristově síle zvítězí nad velkým nepřítelem Boha i člověka, zaujmou v nebeských nádvořích postavení vyšší, než mají andělé, kteří nikdy nepadli.

Jan 3:14-16 ¹⁴A jako Mojžíš vyvýšil hada v pustině, tak musí být vyvýšen Syn člověka, ¹⁵aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný.”

¹⁶“Neboť tak Bůh miluje svět, že dal [svého] jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.”

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 44.2 Aby upoutal lidi a soustředili na něj svou pozornost, musí být golgotský kříž vyzdvižen vysoko. Pak všechny duchovní schopnosti umocní Boží síla. (srv. MON 31.3)

HP – V nebesích 34.4 Boží dar milosti je připraven pro každého člověka sužovaného hříchem, který o ni požádá. Uzdraví každou duchovní nemoc. Díky ní mohou být srdce očištěna od každé nečistoty. Je to lék evangelia pro každého, kdo věří.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 349.2 Při pohledu na Vykupitele nachází hříšník naději, jistotu a radost. Víra se láskou zmocňuje Krista. Víra se projevuje láskou a očišťuje duši.

PP – Patriarchové a proroci 431.1 Smrtelné následky hříchu může odstranit jen opatření, které učinil Bůh. Izraelité si zachránili životy tím, že hleděli na vyvýšeného hada. Toto pohlédnutí vyjadřovalo víru. Přežili, protože uvěřili Božímu slovu a důvěřovali prostředku, který jim Bůh poskytl k jejich uzdravení. Podobně může hříšník vzhlížet ke Kristu a žít. Opuštění získá skrze víru v usmiřující oběť. Na rozdíl od nehybného a neživého symbolu v sobě má Kristus moc a schopnost uzdravit hříšníka litujícího svých hříchů. (srv. PP 320.1)

PP – Patriarchové a proroci 431.2 Protože hříšník nemůže spasit sám sebe, musí pro svou spásu něco učinit. Kristus říká: **Jan 6,37** „Toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven.“ Musíme však k Němu přijít, litovat svých hříchů a věřit, že nás přijme a odpustí nám. Víra je dar od Boha, ale její uplatnění je na nás. Víra je nástroj, kterým se člověk chytá božské nabídky milosti a slitování. (srv. PP 320.2)

PP – Patriarchové a proroci 432.1 V Bohem určeném prostředku mnozí Izraelci neshledávali žádnou pomoc. Všude kolem sebe viděli mrtvé a umírající a dobře věděli, že bez božské pomoci by byl zpečetěn i jejich vlastní osud. Přesto však nadále naříkali nad ranami, bolestmi a nad svou jistou smrtí, dokud jim nedošly síly a jejich oči se nezkalily, přestože mohli být okamžitě uzdraveni. Pokud jsme si vědomi svých potřeb, nemůžeme se vydat ze všech sil tím, že nad tím jen naříkáme. Přestože si uvědomujeme, že bez Krista jsme zcela bezmocní, nemůžeme se poddat malomyslnosti. Máme spoléhat na zásluhy ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele. Pohlédni a žij! Ježíš dal své slovo: zachrání všechny, kteří k Němu přijdou. Přestože miliony lidí potřebujících uzdravení Jím nabízenou milost odmítnou, nebude ponechán záhubě nikdo, kdo věří v Jeho zásluhy. (srv. PP 321.1)

PP – Patriarchové a proroci 432.2 Mnozí nejsou ochotni přijmout Krista, dokud jim nebude zcela objasněno tajemství plánu spásy. Odmítají pohled víry, ačkoli vidí, že tisíce lidí ke kříži pohlíží a zakouší jeho sílu a účinnost. Mnozí se motají v bludném kruhu filozofie, pátrají po svědectvích a důkazech, které nikdy nenajdou, a přitom odmítají důkazy, které Bůh ochotně poskytuje. Odmítají kráčet ve světle Slunce Spravedlnosti, dokud jim nebude vysvětlena příčina Jeho jasu. Kdo se drží tohoto postoje, nedospěje nikdy k poznání pravdy. Bůh nikdy neodstraní všechny příčiny pochybností. Poskytuje dostatek důkazů, na nichž je možné víru založit; pokud je však odmítáme, zůstaneme v temnotě. Kdyby lidé, které uštkli hadi, přestali pochybovat a klást otázky dříve, než pohlédli vzhůru, byli by zahynuli. Naší povinností je nejprve pohlédnout; a pohled víry nám dá život. (srv. PP 321.2)

Jan 1:29 Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa.

DA – Touha věků 175.5 Světlo zářící z kříže zjevuje Boží lásku. Ta nás přitahuje k Bohu. Pokud se jí nevzpíráme, dovede nás ke kříži a my s lítostí v srdci vyznáme hříchy, které ukřižovaly našeho Spasitele. Boží Duch pak skrze víru probudí v našem nitru nový život. Své touhy a myšlenky podřídíme Kristově vůli. Dostaneme nové srdce a novou mysl podle Ježíšova obrazu, protože On v nás probouzí ochotu cele se Mu podřídít. Pak budeme mít Boží zákon zapsaný ve své mysli a ve svém srdci a spolu s Kristem budeme moci říct: **Žalm 40,9** „Oblíbil jsem si dělat to, co je ti milé, můj Bože. Tvůj zákon je v mém nitru.“ (srv. TV 108.1)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 374.2 Nikdo nebude nikoho nutit pohlédnout na Krista. Pozvání však zaznívá tónem naléhavé prosby: „Pohlédni a žij.“ Upřeme-li svůj zrak na Krista, uvidíme, že Jeho láska nemá obdoby, že se postavil na místo usvědčeného hříšníka a přičetl mu svou neposkvrněnou spravedlnost. Když vidí umírat svého Spasitele na kříži pod kletbou hříchu namísto sebe a vidí Ježíšovu odpouštějící lásku, probouzí to v srdci hříšníka lásku. Miluje Krista, protože Kristus ho miloval dříve, a láska je naplněním zákona. Člověk, který lituje svých hříchů a činí pokání, si uvědomuje, že Bůh **1. Janův 1:9** „je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.“

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 202.4 Církev postihla smrtelná duchovní choroba. Její členy ranil satan, oni však nechtějí upřít svůj zrak na Kristův kříž, tak jako jej upírali Izraelité na měděného hada, aby mohli žít. Svět je zahrnuje tolika požadavky, že nemají čas pohlížet na Golgotský kříž dost dlouho na to, aby spatřili jeho slávu nebo pocítili jeho moc. Když tu a tam zaznamenají špetku sebezapření a sebeobětování se, které pravda vyžaduje, je to pro ně nepříjemné. Obrací svou pozornost jiným směrem, aby na to co nejdříve zapomněli.

DA – Touha věků 58.1 V den posledního soudu všichni ztracení lidé pochopí, proč odmítli pravdu. Každý člověk zaslepený hříchem pozná před křížem jeho skutečný význam. Golgotský kříž a jeho tajemná Oběť hříšníky usvědčí. Všechny lživé výmluvy se rozplynou. Odpadlictví se ukáže v celé své ohavnosti. Lidé uvidí, pro co se vlastně rozhodli. Každá otázka bude objasněna a odvěký spor pravdy a klamu bude vyřešen. (srv. TV 33.2)

Část 3

Ježíš přišel vysvobodit z hříchu

Jan 1:29 [Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.](#)

Ev – Evangelizace 264.3 Úplně první a nejdůležitější věcí je obměkčit a získat si lidské srdce tím, že představíme našeho Pána Ježíše Krista jako Spasitele, který nese a odpouští hříchy. Předkládejme evangelium co nejjasnějším a nejsrozumitelnějším způsobem.

YI – Instrukce pro mladé lidi, 6. dubna 1899, odst. 3 Měl nést trest za přestoupení Božího zákona, nikoli proto, aby dal lidem svobodu pokračovat v hříchu, ale aby odstranil jejich sklon k hříchu, aby lidé již netoužili po porušování zákona.

RH – časopis Review and Herald, 24. dubna 1900, odst. 6 Potřebujeme se učit znát Krista. Máme vědět, čím je pro ty, za které zaplatil výkupné. Uvědomme si, že skrze víru v Něj máme výsadu být účastníky božské přirozenosti, a tak uniknout zkáze, která je ve světě skrze žádostivost. Jedině tehdy jsme očištěni od veškerého hříchu a všech charakterových nedostatků. Není třeba si ponechávat ani jediný hříšný sklon. Kristus je Ten, kdo nese hříchy; Jan na Něj lidi odkazoval slovy: **Jan 1:29** „[Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.](#)“

RH – časopis Review and Herald, 24. dubna 1900, odst. 7 ... Když se podílíme na božské přirozenosti, dochází v našem charakteru k odstraňování vrozených a vypěstovaných sklonů ke zlému a jsme přetvářeni v živoucí sílu působící dobro.

2. Petrův 1:3-4 ³Jeho božská moc nám darovala ... ⁴... vzácná a veliká zaslíbení, abyste se skrze ně stali účastníky božské přirozenosti a unikli zkáze, která je ve světě v žádostivosti.

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1101.3 Bůh s hříchem nedělá žádný kompromis. Opravdové obrácení mění zděděné a vypěstované sklony ke zlému.

7T – Svědectví pro církev, 7. svazek 228.4 Záchranné lano spuštěné od Božího trůnu je dost dlouhé na to, aby dosáhlo až do nejhlubších propastí. Kristus je schopen z jámy ponížení vytáhnout i ty nejhříšnější lidi a přijmout je jako Boží děti, jako spoludědice nesmrtelného dědictví spolu s Ním.

Jan 1:12 [Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc \[n.: oprávnění\] stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno.](#)

CT – Rady rodičům, učitelům a studentům 51.4 V náboženství Ježíše Krista se nachází obnovující síla, která proměňuje celou bytost. Povznáší člověka nad veškeré zahanbující a ponižující zlozvyky a směřuje jeho myšlenky a touhy k nebesům. Ve spojení s Nekonečným Bohem se člověk stává účastníkem božské přirozenosti. Útoky zlých sil na něj nemají žádný účinek, neboť je oděn do zbroje Kristovy spravedlnosti.

1. Janův 3:5-9 ⁵A víte, že on se zjevil, aby odstranil [naše] hříchy, a hříchu v něm není. ⁶Žádný, kdo v něm zůstává, nehřeší. Žádný, kdo hřeší, ho neviděl ani nepoznal. ⁷Dítky, ať vás nikdo nesvádí. Kdo činí spravedlnost, je spravedlivý, tak jako on je spravedlivý. ⁸Kdo činí hřích, je z Dávla ... ⁹Žádný, kdo je narozen z Boha, nečiní hřích, protože v něm zůstává Boží símě; a nemůže hřešit, protože se narodil z Boha.

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 931.1 Kristus je schopen zcela zachránit všechny, kteří k Němu přicházejí s vírou. Pokud Mu to dovolí, očistí je od veškeré nečistoty. Pokud se však drží svých hříchů, nemohou být zachráněni, protože Kristova spravedlnost nepřikrývá žádný nevyznaný hřích. Bůh prohlásil, že lidé, kteří přijímají Krista jako svého Vykupitele a uznávají Ho jako Toho, kdo z nich snímá všechny hříchy, získají odpuštění ze svých přestoupení.

COL – Kristova podobenství 419.6 Náboženství Ježíše Krista znamená víc než jen odpuštění hříchů. Naše hříchy odstraňuje a prázdnotu vyplňuje dary Ducha svatého.... Znamená to srdce zbavené sobectví a poctěné trvalou přítomností Pána Ježíše Krista. Jestliže v nitru člověka vládne Kristus, je čisté a osvobozené od hříchu. (srv. PM 214.5)

ST – časopis Znamení doby, 15. února 1892, odst. 5 Do nebe nemůžeme vstoupit s žádným charakterovým nedostatkem či vadou. Proto musíme být pro nebe uzpůsobeni již nyní, ve zkušebním období našeho pozemského života.

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1101.1 Stará přirozenost, zrozená z krve a vůle těla, nemůže zdědit Boží království. Starých způsobů, zděděných sklonů, dřívějších návyků je třeba se vzdát, protože milost se nedědí. Nové narození spočívá v tom, že máme nové pohnutky, nové chutě, nové sklony. Ti, kdo jsou Duchem svatým zrozeni k novému životu, se stali účastníky božské přirozenosti a ve všech svých zvycích a praktikách podávají důkazy o svém vztahu ke Kristu. Když si lidé, kteří o sobě tvrdí, že jsou křesťany, ponechávají všechny své přirozené charakterové vady a sklony, v čem se jejich postoj liší od postoje světského člověka? Neváží si pravdy jako prostředku, který posvěcuje, očišťuje a zušlechťuje. Nejsou znovuzrozeni (The Review and Herald, 12. dubna 1892).

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 114.1 Odpuštění má širší význam, než se mnozí domnívají. Když Bůh slibuje, že **Izaiáš 55,7** „je připraven mnoho odpustit“, dodává něco, co přesahuje naše chápání: **Izaiáš 55,8.9 (B21)** „**Mé smýšlení není vaším smýšlením a vaše cesty nejsou mými cestami, praví Hospodin. ⁹Jako je vysoko nebe nad zemí, tak jsou mé cesty nad vašimi cestami, tak je mé smýšlení nad vaším smýšlením.**“ Boží odpuštění není pouze právním úkonem, kterým nás Bůh osvobozuje od trestu. Není to pouze odpuštění hříchu, ale vysvobození z hříchu. Je to dar zachraňující lásky, která přetváří srdce. David správně chápal odpuštění, a proto se modlil: **Žalm 51,12** „**Stvoř mi čisté srdce, ó Bože! Obnov v mém nitru pevného ducha!**“ (srv. MON 67.3)

AH – Adventní domov 206.1 Boží proměňující moc dokáže změnit zděděné i vypěstované sklony; neboť náboženství Ježíše Krista člověka pozvedá. „Znovuzrození“ znamená proměnu, nové zrození v Kristu Ježíši.

Jan 3:3 Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit Boží království.

AA – Skutky apoštolů 273.2 Dříve než může padlý člověk vstoupit do nebe a těšit se ze společenství čistých, svatých andělů, musí být skrze Kristovu milost přemoženy sklony ovládající jeho přirozené srdce. (srv. PNL 157.2)

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1131.10 Toto je čas na praní a žehlení – čas, ve kterém máme očistit naše roucho charakteru v krvi Beránka. **Jan 1:29** říká: „**Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.**“ ... Dovolíme Mu, aby je odstranil? Necháme naše hříchy jít (The General Conference Bulletin, 6. dubna 1903, str. 89)?

DA – Touha věků 172.1 Život křesťana není úpravou či vylepšením starého života, je to úplná změna přirozenosti. Člověk umírá sám sobě a hříchu a zároveň povstává k novému životu. Takovou změnu může přivodit jen mocné působení Ducha svatého. (srv. TV 105.3)

COL – Kristova podobenství 394.4 Při pohledu na nepřekonatelnou lásku Ježíše Krista sobecké srdce roztaje a podřídí se jí. (srv. PM 202.6)

Marek 1:40-42 ⁴⁰Tu k němu přišel malomocný, padl [před ním] na kolena a prosil ho: „Chceš-li, jsi mocen mne očistit.“ ⁴¹Ježíš, hluboce pohnut, vztáhl svou ruku, dotkl se ho a řekl mu: „Chci, buď očištěn.“ ⁴²A [když to řekl,] hned od něho malomocenství odešlo a byl očištěn.

DA – Touha věků 262.1 Malomocenství bylo na Východě nejobávanější nemocí. Jeho nevyléčitelnost, nakažlivost a strašlivé stopy, jimiž poznamenávalo své oběti, děsily i ty nejstatečnější. Židé v něm viděli trest za hřích, a proto je nazývali „ranou“ nebo „Božím prstem“. Malomocenství bylo smrtelnou nemocí, pronikalo do celého těla a nedalo se vyléčit. Bylo vnímáno jako symbol hříchu. Podle obřadního zákona byl malomocný prohlášen za nečistého a potom vykázán z vesnice či města, jako kdyby už byl mrtvý. Všechno, čeho se dotkl, bylo nečisté. Svým dechem znečišťoval vzduch.... (srv. TV 163.1)

DA – Touha věků 262.2 Malomocný musel snášet svůj těžký úděl daleko od přátel a příbuzných. Musel upozorňovat na své neštěstí, roztrhnout své roucho a každého hlasitým voláním varovat, aby se mu vyhnul. Žalostné výkřiky: „Nečistý! Nečistý!“ které se ozývaly z osamělého vyhnanství, naháněly strach a hrůzu. (srv. TV 163.2)

DA – Touha věků 262.3 V oblasti, kde Kristus působil, trpělo touto nemocí mnoho lidí. Když se k nim donesly zprávy o Jeho činech, svítla jim jiskřička naděje. Od dob proroka Eliši však ještě žádný malomocný uzdraven nebyl. Neodvažovali se očekávat od Ježíše něco, co dosud pro nikoho nevykonal. Byl mezi nimi jeden muž, v jehož srdci začala klíčit víra. Nevěděl však, jak se má k Ježíši dostat. Jak se mohl ukázat tomuto Lékaři, když se nesměl stýkat ani se svými bližními? Přemýšlel, zda by ho Kristus vůbec uzdravil. Sklonil by se k člověku, kterého podle názoru všech ostatních stihl Boží soud?... (srv. TV 163.3)

DA – Touha věků 263.1 Ježíš učí u jezera lid, který se tam kolem něho shromáždil. Postižený muž stojí opodál. Zaslechl několik Spasitelových slov a vidí, jak vkládá ruce na nemocné. Sleduje, jak chromí, slepí, ochrnutí a různými smrtelnými nemocemi postižení lidé vstávají a chválí Boha za své uzdravení. Víra v jeho srdci sílí. Stále více se přibližuje ke shromážděnému zástupu. Zapomíná na zákazy, na bezpečnost lidí i na hrůzu, kterou jim svým zjevem nahání. Vidí jen naději na uzdravení. (srv. TV 164.1)

DA – Touha věků 263.2 Je na něho ošklivý pohled. Nemoc ho znetvořila a jeho rozkládající se tělo vzbuzuje odpor. Lidé před ním s hrůzou ustupují. Tlačí se jeden přes druhého a snaží se utéct, jen aby s ním nepřišli do styku. Někteří se mu snaží zabránit v tom, aby se dostal k Ježíši, ale marně. Malomocný nevidí ani neslyší. Nevšímá si jich. Vidí jen Božího Syna. Slyší jen hlas, který dává umírajícím život. Konečně se dostává k Ježíši, vrhá se Mu k nohám a volá: **Matouš 8,2 (B21)** „*Pane, kdybys jen chtěl, dokážeš mě očistit.*“ (srv. TV 164.2)

DA – Touha věků 263.3 Ježíš na něj vkládá ruku a odpovídá: **Matouš 8,3** „*Chci, buď očištěn.*“ (srv. TV 164.3)

DA – Touha věků 263.4 S malomocným se ihned stala změna. Tělo se uzdravilo, nervům se vrátila citlivost, svalům síla. Rozpraskaná šupinatá pokožka, typický příznak malomocenství, zmizela a místo ní se objevila jemná hebká pleť, jakou má malé dítě. (srv. TV 164.4)

DA – Touha věků 266.1 Kristovo očištění malomocného od strašné nemoci nám přibližuje, jak Spasitel očišťuje nitro od hříchu. Muž, který přišel za Ježíšem, byl „plný malomocenství“. Smrtelný jed nemoci se rozšířil po celém jeho těle. Učedníci se snažili zabránit Mistrovi v tom, aby na něho vložil ruku, protože ten, kdo se dotkl malomocného, se stal také nečistým. Ježíš se však vložím ruky na nemocného neznečistil. Jeho dotek měl životodárnou moc. Muže od strašné choroby očistil.

Malomocenství hříchu je stejné — hluboce zakořeněné, smrtelné a lidskými silami nevyléčitelné. **Izajáš 1,5.6** „⁵...Celá hlava je nemocná a celé srdce zemdlené. ⁶Od paty k hlavě na něm není zdravého místa - - *samá modřina a šrám a čerstvá rána.*“ Ježíš, který přišel přebývat v lidském těle, zůstal bez poskvrny. Jeho přítomnost má pro hříšníka léčivou moc. Každý, kdo Mu padne k nohám a ve víře řekne: **Matouš 8,2 (B21)** „*Pane, kdybys jen chtěl, dokážeš mě očistit,*“ uslyší odpověď: **Matouš 8,3 (B21)** „*Já to chci. Buď čistý!*“ (srv. TV 166.1)

DA – Touha věků 266.2 Někdy Ježíš na prosbu o uzdravení neodpověděl okamžitě. V případě malomocného však zasáhl hned. Když prosíme o pozemská požehnání, naše modlitby nebývají vždy hned vyslyšeny, někdy nám Bůh dá dokonce něco jiného, než jsme chtěli. S prosbou o vysvobození z hříchu je tomu však jinak. Očistit nás od hříchu je v souladu s Jeho vůlí. Chce, abychom byli Jeho dětmi, a chce nás uschopnit žít svatým životem. Kristus **Galatským 1,4** „*dal sám sebe za naše hříchy, aby nás vysvobodil z tohoto přítomného zlého věku podle vůle našeho Boha a Otce.*“ **1. Janův 5,14.15** „¹⁴A to je ta naprostá důvěra, kterou máme k němu, že když bychom o něco žádali podle jeho vůle, slyší nás. ¹⁵A vímeli, že nás slyší, *kdykoli* o něco žádáme, víme, že máme to, co jsme od něho žádali.“ **1. Janův 1,9** „*Jestliže své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.*“ (srv. TV 166.2)

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 152.1 Jsme zmrzačení, poskvrnění hříchem; co máme dělat, abychom byli uzdraveni z tohoto malomocenství? Napni všechny své síly, nakolik je to jen možné, očisti chrám svého nitra od veškeré nečistoty a pak upři svůj zrak na Beránka Božího, **Jan 1:29** „*kteří snímá hřích světa.*“

1. Janův 1:7 ... *krev Ježíše [Krista], jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.*

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 931.1 Kristus je schopen zcela zachránit všechny, kteří k Němu přicházejí s vírou. Pokud Mu to dovolí, očistí je od veškeré nečistoty. Pokud se však drží svých hříchů, nemohou být zachráněni, protože Kristova spravedlnost nepřikrývá žádný nevyznaný hřích.

RH – časopis Review and Herald, 19. prosince 1907, odst. 11 Pouze pokud Kristus svou milostí očistí poskvrněné srdce, skrze víru a poslušnost slovům pravdy a spravedlnosti, stává se člověk svatým a Bohu milým. V každém srdci musí dojít k proměně a obnově.

1. Janův 1:8-9 ⁸*Řeknemeli, že žádný hřích nemáme, klameme sami sebe a pravda v nás není.* ⁹*Jestliže své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.*

Jan 5:2.3.5-8 ²V Jeruzalémě je u Ovčí brány rybník, hebrejsky zvaný Bethesda, který má pět sloupořadí. ³V nich leželo množství nemocných, slepých, chromých a ochrnutých... ⁵Byl tam jeden člověk, nemocný již třicet osm let. ⁶Když ho Ježíš spatřil, jak *tam* leží, a poznal, že je už dlouhou dobu *nemocen*, řekl mu: „Chceš být uzdraven?“ ⁷Nemocný mu odpověděl: „Pane, nemám nikoho, kdo by mě snesl do rybníka, když se voda rozvíří. Zatímco já *teprve* přicházím, jiný *tam* sestupuje přede mnou.“ ⁸Ježíš mu řekl: „Vstaň, vezmi své lehátko a chod.“

MH – Život naplněný pokojem 84.1 S novou nadějí vzhledl nemocný k Ježíši. Neznal nikoho, komu by se podobal výraz Ježíšovy tváře a Jeho hlas. Z Kristovy přítomnosti jako by vycházela láska a moc. Víra tohoto chromého muže se chopila Kristova slova. Bez váhání se rozhodl uposlechnout. Sotva tak učinil, celé jeho tělo se jeho rozhodnutí podřídilo. (srv. ZNP 37.1)

MH – Život naplněný pokojem 84.2 Každý nerv a každý sval ožil novým životem a do jeho ochromených končetin se vrátila schopnost se hýbat. Muž se hbitě postavil na nohy a začal chodit pevným, svižným krokem. Chválil Boha a radoval se z nově nabyté síly. (srv. ZNP 37.2)

MH – Život naplněný pokojem 84.3 Ježíš ochrnutému nezaručil, že se mu dostane Boží pomoci. Nemocný muž mohl říci: „Pane, chceš-li mě uzdravit, uposlechnu tvé slovo.“ Mohl zaváhat a začít pochybovat, a tak ztratit svou jedinou šanci na uzdravení. On však uvěřil Kristovu slovu. Uvěřil, že byl uzdraven. Vynaložil okamžitě své úsilí a Bůh mu dal sílu. Chtěl chodit, a chodil. Jednal podle Kristova slova, a byl uzdraven. (srv. ZNP 37.2)

Žalm 103:2-3 ²Dobrořeč, má duše, Hospodinu, a nezapomínej, co vše vykonal. ³On odpouští všechny tvé viny, on uzdravuje všechny tvé nemoci.

Jan 5:14 Potom ho Ježíš našel v chrámě a řekl mu: „Hle, jsi uzdraven. Už nehřeš, aby se ti nepříhodilo něco horšího.“

MH – Život naplněný pokojem 84.4 Hřích nás oddělil od zdroje života a ochromil naše nitro. Sami od sebe nedokážeme žít svatým životem, právě tak jako ochrnutý člověk nebyl schopen chodit. Mnozí si uvědomují svou bezmocnost. Touží po takovém duchovním životě, který by je uvedl do souladu s Bohem. Marně se však snaží toho dosáhnout. V zoufalství volají: **Římanům 7,24** „Já nešťastný [n.: ubohý] člověče! Kdo mne vysvobodí z těla této smrti?“ Nechtějí toto zoufalí a zápasící lidé vzhlednou vzhůru. Spasitel se sklání nad člověkem, kterého vykoupil svou krví, a něžně a se soucitem mu říká: „Chceš být uzdraven?“ Ježíš vás vyzývá, abyste vstali a byli zdraví a měli pokoj. Nečekejte, až pocítíte, že jste uzdraveni. Věřte ve Spasitelovo slovo. Odevzdejte Kristu svou vůli. Chtějte Mu sloužit, a budete-li jednat podle Jeho slova, obdržíte sílu. Ať máte jakýkoli zlovyk, ať podléháte jakékoli vášni, která si vás dlouhým holdováním podmanila, Kristus je schopen vás vysvobodit. Chce to pro vás udělat. Vráť život člověku, který je mrtvý **Efezským 2,1** „pro svá provinění a pro své hříchy“. Vysvobodí zajatce spoutaného slabostí, neštěstím a okovy hříchu. (srv. ZNP 37.3)

1. Petrův 2:24 On sám ve svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti. Jeho zraněním jste byli uzdraveni.

MH – Život naplněný pokojem 85.1 Vědomí hříchu otrávil pramen života. Kristus však říká: „Vezmu tvé hříchy na sebe. Daruji ti pokoj. Vykoupil jsem tě svou krví. Jsi můj. Má milost posílí tvou oslabenou vůli. Zbavím tě tvých výčitek svědomí.“ Přepadne-li vás pokušení, tíží-li vás starosti a zmatek, cítíte-li se sklíčený a malomyslný, jste-li na pokraji zoufalství, vzhledněte k Ježíši a tma, která vás zahluje, se rozptýlí jasnou září Jeho přítomnosti. Chce-li hřích ovládnout vaše nitro a obtížit svědomí, vzhledněte

ke Spasiteli. Jeho milost stačí k tomu, aby přemohla hřích. Obrátte se s vděčným srdcem, chvějícím se nejistotou, na Něho. Chopte se naděje, která se vám nabízí. Kristus čeká, aby vás přijal do své rodiny. Jeho síla pomůže vaší slabosti. Povede vás krok za krokem. Vložte svou ruku do Jeho a nechte Jej, ať vás vede. (srv. ZNP 37.4)

MH – Život naplněný pokojem 85.2 Nikdy si nemyslete, že Kristus je daleko. Je vždycky nablízku. Obklopuje vás svou laskavou přítomností. Hledejte Ho jako toho, kdo si přeje, abyste Ho našli. Přeje si, abyste se nejen dotkli Jeho roucha, ale abyste s Ním žili v neustálém spojení. (srv. ZNP 38.1)

ST – časopis Znamení doby, 9. dubna 1894, odst. 1 Hříšník sám o sobě žádnou sílu nemá. Ať však povstane v Ježíšově síle a dovolává se své svobody.

MH – Život naplněný pokojem 115.1 Je třeba, aby lidé poznali, že z požehnání plynoucího z poslušnosti se mohou plně těšit jen tehdy, přijmou-li Kristovu milost. Kristova milost totiž dává člověku sílu zachovávat Boží zákony. Právě tato milost mu umožňuje zbavit se otroctví zlovyků. Je to jediná síla, která člověka může přivést na správnou cestu a udržet ho na ní. (srv. ZNP 51.2)

MH – Život naplněný pokojem 115.2 Je-li evangelium přijato ve své čistotě a síle, je lékem na nemoci, které vznikly z hříchu. Slunce spravedlnosti vychází **Malachiáš 3,20** „a na jeho paprscích bude uzdravení“. Nic z toho, co poskytuje tento svět, nemůže vyléčit zlomené srdce, ani nabídnout pokoj mysli, ani zaplašit starost, ani zapudit nemoc. Sláva, nadání, talent – nic z toho nedokáže potěšit ustarané srdce, ani obnovit promarněný život. Jedinou nadějí je život podle Boží vůle v nitru člověka. (srv. ZNP 51.3)

MH – Život naplněný pokojem 115.3 Kristova láska, která proniká do celé bytosti, je oživující silou. Každé životně důležité části — mozku, srdci, nervům — přináší svým dotekem uzdravení. Povzbuzuje nejlepší síly člověka k činnosti. Osvobozuje člověka od viny, zbavuje ho starosti a žalu, strachu a úzkosti, která ničí životní síly. S Kristovou láskou přichází klid a vyrovnanost. Vkládá do nitra radost, kterou nedokáže pokazit nic na světě, radost v Duchu svatém, radost, která dává zdraví a život. (srv. ZNP 51.4)

MH – Život naplněný pokojem 115.4 Slova našeho Spasitele: **Matouš 11,28** „*Pojďte ke mně... a já vám dám odpočinek*“, jsou receptem k léčbě tělesných, duševních a duchovních nemocí. Ačkoli si lidé způsobují utrpení sami svým nesprávným jednáním, pohlíží na ně Kristus se soucitem. V Ném mohou najít pomoc. Kristus učiní velké věci pro ty, kdo v Něho věří. (srv. ZNP 51.5)

Žalm 41:5 Hospodine, smiluj se *nade mnou, uzdrav mou duši, neboť jsem proti tobě zhřešil.*

Matouš 9:29 „*Staň se vám podle vaší víry!*“

Matouš 9:20-22 ²⁰A hle, žena dvanáct let trpící krvotokem (**B21 – krvácením**) přišla zezadu a dotkla se třásní jeho šatu. ²¹Neboť si říkala: „Jestliže se jen dotknu jeho šatu, budu zachráněna.“ ²²Ježíš se otočil, a když ji spatřil, řekl: „Buď dobré mysli, dcero, tvá víra tě zachránila.“ A od té hodiny byla ta žena zachráněna.

DA – Touha věků 343.5 Všechnu svoji víru vložila do onoho jediného dotyku a bolest i slabost okamžitě ustoupily. Ženě se vrátila síla a úplné zdraví. (srv. TV 219.2)

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1074.1 Víra je ve svém působení jednoduchá a ve svých výsledcích mocná. Mnozí lidé hlásí se ke křesťanství, kteří jsou obeznámeni se svatým Písmem a věří v jeho pravdivost, často postrádají dětinskou důvěru, která je v náboženství Ježíše Krista nezbytná. Nedokážou vztáhnout ruku k onomu podivuhodnému doteku, jenž by nitru přinesl uzdravení.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 227.4 Mluvit o náboženských věcech jen tak mimochodem, modlit se za duchovní požehnání bez opravdové vnitřní touhy a živé víry, to nemá žádný smysl. Zvědavý dav, který se tlačil na Krista, v doteku nezaznamenal žádnou životodárnou sílu. Když však ubohá, trpící žena ve své velké nouzi natáhla ruku a dotkla se okraje Ježíšova roucha, pocítila uzdravující moc. Byl to dotek víry.

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 228.3 Tato živá víra je dnes naší největší potřebou. Musíme pochopit, že Ježíš nám opravdu patří, že Jeho Duch očišťuje a zušlechťuje naše srdce.

SC – Cesta ke Kristu 51.1 Nemůžeš odčinit hříchy, které jsi spáchal, nemůžeš změnit své srdce a stát se vlastní silou svatým. Bůh však slibuje, že to vše pro tebe učiní skrze Krista. Věříš tomuto zaslíbení. Vyznáš své hříchy a odevzdáš se Bohu. Chceš Mu sloužit. Učiníš-li to, splní Bůh právě tak jistě své zaslíbení. Věříš-li zaslíbení – věříš-li, že je ti odpuštěno a že jsi očištěn – Bůh to vykoná. Jsi uzdraven.... Je to tak, pokud tomu věříš. (srv. CK 36.2)

RH – časopis Review and Herald, 22. listopadu 1892, odst. 8 Nitro člověka ožívá teprve když se jej Duch Boží dotkne a člověk se stává novým stvořením v Kristu Ježíši.

Matouš 9:29 „Staň se vám podle vaší víry!“

PK – Proroci a králové 60.2 Ten však, kdo dává a činí vše pro Krista, pozná naplnění zaslíbení: **Příslaví 10,22** „Hospodinovo požehnání obohacuje a námaha k němu *nic nepřidá* [n.: nepřibude s ním námaha].“ Jemným dotekem milosti vyhání Spasitel z nitra neklid a hříšnou ctižádost, mění nenávisť v lásku a nevěru v důvěru. Když promlouvá k nitru slovy „Následuj mne!“, kouzlo světa ztrácí svou moc. Kristův hlas vypuzuje ze srdce ducha lakomství a ctižádostivosti a osvobozený člověk se zvedá, aby Ho následoval. (srv. PK 40.2)

MH – Život naplněný pokojem 115.1 Je třeba, aby lidé poznali, že z požehnání plynoucího z poslušnosti se mohou plně těšit jen tehdy, přijmou-li Kristovu milost. Kristova milost totiž dává člověku sílu zachovávat Boží zákony. Právě tato milost mu umožňuje zbavit se otroctví zlovyků. Je to jediná síla, která člověka může přivést na správnou cestu a udržet ho na ní. (srv. ZNP 51.2)

MH – Život naplněný pokojem 115.2 Je-li evangelium přijato ve své čistotě a síle, je lékem na nemoci, které vznikly z hříchu. Slunce spravedlnosti vychází **Malachiáš 3,20** „a na jeho paprscích bude uzdravení“. Nic z toho, co poskytuje tento svět, nemůže vyléčit zlomené srdce, ani nabídnout pokoj mysli, ani zaplašit starost, ani zapudit nemoc. Sláva, nadání, talent – nic z toho nedokáže potěšit

ustarané srdce, ani obnovit promarněný život. Jedinou nadějí je život podle Boží vůle v nitru člověka. (srv. ZNP 51.3)

MH – Život naplněný pokojem 115.3 Kristova láska, která proniká do celé bytosti, je oživující silou. Každé životně důležité části — mozku, srdci, nervům — přináší svým dotekem uzdravení. Povzbuzuje nejlepší síly člověka k činnosti. Osvobozuje člověka od viny, zbavuje ho starosti a žalu, strachu a úzkosti, která ničí životní síly. S Kristovou láskou přichází klid a vyrovnanost.... (srv. ZNP 51.4)

MH – Život naplněný pokojem 115.4 Slova našeho Spasitele: **Matouš 11,28** „[Pojďte ke mně... a já vám dám odpočinek](#)“, jsou receptem k léčbě tělesných, duševních a duchovních nemocí. (srv. ZNP 51.5)

Matouš 8:16-17 ¹⁶Když nastal večer, přinesli k němu mnoho démonizovaných; i vyhnal duchy slovem a všechny nemocné uzdravil, ¹⁷aby se naplnilo, co bylo řečeno skrze proroka Izaiáše: "On sám naše slabosti vzal a nemoci nesl."

Izaiáš 1:5-6 ⁵...Celá hlava *je* nemocná a celé srdce zemdlené. ⁶Od paty k hlavě na něm není zdravého místa -- *samá* modřina a šrám a čerstvá rána;

DA – Touha věků 266.1 Ježíš, který přišel přebývat v lidském těle, zůstal bez poskvrny. Jeho přítomnost má pro hříšníka léčivou moc. Každý, kdo Mu padne k nohám a ve víře řekne: **Matouš 8,2 (B21)** „[Pane, kdybys jen chtěl, dokážeš mě očistit,](#)“ uslyší odpověď: **Matouš 8,3** „[Já to chci. Buď čistý!](#)“ (srv. TV 166.1)

MH – Život naplněný pokojem 17.1 Pán Ježíš Kristus přišel na tento svět, aby neúnavně sloužil potřebám člověka. **Matouš 8,17** „[On sám naše slabosti vzal a nemoci nesl](#)“, aby mohl sloužit všem potřebným lidem. Přišel z lidí sejmout břemeno nemocí, utrpení a hříchu. Přinesl jim úplnou obnovu. Přišel jim dát zdraví, pokoj a dokonalost charakteru. (srv. ZNP 9.1)

MH – Život naplněný pokojem 17.2 Okolnosti a potřeby lidí, kteří za Ním přicházeli, byly různé a Pán Ježíš každému pomohl. Vyzařovala z Něho uzdravující moc, která lidem přinášela tělesné, duševní i duchovní zdraví. (srv. ZNP 9.2)

SC – Cesta ke Kristu 43.2 Bůh nás chce uzdravit, vysvobodit nás. Protože to však vyžaduje úplnou proměnu, obnovu celé naší přirozenosti, musíme se Mu cele odevzdat. (srv. CK 31.2)

RH – časopis Review and Herald, 9. června 1910, odst. 2 Přijď ke Kristu přesně takový, jaký jsi – slabý, bezmocný a připravený zemřít. Zcela se vydej Jeho milosrdenství. Neexistuje žádná vnitřní ani vnější překážka, kterou by v Jeho síle nebylo možné překonat. Někteří mají vznětlivou povahu; ale Ten, který uklidnil rozbouřené Galilejské jezero, řekne rozbouřenému nitru: „Utiš se.“ Pokud odevzdáš své srdce do Kristovy péče, není žádná povaha příliš vzpurná na to, aby ji neuměl zkotit a žádná není tak vznětlivá, aby ji nedokázal zklidnit.

Matouš 9:2 „Bud' dobré myslí, synu, odpouštějí se ti [tvé] hříchy.“

DA – Touha věků 267.2 Ochrunutý muž stejně jako malomocný ztratil poslední naději na uzdravení. Jeho nemoc byla důsledkem hříšného života a jeho utrpení umocňovaly výčitky svědomí. Dávno předtím se obrátil na farizeje a lékaře a doufal, že ho osvobodí od duševních útrap i tělesné bolesti. Ti jej však bezcitně prohlásili za nevyléčitelného a propustili ho s tím, že propadl Božímu hněvu.... (srv. TV 166.4)

DA – Touha věků 267.3 Ochrunutý muž už byl zcela bezmocný, nikde neviděl naději a propadal zoufalství. Potom se doslechl o Ježíšových zázracích.... (srv. TV 166.5)

DA – Touha věků 267.4 Prosil přátele, aby ho i s lůžkem odnesli k Ježíši.... (srv. TV 167.1)

DA – Touha věků 268.1 Spasitel pohlédl na jeho tvář a v očích, které se k Němu upíraly, vyčetl prosbu. Rozuměl mu, vždyť k sobě tohoto zmateného a pochybuujícího muže sám přivolal. Ještě když ochrunutý ležel ve svém domě, Spasitel působil na jeho svědomí. Když litoval svých hříchů a uvěřil, že Ježíš má moc ho uzdravit, když jeho srdce zatoužilo po Kristu, Spasitel mu svou životodárnou milostí požehnal. Ježíš sledoval, jak první záblesk víry přerostl v opravdové přesvědčení, že On jediný může hříšníkovu pomoci. Viděl, že s každým pokusem dostat se do Jeho blízkosti, víra postiženého sílí. (srv. TV 167.3)

DA – Touha věků 268.2 Spasitelova slova: **Matouš 9,2** (také **Lukáš 5,20**) „Bud' dobré myslí, synu, odpouštějí se ti [tvé] hříchy“ zněla nemocnému jako hudba. (srv. TV 167.4)

DA – Touha věků 268.3 Jeho zoufalství a beznaděj se rozplynuly, z tváře mu začal vyzařovat pokoj, který po odpuštění hříchů zavládl v celém jeho nitru. Tělo už ho nebolí a celá jeho bytost se proměňuje. Bezmocný ochrunutý muž je uzdraven! Provinilemu hříšníkovu je odpuštěno! (srv. TV 167.4)

DA – Touha věků 268.4 Vírou přijal Ježíšova slova jako dar nového života. Nežádal už nic jiného, jen tiše a spokojeně ležel. Byl tak šťastný, že ani nemohl mluvit. Z jeho tváře vyzařovalo nebeské světlo a lidé, kteří vše viděli, nevycházeli z úžasu. (srv. TV 167.5)

Marek 2:6-12 ⁶Seděli tam někteří z učitelů Zákona a uvažovali ve svých srdcích: ⁷“Proč takhle mluví? Rouhá se! Kdo je mocen odpouštět hříchy, neli jediný: Bůh.” ⁸Ježíš hned svým duchem poznal, že takto uvažují, a řekl jim: “Proč tak uvažujete ve svých srdcích? ⁹Co je snadnější? Říci ochrunutému: “Tvé hříchy jsou odpuštěny”, nebo říci: “Vstaň, vezmi své lehátko a chod”? ¹⁰Abyste však věděli, že Syn člověka má pravomoc odpouštět hříchy na zemi ...”, říká ochrunutému: ¹¹“Tobě pravím: Vstaň, vezmi své lehátko a jdi do svého domu.” ¹²On vstal, vzal hned své lehátko a přede všemi vyšel, takže tím byli všichni ohromeni, oslavovali Boha a říkali: “Něco takového jsme ještě nikdy neviděli.”

DA – Touha věků 269.5 Rozpadávající se tělo nemocného mohla uzdravit jen stvořitelská moc. Hlas, který oživil člověka vytvořeného z prachu země, dal život i umírajícímu tělu ochrunutého. Moc, která dala život tělu, obnovila i srdce. Bůh při stvoření **Žalm 33,9** „řekl a stalo se. On přikázal a uskutečnilo se.“ Tentýž Bůh dal život člověku, který byl mrtvý pro svá přestoupení a hříchy. Uzdravení těla bylo důkazem moci, která obnovila srdce. Kristus přikázal ochrunutému vstát a jít, aby všichni viděli, **Marek 2,10** „že Syn člověka má pravomoc odpouštět hříchy na zemi“. (srv. TV 168.5)

DA – Touha věků 270.1 Kristus uzdravil jak nitro, tak také tělo ochrunutého. Po duchovním uzdravení následovalo uzdravení tělesné. Toto ponaučení bychom neměli přehlížet.... Příčinou jejich strádání je břemeno hříchu, vnitřního neklidu a neuspokojené touhy. Nikde jinde člověk nemůže najít úlevu pro své nitro než u nebeského Lékaře. Pokoj, který posiluje mysl a uzdravuje tělo, dává jedině On. (srv. TV 168.6)

DA – Touha věků 270.2 Ježíš přišel, **1. Janův 3,8** „aby zmařil skutky Ďáblovy“. **Jan 1,4** „V něm byl život.“ Řekl: **Jan 10,10** „Já jsem přišel, aby měly život a měly ho hojnost.“ Ježíš je **1. Korintským 15,45** „**Duchem oživujícím**“ a má stále stejnou životodárnou moc, jako když na zemi uzdravoval nemocné a odpouštěl viny hříšníků. **Žalm 103,3** „On odpouští všechny tvé viny, on uzdravuje všechny tvé nemoci.“ (srv. TV 168.7)

TMK – Abych Jej znal 336.4 Prostá víra v usmiřující krev mě může zachránit; a stejně jako Jan chci poutat pozornost lidí na Beránka Božího, který snímá hříchy světa. Ježíš mě zachránil, ačkoli jsem Mu neměla co nabídnout. Mohla jsem jen říct: „Nemám co Ti nabídnout, jen k Tvému kříži se upínám.“ Nikdy se nestalo, aby hříšník hledal Spasitele celým svým srdcem a nenalezl Jej....

TMK – Abych Jej znal 336.5 Můžeme se opřít o požehnané ujištění: **Izaiáš 44:22** „**Setřel jsem jako oblak tvá přestoupení**“. Tvé **Lukáš 7:47** „**mnohé hříchy jsou odpuštěny**“. Jak vzácný a osvěžující je sluneční svit Boží lásky! Hříšník může pohlédnout na svůj hříchem poskvrněný život a říct: **Římanům 8:34 (B21)** „**Kdo nás odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš zemřel**“. **Římanům 5:20** „**A kde se rozhojnil hřích, tam se nadmíru rozhojnila milost**“. Kristus, který obnovuje, zasazuje do nitra nový princip života a tato rostlina roste a přináší ovoce. Kristova milost očišťuje a zároveň odpouští a připravuje lidi k životu ve svatém nebi.

COL – Kristova podobenství 419.6 Náboženství Ježíše Krista znamená víc než jen odpuštění hříchů. Naše hříchy odstraňuje a prázdnotu vyplňuje dary Ducha svatého. Znamená to Boží osvícení, radost v Pánu. Znamená to srdce zbavené sobectví a poctěné trvalou přítomností Pána Ježíše Krista. Jestliže v nitru člověka vládne Kristus, je čisté a osvobozené od hříchu. V životě takového člověka se projevuje sláva, plnost a dokonalost plánu spasení. Z člověka, který přijal Spasitele, vyzařuje paprsek dokonalého pokoje, dokonalé lásky a dokonalé jistoty. (srv. PM 214.5)

Římanům 4:7-8 ⁷„**Blahoslavení jsou ti, jejichž nepravosti byly odpuštěny a jejichž hříchy byly přikryty.**“ ⁸„**Blahoslavený je muž, jemuž Pán vůbec nepřipočte hřích.**“